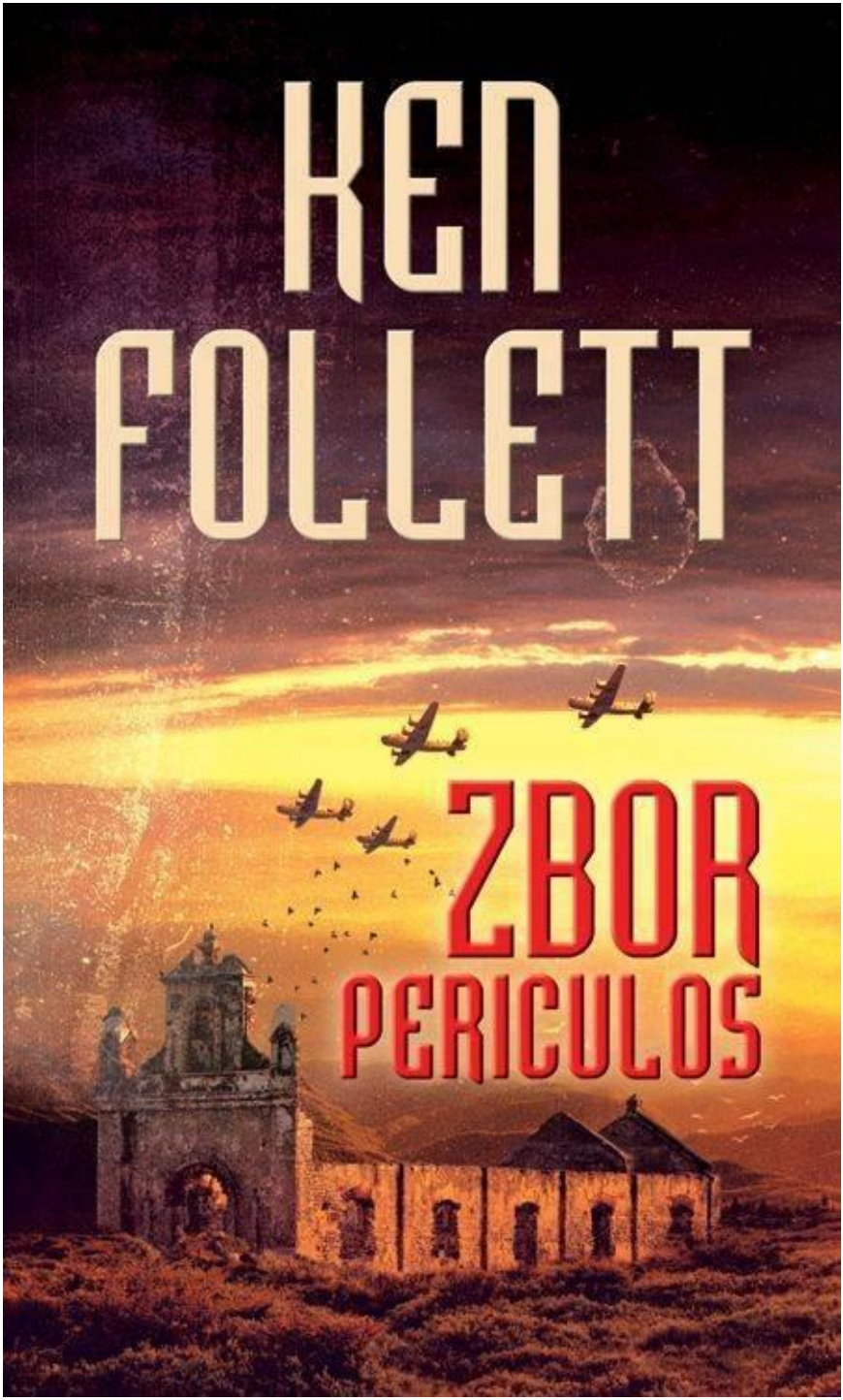
KEN
FOLLETT
ZBOR
PERICULOS

KEN FOLLETT

ZBOR PERICULOS

Traducere din limba engleză
PETRU IAMANDI

Editura RAO

PROLOG

Un bărbat cu un picior de lemn mergea pe coridorul unui spital.

Era scund și vânjos, cu alură de atlet. Avea în jur de 30 de ani și purta un costum negru, simplu și pantofi cu bombeu. Mergea sprinten, dar îți dădeai seama că e șchiop după felul ușor neregulat în care pășea: toc-*toc,* toc-*toc.* Privea îndârjit, dând senzația că își reprimă o emoție foarte puternică.

Ajunse la capătul coridorului și se opri în fața asistentei de serviciu.

— La căpitanul Hoare, vă rog, spuse el.

Asistenta ridică ochii din registru. Era o tânără drăguță, cu părul negru și i se adresă zâmbind prietenos, cu accentul specific comitatului Cork:

— Bănuiesc că sunteți rudă cu dumnealui.

Farmecul ei nu avu niciun efect asupra bărbatului.

— Sunt fratele lui. În care pat e?

— Ultimul pe stânga.

Bărbatul se răsuci pe călcâie și porni cu pași mari spre capătul salonului, pe culoarul strâmt dintre paturi. Pe un scaun de lângă patul indicat ședea un bărbat îmbrăcat într-un halat cafeniu, întors cu spatele, privind pe fereastră și fumând.

Vizitatorul șovăi.

— Bart?

Bărbatul de pe scaun se ridică în picioare și se întoarse. Era bandajat la cap, iar brațul stâng îi era prins într-o eșarfa, fapt care nu îl împiedică să zâmbească. Era mai tânăr și mai înalt decât vizitatorul.

— Salut, Digby!

Digby își strânse fratele la piept.

— Credeam c-ai murit, zise el și izbucni în plâns.

— Pilotam un Whitley, spuse Bart.

Armstrong Whitworth Whitley era un bombardier cu coada lungă, greoi, care zbura într-o poziție ciudată, cu botul în jos. În primăvara anului 1941 aviația britanică avea o sută de Whitley dintr-un total de aproximativ șapte sute de avioane.

— Un Messerschmitt a deschis focul asupra noastră și ne-a atins în mai multe locuri, continuă Bart. Dar probabil că i se termina combustibilul, fiindcă a întins-o fără să ne dea lovitura de grație. Am crezut că e ziua mea norocoasă. Pe urmă am început să pierdem din înălțime. Messerschmitt-ul probabil că ne atinsese ambele motoare. Am aruncat tot ce se putea ca să reducem din greutate, dar fără folos și, într-un târziu, mi-am dat seama că ne vom prăbuși în Marea Nordului.

Digby se așeză pe marginea patului, cu lacrimile secate acum, privind chipul fratelui său, ochii lui pierduți, în timp ce Bart rememora acele momente dramatice.

— Am ordonat echipajului să arunce trapa din spate, să se pregătească de impact și să se agațe de peretele etanș.

Echipajul unui Whitley era alcătuit din cinci oameni, își aminti Digby.

— Când am atins altitudinea zero, am tras de manșă și am deschis supapele, dar avionul a refuzat să revină în plan orizontal. Ne-am afundat în apă cu un zgomot asurzitor. Impactul m-a făcut să-mi pierd cunoștința.

Erau frați vitregi, îi despărțeau opt ani. Mama lui Digby murise când acesta avea 13 ani, iar tatăl lui se recăsătorise cu o văduvă care avea și ea un băiat. Încă de la început Digby avusese grijă de frățiorul lui, apărându-l de bătăuși și ajutându-l la teme. Amândoi fuseseră înnebuniți după avioane și visaseră să ajungă piloți. Digby își pierduse piciorul drept în urma unui accident de motocicletă,

studiase ingineria și devenise proiectant de aeronave; Bart însă își împlinise visul.

— Când mi-am revenit, am simțit miros de fum. Avionul plutea, iar aripa din dreapta era în flăcări. Era întuneric beznă, dar mă puteam orienta după lumina flăcărilor. M-am târât pe fuzelaj și am găsit sacul cu barca pneumatică. I-am dat drumul prin trapa de jos și am sărit. Dumnezeule, apa aia îți îngheța sângele în tine.

Vorbea încet și calm, dar trăgea adânc din țigară, umplându-și plămânii cu fum pe care îl scotea apoi în fuioare lungi printre buzele țuguiate.

— Purtam vesta de salvare, așa că am țâșnit la suprafață ca un dop de plută. Marea era agitată, nu glumă, și o vreme m-a hâțâit sus-jos, sus-jos, ca pe chiloții unei târfe. Din fericire, sacul cu barca era chiar sub nasul meu. L-am deschis și barca s-a umflat singură, dar n-am putut să urc în ea. N-aveam puterea să mă ridic din apă. Și nu înțelegeam de ce – nu mi-am dat seama că aveam un umăr dislocat, că îmi rupsesem încheietura mâinii, că aveam trei coaste fisurate și tot așa. Așa că am rămas acolo, ținându-mă de barcă, înghețat bocnă.

Cândva, își aminti Digby, crezuse că, din ei doi, Bart era cel norocos.

— În cele din urmă au apărut Jones și Croft. Se ținuseră de coadă până când aceasta se dusese la fund. Niciunul nu știa să înoate, dar îi salvaseră vestele. Au reușit să urce în barcă și să mă tragă și pe mine. Bart își aprinse altă țigară. Pe Pickering nu l-am mai văzut. Nu știu ce i s-a întâmplat, dar cred că acum e pe fundul mării.

Rămase tăcut. Mai rămânea un membru al echipajului despre care Bart nu spusese nimic, se gândi Digby.

— Ce s-a întâmplat cu al cincilea? întrebă el într-un târziu.

— John Rowley, cel care lansa bombele, trăia. L-am auzit strigând. Eu eram puțin amețit, dar Jones și Croft au încercat să ajungă la el. Clătină din cap a deznădejde. Nici nu-ți poți închipui ce

greu-a fost. Valurile aveau mai bine de un metru, flăcările se stingeau, vizibilitatea era din ce în ce mai redusă, iar vântul urla ca ieșit din minți. Jones striga întruna, are o voce puternică. Rowley răspundea; barca se înălța pe un val și cobora pe altul, învârtindu-se în același timp și, când se auzea din nou, vocea lui Rowley părea că vine de fiecare dată din direcția opusă. Nu știu cât a durat asta. Rowley a continuat să strige, dar din ce în ce mai încet, semn că îngheța. Bart se înnegură la față. A început să se roage, să-L invoce pe Dumnezeu, apoi pe mama lui… În cele din urmă a tăcut.

Fără să vrea, Digby își ținu răsuflarea, ca și cum respirația în sine ar fi tulburat o amintire atât de îngrozitoare.

— La scurt timp după ivirea zorilor ne-a găsit un distrugător care patrula în zonă pentru a ține la distanță submarinele germane. Căpitanul a lăsat un cuter la apă și așa am fost recuperați. Bart privi pe fereastră, orb la peisajul verde al Hertfordshire-ului, contemplând o altă scenă, departe. Mare noroc am avut, adăugă el.

* * *

O vreme rămaseră tăcuți.

— Raidul a avut succes? întrebă Bart. Nimeni nu vrea să-mi spună câți s-au întors acasă.

— A fost un dezastru.

— Dar escadrila mea?

— Sergentul Jenkins și echipajul lui s-au întors teferi și nevătămați, răspunse Digby scoțând o foaie de hârtie din buzunar. Ca și pilotul Arasaratnam. De unde e ăsta?

— Din Ceylon.

— Și avionul sergentului Riley a fost lovit, dar a reușit să se întoarcă.

— Norocul irlandezului. Ceilalți?

Digby clătină din cap.

— Dar la raidul ăsta au participat șase avioane din escadrila mea! protestă Bart.

— Știu. Pe lângă avionul tău, au fost doborâte încă două. Nu avem informații despre niciun supraviețuitor.

— Deci Creighton-Smith e mort. Și Billy Shaw. Și… Dumnezeule! exclamă Bart și se întoarse.

— Îmi pare rău.

Bart trecu de la disperare la furie.

— Nu e de-ajuns să-ți pară rău. Suntem trimiși la moarte sigură!

— Știu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Digby, faci parte din blestematul ăsta de guvern!

— Lucrez pentru prim-ministru, da.

Churchill prefera să aducă în guvern oameni din industria privată, iar Digby, un proiectant de succes înainte de război, era unul dintre cei care îl ajutau să rezolve problemele cele mai spinoase.

— Atunci e și vina ta. N-ar trebui să-ți pierzi vremea vizitând bolnavi. Pleacă naibii de aici și găsește o soluție!

— Chiar încerc să găsesc o soluție, spuse Digby calm. Am primit sarcina să descopăr de ce se întâmplă așa ceva. Am pierdut jumătate din avioane în raidul ăsta.

— Nu m-ar mira să fie vorba de trădare la cel mai înalt nivel. Sau de un tâmpit de mareșal care s-a lăudat la club cu raidul de a doua zi, în timp ce barmanul nazist lua notițe în dosul pompelor de bere.

— E o posibilitate.

Bart oftă.

— Scuză-mă, Diggers[1], zise el folosind o poreclă din copilărie. Nu-i vina ta. Încerc și eu să-mi vărs năduful.

— La modul cel mai serios, ai idee de ce sunt doborâte atâtea avioane? Ai participat la peste zece misiuni. Tu ce bănuiești c-ar fi?

---

[1] Tacâmuri (n. tr.)

Bart îl privi gânditor.

— N-am pomenit de spioni doar ca să mă aflu în treabă. Ori de câte ori ajungem în Germania, cei de-acolo sunt pregătiți. *Știu că venim.*

— Ce te face să crezi asta?

— Avioanele lor de vânătoare sunt deja în aer, ne așteaptă. Știi cât e de greu ca forțele defensive să deturneze un asemenea atac. Avioanele de vânătoare trebuie să decoleze la momentul oportun; trebuie să acopere distanța de la aerodrom până la zona în care se presupune că ne aflăm noi. Apoi trebuie să urce deasupra noastră și să ne găsească la lumina lunii. Toate manevrele astea iau atât de mult timp, încât noi ar trebui să lansăm bombele și să plecăm înainte să ne prindă ei. Dar nu se întâmplă deloc așa.

Digby încuviință din cap. Ceea ce spunea Bart se potrivea cu cele aflate de la alți piloți. Tocmai voia să-i confirme acest lucru, dar Bart ridică privirea și zâmbi peste umărul lui Digby. Digby se întoarse și văzu un negru în uniformă de comandant de escadrilă. Ca și Bart, negrul era mult prea tânăr pentru un asemenea grad. Digby bănuia că pilotul fusese promovat automat, în urma experienței de luptă – căpitan după douăsprezece misiuni, comandant de escadrilă după cincisprezece.

— Salut, Charles! spuse Bart.

— Ne-ai pus pe jar, Bartlett. Cum te simți?

Nou-venitul vorbea tărăgănat, ca orice absolvent de

Oxford sau Cambridge, dar cu accent caraibian.

— Se pare că voi supraviețui.

Charles atinse cu vârful degetului mâna lui Bart, în locul în care aceasta ieșea din eșarfa. „Un gest de afecțiune", se gândi Digby ușor derutat.

— Mă bucur, zise Charles.

— Charles, ți-l prezint pe fratele meu, Digby. Digby, el e Charles Ford. Am fost colegi la Trinity până să intrăm în aviație.

— Numai așa puteam scăpa de examene, spuse Charles dând mâna cu Digby.

— Cum te tratează africanii? întrebă Bart.

Charles zâmbi și îi explică lui Digby:

— La aerodromul nostru e o escadrilă de rhodesieni. Piloți de primă clasă, dar care nu prea se acomodează cu ofițerii de culoare. Noi le spunem africani, ceea ce pare să-i irite. Nu înțeleg de ce.

— Mă bucur că nu te lași afectat de chestia asta, spuse Digby.

— Cu răbdare și educație cred că până la urmă am putea civiliza asemenea oameni, oricât de primitivi ar părea ei acum, replică Charles ferindu-și privirea și Digby sesiză o notă de furie reținută în umorul lui sănătos.

— Tocmai îl întrebam pe Bart de ce pierdem atâtea bombardiere, zise Digby. Tu ce părere ai?

— N-am participat la raidul ăsta, răspunse Charles. Spre marele meu noroc. Dar alte operațiuni recente s-au terminat și ele destul de prost. Am senzația că Luftwaffe1[2] ne poate urmări și prin nori. Poate că avioanele lor sunt prevăzute cu un dispozitiv capabil să ne localizeze și în condiții de vizibilitate zero, cine știe?

Digby clătină din cap.

— Fiecare avion inamic prăbușit este examinat cu cea mai mare atenție, dar n-am găsit niciun dispozitiv care să aducă măcar de departe cu ce spui tu. Ne străduim să inventăm așa ceva, ca și inamicul, de altfel, dar mai avem cale lungă până vom reuși, iar nemții, mai mult ca sigur, sunt în urma noastră la acest capitol. Nu cred că despre asta e vorba.

— Asta e senzația pe care ne-o dau.

— Eu tot cred că e mâna spionilor aici, zise Bart.

— Interesant, făcu Digby și se ridică în picioare. Trebuie să mă

---

[2] Aviația Militară Germană (n. tr.)

întorc la Whitehall. Mulțumesc pentru opiniile voastre, îmi sunt de ajutor atunci când discut cu cei de sus.

Digby dădu mâna cu Charles și strânse umărul teafăr al lui Bart.

— Stai liniștit și fă-te bine.

— Doctorii spun că peste câteva săptămâni o să pot iar să zbor.

— N-aș spune că mă bucur.

— Pot să te întreb ceva? întrebă Charles în timp ce Digby dădea să plece.

— Firește.

— Bănuiesc că după un raid ca ăsta ne costă mai mult să înlocuim avioanele pierdute decât îi costă pe nemți să repare ce-au distrus bombele noastre.

— Fără îndoială.

— Atunci de ce-o mai facem? continuă Charles dându-și brațele în lături, semn că nu înțelege. Ce rost are să-i mai bombardăm?

— Chiar așa, și eu aș vrea să știu de ce, spuse Bart.

— Ce altceva putem face? Naziștii controlează Europa: Austria, Cehoslovacia, Olanda, Belgia, Franța, Danemarca, Norvegia. Italia le e aliată, Spania îi privește cu simpatie, Suedia e neutră, iar cu Uniunea Sovietică au încheiat un pact. Nu avem cum riposta altfel.

Deci noi suntem singura voastră speranță, conchise Charles.

— Întocmai, răspunse Digby. Dacă încetăm bombardamentele, războiul se va sfârși… iar învingătorul va fi Hitler.

Prim-ministrul urmărea filmul *Șoimul maltez.* De curând bucătăriile vechi din sediul Amiralității fuseseră transformate în cinematograf. Acesta avea 50–60 de scaune plușate și o cortină din catifea roșie, dar era folosit îndeobște pentru proiectarea filmelor despre raidurile aeriene și a celor de propagandă înainte de a fi prezentate publicului.

Târziu în noapte, după ce dicta toate ordinele, după ce trimitea toate telegramele, după ce adnota toate rapoartele și semna toate

procesele-verbale, când era prea îngrijorat, prea furios și prea încordat ca să mai poată dormi, Churchill ședea într-unul din fotoliile VIP încăpătoare din primul rând, cu un pahar de brandy în mână, și se abandona celor mai recente producții hollywoodiene.

La intrarea lui Digby, Humphrey Bogart tocmai îi explica lui Mary Astor că, atunci când ți-e ucis partenerul, trebuie să faci ceva ca să-l răzbuni. Aerul era îmbâcsit de fumul de trabuc. Churchill îi arătă un scaun. Digby se așeză și urmări ultimele minute ale filmului. Când apăru genericul pe fondul statuetei unui șoim negru, Digby îi spuse șefului său că Luftwaffe pare să știe când se apropie bombardierele britanice.

După ce termină, Churchill fixă câteva clipe ecranul, de parcă ar fi așteptat să vadă cine jucase în rolul lui Bryan. Erau momente când Churchill putea fi fermecător, cu un zâmbet cald și un licăr jucăuș în ochii albaștri, însă în noaptea asta părea mohorât de-a binelea.

— Cei din RAF[3] ce cred? întrebă el în cele din urmă.

— Dau vina pe abaterile de la tehnica de luptă. Teoretic vorbind, dacă zboară în formație strânsă, bombardierele acoperă tot cerul și astfel orice avion de vânătoare inamic e doborât imediat.

— Și tu ce părere ai?

— Cred că e o prostie. Zborul în formație n-a fost niciodată eficient. Alt factor trebuie să fi intervenit în ecuație.

— De acord. Dar ce anume?

— Fratele meu crede că e vorba de spioni.

— Toți spionii pe care i-am prins s-au dovedit a fi niște amatori – tocmai de asta au și fost prinși. S-ar putea totuși ca toți cei competenți să fi scăpat prin ochiurile plasei.

— Sau poate că nemții au inventat ceva deosebit.

— Serviciul Secret de Informații susține că inamicul e cu mult în

---

[3] Royal Air Force - Aviația Militară Britanică (n. tr.)

urma noastră în ceea ce privește dezvoltarea radarului.

— Și dumneavoastră chiar credeți asta?

— Nu.

Luminile din tavan se aprinseră. Churchill era îmbrăcat în smoching. Întotdeauna era pus la patru ace, însă chipul îi era marcat de oboseală. Scoase din buzunarul vestei o foiță de hârtie împăturită.

— Uite-aici un indiciu, zise el și îi întinse hârtia lui Digby.

Digby o studie. Părea a fi descifrarea unui mesaj radio transmis de Luftwaffe, în germană și engleză. Spunea că noua strategie de luptă pe timp de noapte – *Dunkle Nachtjagd* – a înregistrat un mare triumf, grație excelentelor informații primite de la Freya. Digby citi mesajul în engleză, apoi în germană. Cuvântul „Freya" nu exista în niciuna din cele două limbi.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

— Asta vreau să afli, răspunse Churchill, după care se ridică și își puse haina. Vino cu mine!

În timp ce ieșea din încăpere, prim-ministrul strigă:

— Mulțumesc!

O voce din cabina operatorului îi răspunse:

— Cu plăcere, domnule prim-ministru.

În timp ce treceau prin clădire, în spatele lor apărură doi inși: inspectorul Thompson de la Scotland Yard și garda de corp a lui Churchill. Ieșiră pe platou, trecură pe lângă o echipă care se îngrijea de un aerostat de baraj și ieșiră în stradă pe o poartă din gardul de sârmă ghimpată. Toate luminile din Londra erau stinse, dar secera lunii era îndeajuns ca să se orienteze.

Merseră împreună câțiva metri pe Horse Guards Parade până la Storey's Gate nr. 1.0 bombă distrusese partea din spate a clădirii de pe Downing Street nr. 10, reședința tradițională a prim-ministrului, motiv pentru care Churchill locuia acum în anexa din apropiere, deasupra sediului Cabinetului de Miniștri pe timp de război.

Intrarea era protejată de un zid întărit. Țeava unei mitraliere se ițea printr-o gaură din zid.

— Noapte bună, domnule prim-ministru, zise Digby.

— Nu poate continua așa. În ritmul ăsta toate bombardierele noastre vor fi distruse până la Crăciun. Trebuie să știu cine sau ce este Freya.

— Am să aflu.

— Află cât mai repede cu putință.

— Am înțeles, domnule prim-ministru.

— Noapte bună, spuse Churchill și dispăru în clădire.

PARTEA I

1

În ultima zi a lunii mai, 1941, un vehicul ciudat se deplasa pe străzile din Morlunde, un oraș de pe coasta de vest a Danemarcei.

Era o motocicletă daneză marca Nimbus, cu ataș. Motocicleta în sine era o prezență neobișnuită, fiindcă benzina era disponibilă numai medicilor și poliției și, desigur, trupelor germane care ocupau țara. Dar această motocicletă fusese modificată. Motorul în patru cilindri, pe benzină, fusese înlocuit cu un motor cu abur luat de la o șalupă veche. În ataș își făcuseră loc un boiler, o cameră de ardere și un coș. Motorul cu abur avea o capacitate mică, iar viteza maximă a motocicletei era de aproximativ 36 km pe oră. În locul duduitului obișnuit al eșapamentului se auzea doar sâsâitul aburului. Silențiozitatea stranie și deplasarea lentă îi confereau vehiculului un aer maiestuos.

În șa se afla Harald Olufsen, un tânăr înalt, de 18 ani, cu pielea albă și părul blond pieptănat pe spate, care îi scotea în evidență fruntea lată. Arăta ca un viking în uniformă școlară. Făcuse economii timp de un an ca să cumpere motocicleta, care îl costase 600 de coroane, apoi, la o zi după ce o cumpărase, nemții restricționaseră consumul de benzină.

Harald se înfuriase rău. Cu ce drept făcuseră asta? Dar fusese educat ca mai curând să acționeze decât să se lamenteze.

Îi mai luase un an ca să modifice motocicleta, meșterind la ea în vacanțe, când nu învăța pentru examenul de admitere la universitate. Astăzi, venit acasă de la internat pentru Rusalii, își petrecuse dimineața memorând ecuații la fizică și după-amiaza

atașând un pinion de la o mașină ruginită de tuns iarba la roata din spate. Acum, cu o motocicletă perfect funcțională, se îndrepta spre un bar unde spera să asculte puțin jazz și, poate, să întâlnească niște fete.

Îi plăcea mult jazzul. După fizică, era lucrul care îl interesa cel mai mult. Muzicanții americani erau cei mai buni, desigur, dar nici imitatorii lor danezi nu erau de lepădat. Uneori avea ocazia să asculte jazz de calitate chiar în Morlunde, poate fiindcă era port internațional, vizitat de marinari din lumea întreagă.

Dar când opri în fața Clubului Hot, în inima cartierului dinspre docuri, găsi ușa închisă și obloanele trase.

Nu știa ce să creadă. Era ora opt, sâmbătă seara, iar acesta era unul dintre cele mai frecventate locuri din oraș. Ar fi trebuit să fie înțesat de lume.

În timp ce se uita lung la clădirea tăcută, un trecător se opri să analizeze motocicleta.

— Ce-i drăcovenia asta?

— Un Nimbus. Are motor cu abur. Știți ceva despre clubul ăsta?

— Eu sunt proprietarul. Cu ce merge motocicleta?

— Cu orice lucru care arde. Eu folosesc turbă, răspunse Harald și arătă spre mormanul din ataș.

— *Turbă?* făcu omul și izbucni în râs.

— De ce e închis?

— Din ordinul naziștilor.

— De ce? repetă Harald revoltat.

— Fiindcă am muzicanți negri.

Harald nu văzuse niciodată un muzicant negru în carne și oase, dar știa după discuri că erau cei mai buni.

— Naziștii sunt niște porci și niște ignoranți! zise el furios.

Și îi stricaseră seara.

Proprietarul clubului privi în susul și-n josul străzii, ca să se asigure că nu îl auzise nimeni. Deși trupele de ocupație se purtau cu

mănuși, puțini oameni îndrăzneau să îi insulte pe naziști în gura mare. Dar nu era nimeni prin preajmă.

— Funcționează? întrebă proprietarul uitându-se din nou la motocicletă.

— Bineînțeles.

— Cine ți-a modificat-o?

— Eu.

Amuzamentul insului se transformă în admirație.

— Te pricepi, nu glumă.

— Mulțumesc, replică Harald și deschise ventilul care permitea accesul aburului la motor. Îmi pare rău că v-au închis clubul.

— Sper să mă lase să-l redeschid peste câteva săptămâni. Cu promisiunea de a angaja numai muzicanți albi.

— Jazz fără negri? spuse Harald clătinând din cap dezgustat. E ca și cum i-ai alunga pe bucătarii francezi din restaurante.

Ridică piciorul de pe frână și motocicleta se îndepărtă încet.

Se gândi să meargă în centru, poate întâlnea vreun cunoscut în cafenelele și barurile din jurul pieței, dar era atât de dezamăgit de închiderea clubului încât hotărî că ar fi prea deprimant, drept pentru care viră spre port.

Tatăl lui era pastorul bisericii de pe Sande, o insulă mică aflată la câțiva kilometri de țărm. Feribotul care făcea naveta între insulă și continent era tras la debarcader și Harald urcă direct în el. Era plin de oameni, majoritatea cunoscuți. Un grup vesel de pescari care fuseseră la un meci de fotbal și apoi băuseră câteva pahare; două femei înstărite, cu pălărie și mănuși, într-o șaretă trasă de un ponei și cu o grămadă de cumpărături; o familie alcătuită din cinci persoane, care își vizitase rudele din oraș; un cuplu bine îmbrăcat pe care nu îl recunoscu și care mergea probabil să cineze la hotelul de pe insulă, unde era un restaurant de primă mână. Întrucât motocicleta lui atrăgea privirile tuturor, Harald se văzu nevoit să explice din nou cum funcționează.

În ultimul minut urcă și o berlină fabricată în Germania, marca Ford. Harald știa a cui este: a lui Axel Flemming, proprietarul hotelului de pe insulă. Familia Flemming dușmănea familia lui Harald. Axel Flemming era convins că el e liderul firesc al comunității de pe insulă, un rol pe care și-l asuma și pastorul Olufsen, iar fricțiunile dintre patriarhii rivali îi afectau pe toți membrii celor două familii. Harald se întrebă cum reușise Flemming să facă rost de benzină pentru mașina lui, dar se vedea treaba că nimic nu era imposibil pentru cei bogați.

Marea era agitată, iar spre apus se adunau nori negri. Se apropia furtuna, dar pescarii spuneau că vor ajunge acasă înainte să se dezlănțuie. Harald scoase ziarul pe care îl găsise în oraș. Intitulat *Realitatea,* era o publicație ilegală, tipărită ca o sfidare a trupelor de ocupație și distribuită gratis. Poliția daneză nu încercase să suprime ziarul, iar nemții păreau că nu-l bagă în seamă. În Copenhaga oamenii îl citeau fără să se ferească, în tren și în tramvai. Aici lumea era mai discretă, motiv pentru care Harald îl împături ca să îi ascundă titlul în timp ce citea un articol despre criza untului. Danemarca producea milioane de kilograme de unt în fiecare an, dar acum aproape întreaga cantitate era trimisă în Germania și danezii găseau foarte greu câte un pachețel. Era genul de articol care nu apărea deloc în presa oficială, cenzurată.

Insula plată, atât de familiară, se apropia din ce în ce mai mult. Era lungă de 20 km și lată de aproximativ 1,5 km, cu câte un sat la fiecare capăt. Căsuțele pescarilor, împreună cu biserica și casa parohială, alcătuiau satul vechi, în capătul de sud. Tot în capătul de sud, școala de navigație, nefolosită demult, fusese preluată de nemți și transformată în bază militară. Hotelul și casele mai mari se aflau în colțul de nord. Între cele două sate terenul era neted ca-n palmă, fără urmă de dealuri, cu cel mult câteva dune de nisip, tufișuri și niște copaci piperniciți, însă de-a lungul țărmului se întindea o plajă magnifică, lungă de 16 km.

Harald simți primele picături de ploaie în timp ce feribotul acosta în capătul de nord al insulei. Trăsura-taxi a hotelului aștepta cuplul bine îmbrăcat. Pescarii fură întâmpinați de soția unuia dintre ei cu o căruță trasă de un cal. Harald hotărî să traverseze insula și să se îndrepte spre casă pe plajă, unde nisipul era tare – ba chiar fusese folosit cândva la probele de viteză pentru mașinile de curse.

La jumătatea distanței dintre debarcader și hotel rămase fără abur. Folosea rezervorul de benzină al motocicletei ca rezervă de apă, însă acum își dădu seama că nu era îndeajuns de mare. Își propuse să facă rost de o canistră și să îi găsească loc în ataș. Între timp avea nevoie de apă ca să ajungă acasă.

Nu vedea decât o singură casă și, din păcate, era a lui Axel Flemming. În ciuda rivalității dintre ele, cele două familii își vorbeau: toți membrii familiei Flemming veneau la biserică duminica și se așezau în primul rând. Mai mult decât atât, Axel era diacon. Cu toate acestea, lui Harald nu-i surâdea deloc ideea de a cere ajutorul dușmanilor săi tradiționali. Se gândi dacă să meargă pe jos jumătatea de kilometru care îl despărțea de casa următoare, apoi hotărî că așa ceva ar fi fost o prostie. Oftând, o luă pe aleea lungă.

Renunță să bată la ușă și dădu ocol casei, îndreptându-se spre grajduri. Văzu cu plăcere cum un angajat vâra Fordul în garaj.

— Salut, Gunnar, zise Harald. Îmi dai și mie puțină apă?

Omul era prietenos.

— Ia-ți câtă vrei. E o cișmea în curte.

Harald găsi o căldare lângă cișmea și o umplu. Se întoarse la motocicletă și turnă apa în rezervor. Cu puțin noroc, poate că n-avea să dea ochii cu niciunul dintre membrii familiei. Dar, când duse căldarea înapoi, îl văzu pe Peter Flemming.

Un bărbat înalt, trufaș, de 30 de ani, într-un costum bine croit din tweed bej, Peter era fiul lui Axel. Înainte să se certe cele două familii, fusese prieten la toartă cu fratele lui Harald, Arne. În

adolescență treceau drept mari frângători de inimi: Arne seducea fetele cu șarmul lui irezistibil, iar Peter cu atitudinea lui distantă, sofisticată. Acum Peter locuia la Copenhaga, dar, presupuse Harald, venise ca să petreacă weekendul acasă.

Peter citea *Realitatea.* Ridică privirea și îl văzu pe Harald.

— Ce cauți aici?

— Salut, Peter, am venit după niște apă.

— Fițuica asta e a ta?

Harald își pipăi buzunarul și își dădu seama consternat că ziarul îi căzuse când se aplecase să ia căldarea.

Peter îi văzu gestul și îi înțelese semnificația.

— Bineînțeles că e, zise el. Știi că ai putea face pușcărie doar fiindcă ai așa ceva?

Chestia cu pușcăria nu era deloc o vorbă goală: Peter lucra ca detectiv în cadrul poliției.

— Toată lumea citește ziarul ăsta în oraș, răspunse Harald.

Voia să pară sfidător, dar tot era puțin speriat: Peter era îndeajuns de meschin ca să-l aresteze.

— Aici nu e Copenhaga, declară Peter solemn.

Harald știa că Peter de-abia așteaptă să facă de rușine un Olufsen. Și totuși, ezita. Harald bănuia de ce.

— Te faci de râs dacă arestezi un elev pentru un lucru pe care jumătate din populație îl face pe față. Mai ales dacă se află că ai un dinte împotriva tatălui meu.

Se vedea că Peter șovăie între dorința de a-l umili pe Harald și teama de a nu se face de râs.

Nimeni nu are dreptul să încalce legea, spuse el.

— Care lege – a noastră sau a nemților?

— Legea e lege.

Harald deveni mai sigur pe el. Peter nu ar fi bătut în retragere dacă ar fi vrut să-l aresteze.

— Spui asta doar fiindcă tatăl tău face o grămadă de bani

distrându-i atât de bine pe naziști în hotelul lui.

Săgeata își atinse ținta. Hotelul avea mare succes la ofițerii germani care cheltuiau mult mai mulți bani decât danezii. Peter se înroși de furie.

— În timp ce tatăl tău ține predici prin care agită masele! replică el.

Era adevărat: pastorul predicase împotriva naziștilor, tema lui predilectă fiind „Iisus a fost evreu".

— Nu-și dă seama cât rău face dacă agită spiritele? continuă Peter.

— Cu siguranță. Întemeietorul religiei creștine era el însuși un fel de agitator.

— Nu-mi vorbi mie despre religie! Eu trebuie să mențin ordinea aici, pe pământ.

— La naiba cu ordinea, am fost invadați! exclamă Harald, frustrarea pe care o simțea după seara ratată dând pe dinafară. Ce drept au naziștii să ne spună ce trebuie să facem? Ar trebui să scoatem în șuturi din țară toată haita asta împuțită!

— Nu trebuie să-i urăști pe germani, sunt prietenii noștri, zise Peter cu un aer fățarnic care îl scoase din pepeni pe Harald.

— Nu pe germani îi urăsc, nătărăule! Am veri în Germania.

Sora pastorului se căsătorise cu un dentist de succes din

Hamburg, care obișnuia să vină în concediu pe insulă, în anii '20. Fiica lor, Monika, fusese prima fată pe care o sărutase Harald.

— Au suferit mai mult decât noi de pe urma naziștilor, adăugă Harald.

Unchiul Joachim era evreu și, cu toată că trecuse la creștinism și fusese botezat, devenind un membru de vază al bisericii, naziștii îi impuseseră să trateze numai evrei, aducându-l astfel la sapă de lemn. Cu un an în urmă fusese arestat pe motiv că ar fi tezaurizat obiecte de aur și trimis la o închisoare cu regim special, numită *Konzentrazionslager*, în micul oraș bavarez Dachau.

— Oamenii își fac rău cu mâna lor, spuse Peter luându-și un aer plin de înțelepciune. Tatăl tău n-ar fi trebuit să-și lase sora să se mărite cu un evreu.

Apoi aruncă ziarul și se îndepărtă.

La început Harald rămase prea surprins ca să mai poată replica. Se aplecă și luă ziarul de jos. Apoi strigă după Peter:

— Ai început și tu să vorbești ca un nazist!

Ignorându-l, Peter intră în bucătărie și trânti ușa.

Harald simți că ieșise învins din acest schimb de replici, fapt care îl înfurie peste măsură, fiindcă știa că ceea ce spusese Peter era strigător la cer.

Când se întoarse la motocicletă, ploua deja torențial; focul de sub boiler se stinsese.

Încercă să îl aprindă din nou. Mototoli ziarul ca să-i dea foc – avea o cutie de chibrituri bune în buzunar, dar nu adusese cu el și foalele pe care le folosise mai devreme ca să aprindă focul. După douăzeci de minute în care se chinui în zadar aplecat asupra focarului, cu apa șiroind pe el, se dădu bătut. Nu avea încotro, trebuia să meargă pe jos până acasă.

Își ridică gulerul hainei.

Împinse motocicleta cale de o jumătate de kilometru până la hotel și o lăsă în mica parcare de acolo, apoi o porni pe plajă. În perioada aceea, la trei săptămâni de la solstițiul de vară, serile scandinave țineau până la ora unsprezece; acum însă nori negri se îngrămădeau pe cer, iar ploaia torențială îngreuna și mai mult vizibilitatea. Harald își continuă drumul pe lângă dune, orientându-se după tăria nisipului de sub picioare și zgomotul mării din dreapta lui. Curând, hainele îi erau atât de îmbibate de apă, încât și dacă ar fi înotat până acasă n-ar fi putut să se ude mai rău.

Era un tânăr viguros, în plină formă, dar, două ore mai târziu, obosit, tremurând de frig și deprimat, văzu gardul de sârmă din jurul bazei germane și își dădu seama că va trebui să îi dea ocol cale

de trei kilometri ca să ajungă la casa lui, aflată la doar câteva sute de metri mai sus.

Dacă ar fi ajuns în timpul refluxului, și-ar fi continuat drumul pe plajă, fiindcă, deși accesul pe întinderea de nisip era interzis, santinelele nu ar fi avut cum să-l vadă pe o asemenea vreme. Dar, cum nimerise în plin flux, apa ajungea până la gard. Se gândi să înoate pe ultima porțiune, dar renunță la idee imediat. Ca toți locuitorii acelei așezări de pescari, Harald privea marea cu prudență și respect, știind cât de periculos ar fi fost să înoate noaptea, pe o astfel de vreme, când era deja epuizat.

Dar gardul putea să-l sară.

Ploaia încetase și un colț de lună se arăta din când în când printre norii care alunecau pe cer, luminând nesigur peisajul mustind de apă. Harald vedea bine gardul înalt de trei metri, cu două șiruri de sârmă ghimpată în partea de sus, un obstacol formidabil, dar nu și imposibil pentru un om hotărât, aflat într-o formă fizică excelentă. La vreo cincizeci de metri de mare, gardul se pierdea într-un crâng alcătuit din copaci piperniciți și tufișuri care îl ascundeau privirilor. Pe-acolo trebuia să sară.

Știa ce se afla dincolo de gard. Vara trecută lucrase pe șantier. La vremea aceea nu se știa că va fi o bază militară. Constructorii, o firmă din Copenhaga, anunțaseră că au în plan un nou post al gărzii de coastă. Dacă ar fi spus adevărul, cu greu ar fi găsit mână de lucru – Harald, cel puțin, nu ar fi lucrat pentru naziști. Apoi, după terminarea construcției și ridicarea gardului, toți danezii fuseseră trimiși acasă, în locul lor fiind aduși germani ca să amplaseze instalațiile. Harald cunoștea însă modul lor de dispunere. Vechea școală de navigație fusese renovată, iar de o parte și de alta apăruseră două clădiri noi, departe de plajă, astfel încât tânărul putea traversa baza militară fără să se apropie de ele. În plus, mare parte din terenul de aici era acoperit de tufișuri pe după care se putea furișa în voie. Trebuia doar să aibă grijă să nu dea nas în nas

cu vreo patrulă.

Ajunse în crâng, escaladă gardul, având grijă să nu se prindă în sârma ghimpată, și sări în partea cealaltă, aterizând ușor pe dunele umede de ploaie. Privi în jur, mijindu-și ochii, zărind numai siluetele vagi ale copacilor. Nu vedea clădirile, dar auzea undeva în depărtare muzică și câte un hohot de râs. Era sâmbătă noaptea: poate că soldații stăteau la o bere, în timp ce ofițerii cinau la hotelul lui Axel Flemming.

Traversă baza, mergând cât de repede putea la lumina schimbătoare a lunii, ținându-se aproape de tufe, orientându-se după valurile din dreapta și frânturile de muzică din stânga. Trecu pe lângă o construcție înaltă și, în semiîntunericul din jur, o recunoscu: era turnul de pază, cu proiectorul de rigoare. La nevoie, întreaga zonă putea fi luminată ca-n palmă; în rest, baza era cufundată în întuneric.

Un zgomot brusc venit din stânga îl făcu să tresară și să se ghemuiască la pământ, cu inima bătându-i să-i sară din piept. Privi spre clădiri. O ușă deschisă, prin care se revărsa lumina. Un soldat ieși și traversă complexul în fugă; apoi altă ușă se deschise, în altă clădire, și soldatul intră pe acolo.

Inima lui Harald se mai potoli.

Trecu printr-un pâlc de conifere și coborî o mică pantă. Ajuns în vale, văzu o construcție ciudată care se profila amenințător pe cerul întunecat. Nu o distingea foarte clar, dar nici nu-și amintea de ea. Apropiindu-se, văzu un zid curbat din beton, cam cât el de înalt. Ceva se mișca deasupra zidului cu un huruit înfundat, ca de motor electric.

Fără îndoială, structura fusese ridicată de nemți după ce muncitorii din partea locului fuseseră trimiși acasă. Harald se întrebă cum de n-o văzuse de dincolo de zid, apoi își dădu seama că movila și copacii o ascundeau din toate părțile, mai puțin poate dinspre plajă – care se întindea însă departe de bază.

Când ridică privirea și încercă să deslușească mai bine, ploaia îl lovi drept în față, intrându-i în ochi. Dar era prea curios ca să treacă mai departe. Luna se ivi de după nori. Mijindu-și ochii, privi din nou. Deasupra zidului circular zări o rețea din metal sau sârmă, ca o saltea supradimensionată, cu latura de patru metri. Mașinăria se învârtea ca un carusel, executând o rotație completă la fiecare câteva secunde.

Harald era fascinat. Așa o mașinărie nu mai văzuse până acum, iar inginerul din el era pur și simplu vrăjit. Ce scop avea? De ce se rotea? Zgomotul nu îi spunea prea multe – se auzea doar motorul care o punea în mișcare. Sigur nu era vorba de un tun, cel puțin nu de unul clasic, fiindcă nu vedea niciun fel de țeavă. Cel mai probabil era ceva legat de radio.

Cineva tuși în apropiere.

Harald reacționă instinctiv. Sări, se prinse de marginea zidului și se ridică. Rămase o clipă pe marginea îngustă, simțindu-se mai mult decât vulnerabil, apoi se lăsă ușor pe partea cealaltă. Se temea să nu dea de vreo piesă mobilă, deși era aproape sigur de existența unui spațiu în jurul mașinăriei care să le permită mecanicilor să se miște în voie și, după câteva clipe tensionate, atinse betonul de dedesubt. Acum auzea mai tare huruitul și simțea mirosul uleiului de motor. Pe limbă avea gustul specific al electricității statice.

Cine tușise? Bănui că o santinelă care trecuse prin apropiere. Pașii omului trebuie să fi fost acoperiți de vânt și de ploaie. Din fericire, aceleași zgomote înăbușiseră escaladarea zidului de către Harald. Dar oare îl văzuse santinela?

Se lipi de zidul curbat, respirând sacadat, așteptând ca lumina unei lanterne puternice să-l dea de gol. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar fi prins. Nemții erau amabili aici, la țară: cei mai mulți nu umblau țanțoși ca niște învingători, ci păreau mai degrabă stingheri că ei trebuie să facă legea. Probabil că l-ar preda poliției daneze. Nu era sigur ce atitudine ar adopta polițiștii. Dacă Peter Flemming ar

face parte din poliția locală, sigur s-ar îngriji ca Harald să sufere cât mai mult cu putință; dar, din fericire, lucra în Copenhaga. Harald însă se temea cel mai mult nu de pedeapsa oficială, ci de furia tatălui său. Parcă auzea întrebările sarcastice ale pastorului: „Ai sărit gardul? Și ai pătruns în complexul militar secret? Noaptea? Ca să ajungi mai repede acasă? Doar fiindcă *ploua?"*

Dar nicio lanternă nu se opri asupra lui. Harald rămase privind îndelung mașinăria masivă, întunecată. I se păru că vede cabluri groase care porneau de sub rețea și dispăreau în întunericul de pe partea opusă a șanțului. Sigur era un mecanism prin care se transmiteau sau se primeau unde radio, se gândi el.

După câteva minute care trecură cu viteza melcului, simți că santinela se îndepărtase. Se cățără pe zid și încercă să vadă printre picăturile dese de ploaie. De o parte și de alta a construcției zări două siluete mai mici, întunecate, statice, care făceau probabil parte din mașinărie. Nu se vedea nicio santinelă. Se lăsă să alunece ușor de cealaltă parte a zidului și porni din nou să traverseze dunele.

Într-un moment în care luna se afla în dosul unui nor gros, se lovi de un perete de lemn. Șocat și speriat, scăpă o înjurătură printre dinți. O clipă mai târziu își dădu seama că intrase într-un hangar de ambarcațiuni, folosit cândva de școala de navigație. Era abandonat, iar nemții nu îl reparaseră, probabil neavând nevoie de el. Harald rămase nemișcat câteva clipe, ascultând, dar nu își auzi decât inima bătând cu putere. Apoi își continuă drumul.

Ajunse la gard fără alte probleme. Îl escaladă și se îndreptă spre casă.

Trecu mai întâi pe lângă biserică. Lumina răzbătea prin lungul șir de ferestruici pătrate din zidul dinspre mare. Surprins că se afla cineva acolo chiar și la această oră din noapte, privi înăuntru.

Biserica era lungă, cu acoperișul jos. Cu anumite ocazii încăpea în ea toată populația permanentă a insulei, patru sute de suflete, niciunul mai mult. În fața șirurilor de bănci se afla o strană de lemn.

Nu exista altar. Pereții erau goi, cu excepția unor texte înrămate.

Danezii nu erau dogmatici în privința religiei, cei mai mulți fiind adepții luteranismului evanghelic. Pescarii de pe insula Sande fuseseră însă convertiți cu o sută de ani în urmă la un crez mai dur. În ultimii treizeci de ani tatăl lui Harald le ținuse trează credința, dând un exemplu de puritanism fără compromisuri prin propriul mod de viață, întărindu-și congregația prin predici săptămânale fulminante și fulgerându-i cu privirea necruțătoare a ochilor săi albaștri pe cei care păcătuiau. În ciuda convingerilor de nezdruncinat ale părintelui său, Harald nu era credincios. Mergea la slujbă ori de câte ori era acasă, nedorind să-i rănească sentimentele, dar în rest se îndoia. Încă nu se lămurise în privința religiei, dar știa sigur că nu crede într-un Dumnezeu al regulilor meschine și al pedepselor vindicative.

În timp ce se uita pe fereastră, auzi muzică. La pian era Arne care cânta o piesă de jazz, de-abia atingând clapele. Harald zâmbi cu satisfacție. Arne venise și el acasă de sărbători. Era un tip amuzant și sofisticat: sigur avea să însuflețească weekendul petrecut la casa parohială.

Harald merse până la ușa bisericii și păși înăuntru. Fără să privească în jur, Arne trecu imediat la un imn religios. Harald rânji cu gura până la urechi. Arne auzise ușa și crezuse că e tatăl lor. Pastorului nu îi plăcea jazzul și, bineînțeles, nu era de acord să fie cântat în biserică.

— Eu sunt.

Arne se întoarse. Purta uniforma militară de culoare cafenie. Cu zece ani mai mare decât Harald, era instructor de zbor pentru Trupele de Aviație Militară în cadrul școlii de piloți de lângă Copenhaga. Nemții opriseră toate activitățile militare ale danezilor, motiv pentru care aparatele de zbor stăteau mai mereu la sol, dar instructorii aveau voie să dea lecții pe planoare.

— Te-am văzut cu coada ochiului, dar am crezut că e bătrânul,

spuse Arne și îl măsură afectuos cu privirea pe Harald. Semeni din ce în ce mai mult cu el.

— Asta înseamnă că am să chelesc și eu?

— Probabil.

— Și tu?

— Nu cred. Eu semăn cu mama.

Era adevărat. Arne avea părul negru și des al mamei lor, ca și ochii ei căprui. Harald era blond, ca tatăl lor, de la care moștenise și ochii albaștri, pătrunzători, cu care își intimida enoriașii. Atât Harald, cât și bătrânul Olufsen erau foarte înalți, făcându-l pe Arne să pară scund la cei 1,80 m ai săi.

— Vreau să-ți cânt ceva, zise Harald.

Arne se ridică de pe scăunel și îi cedă locul lui Harald.

— L-am învățat după un disc pe care l-a adus cineva la școală. Îl știi pe Mads Kirke?

— Vărul colegului meu, Poul.

— Exact. A descoperit un pianist american pe nume Clarence Pine Top Smith, spuse Harald și șovăi. Ce face bătrânul?

— Își scrie predica pentru mâine.

— Excelent.

Pianul nu se auzea din casa parohială, aflată la vreo cincizeci de metri distanță, și era puțin probabil ca pastorul să își întrerupă lucrul ca să facă o plimbare până la biserică, mai ales pe o vreme ca asta. Harald începu să cânte *Pine Top's Boogie-Woogie* și biserica se umplu de armoniile erotice ale Sudului american. Era un pianist entuziast, deși mama lui spunea că are mâna grea. Nu putea sta locului când cânta, așa că se ridică în picioare, împingând cât colo scăunelul care se răsturnă, și continuă să cânte din picioare, aplecându-se cât era de lung peste claviatură. Făcu mai multe greșeli astfel, dar ce mai conta câtă vreme reușea să păstreze ritmul

trepidant. Lovi cu toată forța ultima clapă și exclamă în engleză: „That's what I'm talkin' about!"[4] ca și Pine Top pe disc.

— N-a fost rău deloc! spuse Arne râzând.

— E musai s-asculți originalul!

— Hai pe verandă. Vreau să fumez.

— Știi că bătrânului nu-i place chestia asta.

— Am 28 de ani. Sunt prea mare ca să-mi spună tata ce să fac.

— Eu sunt de acord… dar mai rămâne să fie și el.

— Te temi de el?

— Bineînțeles. Ca și mama, ca mai toți oamenii de pe insula asta… ca și tine.

Arne zâmbi larg.

— Bine, fie, un pic poate.

Rămaseră în fața ușii, micuța verandă ferindu-i de ploaie. De partea cealaltă a curții acoperite cu nisip se vedea silueta întunecată a casei parohiale. La ferestruica în formă de diamant a ușii de la bucătărie era lumină. Arne își scoase țigările.

— Ai vești de la Hermia? îl întrebă Harald.

Arne era logodit cu o englezoaică pe care nu o mai văzuse de mai bine de un an, de când nemții ocupaseră Danemarca.

Arne clătină din cap.

— Am încercat să-i scriu. Am găsit o adresă a Consulatului Britanic din Gothenburg.

Danezii aveau voie să trimită scrisori în Suedia, care era neutră.

— Am scris adresa pe plic fără să menționez consulatul. Am crezut că-i trag în piept, dar cenzorii nu sunt chiar atât de naivi. Comandantul meu mi-a adus scrisoarea returnată și mi-a spus că, dacă mai încerc așa ceva, voi fi trimis în fața Curții Marțiale.

Lui Harald îi plăcea Hermia. Multe dintre prietenele lui Arne

---

[4] Despre asta e vorba. (n. tr.)

fuseseră niște blonde prostuțe, însă Hermia era și deșteaptă, și curajoasă. Îl intimidase puțin la început cu figura ei misterioasă, dramatică, și maniera directă de a vorbi; dar o îndrăgise repede, fiindcă îl tratase ca pe un bărbat, nu ca pe fratele mai mic al cuiva. Și arăta extraordinar de bine în costum de baie.

— Tot mai vrei să te însori cu ea?

— Dumnezeule, bineînțeles… dacă mai trăiește. Dacă n-a omorât-o vreo bombă în Londra.

— Cred că îți vine tare greu să nu știi nimic despre ea.

Arne încuviință din cap.

— Dar tu cum stai? Vreo cucerire, ceva?

Harald ridică din umeri.

— Pe fetele de vârsta mea nu le interesează liceenii.

O spuse în glumă, ascunzându-și obida. Deja fusese respins de câteva ori și încă mai suferea.

— Bănuiesc că vor țipi care să cheltuiască bani cu ele.

— Exact. Iar fetele mai mici… Am cunoscut una de Paști, Birgit Claussen.

— Claussen? Constructorii de nave din Morlunde?

— Da. E drăguță, dar n-are decât 16 ani, nu prea am ce să discut cu ea.

— Nicio pagubă. Sunt catolici. Bătrânul oricum n-ar fi de acord.

— Știu, zise Harald și se încruntă. E ciudat, totuși. De Paști a predicat despre toleranță.

— E la fel de tolerant ca Vlad Țepeș, spuse Arne și azvârli chiștocul de țigară. Hai să vorbim cu tiranul.

— Înainte să intrăm…

— Ce e?

— Care mai e situația în armată?

— Deloc roză. Nu ne putem apăra țara și, în cea mai mare parte a timpului, n-am voie să zbor.

— Cât mai poate continua așa?

— Cine știe? Poate la nesfârșit. Naziștii au câștigat totul. Singurii care li se opun sunt britanicii, dar și soarta lor atârnă de un fir de păr.

Harald coborî vocea, deși nu era nimeni care să-i asculte:

— Nu se poate ca în Copenhaga să nu pornească o mișcare de rezistență…

Arne ridică din umeri.

— Chiar dacă aș avea cunoștință despre asta, sigur nu ți-aș spune, nu?

Apoi, înainte ca Harald să mai adauge ceva, Arne se repezi prin ploaie spre lumina care venea dinspre bucătărie.

2

Hermia Mount privi în silă la prânzul ei – doi cârnăciori arși, un piure de cartofi străveziu și un morman de varză prea fiartă – și se gândi cu jind la un bar de pe cheiurile Copenhagăi care servea trei feluri de hering cu salată, murături, pâine caldă și bere slabă.

Crescuse în Danemarca. Tatăl ei fusese un diplomat britanic care făcuse carieră în țările scandinave. Hermia lucrase la Ambasada Britanică din Copenhaga, mai întâi ca secretară, apoi ca asistentă a atașatului naval care era de fapt un agent MI6, Serviciul Secret de Informații. După moartea tatălui și revenirea mamei la Londra, Hermia rămăsese pe loc, în parte datorită postului, dar în primul rând fiindcă era logodită cu un pilot danez, Arne Olufsen.

Apoi, pe 9 aprilie 1940, Hitler invadase Danemarca. După patru zile tensionate, Hermia și un grup de demnitari britanici plecaseră cu un tren diplomatic special, care îi dusese prin Germania până la granița olandeză, de unde trecuseră prin Olanda neutră pentru a ajunge la Londra.

Acum, ajunsă la vârsta de 30 de ani, Hermia era analist de informații și conducea biroul MI6 din Danemarca. Împreună cu mai toți angajații serviciului, fusese evacuată din sediul londonez de pe Broadway nr. 54, lângă Palatul Buckingham, în Bletchley Park, un conac mare aflat la marginea unui sat, la 80 km nord de capitală.

O baracă ridicată în grabă servea drept cantină. Hermia era bucuroasă că scăpa de Blitz, dar își dorea ca, printr-un miracol, să fie evacuat și unul dintre acele mici și încântătoare restaurante italiene sau franceze, ca să mănânce și ea ca lumea. Luă puțin din piure și se sili să înghită.

Ca să nu se mai gândească la gustul mâncării, așeză lângă farfurie ediția de azi a ziarului *Daily Express.* Britanicii tocmai pierduseră Creta, insula din Marea Mediterană. Ziarul încerca să

mai îndulcească lucrurile, susținând că în bătălie căzuseră 18 000 de militari germani, dar adevărul deprimant era că acesta era încă unul dintre numeroasele triumfuri ale naziștilor.

Ridicând privirea, văzu un bărbat scund, cam de vârsta ei, venind spre ea cu o ceașcă de ceai în mână. Mergea vioi, dar șchiopăta vizibil.

— Se poate? întrebă el vesel și se așeză în fața ei fără să mai aștepte răspunsul. Sunt Digby Hoare. Știu cine ești.

Hermia înălță o sprânceană și spuse:

— Simte-te ca acasă.

Ironia din vocea ei nu păru să-și atingă ținta.

— Mulțumesc, se mărgini el să răspundă.

Hermia îl mai văzuse pe-acolo de câteva ori. Părea un tip energic, în ciuda faptului că șchiopăta. Nu era foarte chipeș cu părul acela negru, ciufulit, dar avea ochi frumoși, albaștri, iar trăsăturile aspre, dar plăcute îl făceau să semene puțin cu Humphrey Bogart.

— La ce departament lucrezi? întrebă ea.

— De fapt, lucrez la Londra.

Ceea ce nu era un răspuns la întrebarea ei, observă Hermia. Împinse farfuria deoparte.

— Nu-ți place mâncarea?

— Ție-ți place?

— Să-ți spun ceva. Am vorbit cu mai mulți piloți care au fost doborâți în Franța, dar au reușit să se întoarcă. Noi, cei de-aici, credem că trăim auster, dar habar n-avem ce înseamnă asta. Francezii mor de foame. După ce-am aflat ce mănâncă ei, totul mi se pare extrem de gustos.

— Austeritatea nu e o scuză pentru mâncarea gătită prost, replică Hermia sec.

Bărbatul zâmbi larg.

— Mi s-a spus că ai limba ascuțită.

— Și ce altceva ți s-a spus?

— Că ești bilingvă, engleză și daneză, motiv pentru care, probabil, și conduci biroul din Danemarca.

— Nu. Motivul e războiul. Înainte nicio femeie nu ajungea până în funcția de asistent-secretar în MI6. Adică se credea că femeile nu au o minte analitică. Eram mai potrivite pentru treburile casei și crescutul copiilor. Dar, de când a izbucnit războiul, creierul femeilor s-a dezvoltat extraordinar – am ajuns să facem niște lucruri care până de curând erau numai de competența unor minți masculine.

Bărbatul răspunse sarcasmului ei cu un umor binevoitor:

— Am remarcat și eu asta. Miracolele nu încetează niciodată.

— De ce m-ai verificat?

— Din două motive. Primul: ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viața mea, zise el, de data aceasta fără să zâmbească.

Reușise să o surprindă. Bărbații nu îi spuneau prea des că e frumoasă. Atrăgătoare, poate; ieșită din comun, uneori; impozantă, adesea. Avea fața ovală, prelungă, perfect simetrică, dar părul ei negru era tuns prea sobru, ochii îi erau pe jumătate ascunși sub pleoape și nasul, prea mare pentru a fi considerată o femeie cu adevărat frumoasă. Hermia nu găsi o replică spirituală, așa că întrebă:

— Și care e celălalt motiv?

Bărbatul privi într-o parte. Două femei mai în vârstă stăteau la aceeași masă cu ei și, cu toate că vorbeau între ele, ascultau probabil cu jumătate de ureche și la schimbul lor de replici.

— Îți spun imediat. N-ai vrea să ne bucurăm și noi puțin de viață?

Reușise să o surprindă din nou.

— Poftim?

— N-ai vrea să ieși cu mine?

— Nici nu se pune problema!

Preț de o clipă bărbatul păru descumpănit. Apoi zâmbetul îi reveni și zise:

— Nu mă lua pe departe – spune-mi în față ce gândești. Hermia nu se putu abține să nu zâmbească.

— Am putea merge la cinema, insistă el. Sau la pubul Pulpa de Berbec din Vechiul Bletchley. Sau la amândouă.

Hermia clătină din cap.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea ferm.

— Aha, făcu el mâhnit.

Oare credea că îl refuză din cauza handicapului său? Hermia se grăbi să clarifice lucrurile.

— Sunt logodită, spuse ea și îi arătă inelul de pe mâna stângă.

— N-am observat.

— Bărbații nu observă niciodată.

— Cine-i norocosul?

— Un pilot din armata daneză.

— Bănuiesc că e în Danemarca.

— Din câte știu eu. De un an n-am mai primit vești de la el. Cele două doamne se ridicară de la masă și atitudinea lui

Digby se schimbă. Deveni brusc serios, cobori vocea și spuse repede:

— Uită-te la asta, te rog.

Scoase din buzunar o foaie subțire de hârtie și i-o dădu.

Hermia mai văzuse astfel de foi aici, la Bletchley Park. Așa cum se aștepta, era descifrarea unui mesaj radio al inamicului.

— Îmi închipui că nu trebuie să-ți spun cât de secret e mesajul ăsta, făcu Digby.

— Nu trebuie.

— Bănuiesc că pe lângă daneză vorbești și germana. Hermia încuviință din cap.

— În Danemarca toți școlarii învață germana, ca și engleza și latina. Citi mesajul. Informații de la Freya?

— Asta ne și nedumerește. Nu e un cuvânt german. Mă gândeam că înseamnă ceva într-una dintre limbile scandinave.

— Înseamnă, într-un fel. Freya e o zeiță nordică – de fapt, e Venus a vikingilor, zeița dragostei.

— Aha! făcu Digby gânditor. E și asta ceva, dar nu ne duce prea departe.

— Despre ce e vorba?

— Pierdem prea multe bombardiere.

Hermia se încruntă.

— Am citit despre ultimul raid masiv – ziarele spun că a fost un mare succes.

Digby se mulțumi s-o privească.

— A, înțeleg, zise ea. Ziarelor nu le spuneți adevărul.

Bărbatul rămase tăcut.

— De fapt, după părerea mea, campania asta de bombardare a nemților e doar propagandă, continuă ea. Adevărul e că avem de-a face cu un dezastru total.

Spre dezamăgirea ei, Digby nu o contrazise.

— Pentru numele lui Dumnezeu, câte avioane am pierdut?

— Jumătate.

— Vai de mine! exclamă Hermia și-și feri privirea. „Unii dintre piloții aceia aveau logodnice", se gândi ea. Dar dacă o ținem tot așa…

— Exact.

Hermia privi din nou mesajul.

— Oare Freya e o spioană? întrebă ea.

— Sarcina mea e să aflu dacă e spioană sau altceva.

— Eu cu ce te pot ajuta?

— Îmi poți spune mai multe despre zeița asta.

Hermia căută adânc în memorie. Învățase miturile nordice la școală, dar trecuse mult timp de atunci.

— Freya are un colier de aur foarte prețios. L-a primit de la patru pitici. Colierul e păzit de cel care-i păzește și pe zei… Heimdal parcă-l cheamă.

— Un paznic. Lucrurile par să se lege.

— Freya ar putea fi o spioană care are acces la informații clasificate despre raidurile aeriene.

— Ar putea fi și o mașinărie care detectează apropierea avioanelor, înainte ca acestea să intre în raza vizuală a inamicului.

— Am auzit că și noi avem asemenea mașinării, dar habar n-am cum funcționează.

— Mașinăriile astea sunt de trei feluri: detectorul în infraroșu, lidarul și radarul. Detectorul în infraroșu captează razele emise de motorul fierbinte al unui avion sau de țeava de evacuare. Lidarul este un sistem de pulsații optice trimise de detector, care sunt reflectate de avion. Radarul e același lucru, numai că funcționează pe bază de pulsații radio.

— Mi-am mai amintit ceva. Heimdal poate vedea și ziua, și noaptea pe o distanță de 160 km.

— Asta aduce mai mult a mașinărie.

— Așa cred și eu.

Digby își termină ceaiul și se ridică în picioare.

— Mă anunți dacă îți mai aduci aminte de ceva?

— Desigur. Unde te găsesc?

— Pe Downing Street nr. 10.

— O! exclamă Hermia impresionată.

— La revedere.

— La revedere, răspunse ea și îl privi cum se îndepărtează.

Rămase acolo câteva momente. Fusese o conversație interesantă din mai multe puncte de vedere. Digby Hoare avea acces la cele mai înalte eșaloane ale puterii: însuși prim-ministrul era îngrijorat de pierderea bombardierelor. Oare utilizarea numelui de cod Freya era o simplă coincidență sau avea o legătură cu țările scandinave?

Îi făcuse plăcere invitația lui Digby de a ieși împreună. Deși nu intenționa să se apropie de niciun alt bărbat, invitația o măgulea.

După o vreme mâncarea de care de-abia se atinsese începu să o

deprime. Duse tava într-un colț al cantinei și o goli într-un coș. Apoi intră la toaletă.

În timp ce se afla într-una din cabine, auzi un grup de tinere vorbind cu însuflețire. Tocmai voia să iasă când una dintre ele spuse:

— Da' știu că Digby Hoare nu pierde timpul. Asta da tip expeditiv.

Hermia înțepeni cu mâna pe clanța ușii.

— L-am văzut cum se dădea la domnișoara Mount, zise o voce mai matură. Cred că-i plac țâțele mari.

Celelalte chicotiră. Aluzia la sânii ei generoși o făcu pe Hermia să se încrunte.

— Eu cred totuși că i-a dat cu șutul, spuse prima tânără.

— Tu n-ai face-o? Eu nu m-aș încurca cu unul care are un picior de lemn.

O a treia fată vorbi cu un accent scoțian:

— Mă întreb dacă și-l scoate când i-o trage cuiva.

Celelalte tinere izbucniră în râs.

Hermia auzise destul. Deschise ușa, ieși și zise:

— Vă anunț dacă face asta.

Cele trei tinere amuțiră pe loc, iar Hermia ieși înainte ca ele să-și fi revenit din uimire.

Părăsi baraca. Peluza lată, cu cedrii și helești pe care pluteau câteva lebede, fusese urâțită de barăcile ridicate în grabă pentru sutele de angajați ai serviciului din Londra. Traversă parcul spre casă, un conac victorian din cărămidă roșie, bogat ornamentat.

Trecu pe sub portalul impunător și se îndreptă spre biroul ei amenajat în vechea odaie a servitorilor – un spațiu mic, în forma literei L, în care multă vreme se păstrase probabil încălțămintea. Avea o singură fereastră, prea mică și prea înaltă ca să poată privi afară, motiv pentru care lucra cu lumina aprinsă toată ziua. Pe birou se afla un telefon, iar pe o măsuță alăturată, o mașină de scris.

Predecesorul ei avusese o secretară, însă femeile trebuiau să bată singure la mașină. Pe birou găsi un pachet din Copenhaga.

După ce Hitler invadase Polonia, Hermia pusese bazele unei mici rețele de spionaj în Danemarca. O conducea Poul Kirke, prietenul logodnicului ei. Acesta adunase câțiva tineri care credeau că micuța lor țară avea să fie călcată în picioare de vecinul ei mai puternic și că singura cale de a lupta pentru libertate era cooperarea cu britanicii. Poul se angajase ca oamenii lui, care se autointitulau Paznici-de-noapte, să nu fie sabotori sau asasini, ci să transmită britanicilor informații cu caracter militar. Această realizare a Hermiei – unică pentru o femeie – îi adusese funcția de șef al biroului pe Danemarca.

Pachetul conținea câteva dintre rezultatele activității rețelei. Un teanc de rapoarte, decodate deja de specialiștii londonezi, despre dispunerea trupelor germane în Danemarca: baze militare pe insula centrală Fyn, traficul naval de pe Kattegat, marea care separa Danemarca de Suedia, numele ofițerilor superiori germani din Copenhaga.

În pachet se afla și un exemplar dintr-un ziar subversiv, *Realitatea.* Până acum, presa ilegală era singurul semn de rezistență a danezilor față de naziști. Îl răsfoi și se opri asupra unui articol al cărui autor se indigna că untul lipsește de pe piață fiindcă e trimis în Germania.

Pachetul fusese scos din Danemarca și dat unui curier din Suedia care îl înmânase unui agent MI6 de la Legația Britanică din Stockholm. Era însoțit de o notiță prin care curierul informa că trimisese un exemplar din *Realitatea* și biroului agenției Reuters din Stockholm. Hermia se încruntă. La prima vedere transmiterea unor știri privind condițiile de viață sub ocupație nu era o idee rea, însă ea nu era de acord ca agenții să amestece spionajul cu alte activități. Lupta de rezistență putea atrage atenția autorităților asupra unui spion care altfel ar fi putut acționa nestingherit ani în șir.

Gândul la Paznicii-de-noapte îi aminti dureros de logodnicul ei.

Arne nu făcea parte din acest grup. Nu avea firea potrivită. Desigur, ea îl iubea tocmai pentru extraordinara *joie de vivre* care îl caracteriza, pentru faptul că nu punea totul la inimă. Se simțea bine alături de el, mai ales în pat. Dar un om cu capul în nori, care lua lucrurile atât de ușor, nu era deloc potrivit pentru activități secrete. În momentele ei de sinceritate chiar se întreba dacă ar fi avut destul curaj. Era neînfricat pe pârtia de schi – se întâlniseră pe un munte din Norvegia, unde Arne se dovedise a fi singurul schior mai priceput decât Hermia –, dar nu era sigură că ar face față pericolelor mai subtile pe care le presupuneau operațiunile sub acoperire.

Se gândise să-i trimită un mesaj prin Paznicii-de-noapte. Poul Kirke lucra la școala de piloți și, dacă Arne se mai afla încă acolo, probabil că se vedeau în fiecare zi. Ar fi fost neprofesionist, scandalos chiar să folosească rețeaua de spioni în scopuri personale, dar nu asta o împiedica să-și pună planul în aplicare. Ar fi fost descoperită, bineînțeles, fiindcă mesajele ei trebuiau mai întâi codificate, dar nici măcar acest lucru nu era de natură s-o oprească. Doar riscurile la care îl expunea pe Arne o făceau să ezite. Mesajele secrete puteau cădea în mâinile dușmanilor. Cifrurile folosite de MI6 erau simple, bazate pe poezii cunoscute, rămase din vremurile de pace, și puteau fi sparte ușor. Dacă numele lui apărea într-un mesaj trimis de serviciile secrete britanice spionilor danezi, Arne avea să-și piardă mai mult ca sigur viața. Curiozitatea Hermiei se putea transforma într-o condamnare la moarte. De aceea rămase în cămăruța ei, măcinată de griji.

Compuse un mesaj către curierul suedez în care îi spunea să se țină departe de propaganda de război și să se limiteze la misiunea lui. Apoi bătu la mașină un raport către șeful ei, cuprinzând toate informațiile de natură militară din pachet, însoțit de copii pentru alte departamente.

La ora patru părăsi biroul. Nu-și terminase treaba și intenționa să se întoarcă pe seară pentru alte câteva ore de lucru, dar acum avea

întâlnire la un ceai cu mama ei.

Margaret Mount locuia într-o căsuță din Chelsea. După ce tatăl Hermiei murise de cancer la nici 50 de ani, mama ei luase hotărârea să se mute cu Elizabeth, o prietenă din timpul școlii, nemăritată. Își spuneau Mags și Bets, ca în adolescență. Astăzi cele două veniseră cu trenul la Bletchley ca să vadă cum se aranjase Hermia.

Hermia traversă repede satul, îndreptându-se spre străduța pe care închiriase o cameră. Le găsi pe Mags și pe Bets în salon, vorbind cu proprietăreasa, doamna Bevan. Mama Hermiei purta uniforma șoferilor de pe ambulanțe, cu pantaloni și chipiu. Bets era o femeie drăguță, de 50 de ani, îmbrăcată într-o rochie înflorată, cu mâneci scurte. Hermia își îmbrățișă mama și o sărută pe Bets. Nu fusese niciodată prea apropiată de Bets, bănuind uneori că aceasta e geloasă pe dragostea pe care mama și fiica și-o purtau una alteia.

Hermia le pofti sus. Bets se uită chiorâș la cămăruța mohorâtă, cu un pat de o persoană, însă mama Hermiei spuse veselă:

— Nu-i rău deloc în vreme de război.

— Nu stau prea mult aici, minți Hermia.

De fapt, aici petrecea seri lungi, în singurătate, citind și ascultând radioul.

Aprinse plita pe gaz ca să prepare ceaiul și tăie o mică prăjitură pe care o cumpărase pentru această ocazie.

— Bănuiesc că nu mai ai nicio veste de la Arne, zise mama ei.

— Nu. I-am scris prin Legația Britanică din Stockholm. Cei de-acolo au trimis scrisoarea mai departe, dar n-am primit niciun răspuns, deci nu știu dacă a ajuns la Arne.

— Dumnezeule!

— Îmi pare rău că nu l-am cunoscut, spuse Bets. Cum e?

„A te îndrăgosti de Arne e ca și cum ai schia pe o pantă abruptă, se gândi Hermia: un mic brânci ca s-o iei la vale, viteza care crește pe neașteptate, apoi, fără să-ți dai seama ce se întâmplă cu tine, senzația extraordinară pe care o ai atunci când zbori pe pârtie, fără

să te mai poți opri. Dar cum să explici așa ceva?”

— Arată ca o stea de cinema, e un sportiv desăvârșit, are șarmul unui irlandez și asta nu e tot. Compania lui e atât de plăcută! Până și lucrurile cele mai grave le alungă cu un surâs. Eu mă mai înfurii câteodată – deși nu pe el –, dar Arne nu face decât să râdă și să spună: „Mare figură mai ești, Hermia, pe cuvântul meu”. Dumnezeule, cât de mult îmi lipsește!

Hermia încercă să-și stăpânească lacrimile.

— O mulțime de bărbați s-au îndrăgostit de tine, dar puțini sunt cei care te-ar suporta, remarcă mama ei cu asprime, felul ci de a vorbi fiind la fel de direct ca și al Hermiei. Ar fi trebuit să pui mâna pe el când încă se putea.

Hermia schimbă subiectul, întrebându-le despre Blitz. În timpul raidurilor aeriene Bets se ascundea sub masa din bucătărie, iar Mags își conducea ambulanța printre bombe. Mama Hermiei fusese întotdeauna o femeie formidabilă, poate prea directă și lipsită de tact pentru o soție de diplomat, însă războiul îi scosese la iveală forța și curajul, la fel cum serviciul secret, rămas în pană de bărbați, îi oferise Hermiei șansa de a înflori.

— Luftwaffe nu poate continua așa la infinit, zise Mags. Doar n-are o rezervă inepuizabilă de avioane și piloți. Dacă bombardierele noastre continuă să distrugă industria germană, până la urmă tot va trebui să cedeze.

— Între timp, femeile și copiii Germaniei suferă la fel ca noi, completă Bets.

— Știu, dar ăsta e războiul, replică Mags.

Hermia își aminti de conversația cu Digby Hoare. Oameni ca Mags și Bets își închipuiau că bombardierele britanice îi tocau încet-încet pe naziști. Într-un fel, era bine că nici măcar nu bănuiau că jumătate din bombardiere erau doborâte. Dacă ar fi știut, probabil că le-ar fi dispărut și ultima speranță.

Mags începu o poveste lungă despre cum salvase ea un câine

dintr-o clădire în flăcări, dar Hermia o asculta doar pe jumătate, cu gândul la Digby. Dacă Freya era o mașinărie, iar nemții o foloseau ca să-și apere granițele, era posibil să fie amplasată în Danemarca. Oare îi stătea în putință să afle ceva? Digby spusese că mașinăria ar putea emite un fel de raze, pulsații optice sau unde radio. Astfel de emisii ar trebui să poată fi detectate. Paznicii-de-noapte ar putea face ceva.

Ideea începu să-i surâdă. Ce-ar fi să le trimită un mesaj Paznicilor-de-noapte? Dar mai întâi avea nevoie de mai multe informații. Va începe să lucreze la asta diseară, hotărî ea, imediat după ce le va conduce la gară pe Mags și pe Bets.

Acum de-abia aștepta ca femeile să plece.

— Mai vrei o felie de prăjitură, mamă?

3

Jansborg Skole avea o vechime de trei sute de ani și se mândrea cu asta.

Inițial, școala fusese alcătuită dintr-o biserică și un internat unde băieții mâncau, dormeau și învățau. Acum era un complex de clădiri vechi și noi, din cărămidă roșie. Biblioteca, odinioară cea mai bine dotată din Danemarca, era o clădire separată, cât biserica de mare. Un fost hambar adăpostea laboratoare de știință, dormitoare moderne, o infirmerie și o sală de sport.

Harald Olufsen ieșise din sala de mese și se îndrepta acum spre sala de sport. Era ora douăsprezece și băieții tocmai își terminaseră prânzul – un sandvici cu carne de porc și murături, același sandvici care se servea în fiecare zi de miercuri, de șapte ani de când era elevul acestei școli.

Se gândi ce prostie era să te mândrești cu vechimea unei instituții. Ori de câte ori profesorii vorbeau cu respect despre istoria școlii, își amintea de nevestele pescarilor de pe Sande care spuneau: „Am trecut de 70", cu un zâmbet chipurile sfios, de parcă ar fi fost nu știu ce mare scofală.

În timp ce trecea pe lângă casa directorului, soția acestuia scoase capul pe fereastră și îi zâmbi.

— Bună dimineața, Mia, zise el politicos.

Directorului i se spunea *Heis,* numărul unu în greaca veche. Prin urmare, soția lui era *Mia,* femininul aceluiași cuvânt grecesc. Greaca nu se mai preda de cinci ani, dar tradițiile mor greu.

— Ceva noutăți, Harald? întrebă ea.

Harald avea un radio meșterit de el, cu care prindea BBC-ul.

— Rebelii irakieni au fost înfrânți. Britanicii au intrat în Bagdad.

— Deci o victorie britanică. E o schimbare.

Mia era o femeie anostă, cu o figură ștearsă, păr castaniu și

pleoștit, și care se îmbrăca mereu în haine lălâi, dar, dat fiind că în școală existau numai două femei, băieții își închipuiau mereu cum ar arăta în pielea goală. Harald se întrebă dacă va înceta vreodată să mai fie obsedat de sex. Teoretic vorbind, după ce dormeai cu nevasta ta în fiecare noapte, ani la rând, probabil că ajungeai să te plictisești, dar el pur și simplu nu își putea imagina așa ceva.

Urmau două ore de matematică, însă astăzi aveau un vizitator: Svend Agger, un vechi absolvent al școlii, care acum își reprezenta orașul de baștină în Rigsdag, parlamentul țării, întreaga școală urma să îl asculte în sala de sport, singurul loc în care puteau să încapă toți cei 120 de băieți. Harald ar fi preferat orele de matematică.

Nu își amintea momentul exact în care școala începuse să-l intereseze. Când era mic, fiecare oră de curs îl călca pe nervi, i se părea că-l distrage de la o activitate mult mai importantă, cum ar fi îndiguirea unui pârâu sau construirea unei căsuțe într-un copac. Pe la 14 ani, aproape fără să-și dea seama, fizica și chimia începuseră să i se pară mai atrăgătoare decât joaca în pădure. Descoperise cu mare plăcere că inventatorul fizicii cuantice era un savant danez, Niels Bohr. Felul în care acesta interpretase tabelul periodic al elementelor, explicând reacțiile chimice prin structura atomică a elementelor implicate, echivala pentru Harald cu o revelație divină, o prezentare fundamentală și pe deplin satisfăcătoare a componentelor universului. Îl venera pe Bohr așa cum alți băieți îl adorau pe Kaj Hansen – „Micul Kaj" – vedeta fotbalului danez care juca pe post de inter la echipa cunoscută sub numele de B93 Kobenhavn. Harald făcuse cerere de înscriere la Facultatea de Fizică de pe lângă Universitatea din Copenhaga, unde Bohr era directorul Institutului de Fizică Teoretică.

Școala costa bani. Din fericire, bunicul lui Harald, văzând că fiul său îmbrățișează o profesiune din care nu avea cum să se îmbogățească, avusese grijă de nepoți. Cu banii lăsați de el, Arne și Harald se înscriseseră la Jansborg Skole. Tot din banii lui, Harald

urma să studieze la universitate.

Intră în sala de sport. Băieții mai mici aliniaseră băncile cu multă conștiinciozitate. Harald se așeză în spate, lângă Josef Duchwitz. Josef era foarte mic, iar numele lui de familie aducea cu un cuvânt din engleză, „duck”[5], motiv pentru care băiatul fusese poreclit *Anaticula*, „rățușcă” în latină. De-a lungul anilor porecla se redusese la Tik. Deși cei doi băieți aveau situații materiale diferite – Tik provenea dintr-o familie de evrei bogați –, se împrieteniseră încă de la începutul școlii.

Câteva clipe mai târziu, Mads Kirke se așeză lângă Harald. Mads era în același an cu el. Făcea parte dintr-o distinsă familie de militari: bunicul lui era general, tatăl lui, mort acum, fusese ministrul apărării în anii ’30. Vărul lui, Poul, era pilot, ca și Arne, la școala de piloți.

Cei trei elevi urmau secția reală. Stăteau mai tot timpul împreună și alcătuiau un trio comic – Harald era înalt și blond, Tik era mic și brunet, Mads avea părul roșu și era plin de pistrui –, astfel încât, atunci când un profesor englez îi numise The Three Stooges[6], porecla prinsese imediat.

Heis, directorul școlii, intră împreună cu vizitatorul, iar băieții se ridicară respectuos în picioare. Heis era înalt și slab, cu ochelarii cocoțați pe rădăcina nasului coroiat. Petrecuse zece ani în armată, dar se vedea de la o poștă de ce preferase învățământul: era un individ manierat, care părea să se scuze tot timpul că el reprezintă autoritatea în școală. Inspira mai mult simpatie decât teamă. Băieții îl ascultau fiindcă nu voiau să-l supere.

După ce toată lumea se așeză, Heis îl prezentă pe deputat, un ins

---

[5] Rață (n. tr.)

[6] Traducere aproximativă „Cei trei cai de bătaie“, o echipă de comici americani, specializată în vodevil, cu mare succes la public în prima jumătate a secolului trecut (n. tr.)

mărunt, atât de banal încât cineva din afară ar fi crezut că el era directorul școlii, iar Heis – distinsul oaspete. Agger începu să vorbească despre ocupația germană.

Harald își aminti ziua în care începuse totul, în urmă cu 14 luni. Fusese trezit în miez de noapte de vuietul avioanelor. The Three Stooges se urcaseră pe acoperișul dormitorului, dar, după ce trecuseră vreo zece avioane, nu se mai întâmplase nimic, așa că se culcaseră la loc.

De-abia dimineața aflase mai multe. Tocmai se spăla pe dinți la baie, când un profesor dăduse buzna și spusese: „Au intrat nemții în țară!" După micul dejun, la ora opt, când băieții se adunaseră în sala de sport pentru cântecul de dimineață și anunțurile obișnuite, directorul le spusese: „Duceți-vă în camerele voastre și distrugeți tot ce are legătură cu opoziția față de naziști sau simpatia față de Marea Britanie". Harald dezlipise de pe perete afișul preferat, un biplan Tiger Moth cu rondelele RAF pe aripi.

Mai târziu, în aceeași zi – marți –, băieții mai mari fuseseră puși să umple saci cu nisip și să-i ducă în biserică pentru a acoperi neprețuitele sculpturi și sarcofage. În spatele altarului se afla cripta fondatorului școlii: trupul lui cioplit în piatră era îmbrăcat într-o armură medievală, cu un prohab mare care atrăgea imediat privirea. Harald provocase hohote de râs când așezase un sac de nisip chiar pe protuberanță. Heis nu apreciase gluma, Harald fiind pedepsit să-și petreacă toată după-amiaza cărând o mulțime de tablouri în criptă, la adăpost.

Dar toate aceste măsuri de precauție se dovediseră inutile. Școala se afla într-un sat din afara capitalei și trecuse un an până să vadă picior de neamț. Nu fuseseră nici bombardamente, nici focuri de armă.

Danemarca capitulase în mai puțin de 24 de ore.

— Evenimente ulterioare au dovedit cât de înțeleaptă a fost această decizie, spuse parlamentarul cu o suficiență enervantă.

Băieții își exprimară imediat dezacordul foindu-se, șoptind între ei sau făcând comentarii cu jumătate de gură.

— Regele nostru continuă să ne conducă, adăugă Agger.

Lângă Harald, Mads mormăi ceva dezgustat. Harald era la fel de iritat. Regele Christian al X-lea ieșea călare în mai toate zilele, se arăta oamenilor pe străzile capitalei, dar gestul lui părea gratuit.

— În general, prezența germanilor aici s-a dovedit benefică, continuă vorbitorul. Danemarca a demonstrat că o pierdere parțială a independenței, cauzată de exigențele războiului, nu atrage după sine neînțelegeri și greutăți. Lecția pentru tinerii ca voi e că există, poate, mai multă onoare în supunere și ascultare decât în revolta inoportună.

Parlamentarul se așeză.

Heis aplaudă politicos, iar băieții îi urmară exemplul fără entuziasm. Dacă directorul ar fi fost mai ager și ar fi observat starea de spirit a auditoriului, ar fi pus capăt întâlnirii imediat; dar Heis nu făcu decât să zâmbească și să spună:

— Ei, băieți, aveți vreo întrebare pentru oaspetele nostru?

Mads țâșni în picioare.

— Domnule deputat, Norvegia a fost invadată în aceeași zi cu Danemarca, dar norvegienii au luptat timp de două luni. Asta nu înseamnă că noi suntem lași?

Tonul lui era foarte politicos, însă întrebarea era provocatoare și fu aprobată zgomotos de ceilalți băieți.

— O concluzie naivă, spuse Agger.

Tonul lui superior îl înfurie pe Harald.

— Norvegia e o țară de munți și fiorduri greu de cucerit, interveni Heis apelând la experiența lui de militar. Danemarca e o țară de șes, cu drumuri bune – e imposibil să faci față unei armate motorizate.

— Lupta ar fi dus la vărsare de sânge, rezultatul final fiind același, adăugă Agger.

— Numai că atunci am fi putut merge cu capul sus, nu plecat de rușine, rosti Mads fără menajamente.

Harald își aduse aminte că auzise ceva asemănător acasă, de la rudele lui din armată.

Agger se înroși la față.

— „Cea mai bună latură a vitejiei este prudența”[7], după cum scria Shakespeare.

— De fapt, domnule deputat, asta a spus-o Falstaff, lașul cel mai faimos din literatura universală, replică Mads.

Băieții izbucniră în râs și bătură din palme.

— Ușurel, Kirke, spuse Heis cu blândețe. Știu că ai resentimente în privința asta, dar nu trebuie să fii nepoliticos.

Directorul privi în jur și arătă spre unul dintre băieții mai mici.

— Poftim, Borr.

— Domnule deputat, nu credeți că filosofia lui Herr Hitler privind mândria națională și puritatea rasială ar putea fi benefică dacă ar fi adoptată în Danemarca?

Woldermar Borr era fiul unui nazist danez de vază.

— Unele elemente, poate, răspunse Agger. Dar Germania și Danemarca sunt două țări diferite.

„Asta înseamnă să te ascunzi după deget, se gândi Harald furios. Omul ăsta chiar nu găsește în el destul curaj ca să spună că persecuția rasială e o mare greșeală?”

— Poate că vreunul dintre voi ar vrea să-l întrebe pe domnul Agger despre activitatea de zi cu zi pe care o desfășoară ca membru al Rigsdagului, zise Heis pe un ton plângăcios.

Tik se ridică în picioare. Suficiența lui Agger îl enervase și pe el.

— Nu aveți sentimentul că sunteți o marionetă? întrebă el. La

---

[7] Shakespeare, *Opere, vol. IV, Henric al IV-lea,* Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1957, p. 310. Traducere de Dan Duțescu. (n. tr.)

urma urmei, nemții sunt cei care ne conduc cu adevărat. Dumneavoastră doar vă prefaceți.

— Națiunea noastră continuă să fie condusă de parlamentul danez, replică Agger.

— Da, toate bune câtă vreme vă păstrați slujba, mormăi Tik.

Băieții din preajmă îl auziră și izbucniră în râs.

— Partidele politice au rămas neschimbate – chiar și comuniștii, continuă Agger. Avem poliția noastră, forțele noastre armate.

— Dar în clipa în care Rigsdagul va face ceva cu care nemții nu sunt de acord, va fi dizolvat, iar poliția și armata vor fi dezarmate, replică Tik. Deci avem de-a face cu o farsă.

Heis începea să se enerveze.

— Te rog să nu uiți de bunele maniere, Duchwitz, zise el arțăgos.

— Nu face nimic, Heis, spuse Agger. Îmi plac discuțiile aprinse. Dacă Duchwitz crede că parlamentul nostru e inutil, ar trebui să compare situația noastră cu cea din Franța. Datorită politicii noastre de cooperare cu germanii, condițiile de viață sunt mult mai bune aici, pentru danezii de rând, decât acolo.

Lui Harald îi era de ajuns cât auzise. Se ridică în picioare fără să mai aștepte permisiunea lui Heis.

— Dar dacă naziștii vin după Duchwitz? întrebă el. Recomandați aceeași politică de cooperare?

— Dar de ce să vină după Duchwitz?

— Din același motiv pentru care au venit după unchiul meu din Hamburg – pentru că e evreu.

Unii dintre băieți priviră în jur cu interes. Probabil nu știau că Tik era evreu. Familia Duchwitz nu își manifesta religia în niciun fel, iar Tik participa la slujbele religioase din vechea biserică de cărămidă roșie ca toți ceilalți.

Agger dădea primele semne de iritare.

— Trupele de ocupație au demonstrat o toleranță totală față de evreii danezi.

— Până acum, spuse Harald. Dar dacă se răzgândesc? Dacă ajung la concluzia că Tik e la fel de evreu ca unchiul meu Joachim? Ce ne recomandați? Să stăm deoparte și să ne uităm cum vin și-l ridică? Sau să organizăm o mișcare de rezistență pentru ca ziua aceea să ne găsească pregătiți?

— Cel mai bun lucru pe care putem să-l facem e să ne asigurăm că nu vom fi puși niciodată în situația de a lua o asemenea decizie, sprijinind politica de cooperare cu trupele de ocupație.

Răspunsul evaziv, insinuant, îl scoase din sărite pe Harald.

— Dar dacă această politică nu are sorți de izbândă? insistă el. De ce nu vreți să răspundeți la întrebare? Ce trebuie să facem dacă naziștii vin să ne ia prietenii?

— Olufsen, tu pui ceea ce se numește o întrebare ipotetică, interveni Heis. Oamenii implicați în viața publică preferă să nu pună răul în față.

— Întrebarea e cât de departe poate merge această politică de cooperare, zise Harald înfierbântat. Nu va mai fi loc de discuții când ne vor bate în ușă, la miezul nopții, Heis.

Preț de o clipă Heis fu cât pe-aci să-l mustre pe Harald pentru impolitețe, dar până la urmă răspunse cu aceeași blândețe:

— Ai abordat o chestiune interesantă și domnul Agger a dat un răspuns cuprinzător. Părerea mea e că am avut parte de o discuție fructuoasă, acum însă e momentul să ne întoarcem la lecții. Mai întâi să-i mulțumim oaspetelui nostru că și-a sacrificat câteva ore din timpul său atât de prețios ca să ne viziteze.

Directorul ridică mâinile ca să dea tonul aplauzelor. Harald îl opri.

— Să răspundă la întrebare! strigă el. Să organizăm o mișcare de rezistență sau să-i lăsăm pe naziști să facă ce vor? Pentru numele lui Dumnezeu, ce lecții pot fi mai importante decât aceasta?

Se făcu liniște. Discuțiile în contradictoriu cu cadrele didactice erau permise până la un punct, însă Harald îl depășise, sfidându-i

pe cei doi.

— Cred că ar fi mai bine să părăsești sala, spuse Heis. Ne vedem mai târziu.

Cuvintele directorului îl înfuriară și mai tare pe Harald. Fierbând de frustrare, se ridică în picioare și porni spre ușă, urmărit în tăcere de privirile celorlalți băieți. Știa că trebuie să plece în liniște, dar nu se putu abține. Când ajunse la ușă se întoarse și îndreptă un deget acuzator spre Heis.

— Gestapoului nu-i veți putea spune să părăsească sala!

Apoi ieși și trânti ușa.

4

Ceasul deșteptător al lui Peter Flemming sună la cinci și jumătate. Îl opri, aprinse lumina și se sculă în capul oaselor. Inge era întinsă pe spate, cu ochii deschiși, îndreptați spre tavan, la fel de lipsiți de expresie ca ai unui cadavru. Peter o privi o clipă, apoi se dădu jos din pat.

Merse în mica bucătărie din apartamentul lor din Copenhaga și deschise radioul. Un reporter danez citea o declarație sentimentală emisă de germani în legătură cu moartea amiralului Lutjens, care se scufundase cu nava *Bismarck* în urmă cu zece zile. Peter puse o crăticioară cu terci de ovăz pe aragaz, apoi luă o tavă. Unse cu unt o felie de pâine de secară și făcu un surogat de cafea.

Era vesel și, după o clipă, își aminti și motivul. Ieri intervenise ceva nou în cazul la care lucra.

Era detectiv-inspector în cadrul unității de contrainformații, o secție a departamentului de investigații din Copenhaga, cu misiunea de a-i ține sub observație pe conducătorii de sindicate, pe comuniști, pe străini și alte persoane potențial turbulente. Șeful lui și al departamentului era inspectorul-șef Frederik Juel, un tip deștept, dar leneș. Absolvent al celebrei Jansborg Skole, Juel era adeptul proverbului latin *Quieta non movere:* „Nu tulbura apele liniștite". Se trăgea dintr-un erou al istoriei navale daneze, dar agresiunea dispăruse demult din genele neamului său.

În ultimele paisprezece luni preocupările departamentului se extinseseră, incluzându-i pe lista celor aflați sub observație și pe oponenții ocupației germane.

Până acum singurul semn palpabil al unei mișcări de rezistență fusese apariția unor ziare ilegale precum *Realitatea,* cel care îi căzuse din buzunar băiatului mai mic al lui Olufsen. Juel considera că ziarele ilegale erau inofensive, dacă nu chiar bine-venite, ca o

supapă de siguranță, drept pentru care refuza să dea de urma celor care le tipăreau. Această atitudine îl înfuria pe Peter. A-i lăsa pe infractori să-și facă de cap, să împroaște regimul cu noroi i se părea o nebunie.

Germanii nu agreau această atitudine de *laissez-faire* a lui Juel, dar până acum nu puseseră piciorul în prag. Pentru Juel, omul de legătură cu trupele de ocupație era generalul Walter Braun, militar de carieră, care își pierduse un plămân în luptele cu francezii. Scopul lui Braun era menținerea cu orice preț a liniștii în Danemarca. Nu trecea peste hotărârile luate de Juel decât atunci când se vedea silit să o facă.

Recent, Peter aflase că mai multe exemplare din *Realitatea* ajunseseră în Suedia. Până în prezent fusese obligat să se supună regulii de non-intervenție impuse de șeful lui, dar spera că automulțumirea lui Juel va fi zdruncinată de vestea că ziarele erau scoase din țară. Noaptea trecută un detectiv suedez, prieten apropiat al lui Peter, îl sunase ca să-i spună că, după părerea lui, ziarul era scos cu un avion Lufthansa care făcea cursa Berlin-Stockholm cu escală la Copenhaga. Aceasta era descoperirea din cauza căreia se trezise atât de optimist. Cine știe, poate se afla în pragul unui triumf.

Când terciul fu gata, adăugă lapte și zahăr, apoi duse tava în dormitor.

O ajută pe Inge să se ridice în capul oaselor. Gustă din terci ca să se asigure că nu e prea fierbinte, apoi, cu ajutorul unei linguriște, începu să o hrănească.

Cu un an în urmă, chiar înainte ca benzina să fie restricționată, Peter și Inge mergeau cu mașina la plajă, când un tânăr într-un automobil sport nou-nouț intrase direct în ei. Peter se alesese cu fracturi la ambele picioare, dar se făcuse bine. Inge se lovise la cap și de atunci nu își mai revenise.

Tânărul, Finn Jonk, fiul unui cunoscut profesor universitar,

fusese aruncat într-un tufiș, dar nu pățise nimic. Nu avea permis de conducere – îi fusese luat prin hotărâre judecătorească după ce făcuse un alt accident – și mai era și beat. Familia Jonk angajase un avocat renumit care reușise să amâne procesul cu un an, astfel încât Finn nu fusese încă pedepsit pentru că îi distrusese mintea lui Inge. Tragedia personală a lui Inge și Peter demonstra și modul condamnabil în care unii infractori scăpau nepedepsiți în societatea modernă. În pofida a tot ce se spunea despre naziști, aceștia erau, slavă Domnului, neiertători cu infractorii.

După ce Inge termină de mâncat, Peter o duse la toaletă, apoi îi făcu baie. Femeia ținuse întotdeauna să fie curată și ordonată. Era unul dintre lucrurile care îi plăcuseră atât de mult la ea. După ce făceau sex se spăla cu multă grijă – din nou un fapt pe care Peter îl aprecia. Nu toate femeile erau așa. Una cu care se culcase, o cântăreață într-un club de noapte pe care o întâlnise în timpul unui raid și cu care avusese o scurtă legătură, îi spusese să nu se spele după ce făceau sex fiindcă nu era deloc romantic.

Inge nu reacționă în niciun fel în timp ce-i făcea baie. Peter se învățase să-și controleze pornirile chiar și atunci când îi atingea cele mai intime părți ale corpului. Îi șterse pielea fină cu un prosop mare, apoi o îmbrăcă. Cel mai greu era să-i pună ciorapii. Mai întâi rula ciorapul până la vârf. Apoi i-l trăgea ușor pe laba piciorului, pe gambă, peste genunchi, până când reușea să-l prindă de port-jartier. La început mai fugeau firele, dar Peter era un tip încăpățânat și avea foarte multă răbdare atunci când își punea în gând să realizeze ceva; acum devenise un adevărat expert.

O îmbrăcă într-o rochie galbenă și veselă de bumbac, după care îi puse ceasul și o brățară de aur. Inge nu mai avea noțiunea timpului, dar uneori lui Peter i se părea că schițează un zâmbet când vede cum îi sclipesc bijuteriile la încheietură.

După ce o pieptănă, priviră amândoi în oglindă. Inge era (i femeie drăguță, cu păr blond-deschis, care înainte de accident

avusese un zâmbet cochet și un fel timid, dar ademenitor de a-și flutura genele. Acum fața îi era total inexpresivă.

În Duminica Rusaliilor pe care o petrecuseră pe insula Sande, tatăl lui Peter încercase să îl convingă să o interneze pe Inge într-un sanatoriu particular. Peter nu își putea permite o asemenea cheltuială, însă Axel era dispus să facă orice sacrificiu. Spunea că vrea ca Peter să fie liber, dar adevărul era că își dorea cu ardoare un nepot care să îi ducă numele mai departe. Cu toate acestea, Peter simțea că e de datoria lui să se îngrijească de soție. Pentru el datoria era cea mai importantă dintre obligațiile unui om. Dacă nu și-o îndeplinea, își pierdea respectul față de sine.

O duse pe Inge în camera de zi și o așeză lângă fereastră. Fixă radioul pe o frecvență pe care se transmitea muzică și se întoarse în baie.

Fața din oglindă era regulată și bine proporționată. Inge îi spunea mereu că arată ca o stea de cinema. După accident observase câțiva peri albi în barba roșiatică și cearcăne sub ochii de un căprui-auriu. Dar privirea îi rămăsese la fel de mândră, iar buzele strânse exprimau aceeași dârzenie.

După ce se bărbieri, își înnodă cravata și își prinse sub braț tocul de pistol cu Walther-ul de 7,65 mm – versiunea redusă, cu șapte gloanțe, a modelului „PPK", special concepută ca armă ascunsă pentru detectivi. Apoi se duse în bucătărie și mâncă din picioare trei felii de pâine de secară, păstrând untul pentru Inge.

Infirmiera trebuia să vină la ora opt.

Între opt și opt și cinci starea de spirit a lui Peter se schimbă, începu să măsoare cu pași mari holul apartamentului. Își aprinse o țigară, apoi o strivi impacientat. Își privea ceasul din cinci în cinci secunde.

Între opt și cinci și opt și zece deveni furios. Nu avea și așa destule pe cap? Grija față de soția lui neajutorată și marile responsabilități pe care le presupunea funcția de detectiv de poliție.

Infirmiera nu avea niciun *drept* să îl lase baltă.

Gând auzi soneria la opt și un sfert, deschise ușa cu toată forța și urlă:

— Cum de îndrăznești să întârzii?

Infirmiera era o tânără grăsuță de 19 ani, îmbrăcată într-o uniformă călcată cu grijă, cu părul frumos aranjat sub bonetă și cu fața rotundă fardată discret. Rămase șocată de furia lui.

— Vă rog să mă scuzați, îngăimă ea.

Peter făcu un pas lateral ca să o lase să intre. Era tentat să o lovească și tânăra simți asta, așa că trecu repede pe lângă el, speriată.

Peter o urmă în camera de zi.

— Văd că ai avut timp să-ți aranjezi părul și să te dai cu smacuri, remarcă el nervos.

— Dar mi-am cerut scuze.

— Nu-ți dai seama că am un serviciu foarte greu? Tu nu te gândești decât la plimbările cu băieții prin Grădina Tivoli – și nu ești în stare să vii la timp!

Tânăra privi neliniștită la pistolul de sub brațul lui, de parcă s-ar fi temut că Peter o va împușca pe loc.

— A întârziat autobuzul, zise ea cu un glas tremurat.

— Scoală-te mai devreme, vacă ce ești!

— Domnule Flemming! exclamă tânăra gata să izbucnească în plâns.

Peter îi întoarse spatele, încercând să se abțină să nu îi tragă o palmă peste fața bucălată. Dacă fata pleca, necazul era și mai mare. Își puse haina și se apropie de ușă.

— Ai grijă să nu mai întârzii! strigă el și ieși din casă.

Ajuns afară, sări în primul tramvai care ducea spre centrul orașului. Își aprinse o țigară și trase din ea cu nesaț, încercând să se calmeze. Furia încă nu îi trecuse când coborî în față la Politigaarden, sediul ultramodern al poliției, dar la vederea lui se mai potoli:

forma lui compactă emana calm și forță, piatra orbitor de albă te ducea cu gândul la puritate, iar șirurile de ferestre identice simbolizau ordine și predictibilitatea dreptății. Trecu prin vestibulul întunecat. Ascunsă în mijlocul clădirii se afla o curte deschisă, mare, circulară, străjuită de stâlpi dubli care marcau un culoar acoperit, precum galeriile dintr-o mănăstire. Peter traversă curtea și intră în departamentul lui.

Fu întâmpinat de detectiv Tilde Jespersen, una dintre puținele femei din poliția capitalei. Aceasta era tânăra văduvă a unui polițist, la fel de dură și de deșteaptă ca orice angajat al departamentului. Peter o folosea des în misiunile de filaj, un rol în care o femeie provoca mult mai puține suspiciuni. Era (lestul de atrăgătoare, cu ochii albaștri, părul blond, cârlionțat, și forme rotunde – grasă după standardele feminine, dar numai bună după cele masculine.

A întârziat autobuzul? întrebă ea compătimitoare.

— Nu. Infirmiera lui Inge a întârziat cu un sfert de oră. O panaramă de fată.

— Aoleu!

— Ceva nou?

— Mă tem că da. Generalul Braun e la Juel. Au zis că vor să stea de vorbă cu tine de îndată ce ajungi aici.

Ghinion: o vizită a lui Braun tocmai în ziua în care Peter întârzia.

— Naiba s-o ia de infirmieră! mormăi el și se îndreptă spre biroul lui Juel.

Ținuta dreaptă și ochii albaștri, sfredelitori ai lui Juel i-ar fi plăcut strămoșului său. I se adresă în germană, în semn de respect față de Braun. Toți danezii cu școală se descurcau în germană, ca și în engleză.

— Pe unde umbli, Flemming? Te-așteptăm de nu știu când. Îmi cer scuze, replică Peter în aceeași limbă.

Nu le spuse motivul întârzierii: explicațiile de acest fel erau lipsite de demnitate.

Generalul Braun era trecut de 40 de ani. Probabil fusese chipeș cândva, dar explozia care îi sfârtecase plămânul îi afectase și o parte din maxilar, astfel încât obrazul drept îi rămăsese diform. Poate din cauza înfățișării purta mereu o uniformă de campanie imaculată, cizme cu carâmbul înalt și pistol.

Era curtenitor și moderat în conversație. Vorbea ușor, aproape șoptit.

— Vă rog să vă uitați la asta, domnule inspector, zise el.

Întinsese câteva ziare pe biroul lui Juel, toate deschise la un articol anume – pe același subiect, după câte își dădu seama Peter: lipsa untului de pe piața daneză, din cauza nemților care îl luau pe tot. Ziarele erau *Toronto Globe and Mail, Washington Post* și *Los Angeles Times.* Pe birou era și *Realitatea,* ziarul danez subversiv, prost tipărit și părând făcut de amatori în comparație cu publicațiile legale, dar conținând articolul pe care îl preluaseră celelalte. Era un mic triumf propagandistic.

— Îi știm pe aproape toți cei care scot aceste ziare ilegale, zise Juel pe un ton indiferent, sigur de el, care îl irită pe Peter. După cum vorbea, îți lăsa impresia că el, și nu celebrul lui strămoș învinsese flota suedeză în bătălia din Golful Koge. Desigur, i-am putea aresta. Dar eu, unul, aș prefera să-i ținem sub supraveghere. Pe urmă, dacă trec la ceva mai serios, dacă aruncă în aer un pod, de exemplu, vom ști pe cine să arestăm.

Lui Peter ideea i se părea stupidă. Trebuiau arestați acum, ca să nu poată arunca nimic în aer. Dar mai discutase despre asta cu Juel, motiv pentru care scrâșni din dinți și nu spuse nimic.

— Ideea ar fi fost acceptabilă dacă activitățile lor s-ar fi limitat la Danemarca, spuse Braun. Dar articolul ăsta a ajuns în toată lumea! Berlinul e furios. Și ultimul lucru pe care ni-l dorim e o intervenție în forță. Blestematul de Gestapo de-abia așteaptă să întoarcă orașul pe dos, să atâțe spiritele și să arunce oamenii în închisoare… Dumnezeu știe la ce se poate ajunge.

Peter era încântat. Informația avea efectul pe care și-l dorea.

— Am aflat deja câte ceva. Toate aceste ziare americane au primit articolul de la agenția Reuters care, la rândul ei, l-a primit din Stockholm. Cred că ziarul *Realitatea* este dus pe ascuns în Suedia.

— Bravo! exclamă Braun.

Peter îi aruncă pe furiș o privire lui Juel, care părea furios. Așa și trebuia. Peter era un detectiv mai priceput decât șeful lui, întâmplări ca aceasta demonstrând-o din plin. În urmă cu doi ani, când postul de șef al departamentului de contrainformații rămăsese vacant, îl solicitaseră amândoi, dar Juel îi luase fața. Peter era mai mic cu câțiva ani, dar rezolvase mai multe cazuri. Juel însă făcea parte dintr-o elită metropolitană arogantă, ai cărei membri urmaseră aceleași școli și Peter era sigur că aceștia își împărțeau cele mai bune posturi între ei și pactizau să-i țină departe pe ceilalți, oricât de talentați ar fi fost ei.

— Dar cum e posibil acest lucru? întrebă Juel. Toate pachetele trec pe la cenzură.

Peter șovăi. Dorise să obțină o confirmare înainte de a-și face cunoscute bănuielile. Informațiile primite din Suedia puteau fi greșite. Dar Braun era aici, în fața lui, bătând nerăbdător din copită, mușcându-și zăbala, deci nu era momentul să vorbească evaziv.

— Am primit un pont. Aseară am vorbit cu un detectiv din Stockholm care s-a interesat discret la agenție. După părerea lui, ziarul ajunge la Stockholm cu o cursă Lufthansa care pleacă din Berlin și face escală aici.

Braun încuviință din cap cu însuflețire.

— Deci dacă percheziționăm fiecare pasager care se urcă în avion aici, în Copenhaga, găsim ultima ediție a ziarului.

— Întocmai.

— Azi vine avionul?

Peter se posomorî. El nu lucra așa. Prefera să verifice informația înainte să treacă la acțiune. Dar era mulțumit de atitudinea agresivă

a lui Braun – în contrast cu lenea și precauția lui Juel. Oricum, nu putea pune stavilă nerăbdării generalului.

— Da, peste câteva ore, răspunse el ascunzându-și rezervele.

— Atunci să trecem la treabă!

Graba putea strica totul. Peter nu voia să-l lase pe Braun să conducă operațiunea.

— Domnule general, pot face o sugestie?

— Desigur.

— Trebuie să acționăm cu discreție, ca să nu-l punem în gardă pe vinovat. Să formăm o echipă de detectivi și de ofițeri germani pe care să o ținem aici, la sediu, până în ultima clipă. Să-i lăsăm pe pasageri să se adune și apoi să intervenim. Eu o să mă duc singur la aerodromul Kastrup ca să aranjez totul, fără zarvă. După ce pasagerilor li se verifică bagajele, după ce aterizează avionul și se face realimentarea, iar pasagerii sunt gata să urce la bord, va fi prea târziu să mai plece cineva de-acolo fără să fie observat – și atunci atacăm.

Braun zâmbi cu subînțeles.

— Vă temeți că militarii germani prezenți acolo ar periclita operațiunea.

— Nici pe departe, domnule general, replică Peter fără să lase nimic să i se citească pe față.

Când trupele de ocupație făceau glume pe propria socoteală, nu era deloc înțelept să le cânte în strună.

— Va fi important ca dumneavoastră și oamenii dumneavoastră să ne însoțiți, în caz că e nevoie să chestionăm vreun cetățean german.

Braun se încruntă văzând că remarca lui spirituală nu avusese efectul scontat.

— Mda, făcu el și se îndreptă spre ușă. Sunați-mă la birou când echipa dumneavoastră e gata de pornire.

Peter răsuflă ușurat după ce îl văzu ieșind. Gel puțin recâștigase

controlul. Singura lui grijă era ca nu cumva entuziasmul lui Braun să îl fi forțat să acționeze prea curând.

— Felicitări că ai descoperit traseul ziarului, zise Juel condescendent. Ai făcut o treabă bună. Deși ar fi fost mai indicat să mă informezi pe mine înainte de a-l informa pe Braun.

— Îmi cer scuze.

De fapt, așa ceva nici nu ar fi fost posibil: Juel plecase deja acasă când detectivul suedez sunase cu o seară în urmă. Dar Peter nu îi dezvălui motivul.

— În fine. Alcătuiește echipa și trimite-o la mine pentru instruire. Pe urmă du-te la aerodrom și sună-mă când pasagerii sunt gata să urce în avion.

Peter părăsi biroul lui Juel și reveni în cel al lui Tilde. Femeia purta sacou, bluză și fustă în nuanțe diferite de albastru deschis, ca o tânără dintr-un tablou francez.

— Cum a mers? întrebă ea.

— Am întârziat, dar am ieșit basma curată.

— Excelent.

— În dimineața asta va fi o descindere la aerodrom, îi zise el știind deja ce detectivi voia să-l însoțească. Am să-i iau pe Bent Conrad, Peder Dresler și Knut Ellegard.

Detectiv-sergent Conrad era un filogerman învederat. Detectivii Dresler și Ellegard, deși moderați în privința sentimentelor patriotice și convingerilor politice, erau polițiști conștiincioși care își însușeau ordinele și își îndeplineau misiunea cum se cuvine.

— Și aș vrea să vii și tu, dacă n-ai nimic împotrivă, în caz că e nevoie să percheziționăm și femei.

— Desigur.

— Juel vă va spune ce și cum. Eu plec la Kastrup, zise Peter îndreptându-se spre ușă, după care se întoarse. Ce mai face micul Stig?

Tilde avea un fiu de 6 ani de care se îngrijea bunica lui în timpul

zilei.

Femeia zâmbi.

— Bine. Face mari progrese cu cititul.

— Parcă-l văd șeful poliției peste câțiva ani!

Tilde se întunecă la față.

— Nu vreau să se facă polițist.

Peter dădu din cap aprobator. Soțul lui Tilde fusese ucis într-un schimb de focuri cu un grup de contrabandiști.

— Înțeleg.

— Tu ai vrea ca fiul tău să se apuce de așa ceva? întrebă ea cu precauție.

Peter ridică din umeri.

— Eu n-am copii și nici nu văd vreo perspectivă.

Tilde îi aruncă o privire enigmatică.

— Nu știi ce-ți rezervă viitorul.

— Adevărat, zise el și se întoarse, nevrând să continue o asemenea discuție într-o zi care se anunța atât de plină. Te sun mai târziu.

— În regulă.

Peter luă unul dintre Buickurile negre, fără însemne, ale poliției, recent echipate cu stații de emisie-recepție. Ieși din oraș și traversă un pod spre insula Amager, unde se afla aerodromul Kastrup. Era o zi însorită și de pe șosea vedea oamenii relaxându-se pe plajă.

Arăta ca un om de afaceri sau un avocat în costumul clasic cu dungușe albe și cravata cu imprimeu discret. Nu avea servietă, dar, ca să pară mai credibil, luase o mapă pe care o umpluse cu hârtii culese dintr-un coș.

Îngrijorarea îi sporea pe măsură ce se apropia de aerodrom. Dacă ar mai fi avut la dispoziție încă o zi sau două, ar fi putut afla dacă fiecare avion transporta pachete ilegale sau doar unele dintre ele. Exista posibilitatea, care pur și simplu îl scotea din minți, ca astăzi să nu găsească nimic, iar intervenția lui să pună în gardă grupul

subversiv, făcându-l să caute altă rută pentru ziarul ilegal. Și el va trebui să o ia de la capăt.

Aerodromul era alcătuit din câteva clădiri joase înșirate pe o latură a unicei piste. Deși era bine păzit de germani, avioanele civile continuau să fie operate de linia aeriană daneză DDL, de cea suedeză, ABA, ca și de Lufhansa.

Peter parcă în fața biroului directorului. Îi spuse secretarei că vine din partea Departamentului Siguranței Aviației și fu primit fără întârziere. Directorul, Christian Varde, era un ins mărunt, cu zâmbetul profesional al unui comis-voiajor. Peter îi arătă legitimația de polițist.

— Astăzi vom controla avionul care face cursa Berlin Stockholm, zise el. Cu aprobarea generalului Braun, care va sosi în scurt timp. Trebuie să punem la punct toate detaliile.

Directorul îl privi speriat. Întinse mâna spre telefonul de pe birou, dar Peter îl opri.

— Nu. Vă rog să nu preveniți pe nimeni. Aveți o listă cu pasagerii care se vor îmbarca aici?

— E la secretara mea.

— Spuneți-i să o aducă.

Varde își chemă secretara și aceasta aduse o foaie de hârtie pe care i-o înmână lui Peter.

— Avionul sosește la timp? întrebă Peter.

— Da, răspunse Varde uitându-se la ceas. Ar trebui să aterizeze în 45 de minute.

La limită, se gândi Peter. Era mai simplu dacă îi percheziționa numai pe pasagerii care se îmbarcau aici.

— Vreau să luați legătura cu pilotul și să-i spuneți că astăzi nimeni nu are voie să coboare din avion la Kastrup. Nici pasagerii, nici echipajul.

— Am înțeles.

Peter se uită peste lista pe care i-o adusese secretara. Erau patru

nume: doi danezi, o daneză și un german.

— Unde sunt pasagerii acum?

— Probabil că îndeplinesc formalitățile de îmbarcare.

— Luați-le bagajele, dar nu le duceți la avion până nu sunt verificate de oamenii mei.

— Am înțeles.

— Pasagerii vor fi percheziționați înainte de a urca în avion. Altceva mai duceți acolo?

— Cafea, sandviciuri și o geantă cu scrisori. Și realimentăm, desigur.

— Mâncarea și băutura trebuie controlate, ca și geanta cu corespondența. Unul dintre oamenii mei va supraveghea realimentarea.

— În regulă.

— Mergeți acum și transmiteți mesajul pilotului. După ce pasagerii termină cu formalitățile de îmbarcare, mă găsiți în sala de așteptare. Vă rog să încercați să nu dați impresia că se întâmplă ceva deosebit.

Varde părăsi încăperea.

Peter se îndreptă spre sala de așteptare, frământându-și creierii ca să vadă dacă nu cumva a omis ceva. Se așeză și îi studie discret pe pasageri, întrebându-se care dintre ei se va afla în arestul poliției azi, și nu în avion. În dimineața aceasta erau programate curse spre Berlin, Hamburg, Oslo, capitala Norvegiei, Malmo, oraș din sudul Suediei, și insula daneză Bornholm, preferata vilegiaturiștilor, prin urmare, nu era sigur care dintre pasageri mergeau la Stockholm.

Erau numai două femei în sala de așteptare: o mamă tânără cu doi copii și o femeie mai în vârstă, cu părul alb, îmbrăcată elegant. Femeia mai în vârstă putea fi cea care ducea ziarul, se gândi Peter; înfățișarea ei putea înlătura orice suspiciune.

Trei dintre pasageri purtau uniforma germană. Peter verifică lista: colonelul von Schwarzkopf. Numai unul dintre militari era

colonel. Dar era absurd ca un ofițer german să scoată pe furiș ziare ilegale tipărite în Danemarca.

Toți ceilalți arătau ca Peter, la costum și cravată, cu pălăria pe genunchi.

Încercând să-și ia un aer plictisit, dar răbdător, ca și cum ar fi așteptat avionul, se uită cu atenție la fiecare, gata să surprindă încordarea pe chipul celui care simte apropierea controlului. Unii pasageri păreau agitați, dar poate că era doar teama de zbor. Peter se asigură că nimeni nu încearcă să arunce vreun pachet sau să ascundă ceva în sala de așteptare.

Varde reapăru. Zâmbind larg, de parcă ar fi fost o încântare să îl revadă pe Peter, spuse:

— Toți cei patru pasageri au încheiat formalitățile de îmbarcare.

— Foarte bine. Anunțați-i că Lufhansa ar dori să-și demonstreze ospitalitatea și invitați-i în biroul dumneavoastră. Vin și eu imediat.

Varde înclină din cap și se apropie de ghișeul companiei Lufthansa. În timp ce directorul îi chema pe pasagerii pentru Stockholm, Peter se duse la un telefon public, o sună pe Tilde și îi spuse că totul e pregătit pentru intervenție. Varde se îndreptă spre biroul lui însoțit de cei patru pasageri, iar Peter se alătură micului alai.

Când ajunseră în birou, Peter își declină identitatea. Îi arătă legitimația colonelului german.

— Acționez la ordinele domnului general Braun, spuse el ca să împiedice orice încercare de protest. E în drum spre noi și vă va explica totul.

Colonelul se arătă iritat, dar luă loc fără comentarii, iar ceilalți trei pasageri – doamna cu părul alb și cei doi oameni de afaceri danezi – îi urmară exemplul. Peter se sprijini de perete fără să-i scape din ochi, gata să repereze cel mai mic semn de vinovăție. Fiecare avea o geantă de un fel sau altul: doamna în vârstă, o geantă de voiaj; ofițerul, o servietă subțire; oamenii de afaceri, serviete mai

groase. Oricare dintre ei ar fi putut deține exemplare dintr-un ziar ilegal.

— Ați dori un ceai sau o cafea cât așteptați? întrebă Varde pe un ton vesel.

Peter se uită la ceas. Avionul de Berlin trebuia să sosească dintr-o clipă într-alta. Privi pe fereastră și îl văzu cum se pregătește de aterizare. Avionul era un Junkers Ju-52 cu trei motoare – o mașinărie urâtă, se gândi el: era ruginit ca acoperișul unui șopron, iar al treilea motor, plasat în botul proeminent, semăna cu un rât de porc. Dar se apropia cu o viteză foarte mică pentru un avion atât de greu, iar efectul era cât se poate de impresionant. Atinse pista și rulă până la terminal. Ușa se deschise, iar echipajul lăsă saboții de frână care blocau roțile avionului.

Braun și Juel sosiră însoțiți de cei patru detectivi aleși de Peter, în timp ce pasagerii beau surogatul de cafea oferit de conducerea aeroportului.

Peter privi atent cum detectivii golesc servietele bărbaților și geanta de voiaj a doamnei cu părul alb. Era foarte posibil ca spionul să aibă ziarul ilegal în bagajul de mână, se gândi el, caz în care trădătorul putea susține că l-a luat ca să-l citească în avion. Nu că scuza i-ar fi servit la ceva.

Dar bagajul de mână al pasagerilor nu conținea nimic deosebit.

Tilde o duse pe doamnă în altă încăpere ca să o percheziționeze, în timp ce bărbații rămaseră în cămașă și pantaloni. Braun îl controlă pe colonel, iar sergentul Conrad îi controlă pe danezi. Nu găsiră nimic.

Peter era dezamăgit, dar își spuse că ziarele trebuie să fie în bagajele mari.

Pasagerii fură lăsați să se întoarcă în sala de așteptare, dar nu să și urce în avion. Bagajele lor erau aliniate pe banda din fața terminalului: două geamantane noi, din piele de crocodil, care mai mult ca sigur aparțineau doamnei în vârstă, un sac de voiaj care era

probabil al colonelului, un geamantan din piele tăbăcită și unul ieftin, din carton.

Peter era sigur că va găsi un exemplar din *Realitatea* într-unul din ele.

Bent Conrad luă cheile de la pasageri.

— Pun pariu că e bătrâna, îi șopti el lui Peter. Arată a evreică.

— Deschide geamantanele și taci, zise Peter.

Conrad deschise toate geamantanele și Peter începu să caute prin ele, în timp ce Juel și Braun priveau peste umerii lui, iar mai multe capete se iteau prin fereastra sălii de așteptare. Peter își imagină momentul în care va scoate triumfător ziarul și îl va flutura în fața tuturor.

Geamantanele din piele de crocodil erau burdușite cu haine scumpe, de modă veche, pe care le aruncă pe podea. Sacul de voiaj conținea ustensile de bărbierit, lenjerie intimă și o cămașă de uniformă călcată perfect. În geamantanul din piele tăbăcită al omului de afaceri se aflau documente și haine pe care Peter le cercetă cu grijă, fără să găsească vreun ziar sau altceva care să-i dea de bănuit.

Lăsase la urmă geamantanul ieftin din carton, considerând că omul de afaceri mai puțin înstărit era cel mai probabil spionul pe care-l căuta.

Geamantanul era pe jumătate gol. Conținea o cămașă albă și o cravată neagră, ceea ce întărea spusele omului cum că mergea la o înmormântare. Lângă ele, o Biblie uzată, cu coperte negre, dar nici urmă de ziar.

Peter începu să se întrebe cu disperare dacă nu cumva temerile lui fuseseră întemeiate și alesese greșit ziua intervenției. Era furios că se lăsase convins să acționeze prematur. Dar își controlă furia. Încă nu terminase.

Scoase un briceag din buzunar. Vârî vârful în căptușeala unuia dintre geamantanele scumpe ale doamnei în vârstă și apăsă cu toată

puterea, găurind mătasea albă. Auzi cum Juel mormăie ceva, surprins de violența gestului. Peter își strecură mâna sub căptușeala ruptă. Spre disperarea lui, nu era nimic ascuns acolo.

Repetă operațiunea cu geamantanul din piele al omului de afaceri, cu același rezultat. Geamantanul din carton al celui de-al doilea om de afaceri nu avea căptușeală și Peter nu observă nimic care ar fi putut servi drept ascunzătoare.

Simțind cum obrajii i se aprind de frustrare și rușine, tăie marginea din piele a sacului de voiaj al colonelului și scotoci după hârtii ascunse. Nimic.

Ridică ochii și îi văzu pe Braun, Juel și pe detectivi privindu-l lung. Pe chipurile lor sesiză un amestec de fascinație și de teamă. Comportamentul lui începea să semene cu cel al unei persoane dezechilibrate, își dădu el seama.

Și ce dacă.

— Poate că informațiile pe care le-ai primit au fost greșite, Flemming, spuse Juel moale.

„Ce ți-ar mai conveni să fie așa", se gândi Peter cu antipatie. Dar încă nu terminase.

Îl văzu pe Varde privind dinspre sala de așteptare și îi făcu semn să se apropie. Directorul zâmbi strepezit când își dădu seama de halul în care ajunseseră bagajele clienților lui.

— Unde e geanta cu corespondența? întrebă Peter.

— La bagaje.

— Ce mai aștepți? Adu-o aici, idiotule!

Varde plecă imediat. Peter arătă dezgustat spre bagaje și se adresă detectivilor:

— Luați astea de-aici!

Dresler și Ellegard umplură în grabă geamantanele. Un hamal veni ca să le ducă la avion.

— Așteaptă, îi zise Peter când omul dădu să ia geamantanele. Percheziționează-l, sergent!

Conrad îl percheziționă, dar nu găsi nimic.

Varde aduse geanta cu corespondența și Peter o goli pe jos. Toate scrisorile purtau ștampila cenzorului. Erau două plicuri îndeajuns de mari pentru un ziar, unul alb și altul maro. Peter îl deschise pe cel alb. Conținea un document juridic în șase exemplare, un fel de contract. Plicul maro conținea un catalog al unei fabrici de articole de sticlărie din Copenhaga. Peter înjură cu voce tare.

Un cărucior cu o tavă plină de sandviciuri și câteva cafetiere fu adus pentru a fi inspectat de Peter. Era ultima lui speranță. Deschise fiecare cafetieră și vărsă cafeaua pe jos. Juel mormăi ceva despre gesturi inutile, dar Peter era prea disperat ca să-i mai pese. Ridică șervețelele de in care acopereau tava și împunse sandviciurile cu briceagul. Spre groaza lui, nu descoperi nimic. Într-un acces de furie luă tava și aruncă sandviciurile cât colo, sperând să găsească un ziar dedesubt, dar nu găsi decât un alt șervețel de in.

Își dădu seama că va suferi o umilință totală, ceea ce-l făcu să vadă roșu în fața ochilor.

— Începe realimentarea, zise el. Mă duc să mă uit.

De Junkers se apropie o cisternă. Detectivii își stinseră țigările și priviră cum combustibilul e pompat în aripile avionului. Peter știa că așteaptă degeaba, dar perseveră în încăpățânarea lui, inexpresiv, fiindcă nu găsea altă soluție. Pasagerii priveau curioși pe ferestrele dreptunghiulare ale Junkersului, întrebându-se fără doar și poate de ce era nevoie ca un general german și șase civili să supravegheze realimentarea.

Rezervoarele fură umplute și sigilate.

Peter nu mai avea nicio altă scuză ca să întârzie decolarea. Se înșelase și acum arăta ca un mare neghiob.

— Lăsați pasagerii să urce la bord, spuse el de-abia stăpânindu-se.

Se întoarse în sala de așteptare, victima unei umilințe totale. Îi venea să sugrume pe cineva. Se făcuse de râs în fața generalului

Braun și a inspectorului-șef Juel. Acum cei de la inspectoratul general aveau să fie convinși că aleseseră pe cine trebuia în fruntea departamentului. Juel se putea folosi de acest eșec ca să îl treacă pe linie moartă, într-un departament de doi bani, la Circulație, de exemplu.

Se opri ca să urmărească decolarea. Juel, Braun și detectivii îl așteptau. Varde stătea în apropiere, chinuindu-se să nu se arate afectat de cele întâmplate. Priviră cum urcă cei patru pasageri furioși. Saboții de frână fură îndepărtați din fața roților de personalul terestru și aruncați în avion, apoi ușa se închise.

În timp ce avionul se mișca ușor, Peter avu un moment de inspirație.

— Oprește avionul! îi spuse el lui Varde.

— Pentru numele lui Dumnezeu… începu Juel.

Varde mai avea puțin și izbucnea în plâns. Se întoarse spre generalul Braun și spuse:

— Domnule general, pasagerii mei…

— Oprește avionul! repetă Peter.

Varde continua să privească rugător spre Braun. După o clipă Braun înclină din cap:

— Faceți cum vi se spune.

Varde ridică receptorul.

— Dumnezeule, Flemming, sper că-ți dai seama ce faci! zise Juel.

Avionul rulă pe pistă, se întoarse și reveni la locul inițial. Ușa se deschise și saboții de frână fură aruncați personalului terestru.

Peter se îndreptă spre avion. Elicele își încetiniră mișcarea de rotație și se opriră. Doi bărbați în salopete fixau saboții de frână în fața roților. Peter se adresă unuia din ei.

— Dă-mi sabotul ăla.

Omul se arătă speriat, dar execută ordinul.

Peter luă sabotul. Era un bloc de lemn simplu, triunghiular, gros cam de 35 cm, murdar, greu și solid.

— Dă-mi-l și pe celălalt.

Lăsându-se sub fuzelaj, mecanicul luă celălalt sabot și i-l dădu lui Peter.

Arăta la fel, dar era mai ușor. Întorcându-l pe partea cealaltă, Peter descoperi că pe una din fețe avea un capac. Îl deschise. Înăuntru era un pachet învelit cu grijă în mușama.

Peter scoase un oftat profund de satisfacție.

Mecanicul se întoarse și o rupse la fugă.

— Opriți-l! strigă Peter, dar nu mai era nevoie.

Omul încercă să-i evite pe bărbați și se îndreptă spre Tilde, închipuindu-și probabil că femeia reprezenta un obstacol mai ușor. Aceasta făcu însă o piruetă, lăsându-l să treacă, dar întinse piciorul și îi puse piedică. Mecanicul se prăbuși ca un sac de cartofi.

Dresler sări asupra lui, îl ridică în picioare și îi răsuci brațul la spate.

Peter îi făcu semn lui Ellegard.

— Arestează-l pe celălalt mecanic. Cred că și el e implicat.

Peter își îndreptă atenția asupra pachetului. Desfăcu mușamaua. Înăuntru erau două exemplare din *Realitatea.* I le dădu lui Juel.

Juel se uită la ele, apoi ridică ochii spre Peter.

Peter îl privi lung, fără să spună nimic, așteptând.

— Bravo, Flemming, rosti Juel fără tragere de inimă.

— Îmi fac datoria, domnule inspector-șef, replică Peter zâmbind.

Juel îi întoarse spatele.

Peter li se adresă detectivilor:

— Puneți-le cătușele și duceți-i la sediu pentru interogatoriu.

Mai era ceva în pachet. Peter scoase un teanc de hârtii prinse cu o clamă. Erau acoperite cu litere bătute la mașină, în grupuri de câte cinci, care nu aveau niciun înțeles. Preț de o clipă le privi derutat. Apoi se dumiri, înțelegând că acesta era un triumf mai mare decât visase vreodată.

Hârtiile pe care le ținea în mână erau un mesaj codificat.

Peter i le înmânã lui Braun.

— Cred cã am descoperit o reţea de spioni, domnule general.

Braun se uitã pe ele şi pãli.

— Dumnezeule, sã ştii cã ai dreptate.

— Poate cã armata germanã are un departament specializat în spargerea codurilor inamice.

— Bineînţeles cã are.

— Excelent.

5

O trăsură de modă veche, cu doi cai, îi luă pe Harald Olufsen și Tik Duchwitz din gara satului Kirstenslot, locul de baștină al lui Tik. Acesta îi spuse lui Harald că trăsura putrezise într-un șopron ani de zile, dar fusese recondiționată după ce nemții impuseseră restricțiile la benzină. Vopseaua era proaspătă, strălucea, dar era mai mult decât evident că cei doi cai obișnuiți, de povară, fuseseră împrumutați de la o fermă. Vizitiul lăsa impresia că s-ar fi simțit mult mai bine ținând de coarnele unui plug.

Harald nu era sigur de motivul pentru care Tik îl invitase să-și petreacă weekendul cu el. The Three Stooges nu se vizitaseră niciodată, chiar dacă la școală erau nedespărțiți de șapte ani. Poate că invitația era consecința reacției anti naziste a lui Harald, de față cu toată lumea. Poate că părinții lui Tik erau curioși să îl cunoască pe fiul pastorului care era atât de preocupat de felul în care erau persecutați evreii.

Trecură printr-un sătuc cu o biserică și o cârciumă, apoi părăsiră șoseaua și pătrunseră pe o alee străjuită de doi lei masivi din piatră. După aproape un kilometru, Harald văzu un castel ca din basme, cu turnuri și parapete.

Existau sute de castele în Danemarca. Pentru Harald faptul în sine reprezenta un soi de compensație. Deși o țară mică, Danemarca nu capitulase întotdeauna atât de abject în fața vecinilor belicoși. Poate că mai rămăsese ceva din spiritul vikingilor.

Unele castele erau monumente istorice, transformate în muzee și vizitate de turiști. Multe aduceau cu niște conace de (ară, fiind ocupate de fermieri prosperi. În sfârșit, existau și câteva clădiri superbe, deținute de cei mai bogați oameni ai Danemarcei. Kirstenslot – castelul avea același nume ca și satul – era una dintre ele.

Harald era intimidat. Știa că familia Duchwitz e bogată – tatăl și unchiul lui Tik erau bancheri –, dar nu fusese pregătit pentru așa ceva. Se întrebă neliniștit dacă va ști cum să se poarte. Nimic din viața petrecută la casa parohială nu îl pregătise pentru un loc ca acesta.

Era sâmbătă spre seară când trăsura îi lăsă la intrarea cu aspect de catedrală. Harald pătrunse în clădire cu valijoara într-o mână. Holul din marmură era ticsit cu mobilier vechi, vaze împodobite cu tot felul de desene, statui mici și tablouri mari în ulei. Familia lui Harald era înclinată să ia ad litteram cea de-a doua poruncă: să nu-ți faci chip cioplit și niciun fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer și pe pământ, prin urmare, în casa parohială nu găseai așa ceva (deși Harald știa că el și Arne fuseseră fotografiați pe furiș, la doar câteva săptămâni de la naștere; găsise fotografiile ascunse în sertarul în care mama lor își ținea ciorapii). Mulțimea obiectelor de artă din reședința familiei Duchwitz îl făcea să se simtă puțin stingher.

Tik îl conduse pe un șir de trepte maiestuoase spre un dormitor.

— Asta e camera mea, zise el.

Aici nu se aflau vechi maeștri ai picturii și nici vaze chinezești, ci numai obiectele pe care le strânge un băiat de 18 ani: o minge de fotbal, o fotografie cu Marlene Dietrich privind drăgăstos, un clarinet și un afiș înrămat cu o mașină sport Lancia Aprilla proiectată de Pininfarina.

Harald luă o fotografie înrămată. Tik, cu vreo patru ani în urmă, alături de o fată cam de-o seamă cu el.

— Cine e amica?

— Sora mea geamănă, Karen.

— Aha.

Parcă auzise că Tik avea o soră geamănă. Era mai înaltă decât Tik. Deși era o fotografie alb-negru, fata părea mai deschisă la culoare decât el.

— E clar că nu-i identică, arată prea bine.

— Gemenii identici au același sex, fraierule.

— La ce școală merge?

— La Baletul Regal Danez.

— Nu știam că au și școală.

— Cine vrea să ajungă în corpul de balet trebuie să urmeze școala asta. Unele fete încep de la vârsta de 5 ani. Fac toate materiile obișnuite, plus dans.

— Îi place?

Tik ridică din umeri.

— Cred că e multă muncă.

Deschise o ușă și o luă pe un coridor strâmt spre o baie și un alt dormitor, mai mic. Harald îl urmă.

— Tu ai să stai aici, dacă-ți convine, zise Tik. Baia o împărțim.

— Excelent, spuse Harald lăsând valijoara pe pat.

— Sigur, poți sta într-o cameră mai mare, dar e foarte departe.

— Aici e mai bine.

— Hai să te prezint mamei mele.

Harald îl urmă pe Tik pe coridorul principal de la primul etaj. Tik bătu la ușă, o întredeschise și întrebă:

— Mamă, primești vizita unor domni?

— Intră, Josef.

Harald intră după Tik în budoarul doamnei Duchwitz, o cameră frumoasă, cu fotografii înrămate pe fiecare suprafață plană. Mama lui Tik semăna cu băiatul. Era foarte scundă, deși îndesată, spre deosebire de Tik, care era zvelt, și avea aceiași ochi negri. Avea în jur de 40 de ani, dar în părul negru își făcuseră deja loc fire albe.

Tik îl prezentă pe Harald, care dădu mâna cu ea și se înclină ușor. Doamna Duchwitz îi pofti să ia loc și îi întrebă despre școală. Era binevoitoare, comunicai ușor cu ea, iar Harald deveni mai relaxat în privința weekendului pe care avea să-l petreacă acolo.

— Hai, pregătiți-vă de cină, le zise ea într-un târziu.

Băieții reveniră în camera lui Tik.

— Sper că nu purtați ceva deosebit la cină, spuse Harald îngrijorat.

— Sacoul și cravata sunt de ajuns.

Altceva nici nu avea Harald. Uniforma, pardesiul și o șapcă, la care se adăuga echipamentul sportiv, reprezentau o cheltuială majoră pentru familia Olufsen, repetată constant, fiindcă în fiecare an Harald se mai înălța cu câțiva centimetri. Alte haine nu mai avea, în afară de puloverele de iarnă și pantalonii scurți de vară.

— Tu cu ce te îmbraci?

— Haină neagră și pantaloni din flanel gri.

Harald era bucuros că își adusese o cămașă albă.

— Vrei să faci o baie mai întâi?

— De ce nu.

Ideea unei băi înainte de cină i se părea ciudată lui Harald, dar își spuse că așa învăța cum trăiesc cei bogați.

Se spălă pe cap în timp ce Tik se bărbierea.

— La școală nu te bărbierești de două ori pe zi, remarcă Harald.

— Mama e foarte pretențioasă. Și am barba deasă. Spune că arăt ca un miner dacă nu mă bărbieresc seara.

Harald își puse cămașa curată și pantalonii, apoi se duse în dormitor ca să se pieptene la oglinda măsuței de toaletă. O clipă mai târziu își făcu apariția o fată, fără să bată la ușă.

— Salut. Bănuiesc că tu ești Harald.

Era fata din fotografie, dar imaginea monocromă nu arăta nici pe departe ca originalul. Fata avea pielea albă și ochii verzi, iar părul cârlionțat era de un arămiu aprins. Înaltă, îmbrăcată într-o rochie lungă, verde-închis, aluneca prin cameră ca o nălucă. Cu ușurința unui sportiv bine antrenat, ridică de spătar un scaun greu și îl întoarse. Se așeză picior peste picior – avea picioare lungi – și întrebă:

— Ei, ești sau nu ești Harald?

— Da, sunt, reuși el să îngaime, dându-și seama că e desculț. Tu ești sora lui Tik.

— Tik?

— Așa-i spunem lui Josef la școală.

— Mda, eu sunt Karen și n-am nicio poreclă. Am auzit de reacția ta violentă de la școală. Cred că ai dreptate. Și eu îi urăsc pe naziști – cine se cred?

Tik ieși din baie înfășurat într-un prosop.

— Tu nu ții cont deloc de intimitatea unui domn? îi reproșă el.

— Nu, replică ea. Vreau un cocktail și nu-l pot avea până când nu e și un bărbat în cameră. Am o bănuială că servitorii fac singuri regulile astea.

— Atunci te rog să te uiți puțin în altă parte, zise Tik și, spre surprinderea lui Harald, lăsă să-i cadă prosopul.

Karen nu se arătă deranjată de goliciunea fratelui ei și nici nu se obosi să-și mute privirea.

— Ce mai faci, piticul meu cu ochii negri? întrebă ea zâmbind, în timp ce Tik își trăgea pe el o pereche de chiloți albi.

— Bine fac, dar am să fac și mai bine după ce trec examenele.

— Și dacă le pici?

— O să m-angajez la bancă. Tata probabil că mă va trimite la munca de jos, să umplu călimările micilor funcționari.

— N-o să pice examenele, interveni Harald.

— Bănuiesc că și tu ești deștept, ca Josef, replică fata.

— Mult mai deștept, zise Tik.

Harald nu-l putea contrazice.

— Cum e la școala de balet? întrebă el înroșindu-se.

— Ceva între armată și închisoare.

Harald o privi cu fascinație. Nu știa dacă s-o trateze ca pe-un băiat sau ca pe-o zeiță. Se tachina cu fratele ei ca un copil. În același timp era extrem de grațioasă. Cum stătea așa pe scaun, gesticulând sau sprijinindu-și bărbia în palmă, părea că dansează. Toate

mișcările ei erau armonioase. Nimic nu era artificial în ținuta ei, iar Harald observă hipnotizat cum chipul ei își schimba mereu expresia. Avea buzele pline și un zâmbet larg, ușor strâmb. De fapt, întregul ei chip era puțin asimetric – nasul nu foarte drept, bărbia neregulată –, dar, una peste alta, Karen era pur și simplu frumoasă. De fapt, conchise el, cea mai frumoasă fată pe care o întâlnise vreodată.

— Ar fi mai bine să te încalți, îi spuse Tik.

Harald se retrase în camera lui, unde termină de îmbrăcat. Când reveni, văzu cât de elegant arăta Tik în haina lui neagră, cămașa albă și cravata neagră, uni. În sacoul lui vechi Harald se simțea ca un biet școlar.

Karen o luă înainte. Coborâră la parter și pătrunseră într-o încăpere lungă, aflată oarecum în neorânduială, cu câteva canapele masive, un pian cu coadă și un câine bătrân tolănit pe o carpetă în fața șemineului. Aerul relaxat contrasta cu rigiditatea salonului, cu toate că și aici pereții erau plini de tablouri în ulei.

O tânără în rochie neagră și șorț alb îl întrebă pe Harald ce ar dori să bea.

— Ce bea și Josef, răspunse el.

La casa parohială nu se bea alcool. La școală, în ultimul an, băieții aveau voie să bea un pahar cu bere la cina de vineri. Harald nu băuse niciodată un cocktail, nefiind sigur ce gust avea.

Ca să nu stea degeaba, se aplecă și mângâie câinele. Era un prepelicar roșu, slab și lung, cu blana punctată ici-colo de lire de păr alb. Câinele deschise un ochi și dădu din coadă o dată, răspunzând politicos atenției acordate de Harald.

— Îl cheamă Thor, spuse Karen.

— Zeul tunetului, replică Harald cu un zâmbet.

— Ridicol, de acord, dar a fost ideea lui Josef.

— Tu ai vrut să-i spui Piciorul-cocoșului! protestă Tik.

— Aveam doar 8 ani la vremea aia.

— Și eu. Numele ăsta nu-i chiar atât de ridicol. Zici că tună când trage un pârț.

În clipa aceea își făcu apariția tatăl lui Tik, semănând atât de mult cu prepelicarul, încât pe Harald aproape că îl pufni râsul: un bărbat înalt și slab, îmbrăcat elegant, într-o haină de catifea, cu papion negru. Părul lui roșu și cârlionțat era cărunt pe la tâmple. Harald se ridică în picioare și dădu mâna cu el.

Domnul Duchwitz i se adresă cu aceeași curtoazie apatică pe care o demonstrase și câinele.

— Încântat să te cunosc, zise el rostind cuvintele rar. Josef vorbește mereu despre tine.

— Acum mi-ai cunoscut toată familia, spuse Tik.

— Cum mai stau lucrurile la școală, după reacția ta? întrebă domnul Duchwitz.

— Ciudat, dar n-am fost pedepsit. Altădată am fost pus să tai iarba cu foarfecă de unghii doar fiindcă am spus: „Aiurea" când un profesor a făcut o afirmație stupidă. Cu domnul Agger am fost mult mai dur. Dar Heis – directorul școlii – n-a făcut decât să-mi spună calm că aș fi fost mult mai convingător dacă mi-aș fi ținut cumpătul.

— Dând el însuși un exemplu prin faptul că nu s-a înfuriat pe tine, remarcă domnul Duchwitz cu un zâmbet și Harald înțelese că exact asta făcuse Heis.

— Eu cred că Heis n-a avut dreptate. Uneori trebuie să faci valuri ca să te asculte cineva, zise Karen.

Observația ei i se păru foarte pertinentă lui Harald, care regretă că nu se gândise să îi spună asta lui Heis. Karen era la fel de isteață pe cât era de frumoasă. Acum însă Harald voia să-i pună o întrebare domnului Duchwitz. Așteptase cu înfrigurare această ocazie.

— Domnule Duchwitz, nu vă e teamă de ceea ce v-ar putea face naziștii? Știm cât de rău sunt tratați evreii în Germania și Polonia.

— Ba da. Dar Danemarca nu e Germania, iar germanii par să ne considere în primul rând danezi și de-abia apoi evrei.

— Până acum, interveni Tik.

— Adevărat. Dar se mai pune și problema opțiunilor pe care le avem. Cred că aș putea face o călătorie de afaceri în Suedia, iar de acolo să solicit o viză pentru Statele Unite. Scoaterea din țară a întregii familii ar fi mai dificilă. Și gândește-te la ce am lăsa în urmă: o afacere începută de străbunicul meu, rasa asta unde s-au născut copiii mei, tablourile pe care le-am colecționat toată viața… Când privești lucrurile așa, cel mai simplu e să rămâi pe loc și să speri că va fi bine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu suntem niște simpli negustori! spuse Karen cu un aer firesc. Îi urăsc pe naziști, dar ce rău pot ei să facă familiei care deține cea mai mare bancă din țară?

Lui Harald întrebarea i se păru prostească.

— Naziștii pot să facă tot ce vor, ar trebui să știi asta, remarcă el disprețuitor.

— Nu, zău! replică ea pe un ton glacial și Harald își dădu seama că o jignise.

Tocmai voia să le spună cum era persecutat unchiul Joachim, când li se alătură doamna Duchwitz. Începură cu toții să discute despre *Les Sylphides,* ultimul spectacol al Baletului Regal Danez.

— Muzica este excepțională, spuse Harald care ascultase muzica la radio și putea cânta frânturi din ea la pian.

— Ai văzut baletul? îl întrebă doamna Duchwitz.

— Nu.

Harald fu tentat să adauge că văzuse multe spectacole de balet la viața lui, dar, din întâmplare, pe acesta îl ratase. Apoi înțelese cât de riscant era să se dea mare în fața acestei familii atât de cultivate.

— Ca să fiu sincer, n-am fost niciodată la teatru, mărturisi el.

— Îngrozitor, spuse Karen cu un aer superior.

Doamna Duchwitz îi aruncă o privire scurtă, dezaprobatoare.

— Atunci n-ar fi rău să te duci cu Karen, zise ea.

— Mamă, știi cât sunt de ocupată, protestă Karen. Studiez ca

dublură pentru rolul principal!

Harald se simți jignit, dar probabil că fata îl pedepsea pentru duritatea cu care îi vorbise despre naziști.

Își goli paharul. Îi plăcuse gustul dulce-amărui al cocktailului care îl făcuse să se simtă bine, dar din cauza căruia poate îl și luase gura pe dinainte. Îi părea rău că o sfidase pe Karen. Acum că fata îl privea cu răceală, înțelegea cât de mult îi plăcea de ea.

Servitoarea care le adusese băuturile anunță că cina e gata și deschise ușile care dădeau în sufragerie. Toți se ridicară și trecură în camera alăturată, unde se așezară în capătul unei mese lungi. Servitoarea le oferi vin, însă Harald refuză.

Fură serviți cu supă de legume, cod în sos alb și cotlete de miel în suc de carne. Masa era plină, în ciuda raționalizării, și doamna Duchwitz îi explică lui Harald că majoritatea alimentelor proveneau de pe domeniul lor.

În timpul cinei Karen nu i se adresă deloc lui Harald, ci numai familiei ei. Chiar și atunci când băiatul îi puse o întrebare, fata privi spre ceilalți în timp ce îi răspundea. Harald era disperat: cea mai încântătoare fată pe care o întâlnise în viața lui, iar el reușise să o înfurie în doar câteva ore.

După masă reveniră în salon și băură cafea adevărată. Harald se întrebă de unde o cumpărase doamna Duchwitz. Cafeaua era la mare căutare și cu siguranță nu o cultivase într-o grădină daneză.

Karen ieși pe terasă la o țigară, iar Tik îi spuse lui Harald că părinții lor de modă veche nu erau de acord ca fetele să fumeze. Harald era uimit de cât de sofisticată era fata aceea, care bea cocktailuri *și* fuma.

După ce Karen se întoarse, domnul Duchwitz se așeză la pian și începu să dea paginile de pe pupitru. Doamna Duchwitz veni în spatele lui.

— Beethoven? întrebă el, iar ea încuviință din cap.

Domnul Duchwitz atinse câteva clape și soția lui începu să cânte

ceva în germană. Harald era impresionat și la sfârșit aplaudă.

— Mai cântă ceva, mamă, zise Tik.

— Fie, acceptă ea. Dar pe urmă cânți și tu ceva.

Părinții mai cântară un lied; apoi Tik își aduse clarinetul și interpretă un cântec de leagăn simplu, de Mozart. Domnul Duchwitz reveni ia pian și cântă un vals de Chopin din *Les Sylphides,* iar Karen își scoase pantofii și le arătă unul dintre dansurile pe care le repeta pentru spectacol.

Apoi toți se uitară spre Harald, în așteptare.

Harald își dădu seama că trebuia să cânte și el ceva. Din gură nu putea decât să lălăie niște cântece populare daneze, deci mai rămânea pianul.

— Nu mă prea pricep la muzica clasică, se scuză el.

— Aiurea, făcu Tik. Mi-ai spus că din când în când mai cânți la pianul din biserica tatălui tău.

Harald se așeză la pian. Nu avea rost să chinuiască o familie atât de cultivată de evrei cu imnuri luterane pline de evlavie. Șovăi, apoi începu să cânte *Pine Top's Boogie-Woogie.* Începu cu un tremolo de mâna dreaptă. Apoi mâna stângă trecu la basul ritmic, în timp ce mâna dreaptă producea disonanțele de blues atât de seducătoare. După câteva momente uită de sfială și începu să simtă muzica. Cântă din ce în ce mai tare și mai apăsat, strigând din când în când în engleză: „Everybody, boogie-woogie!"[8], exact ca Pine Top. Când atinse punctul culminant, strigă: „That's what I'm talkin' about!"

Când termină, nimeni nu spuse nimic. Domnul Duchwitz avea expresia celui care a înghițit din greșeală ceva putred. Până și Tik privea stânjenit.

— Mda, trebuie să recunosc că așa ceva nu s-a mai auzit în încăperea asta, remarcă doamna Duchwitz.

---

[8] Toată lumea, boogie-woogie! (n. tr.)

Harald înțelese că făcuse o greșeală. Pretențioasa familie Duchwitz agrea jazzul la fel de puțin ca părinții lui. Faptul că era cultivată nu o lipsea de prejudecăți.

— Aoleu, făcu el. Înțeleg că a fost ca nuca în perete.

— Cam așa ceva, zise domnul Duchwitz.

De după canapea Karen îi atrase atenția lui Harald. Băiatul se aștepta să vadă un zâmbet superior pe fața ei, dar, spre surprinderea și încântarea lui, Karen îi făcu cu ochiul.

La urma urmei, meritase efortul.

*

Sâmbătă dimineață se trezi cu gândul la Karen.

Spera să vină în camera băieților ca să schimbe o vorbă cu ei, cum făcuse în ajun, dar fata nu se arătă. Nu apăru nici la micul dejun. Străduindu-se să pară cât mai firesc, Harald îl întrebă pe Tik unde e Karen. La fel de firesc, Tik îi răspunse că sora lui își făcea probabil exercițiile.

După micul dejun Harald și Tik recapitulară timp de două ore pentru examene. Amândoi se așteptau să le ia ușor, dar nu își permiteau să riște, rezultatele hotărând admiterea la universitate. La ora unsprezece ieșiră la o plimbare pe domeniu.

Aproape de capătul aleii lungi, parțial ascunsă vederii de un pâlc de copaci, se afla o mănăstire în ruine.

— A fost preluată de rege după Reformă și oamenii au locuit în ea timp de o sută de ani, explică Tik. Apoi s-a construit Kirstenslot și clădirea a căzut în paragină.

Trecură pe sub arcadele pe unde se plimbau odinioară călugării. Chiliile fuseseră transformate în magazii în care se țineau uneltele de grădinărit.

— La o parte din lucrurile astea nu s-a mai uitat nimeni de zeci de ani, zise Tik atingând cu vârful pantofului o roată ruginită de fier.

Deschise o ușă care dădea într-o încăpere spațioasă, bine

luminată. Ferestrele înguste nu aveau geamuri, însă locul era curat și uscat.

— Aici era dormitorul. Încă mai e folosit vara de muncitorii sezonieri de la fermă.

Intrară în biserica pustie, redusă acum la un depozit de vechituri. Mirosea a mucegai. Un motan tărcat îi privi lung, de parcă ar fi vrut să-i întrebe cu ce treburi veniseră acolo, apoi fugi afară printr-una din ferestrele fără geam.

Harald ridică o prelată dând la iveală un sedan RollsRoyce strălucitor, urcat pe butuci.

— E al tatălui tău?

— Da… pus la păstrare până când benzina se va putea cumpăra din nou la liber.

Mai era și un banc de lucru din lemn, plin de zgârieturi, cu o menghină și o cutie de scule folosite probabil pentru întreținerea mașinii pe vremea când se putea circula. În colț se afla o chiuvetă cu un singur robinet. Lângă perete se înălțau stive de cutii din lemn în care fuseseră cândva săpunuri sau portocale. Harald se uită într-una și găsi mai multe mașinuțe din tablă vopsită. Luă una. Văzu figura unui șofer, din profil, privind spre parbriz. Își aminti de timpurile când își dorea cu ardoare asemenea jucării. Puse cu grijă mașinuța la loc.

În colțul îndepărtat era un avion cu un singur motor, dar Iară aripi. Harald îl privi cu interes.

— Ce-i ăsta?

— Un Hornet Moth fabricat de Havilland, compania engleză. Tata l-a cumpărat acum cinci ani, dar n-a învățat să-l piloteze.

— Te-ai plimbat cu el?

— Sigur, de mai multe ori, când era nou. A fost nemaipomenit.

Harald atinse elicea mare, lungă de cel puțin doi metri. În ochii lui, curbele calculate la milimetru făceau din avion o operă de artă. Întrucât aparatul stătea înclinat ușor pe-o parte, băiatul observă că

trenul de aterizare era defect, iar unul dintre cauciucuri era spart.

Pipăi fuzelajul și constată cu surprindere că era fabricat dintr-un fel de pânză, întinsă bine peste un cadru, ruptă sau încreștită pe alocuri. Era vopsită în albastru-deschis, cu o bandă neagră tivită cu alb, dar vopseaua, poate veselă cândva, își pierduse strălucirea, era plină de praf și mânjită de ulei. Avionul avea totuși aripi – era biplan, cu aripi argintii –, dar acestea erau prinse cu balamale și răsucite spre spate.

Privi în carlingă prin geamul lateral. Semăna cu partea din față a unui automobil: două locuri alăturate și un panou de comandă din lemn lăcuit cu tot felul de cadrane. Tapițeria unui scaun plesnise și umplutura dădea pe-afară. Părea că șoarecii își făcuseră cuib acolo.

Găsi mânerul ușii și se cățără înăuntru, ignorând chițăitul înfundat. Se așeză pe scaunul rămas intact. Avionul părea ușor de pilotat. În mijloc era o manșă în formă de Y care putea fi manevrată de pe ambele scaune. Puse mâna pe manșă și picioarele pe paloniere. Pilotarea unui avion era probabil mult mai captivantă decât condusul unei motociclete. Își imagină că plutește pe deasupra castelului ca o pasăre uriașă, ascultând zgomotul asurzitor al motorului.

— L-ai pilotat vreodată? îl întrebă el pe Tik.

— Nu. Dar Karen a luat lecții de zbor.

— Serios?

— Nu împlinise încă vârsta legală pentru a obține licența de zbor, dar avea talent, nu glumă.

Harald încercă să vadă dacă funcționează comenzile. Văzu două comutatoare ON/OFF și le probă pe amândouă, dar nu se întâmplă nimic. Manșa și palonierele mergeau în gol, de parcă nu ar fi fost legate de nimic.

— Anul trecut au fost scoase mai multe cabluri, îl lămuri Tik. Trebuiau reparate niște mașini la fermă. Să mergem.

Harald s-ar mai fi jucat vreun ceas cu avionul, dar Tik dădea

semne de nerăbdare, așa că se supuse și coborî din carlingă.

Ieșiră prin spatele mănăstirii și o luară pe un drum de țară care trecea printr-o pădure. Lângă Kirstenslot se afla o fermă care se întindea pe mai multe hectare.

— A fost dată în arendă familiei Nielsen înainte de a mă naște eu, zise Tik. Aici cresc porci și vaci de lapte care câștigă o grămadă de premii, iar pe câteva sute de pogoane se cultivă cereale.

Intrară într-un lan mare de grâu, traversară o pășune plină de vaci bălțate și simțiră mirosul porcilor de la depărtare. Pe drumul care ducea spre casa fermierului dădură de un tractor și o remorcă. Un tânăr în salopetă se uita la motor. Tik dădu mâna cu el și spuse:

— Salut, Frederik, ce s-a întâmplat?

— M-a lăsat motorul în mijlocul drumului. Tocmai îi duceam pe Nielseni la biserică.

Harald se uită la remorcă și văzu că e prevăzută cu două Bănci.

— Cei mari au pornit pe jos spre biserică, iar cei mici s-au întors acasă.

— Prietenul meu Harald e un adevărat vrăjitor când vine vorba de motoare.

— N-ar fi rău să arunce și el o privire.

Tractorul era ultimul model, cu motor diesel și cauciucuri în loc de roți de oțel. Harald se aplecă și cercetă mecanismul.

— Ce se întâmplă dacă-l pornești? întrebă el.

— Stai să-ți arăt, răspunse Frederik și trase de o manetă.

Motorul dădu câteva rateuri și se opri.

— Cred că trebuie să-i schimb pompa de ulei, zise Frederik clătinând din cap disperat. Dar unde să găsesc piese de schimb?

Harald se încruntă sceptic. Simțea miros de combustibil, ceea ce îi spunea că pompa funcționează, dar motorina nu ajungea la cilindri.

— Mai încearcă starterul o dată, spuse el.

Frederik trase de manetă. Lui Harald i se păru că vede cum se mișcă filtrul de combustibil. Privind mai de-aproape, văzu că

motorina se scurge prin supapa de evacuare. Vârî mâna și umblă la mufa. Supapa se desprinse de filtru.

— Aici e buba, spuse el. Filetul din mufa asta s-a ros și scapă combustibil. Ai o bucată de sârmă?

Frederik se căută prin buzunarele pantalonilor de tweed.

— Am o sfoară pe aici.

— E de-ajuns pe moment.

Harald puse supapa la loc și o legă de filtru cu bucata de sfoară ca să nu mai joace.

— Încearcă starterul din nou.

Frederik trase de manetă și motorul porni.

— Ei, drăcie! exclamă el. L-ai reparat.

— Cu prima ocazie înlocuiește sfoara cu sârmă și n-o să mai ai nevoie de altceva.

— Mai stai pe-aici o săptămână, două? La ferma asta sunt mașini stricate peste tot.

— Nu, îmi pare rău. Trebuie să mă întorc la școală.

— Atunci mult noroc, spuse Frederik și urcă pe tractor. Sper ca, datorită ție, să ajung la timp la biserică ca să-i aduc pe Nielseni acasă.

Frederik se îndepărtă, iar Harald și Tik porniră agale spre castel.

— Impresionant, remarcă Tik.

Harald ridică din umeri. Repara mașini de când se știa.

— Bătrânului Nielsen îi place tot ce e nou în materie de mașini. Semănători, secerători, chiar și mașini de muls.

— Poate obține combustibil pentru ele?

— Da. Se poate, dacă e pentru producția de alimente. Dar piesele de rezervă sunt de negăsit.

Harald se uită la ceas: de-abia aștepta s-o vadă pe Karen la prânz. O va întreba despre lecțiile de zbor.

În sat se opriră la cârciumă. Tik comandă două halbe de bere și se așezară afară, ca să se bucure de soare. Peste drum, lumea tocmai

ieșea din mica biserică de cărămidă roșie. Frederik trecu pe lângă ei cu tractorul și le făcu semn cu mâna. În remorcă ședeau cinci persoane. Bărbatul vânjos, cu părul alb și rumen în obraji era probabil Nielsen, fermierul, se gândi Harald.

Un bărbat în uniforma neagră a poliției ieși însoțit de o femeie sfioasă și doi copii mici. Când se apropie, îi aruncă o privire dușmănoasă lui Tik.

Unul din copii, o fetiță de vreo 7 ani, întrebă cu voce tare:

— Ei de ce nu merg la biserică, tăticule?

— Fiindcă sunt evrei. Nu cred în Dumnezeul nostru.

Harald se uită la Tik.

— Polițistul satului, Per Hasen, zise Tik calm. Și reprezentantul local al Partidului Național Socialist Muncitoresc din Danemarca.

Harald încuviință din cap. Naziștii danezi aveau un partid slab. La ultimele alegeri generale câștigase doar trei locuri în Rigsdag. Dar ocupația germană îi făcuse să spere la mai mult, germanii făcând presiuni asupra guvernului danez să îi ofere un minister liderului nazist, Fritz Clausen. Regele Christian se împotrivise și blocase numirea, iar germanii dăduseră înapoi. Membrii de partid precum Hansen erau dezamăgiți, dar păreau să aștepte la cotitură, încrezători că va sosi și vremea lor. Harald se temea că nu va trebui să aștepte prea mult.

Tik își goli halba.

— Să mergem, ne așteaptă cu masa.

Se întoarseră la castel. În curtea din față Harald fu surprins să îl vadă pe Poul Kirke, vărul colegului lor Mads și prieten cu Arne, fratele lui Harald. Poul era în pantaloni scurți, iar de porticul impozant din cărămidă roșie stătea rezemată o bicicletă. Harald îl mai întâlnise de câteva ori și acum se opri ca să schimbe câteva cuvinte cu el în timp ce Tik intra în casă.

— Lucrezi aici? îl întrebă Poul.

— Nu, sunt în vizită. Școala încă nu s-a terminat.

— Din câte știu, cei de la fermă angajează elevi pentru strânsul recoltei. Ce vrei să faci în vara asta?

— Nu sunt sigur. Anul trecut am muncit pe un șantier de construcții de pe Sande, răspunse Harald și se strâmbă. Care s-a dovedit a fi o bază nemțească. De-abia mai târziu am aflat.

Poul păru interesat.

— Da? Ce fel de bază?

— Un fel de stație radio. Înainte de instalare i-au concediat pe toți danezii. Vara asta probabil că am să muncesc pe un pescador și am să mă pregătesc pentru admiterea la universitate. Sper să studiez fizica, neapărat cu Niels Bohr.

— Bravo. Mads spune mereu că ești un geniu.

Harald tocmai voia să-l întrebe cu ce treburi la Kirstenslot, când răspunsul deveni evident. Karen ieși din casă ținând o bicicletă de ghidon.

Fata era încântătoare în pantalonii scurți, kaki, care îi scoteau în evidență picioarele lungi.

— 'Neața, Harald, spuse ea.

Karen se apropie de Poul și îl sărută. Harald observă gelos că îl sărutase pe buze, chiar dacă numai în fugă.

— Bună! îi zise ea lui Poul.

Harald era disperat. Sperase că va petrece o oră în compania lui Karen, la prânz. Dar fata ieșea la plimbare cu bicicleta alături de Poul, care mai mult ca sigur era prietenul ei, chiar dacă era cu zece ani mai mare. Harald observă acum, pentru prima dată, că Poul era foarte arătos, cu trăsături regulate și un zâmbet de vedetă de cinema care îi punea în valoare dinții perfecți.

Poul o luă de mâini și o măsură din cap până-n picioare.

— Arăți nemaipomenit, spuse el. Aș vrea să am o fotografie cu tine așa cum ești acum.

Karen zâmbi grațios.

— Mulțumesc.

— Ești gata?

— Bineînțeles.

Cei doi se urcară pe biciclete.

Harald simți că-l ia cu rău de la stomac. Îi privi cum se îndepărtează unul lângă altul pe alee, în lumina soarelui.

— Plimbare plăcută! le strigă el.

Karen flutură din mână fără să se întoarcă.

6

Hermia Mount era pe punctul de a fi pusă pe liber.

Așa ceva nu i se mai întâmplase. Era deșteaptă și conștiincioasă, iar șefii ei o apreciaseră întotdeauna la superlativ, în ciuda limbii ei ascuțite. Dar, de îndată ce actualul ei șef, Herbert Woodie, își făcea curaj, avea să o anunțe că e concediată.

Doi danezi care lucrau pentru MI6 fuseseră arestați pe aerodromul Kastrup. Acum erau la poliție și, fără îndoială, supuși celor mai draconice interogatorii. O lovitură grea pentru rețeaua Paznicilor-de-noapte. Woodie lucra de mult timp pentru MI6 – un birocrat cu vechi state de serviciu. Avea nevoie de un țap ispășitor și Hermia părea foarte potrivită pentru acest rol.

Hermia înțelegea situația. Lucra de zece ani în administrația civilă și știa cum stau lucrurile. Dacă era silit să accepte că vina îi aparținea departamentului condus de el, Woodie avea mai mult ca sigur să-și scoată la înaintare cel mai tânăr subaltern. Oricum nu-i convenea să lucreze cu o femeie și ar fi fost foarte mulțumit să pună un bărbat în locul ei.

La început Hermia intenționase să se sacrifice fără luptă. Nu îi cunoscuse pe cei doi mecanici – fuseseră recrutați de Poul Kirke dar rețeaua era creația ei și tot ea era răspunzătoare de soarta lor. Nici dacă mecanicii ar fi murit nu ar fi fost atât de supărată și oricum nu mai voia să continue.

La urma urmei, se gândea ea, cu cât am contribuit eu la efortul de război? Nu făcea decât să strângă informații care nu erau folosite niciodată. Oamenii ăia își riscau viața ca să trimită fotografii ale portului capitalei, dar nu se întâmpla nimic. Totul i se părea de un absurd cumplit.

Dar, în realitate, era conștientă de importanța acelei activități atât de laborioase. Nu peste mult timp un avion de recunoaștere urma

să fotografieze portul plin de nave, iar strategii militari trebuiau să stabilească dacă fotografiile prezentau traficul normal sau era vorba despre pregătirea unei invazii masive – în momentul acela fotografiile Hermiei aveau să se dovedească esențiale.

Mai mult, vizita lui Digby Hoare îi deschisese ochii asupra unei noi amenințări. Sistemul german de detectare a avioanelor putea să încline decisiv balanța războiului. Cu cât se gândea mai mult la el, cu atât i se părea că în Danemarca se afla cheia problemei. Coasta de vest a Danemarcei era locul ideal pentru o stație de avertizare proiectată să detecteze bombardierele care se apropiau de Germania.

Iar în MI6 nu mai era nimeni care să cunoască Danemarca atât de bine. Îl știa pe Poul Kirke și avea încredere în el. Ar fi fost un dezastru dacă altcineva prelua operațiunea. Trebuia să-și păstreze postul. Ceea ce însemna că trebuia să fie mai deșteaptă decât șeful ei.

— Asta e o veste cât se poate de proastă, zise Woodie sentențios când Hermia se opri în fața lui.

Biroul lui Woodie era, de fapt, un dormitor din casa veche situată în Bletchley Park. Tapetul înflorat și lămpile cu abajur de mătase fixate în pereți sugerau că încăperea fusese locuită înainte de război de o doamnă. Acum, locul șifonierelor gemând de rochii și al măsuței de toaletă cu picioare subțiri și oglindă triplă fusese luat de fișete și de o masă din oțel pe care era întinsă o hartă, iar în locul unei femei încântătoare, într-un neprețuit neglijeu de mătase, se afla un bărbat mărunțel care ¡și dădea importanță, cu ochelarii pe nas și îmbrăcat într-un costum gri.

Hermia se strădui să-și păstreze calmul.

— Desigur, întotdeauna există riscuri atunci când un agent este supus unui interogatoriu, spuse ea. Dar… Se opri, cu gândul la cei doi bărbați curajoși care acum erau interogați și torturați, și simți cum i se pune un nod în gât. Apoi își reveni... Dar în cazul acesta eu

cred că riscul e minim.

— Iar eu cred că ar trebui să facem o anchetă, mormăi Woodie sceptic.

Hermiei i se înmuiară picioarele. O anchetă presupunea un investigator din afara departamentului, care trebuia să găsească un țap ispășitor, ea fiind prima opțiune. Se hotărî să recurgă la tactica pe care și-o pregătise din timp.

— Cei doi bărbați arestați nu au ce să trădeze. Făceau parte din personalul de la sol al aerodromului. Unul dintre Paznicii de noapte le dădea ziarul și ei îl ascundeau într-un sabot de frână.

Dar chiar și așa cei doi puteau da amănunte aparent inofensive despre cum fuseseră recrutați și cum erau conduși, amănunte pe care un anchetator priceput le putea folosi ca să ia urma altor agenți.

— Cine le dădea ziarul?

— Matthies Hertz, locotenent în armata daneză, care s-a ascuns bine. Mecanicii nu cunosc alți membri ai rețelei.

— Așadar, prin măsurile de securitate pe care le-am luat am atenuat lovitura primită de organizația noastră.

Hermia bănui că Woodie repeta argumentele pe care avea să le invoce în fața superiorilor săi și se sili să-l flateze.

— Întocmai, domnule Woodie, mi se pare o formulare foarte inspirată.

— Dar cum de-a ajuns poliția daneză la oamenii tăi?

Hermia anticipase această întrebare și-și pregătise răspunsul cu grijă.

— Cred că problema e la suedezi.

— Aha, făcu Woodie și se înseninâ la față.

Suedia, fiind țară neutră, nu se afla sub controlul lui. Șansa de a arunca vina pe alt departament era bine-venită.

— Ia loc, domnișoară Mount.

— Vă mulțumesc. Hermia prinsese curaj: Woodie reacționa așa cum sperase ea. Își încrucișă picioarele și continuă: După părerea

mea, curierul suedez a trimis exemplare din ziarele ilegale agenției Reuters din Stockholm, lucru care trebuie să-i fi alertat pe germani. Dumneavoastră ați impus întotdeauna regula strictă potrivit căreia agenții noștri trebuie să se limiteze la culegerea de informații și să evite activități adiacente, cum ar fi propaganda.

Aici îl flata din nou: nu îl auzise niciodată pe Woodie vorbind despre așa ceva, deși era una dintre regulile generale ale spionajului. Woodie însă încuviință din cap plin de înțelepciune.

— Desigur.

— Le-am amintit suedezilor de această regulă de îndată ce am aflat ce s-a întâmplat, dar mă tem că a fost prea târziu.

Woodie reflectă câteva clipe. Nu era rău să susțină că sfatul lui fusese ignorat. În general îi displăcea ca oamenii să facă ce le spunea el, fiindcă, dacă lucrurile mergeau bine, aceștia își asumau toate meritele. Prefera ca oamenii să-i ignore recomandările și lucrurile să iasă prost. Așa putea spune: „Eu, unul, v-am pus în gardă!"

— Să scriu un raport în care să menționez regula dumneavoastră și atenționarea pe care am înaintat-o Legației Suedeze? întrebă ea.

— O idee excelentă.

Varianta aceasta îi surâdea și mai mult lui Woodie. Nu se făcea vinovat de nimic dacă pur și simplu îi permitea unui subaltern să-i evidențieze meritul de a fi fost cel care a dat alarma.

— Atunci va trebui să găsim o altă modalitate de a obține informații din Danemarca. Nu putem folosi radioul pentru asemenea materiale – transmisia ar lua prea mult timp.

Woodie habar nu avea cum să găsească o rută alternativă pentru scoaterea informațiilor.

— Mda, e o problemă, zise el ușor panicat.

— Din fericire avem o variantă de rezervă, trenul care face cursa dintre Elsinore în Danemarca și Helsingborg în Suedia.

Woodie răsuflă ușurat.

— Splendid.

— Să specific în raport că mi-ați ordonat să acționez în acest sens?

— Sigur.

Hermia șovăi.

— Și… ancheta?

— Mda. Nu cred că va fi necesară. Raportul dumitale va servi drept răspuns la toate întrebările.

Hermia își ascunse ușurarea. Până la urmă n-avea să fie concediată.

Știa că trebuie să plece cât e în avantaj. Dar mai era o problemă pe care ținea neapărat să o abordeze. Aceasta părea a fi ocazia ideală.

— Ar mai fi un lucru pe care l-am putea face ca să ne întărim măsurile de securitate.

— Da?

Chipul lui Woodie arăta că, dacă exista așa ceva, sigur l-ar fi anticipat.

— Am putea folosi coduri mai complicate.

— Nu văd de ce n-ar fi bune în continuare codurile actuale. Agenții MI6 le folosesc de ani de zile.

— Mă tem că germanii au descoperit cum să le spargă.

Woodie zâmbi atotștiutor.

— Așa ceva nu cred, draga mea.

Hermia se hotărî să-și asume riscul de a-l contrazice.

— Pot să vă arăt? Fără să mai aștepte răspunsul, continuă: Uitați-vă la mesajul acesta codificat. Scrise repede în carnetul ei: *gsjf cffs jo uif dbouffo.* Litera care apare de cele mai multe ori este *f.*

— Evident.

— În limba engleză, litera cea mai frecventă este *e,* deci primul lucru pe care îl face inamicul e să presupună că *f* este *e,* ceea ce ne dă: *gsEE cEEs jo uiE dbouEEo.*

— Ceea ce ar putea însemna orice, zise Woodie.

— Nu chiar. Câte cuvinte din patru litere se termină în dublu *e?*

— Habar n-am.

— Doar câteva pe care le folosim în mod obișnuit: *flee, free, glee, thee* și *tree*[9]. Acum uitați-vă la cel de-al doilea grup.

— Domnișoară Mount, n-am timp de…

— Doar câteva secunde, domnule Woodie. Există multe cuvinte din patru litere cu un dublu *e* în mijloc. Care ar putea fi prima literă? În niciun caz *a,* dar ar putea fi *b.* Deci gândiți-vă la cuvinte care încep cu *bee* care ar putea urma în mod logic. *Flee been* nu are sens, *free bees*[10] sună ciudat, deși *tree bees*[11] ar putea însemna ceva…

— Bere[12] gratis! o întrerupse Woodie triumfător.

— Să presupunem că ar fi asta. Următorul grup este din două litere și știm că nu există prea multe cuvinte din două litere: *an, at, în, if, it, on, of, or* și *up*[13] sunt cele mai frecvente. Cel de-al patrulea grup este un cuvânt din trei litere care se termină în *e;* avem multe din astea, dar cel mai obișnuit este *the*[14].

Fără să vrea, Woodie se arăta din ce în ce mai interesat.

— Bere gratis în ceva.

— Sau la ceva. Și acel ceva e un cuvânt din șapte litere care conține un dublu *e* și se termină în *eed, eef eek, eel, eem, een, eep…*

— Bere gratis la cantină15! exclamă Woodie triumfător.

— Întocmai.

Hermia tăcu, privindu-l pe Woodie, lăsându-l să înțeleagă toate implicațiile demonstrației făcute de ea.

— Vedeți cât de ușor pot fi sparte codurile noastre? spuse ea într-

---

[9] A fugi, gratis, veselie, ție, copac (n. tr.)

[10] Albine libere (n.tr.)

[11] Albine de copaci (n. tr.)

[12] *Beer* (în lb. engleză, în original) (n. tr.)

[13] Un, la, în, dacă, el/ea, pe, al, sau, sus (n. tr.)

[14] Articolul hotărât în lb. engleză (n. tr.)

[15] *Canteen* (în lb. engleză, în original) (n. tr.)

un târziu și se uită la ceas. V-au trebuit doar trei minute.

— Un truc care ar merge la o petrecere, domnișoară Mount, dar crede-mă, specialiștii de la MI6 se pricep la treaba asta mult mai bine decât dumneata.

Nu avea niciun rost, se gândi ea disperată. Woodie rămânea neînduplecat, cel puțin azi. Va trebui să încerce din nou. Se sili să renunțe cu grație.

— Cum spuneți dumneavoastră.

— Concentrează-te pe propriile responsabilități. Ceilalți Paznici-de-noapte cu ce se ocupă?

— Vreau să-i fac atenți la orice indiciu că germanii au pus la punct un sistem de detectare de la distanță a aparatelor de zbor.

— Dumnezeule mare, să nu faci așa ceva!

— De ce?

— Dacă inamicul află că ne interesăm de asta, va ghici că noi avem sistemul!

— Dar, domnule Woodie, dacă îl are și inamicul?

— Nu-l are. Stai liniștită.

— Domnul care a fost trimis aici de prim-ministru, săptămâna trecută, părea să fie de altă părere.

— Rămâne între noi ce-ți spun eu acum, domnișoară Mount: o comisie MI6 tocmai a analizat întreaga chestiune legată de radar și a conchis că inamicului îi mai trebuie încă optsprezece luni ca să pună la punct un astfel de sistem.

Deci se numea radar. Hermia luă notă și zâmbi.

— Atunci e foarte bine, minți ea. Bănuiesc că ați făcut și dumneavoastră parte din comisie.

Woodie încuviință din cap.

— De fapt, chiar eu am condus-o.

— Vă mulțumesc că m-ați liniștit. Nu-mi rămâne decât să întocmesc raportul.

— Da, la treabă.

Hermia ieși. O durea fața de atâta zâmbit și era epuizată de cât îi cântase în strună lui Woodie. Își salvase slujba, așa că își permise un moment de satisfacție în timp ce se întorcea în biroul ei. Dar în privința codurilor nu reușise să îl convingă. Aflase numele sistemului de detectare de la distanță a aparatelor de zbor – radar –, însă era clar că Woodie nu-i va permite să se intereseze dacă germanii au un asemenea sistem în Danemarca.

Ardea de nerăbdare să contribuie cu ceva decisiv la efortul de război. Toată munca asta de rutină îi dădea o senzație de frustrare și neîmplinire. Ar fi fost extrem de fericită să vadă niște rezultate palpabile care să justifice poate și ceea ce li se întâmplase celor doi mecanici ghinioniști de la Kastrup.

Se putea interesa de radarul inamicului și fără permisiunea lui Woodie, desigur. Chiar dacă șeful ei afla, era dispusă să-și asume riscul. Pe de altă parte, nu știa exact ce să le spună Paznicilor-de-noapte. Ce să caute și unde anume? Avea nevoie de mai multe informații înainte de a-i transmite instrucțiunile lui Poul Kirke. Iar Woodie nu avea de gând să i le dea.

Dar Woodie nu era singura ei speranță.

Se așeză la masa de scris, ridică receptorul și spuse:

— Vă rog să-mi faceți legătura cu Downing Street nr. 10.

Îl întâlni pe Digby Hoare în Piața Trafalgar. Îl aștepta în dreptul Coloanei lui Nelson și îl văzu cum trece strada dinspre Whitehall. Mersul lui energic, strâmb, care pentru ea devenise deja semnul lui distinctiv, o făcu să zâmbească. Dădură mâna, apoi se îndreptară spre Soho.

Era o seară caldă de vară și West End gemea de lumea care se ducea la teatru sau la cinema, intra în baruri și restaurante. Atmosfera însuflețită era tulburată doar de urmele lăsate de bombardamente – câte o ruină înnegrită de fum într-un șir de clădiri, asemenea unui dinte stricat dezvăluit de un zâmbet.

Crezuse că vor intra într-un pub, dar Digby o conduse la un mic restaurant franțuzesc. Mesele din stânga și din dreapta lor erau goale, deci puteau vorbi fără să îi audă cineva.

Digby purta același costum gri-închis, dar în seara asta își pusese o cămașă bleu care se asorta cu ochii lui albaștri. Hermia se bucura că se hotărâse să poarte bijuteria ei preferată, o broșă în formă de panteră cu ochi de smarald.

De-abia aștepta să treacă la subiect. Refuzase să iasă cu Digby și nu voia ca acesta să creadă că între timp se răzgândise. De îndată ce făcură comanda, zise:

— Vreau să aflu dacă germanii au radar, cu ajutorul agenților mei din Danemarca.

Bărbatul o privi cu ochii mijiți.

— Problema e mai complicată de-atât. Acum e sigur că au radar, cum avem și noi. Al lor însă e mai eficient decât al nostru – mult mai eficient.

— Aoleu, făcu ea surprinsă. Woodie mi-a spus… Nu contează.

— Vrem neapărat să aflăm de ce sistemul lor e atât de bun. Ori au inventat ceva mai performant, ori au găsit o modalitate de a-l folosi mai eficient… ori și una, și alta.

— Am înțeles, zise Hermia încercând să-și adapteze ideile la această nouă informație. Oricum, e foarte probabil ca o parte din mașinărie să fie în Danemarca.

— Ar fi destul de logic… numele de cod „Freya" sugerează Scandinavia.

— Deci ce trebuie să caute oamenii mei?

— E greu de spus, răspunse Digby și se încruntă. Nu știm cum arată radarul lor… aici cred că e buba, nu?

— Bănuiesc că funcționează pe bază de unde radio.

— Desigur.

— Și mai bănuiesc că semnalele acoperă o distanță mare – altfel avertismentul nu ar sosi la timp.

— Da. Ar fi inutil dacă semnalele nu ar acoperi cel puțin 80 km. Probabil mai mult.

— Le-am putea detecta?

Digby înălță din sprâncene, surprins.

— Da, cu un radio-receptor. Bună idee – mă mir că nu s-a gândit nimeni la asta.

— Semnalele pot fi distinse de cele ale altor transmisiuni, cum ar fi emisiunile obișnuite, știrile etc.?

Digby încuviință din cap.

— E vorba de un șir de pulsații, probabil foarte rapide, să zicem o mie pe secundă. Se percep ca o notă muzicală continuă. Deci îți dai seama că nu e vorba de BBC. Și sunt diferite de punctele și liniuțele traficului militar.

— Ești inginer. Crezi că ai putea construi un radio-receptor care să capteze asemenea semnale?

Digby o privi gânditor și spuse:

— Și să fie și portabil.

— Destul de mic cât să încapă într-un geamantan.

— Și să meargă cu baterie, ca să-l poți folosi oriunde.

— Exact.

— S-ar putea. În Welwyn există o echipă de experți care numai asta fac toată ziua.

Welwyn era un orășel între Bletchley și Londra.

— …Napi care explodează, radio-receptoare ascunse în cărămizi, chestii de genul ăsta. Cred că ar putea încropi și așa ceva.

Sosi și mâncarea. Hermia comandase o salată de roșii. Salata conținea și ceapă tocată și câteva frunzulițe de mentă, iar tânăra se întrebă cum de bucătarii britanici nu erau în stare să prepare niște rețete atât de simple și de gustoase, preferând conservele de sardele și varza fiartă.

— Ce te-a făcut să înființezi rețeaua Paznicii-de-noapte? întrebă Digby.

Hermia nu era sigură la ce se referea.

— Mi s-a părut o idee bună.

— Da, dar nu o idee care să-i vină unei tinere obișnuite, dacă pot să spun așa.

Hermia se gândi retrospectiv, amintindu-și de lupta pe care o dusese cu un alt șef refractar, și se întrebă de ce se încăpățânase în acest demers.

— Am vrut să le dau și eu o lovitură naziștilor, în felul meu. Mi se întoarce stomacul pe dos când mă gândesc la ei.

— Fascismul explică problemele pornind de la o premisă falsă – oamenii de alte rase.

— Știu, dar nu despre asta e vorba. Uniformele lor, mersul țanțoș, aroganța și felul în care își urlă discursurile înveninate. Pur și simplu mă îngrețoșează.

— Când ai văzut toate astea? Nu sunt mulți naziști în Danemarca.

— Am stat un an la Berlin, în anii ’30.l-am văzut cum mărșăluiesc, cum salută, cum scuipă oamenii, cum sparg geamurile magazinelor evreiești. Mi-aduc aminte ce gândeam atunci: „Bestiile astea trebuie oprite înainte să spurce întreaga lume”, încă mai gândesc așa. E o convingere pe care nimeni nu poate să mi-o zdruncine.

— Nici mie, zise el zâmbind.

Hermia luă și o tocană de fructe de mare și din nou rămase impresionată de ce putea face un bucătar francez cu niște ingrediente obișnuite, în ciuda raționalizării. Tocana conținea bucăți de tipar, melci de mare, după care londonezii se dădeau în vânt, și fulgi de batog, totul proaspăt și bine asezonat. O savura din plin.

Din când în când surprindea privirea lui Digby, mereu aceeași, un amestec de adorație și dorință care o punea pe gânduri. Dacă se îndrăgostea de ea, se alegea doar cu suferința. Dar era plăcut și în același timp stânjenitor ca un bărbat să o dorească atât de fățiș. La

un moment dat simți cum roșește și își duse mâna la gât ca să-și ascundă reacția.

Încercă să se gândească la Arne. Prima oară când îi vorbise, în barul unui hotel de schiori din Norvegia, își dăduse seama că găsise în sfârșit ceea ce îi lipsea în viață. „Acum înțeleg de ce atâta timp n-am avut nicio relație adevărată, îi scrisese mamei ei. Fiindcă nu-l întâlnisem pe Arne." Când Arne o ceruse în căsătorie, îi răspunsese: „Dacă aș fi știut că există bărbați ca tine, demult m-aș fi măritat cu unul".

Era de acord cu tot ce propunea el. De obicei ținea atât de mult să își impună punctul de vedere, încât nu fusese niciodată în stare să împartă același apartament cu o prietenă; dar cu Arne își pierduse voința. De fiecare dată când voia să iasă cu ea în oraș, Hermia accepta imediat; de fiecare dată când o săruta, îl săruta și ea; de fiecare dată când îi mângâia sânii pe sub puloverul de schi, Hermia nu făcea decât să ofteze de plăcere; și, de fiecare dată când bătea la ușa camerei ei de hotel, la miezul nopții, îi spunea doar atât: „Ce mult mă bucur c-ai venit".

Gândul la Arne o ajută să-și recapete stăpânirea de sine, motiv pentru care, după ce ea și Digby terminară de mâncat, aduse din nou vorba despre război. O armată alcătuită din britanici, francezi și militari din Commonwealth[16] invadase Siria. Era mai mult o hărțuială aproape de graniță, amândoi fiind de părere că se făcea prea mult caz pe seama ei. Conflictul din Europa era cel care conta cu adevărat. Iar aici se desfășura un război al bombardierelor.

Se întunecase când plecară de la restaurant, dar era lună plină. Se îndreptară spre sud, spre casa mamei ei din Pimlico, unde Hermia avea să-și petreacă noaptea. Digby o trase spre el cu putere și sânii

---

[16] The Commonwealth of Nations, federație de state suverane condusă de regina Regatului Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord (n. tr.)

ei se lipiră de pieptul lui. Hermia știa c-ar fi trebuit să reacționeze cu indignare, dar, spre surprinderea ei, nu opuse nicio rezistență. Dimpotrivă. Brusc își aduse aminte cum e să simți trupul viguros al unui bărbat, pielea lui fierbinte și, lăsându-se furată de dorință, își apropie buzele de buzele lui.

Se sărutară lacom, timp de un minut; apoi mâna lui îi atinse sânii și vraja se destrămă. Hermia era prea matură și prea respectabilă ca să se lase pipăită pe întuneric. Se desprinse din strânsoare.

Se gândi să-l ia cu ea acasă. Își imagină reacția dezaprobatoare a lui Mags și Bets, iar scena o făcu să izbucnească în râs.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Hermia văzu că Digby se schimbase la față. Își închipuise probabil că râsul ei avea legătură cu handicapul lui. „Nu trebuie să uit cât e de vulnerabil", își spuse ea și se grăbi să-i explice:

— Mama e văduvă și stă cu o celibatară de vârstă mijlocie. Mă gândeam cum ar reacționa la vestea că vreau să aduc un bărbat în casă.

Amărăciunea dispăru de pe chipul lui Digby.

— Îmi place cum gândești, spuse el și încercă să o sărute din nou.

Hermia se simți tentată, dar, gândindu-se la Arne, îl împinse ușor.

— Destul, zise ea cu fermitate în glas. Condu-mă până acasă.

Părăsiră parcul. Euforia de moment dispăru și Hermia începu să aibă mustrări de conștiință. Cum de-i plăcuse sărutul lui Digby când îl iubea pe Arne? în timp ce treceau pe lângă Big Ben și Westminster Abbey, sirena care anunța un iminent raid aerian îi alungă aceste gânduri.

— Vrei să intrăm într-un adăpost? întrebă Digby.

Mulți londonezi nu se mai ascundeau în timpul raidurilor aeriene. Sătui de nopțile nedormite, unii hotărâseră că merita să riște. Alții deveniseră fataliști, declarând că ce ți-e scris în frunte ți-e pus, nu puteai să eviți destinul. Hermia nu era chiar atât de blazată,

dar nici nu avea de gând să-și petreacă noaptea într-un adăpost alături de înamoratul Digby. Își răsuci inelul de logodnă pe deget, agitată.

— Mai avem doar câteva minute. Te deranjează dacă ne continuăm drumul?

— Parcă văd că, până la urmă, s-ar putea să-mi petrec noaptea la mama ta.

— Cel puțin voi avea dame de companie.

Grăbiră pasul prin Westminster și intrară în Pimlico. Proiectoarele cercetau norii împrăștiați; apoi auziră huruitul sinistru al avioanelor grele, ca o fiară imensă care urlă de foame, din adâncul gâtlejului. Un tun antiaerian bubui undeva și mai multe proiectile explodară pe cer ca niște jocuri de artificii. Hermia se întrebă dacă în noaptea aceea mama ei era pe ambulanță.

Spre groaza Hermiei, bombele începură să cadă în apropiere, deși East End, cartierul industrial, era ținta vizată de obicei. Dinspre strada alăturată se auzi o explozie puternică. Un minut mai târziu, pe lângă ei trecu în viteză o mașină a pompierilor. Hermia grăbi pasul.

— Ești atât de calmă… chiar nu ți-e frică?

— Bineînțeles că mi-e frică, răspunse ea neliniștită. Doar că încerc să nu intru în panică.

Dădură colțul și văzură o clădire în flăcări. Mașina pompierilor era în fața ei, iar oamenii își pregăteau furtunurile.

— Mai avem mult?

— Strada următoare, zise Hermia gâfâind.

Când ajunseră acolo, văzură o altă mașină a pompierilor, la celălalt capăt al străzii, lângă casa lui Mags.

— Dumnezeule! exclamă Hermia și o luă la fugă.

Simțea cum inima dă să-i sară din piept de teamă, în timp ce alerga cât putea. Văzu o ambulanță și își dădu seama că cel puțin o casă din zona în care locuia mama ei fusese lovită.

— Dumnezeule, nu! strigă ea.

Apropiindu-se, privi dezorientată – nu mai știa unde se află casa mamei ei, deși vedea clar că cea de alături era cuprinsă de flăcări. Se opri și privi lung, încercând să înțeleagă la ce se uită. Apoi, într-un târziu, își dădu seama că dispăruse – casa mamei ei nu mai era acolo. Nu rămăsese nimic din ea, cu excepția unei găuri pe locul terasei și a unei grămezi de moloz. Gemu disperată.

— Asta e casa?

Hermia înclină din cap, incapabilă să rostească vreun cuvânt.

Digby strigă la un pompier pe un ton autoritar:

— Hei! Știi ceva despre cei care au locuit aici?

— Da, domnule. Am găsit o persoană care a fost aruncată de suflul exploziei.

Pompierul arătă spre curtea mică din fața clădirii rămase în picioare, de la capătul străzii. Pe o targă se afla un cadavru cu fața acoperită.

Hermia simți cum Digby o apucă de braț. Intrară împreună în curte.

Hermia îngenunche, iar Digby descoperi fața cadavrului.

— E Bets, zise Hermia cu o senzație vinovată de ușurare care o dezgustă.

Digby privi în jur.

— Cine e femeia care stă pe zid?

Hermia ridică ochii și inima îi zvâcni cu putere când recunoscu silueta mamei ei, îmbrăcată în uniformă și cu casca pe cap, prăbușită pe zidul scund, sleită de puteri.

— Mamă?

Mama ei întoarse privirea și Hermia văzu cum îi curg lacrimile pe obraz. Se apropie de ea și o îmbrățișă.

— Bets e moartă.

— Îmi pare rău.

— Ținea atât de mult la mine!

— Știu.

— Știi? Știi? Toată viața m-a așteptat. Îți dai seama? Toată viața.

Hermia își strânse mama la piept.

— Îmi pare atât de rău!

În dimineața zilei de 9 aprilie 1940, când Hitler a invadat Danemarca, în jur de 200 de nave daneze se aflau în largul mării. BBC făcuse imediat apel către marinari, în limba daneză, să se îndrepte spre porturile aliaților și să nu revină acasă, într-o țară ocupată. În total, aproximativ 5 000 de oameni acceptaseră oferta de a se refugia. Majoritatea se îndreptaseră spre coasta de est a Angliei, arboraseră drapelul britanic și continuaseră să navigheze cu el. Drept urmare, până la mijlocul anului următor, în câteva porturi engleze se stabiliseră mai multe comunități de danezi.

Hermia se hotărî să meargă la Stokeby, un orășel de pescari. Mai fusese acolo de două ori, ca să stea de vorbă cu danezii. De data aceasta îi spuse șefului său, Herbert Woodie, că misiunea ei era să actualizeze planurile principalelor porturi daneze.

Șeful o crezu.

Pentru Digby Hoare avea o altă versiune.

Digby sosi la Bletchley la două zile după ce bomba distrusese casa mamei ei, cu un radio-receptor și un căutător de direcție într-un geamantan de piele tăbăcită. În timp ce bărbatul îi arăta cum să utilizeze cele două aparate, Hermia se gândi cu vinovăție la sărutul din parc, la cât de mult îi plăcuse, și se întrebă neliniștită cum îl va mai putea privi în ochi pe Arne.

Inițial se gândise să le trimită pe ascuns radio-receptorul Paznicilor-de-noapte, dar între timp îi venise o idee mai simplă. Semnalele emise de radar puteau fi recepționate la fel de ușor în largul mării ca și pe uscat. Îi spuse lui Digby că vrea să-i dea geamantanul căpitanului unei nave de pescuit și să îl învețe cum să folosească aparatele. Digby se declară de acord.

Poate că și primul plan ar fi avut sorți de izbândă, însă adevărul era că nu voia să lase o misiune atât de importantă pe seama altcuiva. Voia să o execute ea însăși.

În Marea Nordului, între Anglia și Danemarca, exista un banc de nisip unde, în anumite locuri, marea avea doar cincisprezece metri adâncime și unde se pescuia foarte bine. Atât navele britanice, cât și cele daneze își aruncau năvoadele acolo. Teoretic, vasele daneze nu aveau voie să se aventureze atât de departe de coastă, însă germanii aveau nevoie de heringi, motiv pentru care interdicția era respectată doar când și când și încălcată mai tot timpul. O vreme Hermia se gândise că cel mai bine ar fi fost ca mesajele – sau chiar oamenii – să călătorească între cele două țări la bordul navelor de pescuit, făcând transferul la jumătatea drumului. Acum însă avea o idee mai bună. Capătul îndepărtat al Dogger Bank se afla la doar 150 km de coasta daneză. Dacă intuiția ei nu dădea greș, semnalele emise de Freya puteau fi detectate în zona de pescuit.

Vineri după-amiază se urcă în tren. Era îmbrăcată ca pentru mare, în pantaloni, cizme și un pulover larg, cu părul strâns sub o șapcă bărbătească, în carouri. În timp ce trenul traversa câmpiile mlăștinoase din estul Angliei, se întrebă dacă planul ei va reuși. Va găsi o navă care să o ducă acolo? Va recepționa semnalele pe care le aștepta? Sau totul avea să fie o mare pierdere de vreme?

După o vreme gândurile i se întoarseră la mama ei. Mags își ținuse cumpătul ieri, la înmormântarea lui Bets, părând mai curând mâhnită decât copleșită de durere, iar azi plecase spre Cornwall, la sora ei, Bella, mătușa Hermiei. Dar în noaptea bombardamentului ceva se rupsese în ea.

Cele două femei trecuseră întotdeauna drept prietene devotate, însă Hermia își dădea acum seama că între ele fusese ceva mai mult de-atât. Nu voia să știe ce anume, dar era teribil de intrigată. Lăsând la o parte gândul stânjenitor al unei eventuale relații fizice între Mags și Bets, era șocată că mama ei putuse avea o legătură atât de

lungă și de pasională, pe care să o ascundă cu atâta grijă în toți anii aceștia, de Hermia și probabil și de soțul ei, tatăl Hermiei.

Sosi în Stokeby la ora opt, într-o seară de vară blândă, și plecă din gară direct spre Brațele marangozului, cârciuma din docuri. Avu nevoie de numai câteva minute ca să afle că Sten Munch, un căpitan danez pe care îl întâlnise în ultima ei vizită aici, urma să ridice ancora dis-de-dimineață, cu *Morganmand,* care însemna „cel ce se scoală devreme". Îl găsi pe Sten în fața casei lui de pe povârniș, unde tundea gardul viu din grădină ca un adevărat englez. Sten o invită înăuntru.

Era văduv și locuia cu fiul său, Lars, care fusese cu el pe vas pe 9 aprilie 1940. Între timp Lars se căsătorise cu Carol, o tânără din partea locului. Când Hermia intră, Carol alăpta un nou-născut. Lars pregăti ceaiul. Vorbiră cu toții în engleză ca să înțeleagă și Carol.

Hermia le spuse că vrea să ajungă cât mai aproape de coasta daneză ca să recepționeze un mesaj radio transmis de germani – nu le spuse ce fel de mesaj. Sten nu puse la îndoială motivul venirii ei acolo.

— Sigur! exclamă el. Facem orice ca să ajutăm la înfrângerea naziștilor! Dar vasul meu nu e cel mai potrivit.

— De ce?

— E foarte mic – are doar 12 metri lungime – și vom fi plecați cam trei zile.

Hermia se așteptase la așa ceva. Îi spusese lui Woodie că trebuie să-i găsească mamei ei un loc în care să stea și că se va întoarce săptămâna următoare.

— Nu face nimic. Am timp.

— Pe vasul meu sunt doar trei paturi. Dormim cu rândul. N-a fost proiectat pentru femei. Ar trebui să mergi cu unul mai mare.

— Pleacă vreunul mâine-dimineață?

Sten se uită la Lars, care răspunse:

— Nu. Trei au plecat ieri și se vor întoarce abia săptămâna

viitoare. Peter Gorning ar trebui să se întoarcă mâine. Pleacă din nou miercuri, probabil.

Hermia clătină din cap.

— Prea târziu.

Carol își ridică privirea de la bebeluș.

— Să știi că dorm îmbrăcați. De-asta put când ajung acasă. E mai rău ca mirosul de pește.

Hermiei îi deveni imediat simpatică pentru modul direct în care vorbea.

— Mă descurc eu. Pot să dorm îmbrăcată, într-un pat încălzit de cel care a dormit înaintea mea. N-o să mor.

— Știi că vreau să te ajut, spuse Sten. Dar marea nu e pentru femei. Tu ai fost făcută pentru tot ce-i mai rafinat în viață.

Carol pufni cu dispreț.

— Adică pentru a naște?

Hermia zâmbi, recunoscătoare că are o aliată în Carol.

— Întocmai. Știm să facem față la greu.

Carol aprobă energic din cap.

— Gândiți-vă la ce suportă Charlie în deșert, zise ea, apoi îi explică Hermiei: Fratele meu, Charlie, e în armată, undeva în nordul Africii.

Sten părea în continuare nehotărât. Nu voia s-o ia pe Hermia, dar nici nu voia să recunoască, de teamă să nu pară laș și lipsit de patriotism.

— Plecăm la trei dimineața.

— Voi fi punctuală.

— Poți să rămâi aici, spuse Carol. Avem o cameră liberă. Apoi se uită la socrul ei și adăugă: Dacă ești de acord.

Sten nu mai știa ce scuze să invoce.

— Desigur! zise el.

— Mulțumesc pentru înțelegere, spuse Hermia.

Se duseră la culcare devreme. Hermia nu se dezbrăcă și rămase

trează, cu lumina aprinsă. Se temea că, dacă adoarme și nu se trezește la timp, Sten va pleca fără ea. Familia Munch nu se omora cu cititul și singura carte pe care o găsi era o Biblie în daneză, care însă reuși s-o țină trează. La ora două intră în baie și se spălă repede, apoi coborî în vârful degetelor la parter și puse ceainicul pe foc. Sten își făcu apariția la două și jumătate. Când o văzu în bucătărie, se arătă surprins și dezamăgit. Hermia îi turnă ceai într-o cană mare pe care Sten o acceptă îndeajuns de recunoscător.

Hermia, Sten și Lars coborâră dealul spre chei cu câteva minute înainte de ora trei. Alți doi danezi așteptau acolo. *Morganmand* era, într-adevăr, o ambarcațiune foarte mică. Doisprezece metri însemna lungimea unui autobuz londonez. Vasul era din lemn, cu un singur catarg și un motor diesel. Pe punte erau o mică timonerie și câteva tambuchiuri. De la timonerie pornea o scară care ducea la cabina de jos. La pupa se aflau vergele masive și vinciurile pentru plase.

Ziua se îngâna cu noaptea în timp ce micul vas se strecura prin câmpul de mine de la intrarea în port. Vremea era frumoasă, dar, de îndată ce ieșiră în larg, dădură de valuri înalte de până la doi metri. Din fericire, Hermia nu avea rău de mare.

De-a lungul întregii zile tânăra încercă să se facă utilă. Dat fiind că nu se pricepea deloc la marinărie, se limită la a trebălui prin bucătărie. Bărbații erau obișnuiți să își gătească singuri, așa că Hermia le spălă farfuriile și tigaia în care își pregăteau aproape tot ce mâncau. Avu grijă să comunice în daneză cu cei doi membri ai echipajului, pe un ton amical, dar respectuos. În pauze rămase pe punte și se bucură de soare.

Spre amiază ajunseră la Outer Silver Pit, în colțul de sud-est al Dogger Bank, și aruncară plasele. Vasul își reduse viteza și se îndreptă spre nord-est. La început nu găsiră pește și scoaseră năvoadele aproape goale. Apoi, pe la sfârșitul după-amiezii, peștele începu să umple plasele.

La căderea nopții Hermia coborî în cabină și se întinse pe un pat.

Credea că nu va reuși să adoarmă, dar era trează de 36 de ore și oboseala birui tensiunea. În câteva minute nu mai știu de ea.

În timpul nopții o trezi, pentru câteva clipe, huruitul asurzitor al unei escadrile de bombardiere. Se întrebă amețită de somn dacă e RAF, care se îndreaptă spre Germania, sau Luftwaffe, care se îndreaptă în direcția opusă, apoi adormi la loc.

Simți apoi cum o zgâlțâie cineva și auzi vocea lui Lars:

— Suntem la cel mai apropiat punct de Danemarca. La aproximativ 200 km de Morlunde.

Hermia își duse radio-receptorul pe punte. Se făcuse deja ziuă. Marinarii scoteau un năvod plin ochi de pește, mai ales heringi și macrou, și îl goleau în cală. Spectacolul îi dădu fiori, făcând-o să-și ferească privirea.

Conectă bateria la radio și răsuflă ușurată când văzu că scala se luminează. Prinse antena de catarg cu o sârmă pe care Digby avusese grijă să o vâre în geamantan. Lăsă aparatul să se încălzească și își puse căștile.

În timp ce vasul se îndrepta spre nord-est, Hermia trecu de la o frecvență la alta. Pe lângă transmisiunile BBC, prinse emisiuni în franceză, olandeză, germană și daneză, plus o mulțime de mesaje Morse, probabil de natură militară, din ambele tabere. Parcurse astfel toată scala, fără să dea de nimic care să semene a radar.

Repetă exercițiul mai încet, asigurându-se că nu pierde nimic. Avea timp berechet. Dar din nou nu prinse nimic din ceea ce dorea.

Continuă să încerce.

După două ore observă că oamenii se opriseră din pescuit și se uitau la ea. Surprinse privirea lui Lars, care o întrebă:

— Ai prins ceva?

Hermia își scoase căștile.

— Nu prind semnalul pe care îl aștept, răspunse ea în daneză.

Sten replică în aceeași limbă:

— Peștii au tras toată noaptea. Am avut noroc – cala e plină.

Suntem gata să mergem acasă.

— Nu s-ar putea să mai înaintăm spre nord puțin? Trebuie să găsesc semnalul, e foarte important.

Sten privi în jur nehotărât, dar fiul lui spuse:

— Ne putem permite – am avut o noapte mănoasă.

Sten se arătă sceptic:

— Dacă ne vede vreun avion de recunoaștere german?

— Poți să lași năvoadele în apă și să te prefaci că pescuiești, zise Hermia.

— Acolo unde vrei tu să mergi nu ai ce pescui.

— Piloții germani nu știu asta.

Unul din cei doi marinari interveni:

— Dacă ajută la eliberarea Danemarcei…

Celălalt aprobă energic din cap.

Din nou Hermia fu salvată de teama lui Sten de a părea laș în ochii celorlalți.

— Fie, spuse el. Mergem spre nord.

— Ține-te la 160 km de coastă, spuse Hermia și își puse căștile la loc.

Continuă să treacă de la o frecvență la alta. Pe măsură ce minutele se scurgeau își pierdea însă speranța. Cea mai plauzibilă locație pentru o stație radar era capătul de sud al coastei daneze, aproape de granița cu Germania. Crezuse că va prinde semnalul încă de la început. Dar cu fiecare oră irosită simțea că încercările ei sunt zadarnice.

Nu voia să se îndepărteze de aparat mai mult de câteva minute, de aceea pescarii îi aduceau din când în când câte o cană de ceai și, la cină, o farfurie cu tocană la conservă. În timp ce asculta, privea spre est. Nu vedea Danemarca, dar știa că Arne se află undeva acolo și se bucura că e mai aproape de el.

La căderea nopții Sten îngenunche lângă ea ca să-i vorbească și Hermia își scoase căștile.

— Am ajuns în capătul de nord al peninsulei Iutlanda. Trebuie să ne întoarcem.

— N-am putea să ne apropiem mai mult? întrebă ea disperată. Cred că 150 km e o distanță prea mare ca să prind semnalul.

— Trebuie să mergem acasă.

— N-am putea s-o luăm de-a lungul coastei spre sud, pe același drum, dar cu 80 km mai aproape de uscat?

— E prea periculos.

— E aproape întuneric. Noaptea nu zboară avioanele de recunoaștere.

— Nu cred că e bine.

— Te rog! E foarte important.

Hermia îi aruncă o privire imploratoare lui Lars, care stătea în apropiere și asculta. Era mai curajos decât tatăl lui, poate fiindcă își vedea viitorul în Marea Britanie, alături de soția lui englezoaică.

Așa cum spera, Lars îi sări în ajutor.

— Dar dacă ne apropiem la 120 km de coastă?

— Ar fi nemaipomenit.

Lars se uită la tatăl lui.

— Oricum trebuie să mergem spre sud. Ar însemna să ne prelungim călătoria cu doar câteva ore.

— Punem echipajul în pericol! spuse Sten furios.

— Gândește-te la fratele lui Carol, în Africa, replică Lars cu blândețe. El e în pericol. Asta e șansa noastră să facem ceva pentru țară.

— Bine, bine, treci la cârmă, replică Sten îmbufnat. Eu mă duc la culcare.

Sten intră în timonerie și coborî repede scara.

Hermia îi zâmbi lui Lars.

— Mulțumesc.

Noi ar trebui să-ți mulțumim.

Lars întoarse vasul și Hermia continuă să caute pe scală. Se lăsă

noaptea. Navigau fără lumini, dar cerul era senin, iar luna se vedea aproape în întregime, ceea ce o făcu pe Hermia să se teamă că vasul va putea fi detectat ușor. Dar nu apăru niciun avion și niciun alt vas la orizont. Din când în când Lars verifica poziția cu un sextant.

Hermia se întoarse cu gândul la raidul aerian la care fuseseră martoră cu câteva zile în urmă, împreună cu Digby: prima oară când fusese surprinsă pe stradă în timpul unui bombardament. Reușise să-și păstreze calmul, deși fusese o scenă terifiantă: huruitul avioanelor, proiectoarele și proiectilele care explodau în aer, șuieratul bombelor care cădeau și clădirile în flăcări care luminau totul în jur, diabolic. Și iat-o acum aici, făcând tot ce-i stătea în putință pentru ca RAF să supună familiile germane acelorași orori. Părea o nebunie, dar alternativa era să-i lase pe naziști să pună stăpânire pe întreaga lume.

Era o noapte scurtă, de mijloc de vară, și zorii apărură curând. Marea era de un calm neobișnuit. Ceața se ridica din valuri, reducând vizibilitatea și făcând-o pe Hermia să se simtă mai în siguranță. Pe măsură ce vasul își continua drumul spre sud, devenea tot mai nerăbdătoare. Trebuia să recepționeze semnalul cât de curând – altfel și ea, și Digby judecaseră greșit, iar Herbert Woodie avusese dreptate.

Sten urcă pe punte cu o cană de ceai într-o mână și un sandvici cu bacon în cealaltă.

— Ei? Ai obținut ce-ai vrut?

— Aproape sigur va veni din sudul Danemarcei.

— Sau de nicăieri.

Hermia clătină din cap deprimată.

— Încep să cred că ai dreptate. Apoi auzi ceva. Așteaptă! Urcase pe scală și i se păruse că aude o notă muzicală. Răsuci butonul și coborî puțin câte puțin, căutând locul cu pricina. Dădu de paraziți, apoi auzi nota din nou – un sunet mecanic, pur, cam cu o octavă peste nota de. Asta s-ar putea să fie! exclamă ea veselă.

Lungimea de undă era 2,4 m. Își notă în carnețelul pe care Digby i-l vârâse în geamantan.

Acum trebuia să stabilească direcția. Radio-receptorul era prevăzut cu un cadran gradat de la 1 la 360, cu un indicator îndreptat spre sursa semnalului. Digby insistase să pună cadranul pe axa vasului. Direcția semnalului putea fi calculată apoi după direcția de înaintare a vasului și indicatorul de pe cadran.

— Lars! strigă ea. Care e direcția?

— Est-sud-est.

— Nu, spune-mi exact.

— Păi…

Deși vremea era frumoasă și marea calmă, vasul era în continuă mișcare, așa că busola nu stătea pe loc.

— Gât mai exact.

— 120 de grade.

Indicatorul de pe cadranul ei arăta 340. Dacă adăuga 120 la 340, direcția era de aproximativ 100. Hermia își notă și asta.

— Și care e poziția noastră?

— O clipă. Când am stabilit latitudinea, traversam paralela 56.

Lars se uită în jurnalul de bord, se uită la ceas și îi spuse care erau latitudinea și longitudinea. Hermia își notă datele, fiind conștientă că erau doar aproximative.

— Ești mulțumită acum? întrebă Sten. Putem merge acasă?

— Mai am nevoie de o măsurătoare ca să pot face triangulația sursei semnalului.

Sten mormăi ceva dezgustat și se îndepărtă.

Lars îi făcu semn cu ochiul.

Hermia rămase pe aceeași frecvență, în timp ce nava își continua drumul spre sud. Indicatorul de pe căutătorul de direcție se mișca imperceptibil. După o jumătate de oră îl întrebă din nou pe Lars care era direcția de deplasare.

— Tot 120.

Indicatorul de pe cadranul ei arăta acum 335. Prin urmare, direcția semnalului era 095. Hermia îl rugă pe Lars să aproximeze din nou poziția și își notă datele.

— Mergem acasă? întrebă el.

— Da. Mulțumesc tare mult.

Lars întoarse cârma.

Hermia era în al nouălea cer, dar de-abia aștepta să vadă de unde venea semnalul. Intră în timonerie și găsi o hartă la scară mare. Cu ajutorul lui Lars marcă cele două poziții pe care și le notase și trase linii din fiecare poziție spre nordul adevărat. Liniile se intersectau în largul coastei, aproape de insula Sande.

— Dumnezeule! spuse Hermia. De-aici e logodnicul meu.

— Sande? O știu, am mers acolo acum câțiva ani ca să văd probele de viteză pentru mașinile de curse.

Hermia jubila. Bănuielile ei se adeveriseră, metoda ei dăduse roade. Semnalul pe care îl așteptase venea din locul cel mai logic cu putință.

Acum trebuia să îl trimită acolo pe Poul Kirke sau pe unul dintre membrii echipei lui, ca să vadă ce și cum. De îndată ce va reveni la Bletchley, va trimite un mesaj codificat.

Câteva minute mai târziu făcu o altă măsurătoare. Semnalul era slab acum, dar cea de-a treia linie de pe hartă alcătuia un triunghi cu celelalte două, insula Sande aflându-se chiar în mijloc. Toate calculele erau aproximative, însă concluzia părea clară. Semnalul radio venea dinspre insulă.

De-abia aștepta să-i spună lui Digby.

7

Lui Harald, Tiger Moth-ul i se părea cea mai frumoasă mașinărie din câte văzuse. Arăta ca un fluture gata de zbor, cu aripile superioare și cele inferioare întinse, roțile ca de jucărie odihnindu-se pe iarbă, coada lungă terminându-se într-un unghi ascuțit. Vremea era frumoasă, vântul adia ușor, iar micul avion tremura de parcă de-abia aștepta să se avânte spre cer. Avea un singur motor, în bot, care rotea elicea masivă, vopsită crem. În spatele motorului erau două carlingi deschise, una în fața celeilalte.

Era văr cu Hornet Moth-ul rablagit pe care îl văzuse în mănăstirea ruinată din Kirstenslot, cele două avioane fiind similare din punct de vedere tehnic, doar că Hornet Moth-ul avea o singură carlingă acoperită, cu două locuri unul lângă altul. Hornet Moth-ul arăta ca vai de lume, lăsat pe-o parte, pe trenul de aterizare defect, cu pânza ruptă și pătată de ulei, cu tapițeria dând pe dinafară. Prin contrast, Tiger Moth-ul părea sprinten, cu fuzelajul proaspăt vopsit și geamurile scânteind în lumina soarelui. Coada lui se odihnea pe pământ, iar botul stătea ridicat, de parcă ar fi amușinat totul în jur.

— După cum vezi, aripile sunt plate dedesubt și curbate deasupra, zise Arne Olufsen, fratele lui Harald. Când avionul zboară, aerul care trece pe deasupra aripii e forțat să se miște mai repede decât cel care trece pe dedesubt. Zâmbetul molipsitor al lui Arne te făcea să îi ierți orice. Din motive pe care nu le-am înțeles niciodată, tocmai asta ridică avionul de la sol, continuă el.

— Creează o diferență de presiune, spuse Harald.

— Cam așa ceva, replică Arne sec.

Elevii din ultima clasă de la Jansborg Skole veniseră în vizită la Școala de Aviație a Armatei din Vodal. Cei care le serveau drept ghizi erau Arne și prietenul lui, Poul Kirke. Era un exercițiu de recrutare al armatei, care cu greu găsea tineri inteligenți dispuși să

se alăture unei forțe militare ce nu avea nimic de făcut. Heis, cu trecutul lui militar, ținea foarte mult ca în fiecare an doi, trei dintre elevii lui să intre în armată. Pentru băieți vizita era o pauză binevenită de la pregătirile pentru examenele finale.

— Suprafețele prinse în balamale de pe aripile inferioare se numesc eleroane, le spuse Arne. Sunt legate cu cabluri de manșă, cunoscută și drept *joystick*[17] din motive pe care sunteți prea mici ca să le înțelegeți. Arne zâmbi din nou și continuă: Când miști manșa spre stânga, eleronul din stânga se ridică, iar cel din dreapta coboară. Asta face ca avionul să se încline și să se întoarcă spre stânga în ceea ce se cheamă zbor plutit.

Harald era fascinat, dar ardea de nerăbdare să urce în avion și să zboare.

— Observați că jumătatea din spate a stabilizatorului e și ea prinsă în balamale, zise Arne. Se numește profundor și îndreaptă avionul în sus sau în jos. Dacă tragi de manșă, profundorul se ridică, debreind coada, și avionul urcă.

Harald observă că partea de sus a cozii avea și ea un profundor.

— Asta pentru ce e? întrebă el.

— Asta e direcția, controlată de două paloniere din carlingă. Funcționează precum cârma unei nave.

— De ce e nevoie de o direcție? interveni Mads. Eleroanele sunt folosite pentru schimbarea cursului de zbor.

— Bravo! făcu Arne. Văd că ai fost atent. Dar nu înțelegi de ce? De ce avem nevoie și de direcție, și de eleroane pentru pilotarea avionului?

— Nu poți folosi eleroanele când ești pe pistă, ghici Harald.

— Fiindcă…?

— Aripile s-ar lovi de sol.

---

[17] Scula bucuriei (conotație obscenă) (n. tr.)

— Corect. Folosim direcția în timp ce rulăm la sol, când nu putem înclina aripile, fiindcă altfel ar lovi solul. Folosim direcția și în aer, ca să controlăm mișcarea laterală, nedorită, a avionului, care se cheamă viraj unghiular.

Cei cincisprezece băieți făcuseră turul bazei aeriene, li se ținuse o prelegere – despre șansele oferite de armată, salariu și pregătire – și luaseră prânzul cu un grup de cădeți. Acum de-abia așteptau să participe la lecția de zbor promisă fiecăruia dintre ei ca punct culminant al vizitei. Cinci Tiger Moth-uri stăteau aliniate pe iarbă. Avioanele militare daneze primiseră ordin să rămână la sol încă de la începutul ocupației, dar existau și excepții. Școala de piloți avea voie să folosească planoare, dar astăzi comandantul fusese autorizat să folosească, în mod excepțional, cele cinci Tiger Moth-uri. În caz că îi venea vreunuia ideea de a zbura cu un Tiger Moth până în Suedia, două avioane de vânătoare Messerschmitt ME-109 se aflau pe pistă, gata să pornească în urmărirea fugarului și să-l doboare.

Arne îl lăsă pe Poul Kirke să explice mai departe:

— Vreau să vă uitați în carlingă, pe rând. Urcați pe banda neagră de pe aripa inferioară. Aveți grijă, dacă pășiți pe-alături, vă scapă piciorul prin pânză și n-o să mai puteți zbura.

Tik Duchwitz încercă primul.

— În stânga e o manetă argintie care controlează viteza motorului, iar mai jos, o manetă verde care controlează profundorul. Dacă maneta verde este poziționată corect în timpul zborului, avionul trebuie să meargă drept când iei mâna de pe manșă.

Harald fu ultimul. Nu își putea ascunde interesul, în ciuda resentimentului pe care îl nutrea față de Poul pentru aroganța cu care i-o suflase pe Karen Duchwitz când cu plimbarea e bicicletă.

În timp ce cobora, Poul îl întrebă:

— Ei, ce zici, Harald?

Harald ridică din umeri.

— Mi se pare simplu.

— Atunci tu zbori primul, replică Poul zâmbind larg.

Ceilalți izbucniră în râs, însă Harald se arătă mulțumit.

— Haideți să ne echipăm de zbor, zise Poul.

Reveniră în hangar și își puseră costumele de pilot – salopeta care se încheia în față, casca și ochelarii. Spre iritarea lui Harald, Poul ținu cu tot dinadinsul să-l ajute.

— Ultima oară ne-am întâlnit la Kirstenslot, zise Poul fixându-i ochelarii.

Harald dădu scurt din cap, nedorind să i se amintească. Dar tot se întreba care era, de fapt, natura relației dintre Poul și Karen. Se întâlneau doar așa, tranzitoriu, sau era vorba despre ceva mai serios? Oare Karen îl lăsa să o sărute pasional și să o pipăie? Vorbeau despre căsătorie? Se culcau împreună? Nu voia să se gândească la toate astea, dar nu se putea abține.

După ce se îmbrăcară, primii cinci elevi se întoarseră pe aerodrom, fiecare cu câte un pilot. Lui Harald i-ar fi plăcut să zboare cu fratele lui, dar din nou Poul îl alese pe el, de parcă ar fi vrut să vadă ce-i poate pielea.

Un mecanic cu salopeta mânjită de ulei realimenta avionul, sprijinindu-se cu un picior pe fuzelaj. Rezervorul era plasat în mijlocul aripii superioare, exact în dreptul locului din față – o poziție nu tocmai liniștitoare. Oare cum o să reușească să uite de zecile de litri de lichid inflamabil de deasupra capului?

— Mai întâi inspecția de dinainte de zbor, zise Poul aplecându-se în carlingă. Verificăm dacă magnetoul și supapa de admisie sunt închise. Apoi Poul se uită la roți. Saboții de frână sunt la locul lor, constată el, apoi lovi cu piciorul pneurile și zgâlțâi eleroanele. Spuneai că ai lucrat la noua bază germană de pe Sande, adăugă el ca din întâmplare.

— Da.

— Ce-ai lucrat acolo?

— Ce se lucrează de obicei – am săpat, am făcut beton, am cărat cărămizi.

Poul se duse în spatele avionului și verifică profundoarele.

— Ai aflat la ce servește baza?

— Atunci nu. De îndată ce lucrările de construcție s-au încheiat, muncitorii danezi au fost trimiși acasă. În locul lor au venit nemții. Dar sunt aproape sigur că e un fel de stație radio.

— Cred că mi-ai spus asta și data trecută. Dar cum ți-ai dat seama?

— Am văzut instalațiile.

Poul îl privi atent, moment în care Harald își dădu seama că întrebările lui nu erau întâmplătoare.

— Sunt vizibile de-afară?

— Nu. Locul e îngrădit și păzit, iar instalațiile sunt ecranate de copaci, mai puțin partea dinspre mare, pe unde nu e voie să mergi.

— Atunci cum de le-ai văzut?

— Mă grăbeam să ajung acasă și am luat-o pe scurtătură, prin bază.

Poul se ghemui în spatele direcției și verifică bechia.

— Și ce anume ai văzut?

— O antenă mare, cea mai mare pe care am văzut-o vreodată, de vreo trei metri pătrați, pe un suport turnant.

Mecanicul care alimenta avionul le întrerupse conversația:

— Avionul e gata de zbor.

— Tu ești gata? îl întrebă Poul pe Harald.

— Pe locul din față sau pe cel din spate?

— Învățăcelul stă întotdeauna în spate.

Harald urcă în avion. Rămase mai întâi în picioare pe locul care aducea cu o căldare, apoi se așeză cu grijă. Carlinga era strâmtă și se întrebă cum de încăpeau în ea piloții grași; apoi își dădu seama că nu existau piloți grași.

Din cauza botului înclinat în sus, Harald nu vedea decât cerul

albastru, senin. Se aplecă în lateral ca să privească solul.

Puse picioarele pe palonierele de direcție și mâna dreaptă pe manșă. Mișcă manșa în stânga și-n dreapta și văzu că, la comanda lui, eleroanele se ridică și coboară. Cu mâna stângă atinse maneta dispozitivului de compensare și a supapei de reglare.

Pe fuzelaj, chiar lângă carlingă, erau două butoane, probabil comutatoarele magnetoului.

Poul se aplecă și ajustă echipamentul de protecție.

— Aceste avioane au fost proiectate pentru antrenamente, de asta au comenzi duble, zise el. În timp ce eu pilotez, tu ține mâinile și picioarele ușor pe comenzi, ca să vezi cum le mișc. Îți spun eu când să preiei controlul.

— Cum comunicăm?

Poul arătă spre tubul din cauciuc în formă de Y, asemănător cu un stetoscop.

— Ăsta joacă rolul tubului acustic de pe un vapor.

Îi arătă lui Harald cum să-i conecteze capetele la căști. Partea inferioară a tubului era introdusă într-o țeava de aluminiu care ducea la carlinga din față. Un alt tub prevăzut cu un mușțiuc era folosit pentru a transmite mesajul.

Poul se urcă pe locul din față. O clipă mai târziu, Harald îi auzi vocea prin tub.

— Mă auzi?

— Perfect.

Mecanicul care stătea lângă partea din față a avionului se angajă într-un dialog cu Poul, unul întrebând, iar celălalt răspunzând pe un ton ridicat.

— Sunteți gata?

— Gata.

— Alimentarea deschisă, comutatoarele închise, supapa închisă?

— Alimentarea deschisă, comutatoarele închise, supapa închisă.

Harald se aștepta ca mecanicul să rotească elicea, dar acesta se

deplasă în partea dreaptă a avionului, deschise tromba de aerisire din fuzelaj și umblă la motor – amorsându-l probabil. Apoi închise tromba și reveni lângă botul avionului.

— Aspiră, domnule pilot, anunță el și trase în jos de elice.

Repetă mișcarea de trei ori, Harald bănuind că astfel combustibilul era pompat în cilindri.

Mecanicul se întinse peste aripa inferioară și deschise cele două comutatoare de lângă carlinga lui Harald.

— Supapa e gata?

Harald simți cum maneta supapei se deplasează înainte cu un centimetru și auzi răspunsul lui Poul:

— Supapa gata.

— Contact.

Poul se întinse și deschise comutatoarele din carlinga lui.

Din nou mecanicul trase în jos de elice, de data aceasta făcând imediat un pas înapoi. Motorul prinse și elicea începu să se învârtească. Se auzi un huruit și micul avion începu să tremure. Harald își dădu brusc seama cât e de ușor și de fragil și își aminti șocat că nu era făcut din metal, ci din pânză și lemn. Vibrația nu semăna cu cea a unui automobil sau a unei motociclete care, prin comparație, părea solidă și bine echilibrată. Aceasta aducea mai mult cu cățăratul într-un copac tânăr, ale cărui ramuri delicate sunt scuturate bine de vânt.

Harald auzi vocea lui Poul prin tubul acustic.

— Trebuie să lăsăm motorul să se încălzească. Câteva minute.

Harald se gândi la întrebările lui Poul despre baza de pe Sande. Cu siguranță nu era vorba despre o simplă curiozitate. Poul îl întrebase cu un scop anume. Voia să știe care era importanța strategică a bazei. De ce? Oare Poul făcea parte dintr-o mișcare de rezistență secretă? Ce altceva putea fi?

Motorul începu să duduie, iar Poul se întinse și închise și deschise comutatoarele magnetoului – o altă verificare, probabil, se

gândi Harald. Apoi viteza motorului se reduse și, în sfârșit, Poul îi făcu semn mecanicului să scoată saboții de frână. Harald simți cum avionul o ia brusc din loc.

Palonierele de la picioarele lui se mișcară în timp ce Poul folosea direcția ca să conducă avionul pe iarbă. Se îndreptară spre pista marcată de steguleț și puseră avionul în bătaia vântului. Apoi se opriră și Poul spuse:

— Mai facem câteva verificări înainte de decolare.

Pentru prima oară lui Harald îi trecu prin minte că ceea ce urma să facă era foarte periculos. Fratele lui zbura de ani de zile fără să fi avut vreun accident, dar alți piloți se prăbușiseră, iar unii chiar își pierduseră viața. Își spuse că oamenii mor în accidente de automobil, de motocicletă sau pe mare – dar ceea ce simțea el acum era altceva. Se strădui să nu se mai gândească la pericole. Nu voia să intre în panică și astfel să se facă de râs în fața colegilor.

Brusc maneta supapei de sub mâna lui se mișcă lin înainte, motorul prinse putere și Tiger Moth-ul își iuți deplasarea pe pistă. După doar câteva secunde mansa se îndepărtă ușor de genunchii lui Harald și băiatul simți cum se apleacă în față, în timp ce coada avionului se înălța în spatele lui. Micul avion prinse viteză, scuturându-se din toate încheieturile pe iarba denivelată. Sângele lui Harald fierbea de emoție. Apoi mansa se mișcă spre el, avionul păru că face un salt și se înălță în aer.

Era o senzație extraordinară. Urcau mereu. Pe o parte, Harald văzu un sătuc. În atât de aglomerata Danemarcă, nu existau multe locuri în care să nu vezi un sat. Poul înclină avionul spre dreapta. Simțind că alunecă, Harald încercă să-și înfrângă teama că va cădea din carlingă.

Ga să se calmeze, se uită la instrumentele de bord. Tahometrul indica 2 000 de rotații pe minut, la o viteză de 96 km pe oră. Se aflau deja la o altitudine de 300 m și urcau în continuare. Indicatorul de glisadă și zbor derapat stătea drept.

În cele din urmă avionul trecu în poziție liniară. Maneta supapei se mișcă înapoi, motorul își încetini turația, iar numărul de rotații scăzu la 1 900.

— Ții manșa? întrebă Poul.

— Da.

— Verifică linia orizontului. Probabil că trece prin capul meu.

— Îți intră pe o ureche și îți iese pe cealaltă.

— Când dau drumul la comenzi, vreau să menții aripile drepte și linia orizontului la același nivel cu urechile mele.

Agitat, Harald spuse doar:

— Am înțeles.

— Ai controlul avionului.

Harald simți cum avionul prinde viață în mâinile lui și fiecare mișcare, oricât de mică, afectează zborul. Linia orizontului căzu pe umerii lui Poul, semn că botul avionului se ridicase, și Harald își dădu seama că teama aproape inconștientă de a nu plonja spre sol îl făcea să tragă de manetă. O împinse ușor în față și văzu cu satisfacție cum linia orizontului se ridică încet până la urechile lui Poul.

Avionul se smuci în lateral și se înclină. Harald simți că a pierdut controlul și că peste câteva clipe se vor prăbuși în gol.

— Ce-a fost asta? strigă el.

— Doar o rafală de vânt. Mișcă un pic manșa.

Silindu-se să nu intre în panică, Harald împinse manșa în direcția în care se înclinase. Avionul se smuci în direcția opusă, dar cel puțin acum simțea că îl controlează, așa că îi corectă din nou cursul, atingând ușor manșa. Apoi văzu că avionul urcă și îl aduse cu botul în jos. Descoperi că trebuie să se concentreze la maximum ca să reacționeze la cea mai mică mișcare a avionului, dacă voia să păstreze direcția de mers. Și înțelese că o singură greșeală îl putea costa viața.

Nu îi plăcu deloc când Poul îi întrerupse șirul gândurilor.

— E foarte bine. Începi să-l stăpânești.

Harald simțea însă că ar avea nevoie de cel puțin un an de antrenamente.

— Acum apasă ușor pe palonierele de direcție cu ambele picioare.

Harald uitase de paloniere.

— Am înțeles, răspunse el îmbufnat.

— Uită-te la altimetru.

Lui Harald îi venea să strige: „Pentru numele lui Dumnezeu, cum să fac asta și să pilotez avionul în același timp?" Se forță să își dezlipească o clipă ochii de pe linia orizontului și să se uite la instrumente. Indicatorul era îndreptat în sus. Privi din nou la linia orizontului și văzu că botul avionului se înălțase. Aduse avionul în poziție liniară.

— Când ridic picioarele de pe paloniere, ai să vezi că botul alunecă spre stânga și spre dreapta în funcție de turbulențe. Dacă nu ești sigur, verifică indicatorul. Când avionul alunecă spre stânga, acul se mișcă spre dreapta, semn că trebuie să apeși pe pedala din dreapta.

— Am înțeles.

Harald nu simți nicio mișcare laterală, dar, câteva secunde mai târziu, când reuși să arunce o privire spre cadran, văzu că alunecă spre stânga. Apăsă pe pedala de direcție cu piciorul drept. Acul nu se mișcă. Apăsă mai tare. Încet, acul reveni în poziție centrală. Harald ridică ochii și văzu că plonjează ușor. Trase de manșă. Verifică din nou indicatorul de glisadă și zbor derapat. Nu se mișca.

Totul ar fi părut simplu și ușor, dacă nu s-ar fi aflat la 500 m în aer.

— Acum să încercăm o întoarcere, zise Poul.

— La naiba.

— Mai întâi uită-te în stânga să nu fie ceva în drum.

Harald se uită în stânga. În depărtare văzu un alt Tiger

Moth, probabil cu unul dintre colegii lui la bord, făcând același lucru ca el. Constatarea aceasta fu de natură să-l încurajeze.

— Nimic în apropiere, spuse el.

— Mișcă ușor manșa spre stânga.

Harald se conformă. Avionul se înclină spre stânga și din nou băiatul avu senzația insuportabilă că se va prăbuși în gol. Dar avionul începu să se redreseze și lui Harald îi veni să sară în sus de bucurie când își dădu seama că reușise să îmblânzească Tiger Moth-ul.

— În viraj, botul avionului are tendința de a se înclina, zise Poul.

Harald observă că, într-adevăr, avionul se îndrepta în jos, așa că trase de manșă.

— Urmărește indicatorul de glisadă. Ce faci tu acum se numește zbor derapat.

Harald privi cadranul și văzu că acum s-a mișcat spre dreapta. Apăsă pe pedala de direcție cu piciorul drept. Din nou avionul reacționă prea lent.

Tiger Moth făcu o întoarcere de 90 de grade și Harald răsuflă ușurat că a revenit la poziția liniară, simțindu-se în siguranță. Poul însă păru că-i citește gândurile – sau poate că toți elevii se simțeau la fel în acest moment – și spuse:

— Întoarce, întoarce, e bine ce faci.

Unghiul părea periculos de ascuțit, dar Harald continuă, menținând botul avionului sus, verificând mereu altimetrul. Cu coada ochiului zări un autobuz rulând pe șoseaua de dedesubt, de parcă nimic dramatic nu s-ar fi întâmplat pe cer și nu ar fi existat pericolul ca un elev de la Jansborg să se prăbușească pe acoperișul lui.

Întorsese trei sferturi de cerc când Poul comandă în sfârșit:

— Redresează-l.

Înseninându-se la față, Harald mișcă manșa spre dreapta și avionul reveni la poziția liniară.

— Urmărește indicatorul de glisadă.

Acul se muta spre stânga. Harald apăsă pedala de direcție cu piciorul stâng.

— Vezi aerodromul?

La început Harald nu îl văzu. Peisajul de dedesubt era o înșiruire fără noimă de câmpuri presărate cu clădiri. Habar nu avea cum arată de sus baza aeriană.

Poul îl ajută.

— Un șir de clădiri lungi, albe, lângă un câmp verde-deschis. Privește în stânga elicei.

— Îl văd.

— Îndreaptă-te într-acolo și ține aerodromul în stânga botului.

Până în acest moment Harald nu se gândise la ruta pe care o urmau. Toate eforturile lui se concentraseră pe strunirea avionului. Acum trebuia să facă tot ceea ce învățase și, în același timp, să se îndrepte spre aerodrom. Întotdeauna trebuia să se gândească la mai multe lucruri odată.

— Vezi că urci, îl avertiză Poul. Umblă la supapă și coboară la 300 m când ne apropiem de clădiri.

Harald verifică altimetrul și văzu că avionul se afla, într-adevăr, la o înălțime de 600 m. Ultima oară fusese la 500 m. Împinse ușor manșa înainte.

— Înclină botul un pic mai mult.

Harald simți că avionul e gata să plonjeze vertical, dar se forță să împingă manșa și mai tare.

— Foarte bine.

Când ajunseră la 300 m, văzură baza sub ei.

— Întoarce la stânga în capătul lacului și vino paralel cu pista de aterizare.

Harald execută ordinul și verifică indicatorul de glisadă.

În timp ce venea paralel cu lacul, mișcă manșa spre stânga. De data aceasta senzația de cădere în gol nu i se mai păru atât de

puternică.

— Uită-te la indicatorul de glisadă.

Uitase. Corectând poziția piciorului, readuse avionul la poziția liniară.

— Trage de supapă doi centimetri.

Harald trase de manetă și turația motorului se rări brusc.

— Prea mult.

Harald împinse maneta ușor înainte.

— Înclină avionul în față.

Harald împinse manșa înainte.

— Așa. Încearcă să te menții pe direcția pistei.

Harald văzu că se îndepărtase, îndreptându-se spre hangare. Întoarse ușor avionul, corectând direcția, apoi îl alinie din nou cu pista. Acum însă observă că era prea sus.

— Preiau eu comenzile, zise Poul.

Harald crezuse că Poul îl va lăsa pe el să facă aterizarea, dar acum era clar că încă nu era pregătit pentru așa ceva. Se simțea dezamăgit.

Poul închise supapa. Motorul de-abia se mai auzea, ceea ce îl făcu pe Harald să se întrebe îngrijorat dacă pilotul mai poate împiedica avionul să se prăbușească în gol, însă acesta plană ușor spre pista de aterizare. Cu câteva secunde înainte de a face contact cu solul, Poul trase ușor de manșă. Avionul păru că plutește câțiva centimetri deasupra solului. Harald simți că palonierele se mișcă fără oprire și își dădu seama că Poul folosea direcția acum că erau prea aproape de sol ca să încline o aripă. Avionul se zdruncină în momentul în care roțile și coada atinseră pământul.

Poul întoarse avionul și îl îndreptă spre spațiul de garare. Harald era extrem de emoționat. Fusese chiar mai captivant decât își închipuise. Pe de altă parte, concentrarea îl epuizase. Nu trecuse prea mult timp, se gândi el; apoi se uită la ceas și văzu cu uimire că zburase 45 de minute. Lui i se părea că trecuseră doar cinci.

Poul opri motorul și coborî. Harald își scoase ochelarii și casca, se chinui să scape de centura de siguranță și, într-un târziu, reuși să iasă din carlingă. Sări pe aripă și apoi pe pământ.

— Te-ai descurcat foarte bine, spuse Poul. Chiar ai demonstrat că ai talent pentru așa ceva. Semeni cu fratele tău.

— Îmi pare rău că n-am putut să fac și aterizarea.

— Mă îndoiesc că vreunul din voi va fi lăsat să încerce așa ceva. Hai să ne schimbăm.

După ce Harald își scoase costumul de zbor, Poul îi zise:

— Hai în birou la mine.

Harald îl urmă până în fața unei uși pe care scria INSTRUCTORUL-ȘEF DE ZBOR și intră într-o încăpere mică, mobilată cu un fișet, o masă și câteva scaune.

— Ești bun să desenezi stația radio pe care mi-ai descris-o mai înainte? întrebă Poul pe un ton firesc, dar care nu izbutea să-i ascundă încordarea.

Harald chiar se întrebase dacă Poul va aborda din nou subiectul.

— Cu plăcere, răspunse el.

— E foarte important. Dar n-am să-ți explic de ce.

— Nu face nimic.

— Așază-te la masă. Ai acolo o cutie cu creioane, iar în sertar găsești mai multe coli de hârtie. Nu te grăbi. Încearcă până când ești mulțumit de rezultat.

— Am înțeles.

— De cât timp ai nevoie?

— Poate un sfert de oră. Era întuneric, deci nu pot desena în detaliu. Dar conturul îl am clar în minte.

— Te las singur ca să nu te simți presat. Mă întorc peste 15 minute.

Poul plecă și Harald începu să deseneze. Se concentră pe noaptea aceea de sâmbătă în care turna cu găleata. Își aminti zidul de beton, circular, înalt de vreo doi metri. Antena era o rețea de sârme, ca

niște arcuri de pat. Suportul turnant se afla în zidul circular, iar cablurile ieșeau din spatele antenei și intrau într-un fel de tub.

Mai întâi desenă zidul cu antena de deasupra. Își aminti vag că în apropiere era una sau două clădiri, așa că le schiță și pe ele. Apoi desenă mașinăria fără zid, insistând pe suport și cabluri. Deși nu desena grozav, reuși să redea mașinăria cu acuratețe, probabil fiindcă îi și plăcea.

După ce termină, întoarse foaia pe dos și desenă un plan al insulei Sande, indicând poziția bazei și porțiunea interzisă de pe plajă.

Poul reveni după 15 minute. Studie desenele și spuse:

— Excelent. Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Poul arătă spre clădirile schițate de Harald.

— Astea ce sunt?

— Nu știu. Nu m-am uitat de aproape. Dar m-am gândit că e bine să le adaug.

— Ai făcut foarte bine. Încă o întrebare. Rețeaua asta de sârme – care pare a fi o antenă – este plată sau parabolică?

Harald se chinui să-și amintească, dar nu izbuti.

— Nu sunt sigur. Îmi pare rău.

— Nu face nimic.

Poul deschise fișetul. Toate dosarele aveau nume pe ele, probabil ale foștilor și actualilor elevi ai școlii. Alese unul pe care scria ANDERSEN, H.C. Nu era un nume neobișnuit, dar Hans Christian Andersen era cel mai cunoscut scriitor danez și Harald bănui că dosarul respectiv e un soi de acoperire. Poul vârî desenul între filele acestuia, după care îl puse la locul lui.

— Să ne întoarcem la ceilalți, spuse el. Se apropie de ușă și se opri cu mâna pe clanță. Teoretic, desenarea instalațiilor militare germane e o infracțiune. Cel mai bine ar fi să nu vorbești cu nimeni despre asta, nici măcar cu Arne.

Harald se simți dezamăgit. Fratele lui nu era implicat. Nici măcar cel mai bun prieten al său nu-l credea pe Arne îndeajuns de curajos.

Harald încuviință din cap.

— De acord… cu o singură condiție.

Poul se arătă surprins.

— Condiție? Ce anume?

— Să-mi răspunzi cinstit la o întrebare.

Poul ridică din umeri.

— Bine, am să încerc.

— Nu-i așa că există o mișcare de rezistență?

— Da, răspunse Poul cu un aer foarte serios și după o clipă adăugă: Iar de-acum încolo faci și tu parte din ea.

8

Tilde Jespersen se dăduse cu un parfum ușor, floral, care plutea peste masa de pe trotuar și ațâța simțul olfactiv al lui Peter Flemming. Nu era îndeajuns de puternic ca să-l poată identifica, ci aducea mai degrabă cu o amintire vagă. Bărbatul își imagină pielea ei fierbinte emanând acel parfum în timp ce i-ar scoate bluza, fusta și lenjeria intimă.

— La ce te gândești? întrebă ea.

Peter se simți tentat să-i spună. Tilde se va preface șocată, dar, în sinea ei, va fi măgulită. Știa prea bine când o femeie e pregătită pentru o asemenea discuție, știa și cum să o înceapă: într-o doară, cu un zâmbet ironic, dar cu o sinceritate dezarmantă.

Apoi se gândi la soția lui și se opri. Își lua jurămintele maritale în serios. După unii, poate că ar fi avut motive serioase să le încalce, însă el își impunea standarde mai înalte. Motiv pentru care spuse:

— Mă gândeam cum i-ai pus piedică mecanicului de la aerodrom. Ai avut multă prezență de spirit.

— Nici măcar nu m-am gândit, pur și simplu am întins piciorul.

— Ai reflexe foarte bune. Ca să-ți spun drept, niciodată n-am fost de acord ca femeile să lucreze în poliție – și acum mă îndoiesc că avem nevoie de așa ceva –, dar nimeni nu poate nega că ești o polițistă de primă mână.

Femeia ridică din umeri.

— Și eu mă îndoiesc. Poate că femeile ar trebui să stea acasă și să aibă grijă de copii. Dar după ce-a murit Oskar…

Oskar fusese soțul ei, un detectiv din Copenhaga și prieten cu Peter.

— A trebuit să-mi iau o slujbă și viața de polițist era singura despre care știam câte ceva. Tatăl meu a fost vameș, fratele meu mai mare face parte din Poliția Militară, iar cel mic e polițist în Aarhus.

— Am să-ți spun care e marea ta calitate, Tilde… niciodată n-o faci pe neajutorata, punând în cârca bărbaților treburile care îți revin.

Peter dorise să-i facă un compliment, dar Tilde nu păru atât de mulțumită pe cât sperase el.

— N-am cerut niciodată ajutorul nimănui, zise ea înțepată.

— Ceea ce, probabil, e o politică foarte bună.

Tilde îi aruncă o privire pe care Peter nu putu să o descifreze. Nedumerit de răcirea bruscă a atmosferei, se întrebă dacă nu cumva femeia se temea să ceară ajutor doar ca să nu fie taxată imediat drept neajutorată. Înțelegea cât de mult i-ar fi displăcut acest lucru. La urma urmei, bărbații se ajutau unii pe alții mai tot timpul.

— Dar tu de ce te-ai făcut polițist? Tatălui tău îi merg bine afacerile – nu vrei să le preiei la un moment dat?

Peter clătină din cap cu mâhnire.

— Am lucrat la hotel în vacanțele școlare. Nu puteam suferi clienții, cu pretențiile și reclamațiile lor: friptura asta e arsă, salteaua e numai cocoloașe, de 20 de minute aștept o amărâtă de cafea. Pur și simplu nu suportam.

Sosi chelnerul. Peter rezistă tentației de a comanda heringi cu ceapă pe *smorrebrod*[18], gândindu-se vag că ar putea deveni intim cu Tilde și că aceasta ar fi deranjată de miros, drept care comandă brânză moale și castraveți. Îi dădură amândoi cartelele chelnerului.

— Ceva noutăți în cazul spionilor?

— Nu chiar. Cei doi indivizi pe care i-am arestat la aerodrom nu ne-au spus nimic. Au fost trimiși la Hamburg pentru ceea ce Gestapoul numește „interogatoriu exhaustiv" și acolo au dat numele omului lor de legătură – Matthies Hertz, ofițer în armata daneză. Dar Hertz a dispărut.

---

[18] Pâine de secară cu unt (în lb. Daneză, în original) (n. tr.)

— Deci suntem într-o fundătură.

— Exact.

Termenul îl făcu pe Peter să se gândească la o altă fundătură în care nimerise.

— Cunoști vreun evreu? întrebă el.

Tilde se arătă surprinsă.

— Cunosc vreo câțiva. Dar niciunul care să facă parte din poliție. De ce?

— Fac o listă.

— O listă cu evrei?

— Da.

— Din Copenhaga?

— Din Danemarca.

— De ce?

— Din motivul obișnuit. Îmi place să-i țin sub observație pe cei care agită apele.

— Adică evreii agită apele?

— Așa cred germanii.

— E limpede că germanii au un dinte împotriva evreilor… dar noi ce-avem cu ei?

Peter rămase surprins. Se așteptase ca femeia să-i împărtășească punctul de vedere.

— E bine să fii pregătit pentru orice eventualitate. Avem liste cu șefii de sindicate, cu comuniștii, cu străinii care locuiesc aici și cu membrii Partidului Nazist Danez.

— Și crezi că e același lucru?

— Totul e informație. Imigranții evrei care au venit aici în ultimii 50 de ani sunt ușor de identificat. Se îmbracă ciudat, vorbesc cu un accent deosebit, majoritatea locuiesc pe aceleași străzi din Copenhaga. Dar există și evrei ale căror familii trăiesc în Danemarca de secole. Ăștia arată și vorbesc la fel ca orice danez. Cei mai mulți mănâncă friptură de porc și lucrează și sâmbăta dimineața. De asta

fac o listă cu ei.

— Cum? Doar n-o să mergi din ușă-n ușă ca să întrebi oamenii dacă nu cumva știu vreun evreu.

— Într-adevăr, e o problemă. Am doi detectivi mai tineri care caută în cartea de telefoane și alți doi care își notează numele cu rezonanță evreiască.

— Nu mi se pare o metodă sigură. Sunt mulți pe care-i cheamă Isaksen și nu sunt evrei.

— Și mulți evrei cu nume ca Jan Christiansen. Dorința mea, de fapt, e să fac o descindere la sinagogă. Acolo trebuie să fie o listă cu toți evreii.

Spre uimirea lui, Tilde îl privi dezaprobator, dar se mărgini doar să-l întrebe:

— Și de ce n-o faci?

— Nu-i de acord Juel.

— Cred că are dreptate.

— Zău? De ce?

— Peter, ce-i așa greu de înțeles? La ce ar folosi lista ta în viitor?

— Nu e clar? făcu Peter iritat. Dacă grupurile de evrei încep să organizeze rezistența împotriva germanilor, vom ști unde să-i căutăm pe suspecți.

— Dar dacă naziștii se hotărăsc să-i adune pe toți evreii și să-i trimită în lagărele de concentrare din Germania? Vor folosi lista ta!

— Dar de ce să-i trimită pe evrei în lagăre?

— Fiindcă naziștii îi urăsc pe evrei. Dar noi nu suntem naziști, suntem polițiști. Îi arestăm pe cei care încalcă legea, nu pe cei pe care îi urâm.

— Știu asta, răspunse Peter furios. Atacul din această perspectivă îl lua pe nepregătite. Tilde ar fi trebuit să știe că scopul lui era să apere legea, nu să o submineze. Există întotdeauna riscul ca informațiile să fie folosite în mod greșit, recunoscu el.

— Deci n-ar fi mai bine să nu faci afurisita aia de listă?

Cum de putea fi atât de proastă? îl enerva la culme să fie contrazis de o persoană pe care o considera un camarad în războiul dus împotriva infractorilor.

— Nu! strigă el și apoi se strădui să-și coboare vocea. Dacă am gândi așa, n-am mai avea departamentul de securitate!

Tilde clătină din cap.

— Uite ce e, Peter, naziștii au făcut o grămadă de lucruri bune – știm amândoi asta. În general sunt de partea poliției. Nu fac mult caz de activitățile subversive, mențin legea și ordinea, au redus șomajul etc. Dar în ceea ce-i privește pe evrei, sunt de-a dreptul nebuni.

— Poate, dar ei fac regulile acum.

— Uită-te la evreii danezi – respectă legile, sunt muncitori, își trimit copiii la școală… E absurd să faci o listă cu numele și adresele lor ca și cum ar participa la nu știu ce conspirație comunistă.

Peter se lăsă pe spătarul scaunului și spuse acuzator:

— Cu alte cuvinte, ai refuza să lucrezi cu mine la lista asta?

Fu rândul ei să se simtă ofensată:

— Cum poți să spui așa ceva? Sunt polițist de profesie, iar tu ești șeful meu. Mă voi supune ordinelor tale. Ar fi trebuit să știi asta.

— Vorbești serios?

— Uite ce-i, dacă ai vrea să faci o listă completă cu vrăjitoarele din Danemarca, ți-aș spune că, după părerea mea, vrăjitoarele nu sunt infractoare sau elemente subversive – dar te-aș ajuta să faci lista.

Sosi și comanda. Se așternu o tăcere stânjenitoare în timp ce mâncau.

— Ce mai e pe-acasă? întrebă Tilde după câteva minute.

Peter își aduse brusc aminte de el și Inge, cu câteva zile înainte de accident, în drum spre biserică, duminica dimineața: doi tineri sănătoși și fericiți, îmbrăcați în hainele lor cele mai bune. Lumea era plină de scursuri și lepădături, de ce tocmai mintea soției lui

trebuise să fie distrusă de băiatul ăla beat, în mașina lui sport?

— Inge e la fel, răspunse el.

— Nicio ameliorare?

— Când creierul e afectat atât de profund, nu se mai poate reface. Nu se va ameliora niciodată.

— Cred că ți-e foarte greu.

— Am noroc că tata e un om foarte generos. Cu salariul meu de polițist nu mi-aș putea permite o infirmieră – Inge ar trebui internată într-un sanatoriu.

Din nou Tilde îi aruncă o privire greu de deslușit. De parcă ideea sanatoriului nu ar fi fost chiar atât de rea.

— Despre cel care conducea mașina ce mai știi?

— Finn Jonk. Procesul a început ieri. Într-o zi, două se termină.

— În sfârșit! Care crezi că va fi verdictul?

— Și-a recunoscut vinovăția. Cred că va sta la închisoare între cinci și zece ani.

— Nu îndeajuns, având în vedere ce-a făcut.

— Ce pedeapsă ar fi îndeajuns după ce distrugi creierul cuiva?

După prânz, în timp ce se întorceau la Politigaarden, Tilde îl luă de braț. Era un gest de afecțiune, semn că femeia îl simpatiza în ciuda discuției în contradictoriu. Aproape de sediul ultramodern al poliției, Peter spuse:

— Îmi pare rău că nu ești de acord cu lista evreilor.

Tilde se opri și se întoarse spre el.

— Tu nu ești un om rău, Peter.

Spre surprinderea lui, Tilde părea să-și rețină cu greu lacrimile.

— Simțul datoriei este punctul tău forte. Dar datoria nu este singura lege.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Știu, răspunse ea și îi întoarse spatele, intrând în clădire singură.

Îndreptându-se spre birou, Peter încercă să analizeze problema

din perspectiva ei. Dacă îi băgau la închisoare pe evreii pașnici, naziștii comiteau o crimă, iar lista lui îi ajuta pe criminali. Dar același lucru se putea spune și despre o armă sau o mașină: faptul că puteau fi folosite de criminali nu însemna că trebuia să renunți cu totul la ele.

În timp ce traversa curtea centrală, fu abordat de șeful lui, Frederik Juel.

— Vino cu mine, zise Juel pe un ton autoritar. Suntem chemați la generalul Braun.

Juel o luă înainte. Ținuta lui militară dădea impresia de hotărâre și eficiență, despre care Peter știa însă că e cât se poate de falsă.

Distanța era mică de la Politigaarden la piața orașului, unde germanii preluaseră o clădire numită Dagmarhus. Clădirea era împrejmuită cu un gard de sârmă, iar pe acoperișul plat erau instalate mitraliere și artilerie antiaeriană. Cei doi fură conduși în biroul lui Walter Braun, o cameră pe colț cu vedere spre piață, mobilată confortabil cu o masă de lucru veche și o canapea de piele. Pe perete atârna un mic tablou al Führerului, iar pe masă era o fotografie înrămată, înfățișând doi băieți în uniformă școlară. Braun purta pistol chiar și aici, observă Peter, de parcă ar fi vrut să transmită că, deși avea un birou cochet, cine intra acolo nu o făcea doar pentru un schimb de amabilități.

Braun arăta foarte mulțumit de sine.

— Oamenii noștri au descifrat mesajul pe care l-ați găsit în sabotul de frână, zise el aproape în șoaptă, ca de obicei.

Peter era în al nouălea cer.

— Impresionant, murmură Juel.

— Se pare că n-a fost prea greu, continuă Braun. Britanicii folosesc coduri simple, adesea bazate pe o poezie sau pe un pasaj dintr-un roman celebru. După ce criptanaliștii noștri găsesc câteva cuvinte, un profesor de engleză poate completa ușor restul. Până acum n-am crezut că studiul literaturii engleze poate servi la ceva.

Braun râse singur la gluma făcută.

— Despre ce era mesajul? întrebă Peter nerăbdător.

Braun deschise un dosar de pe birou.

— Vine de la un grup care își spune Paznicii-de-noapte.

Deși vorbeau în germană, Braun folosi cuvântul danez, *Natvaegterne.*

— Vă spune ceva numele ăsta? întrebă el.

Peter se arătă surprins.

— Am să verific dosarele, bineînțeles, dar sunt aproape sigur că nu l-am mai întâlnit. Se încruntă gânditor: Paznicii de noapte sunt de obicei polițiști sau militari, nu?

— Nu cred că polițiștii danezi… începu Juel ofensat.

— N-am zis că sunt danezi, îl întrerupse Peter. Spionii ar putea fi trădători germani. Sau ar putea aspira la statutul de militari… Care e conținutul mesajului, domnule general?

— Detalii despre dispunerea unităților germane în Danemarca. Uitați-vă, zise Braun și le împinse în față un teanc de hârtii.

Locații ale bateriilor antiaeriene din Copenhaga și din jurul orașului. Vase germane sosite în ultima lună. Regimente staționate în Aarhus, Odense și Morlunde.

— Informațiile sunt corecte?

Braun ezită:

— Nu chiar. Aproape de adevăr, dar nu exacte.

Peter încuviință din cap.

— Atunci probabil că spionii nu sunt germani cu acces la informații confidențiale, altfel ar putea obține detaliile corecte din dosare. Mai degrabă sunt danezi care observă tot și trag concluzii.

Braun dădu aprobator din cap.

— O deducție inteligentă. Dar îi puteți găsi pe acești oameni?

— Sper din toată inima.

Atenția lui Braun se mutase cu totul asupra lui Peter, de parcă Juel nici n-ar fi fost acolo, tratându-l mai curând ca pe un subaltern

umil decât ca pe un ofițer de grad înalt.

— Credeți că aceiași oameni împart ziarele ilegale?

Peter era mulțumit că Braun îi recunoștea meritele, dar se simțea totodată frustrat că Juel era cel care lua deciziile. În același timp spera ca Braun să sesizeze această ironie. Clătină din cap.

— Îi cunoaștem pe editori și le ținem sub observație activitățile. Dacă i-ar fi interesat în mod deosebit dispunerea unităților germane, ne-am fi dat seama numaidecât. Nu, eu cred că aceasta este o organizație nouă, cu care nu ne-am mai întâlnit până acum.

— Atunci cum îi veți prinde?

— Există un grup de persoane potențial subversive pe care încă nu l-am abordat cum se cuvine – evreii.

Peter auzi cum Juel inspiră adânc.

— Cred că a sosit timpul să-i abordați cum se cuvine, zise Braun.

— În țara asta nu e întotdeauna foarte ușor să-i descoperi.

— Atunci duceți-vă la sinagogă!

— Bună idee, spuse Peter. Acolo ar putea fi o listă cu toți membrii. Ceva de care să ne putem agăța.

Juel îi aruncă o privire cruntă, dar nu spuse nimic.

— Superiorii mei din Berlin sunt impresionați de loialitatea și eficiența poliției daneze, dovedite prin interceptarea acestui mesaj adresat serviciului secret britanic, zise Braun. Cu toate acestea, au vrut neapărat să trimită o echipă de investigatori ai Gestapo. Eu i-am convins să renunțe, promițându-le că veți descoperi rețeaua de spioni și îi veți aduce pe trădători în fața justiției. Era un discurs lung pentru un om cu un singur plămân, efortul făcându-l să-și piardă suflul. Se opri, plimbându-și privirea de la Peter la Juel și înapoi. Când își recăpătă suflul, încheie astfel: Spre binele dumneavoastră și al celorlalți danezi, sper că n-o să dați greș.

Juel și Peter se ridicară, iar Juel spuse grăbit:

— Ne vom da toată silința.

Apoi plecară. De îndată ce ajunseră afară, Juel îl fixă pe Peter cu

ochii lui albaștri, scăpărând de furie.

— Știi prea bine că asta nu are nimic de-a face cu sinagoga, naiba să te ia!

— Ba nu știu deloc.

— Nu faci decât să-i lingi în fund pe naziști, nemernicule!

— De ce să nu-i ajutăm? Ei reprezintă legea acum.

— Speri să te ajute în carieră.

— De ce nu? replică Peter simțind nevoia să răspundă cu aceeași monedă. Elitele din Copenhaga îi privesc de sus pe cei din provincie – germanii însă mi se par mai corecți.

Lui Juel nu îi venea să creadă.

— *Asta* crezi tu?

— Cel puțin nu sunt opaci la potențialul intelectual al celor care nu au învățat la Jansborg Skole.

— Deci tu crezi că n-ai fost promovat din cauza școlii pe care ai urmat-o? Mare idiot ești – n-ai primit postul fiindcă ești omul extremelor! Nu ai simțul proporției. Ai fi în stare să împiedici un delict prin arestarea tuturor persoanelor care ți se par suspecte! Dacă stă în puterea mea, n-ai să fii niciodată promovat. Acum piei din ochii mei!

Juel se îndepărtă plescăind dezgustat din buze.

Peter tremura de furie. Cine se credea Juel? Faptul că avea un strămoș celebru nu îl făcea mai bun decât ceilalți. Era polițist ca și Peter și nu avea dreptul să vorbească de parcă ar fi fost o formă superioară de viață.

Dar lui Peter îi reușise figura. Îl învinsese pe Juel. Obținuse permisiunea de a face o descindere la sinagogă.

Pentru asta Juel îl va urî până la moarte. Dar ce mai conta? Braun, și nu Juel, reprezenta puterea acum. Mai bine să fii preferatul lui Braun și dușmanul lui Juel decât invers.

Revenit la sediu, Peter alcătui repede o echipă, alegând aceiași detectivi pe care îi folosise la Kastrup: Conrad, Dresler și Ellegard.

— Aș vrea să mergi și tu, dacă n-ai nimic împotrivă, i se adresă el lui Tilde Jespersen.

— De ce aș avea ceva împotrivă? replică ea țâfnoasă.

— După discuția noastră de la prânz…

— Te rog! Sunt profesionistă. Ți-am spus doar.

— Foarte bine atunci.

Ajunseră pe o stradă numită Krystalgade. Sinagoga din cărămidă galbenă nu avea fațada la stradă, arătând ca un umăr îndreptat spre o lume ostilă. Peter îl lăsă pe Ellegard la poartă ca să fie sigur că nu se furișează nimeni afară.

Un ins în vârstă, cu o iarmulka pe cap, apăru din azilul evreiesc de bătrâni de alături.

— Ce doriți? întrebă el politicos.

— Suntem de la poliție, răspunse Peter. Dumneata cine ești?

Omul se arătă atât de înfricoșat, încât lui Peter aproape că i se făcu milă de el.

— Gorm Rasmussen. Sunt administratorul azilului, răspunse el cu voce tremurată.

— Ai cheile de la sinagogă?

— Da.

— Vrem să intrăm.

Omul scoase un rând de chei din buzunar și deschise ușa.

Cea mai mare parte a clădirii era ocupată de sala principală, o încăpere bogat ornamentată, cu coloane egiptene aurite care susțineau galeriile de deasupra culoarelor laterale.

— Evreii ăștia sunt plini de bani, mormăi Conrad.

— Arată-mi lista de membri, îi zise Peter lui Rasmussen.

— De membri? Cum adică?

— Trebuie să aveți numele și adresele celor din congregație.

— Nu… toți evreii sunt bine-veniți aici.

Instinctul îi spuse lui Peter că omul spunea adevărul, dar o percheziție tot trebuia să facă.

— E vreun birou pe aici?

— Nu. Doar niște încăperi mici unde se îmbracă rabinul și alți oficiali și o garderobă în care își lasă paltoanele cei veniți să se roage.

Peter le făcu semn din cap lui Dresler și Conrad.

— Verificați-le.

Traversă încăperea până la amvon și urcă mai multe trepte până la un podium. În dosul unei draperii găsi o nișă mascată.

— Aici ce avem?

— Torele, răspunse Rasmussen.

Erau șase suluri mari și grele, învelite cu grijă în catifea, locul ideal pentru a ascunde documente secrete.

— Desfă-le pe toate. Întinde-le pe podea ca să văd dacă e ceva înăuntru.

— Da, numaidecât.

În timp ce Rasmussen se supunea ordinului, Peter se îndepărtă puțin, alături de Tilde, căreia i se adresă fără să-l slăbească din ochi pe administrator:

— Ai vreo problemă?

— Ți-am spus doar că nu.

— Dacă găsim ceva, ai să recunoști că am avut dreptate?

— Dacă nu găsim, ai să recunoști că n-ai avut dreptate? replică ea zâmbind.

Peter încuviință din cap, mulțumit că Tilde nu era supărată pe el.

Rasmussen întinse pe jos sulurile acoperite cu un scris mărunt, în ebraică. Peter nu observă nimic ieșit din comun. Era foarte posibil să nu existe un registru cu membrii congregației. Cel mai probabil avuseseră unul, dar îl distruseseră ca măsură de precauție în ziua în care Danemarca fusese invadată de germani. Se simțea frustrat. Se dăduse peste cap ca să obțină aprobarea pentru această descindere, făcându-l pe Juel să îl antipatizeze și mai mult. Nici nu voia să se gândească la ce se putea întâmpla dacă nu găsea nimic.

Dresler și Conrad reveniră din încăperile adiacente. Dresler era cu mâinile goale, însă Conrad aducea un exemplar din ziarul *Realitatea.*

Peter luă ziarul și i-l arătă lui Rasmussen.

— Ziarul ăsta e ilegal.

— Îmi pare rău, spuse omul cât pe-aci să izbucnească în plâns. L-a pus cineva în cutia poștală.

Cei care tipăreau ziarul nu erau căutați de poliție, prin urmare, cei care doar îl citeau nu aveau de ce să se teamă – dar Rasmussen nu știa asta, așa că Peter făcu presiuni asupra lui.

— Bănuiesc că uneori le scrieți oamenilor voștri.

— Da, desigur, membrilor de frunte ai comunității evreiești. Dar n-avem o listă. Îi cunoaștem prea bine, răspunse Rasmussen chinuindu-se să zâmbească. Ca și dumneavoastră, probabil.

Era adevărat. Peter știa numele a peste zece evrei importanți: doi bancheri, un judecător, câțiva profesori universitari, câțiva politicieni, un pictor. Dar nu pe ei îi avea în vedere: erau mult prea cunoscuți ca să fie spioni. Astfel de oameni nu puteau sta pe chei ca să numere navele fără să atragă atenția.

— Nu le trimiteți scrisori oamenilor obișnuiți ca să le solicitați donații ori să-i informați despre anumite evenimente, sărbători, picnicuri, concerte pe care le organizați?

— Nu. Doar punem un anunț la centrul comunitar.

— Aha, făcu Peter cu un zâmbet satisfăcut. Centrul comunitar. Și ăsta unde e?

— Lângă Christiansborg, pe Ny Kongensgade.

Adică la vreun kilometru și jumătate distanță.

— Dresler, spuse Peter. Stai cu omul ăsta 15 minute și ai grijă să nu avertizeze pe nimeni.

Ajunseră pe strada numită Ny Kongensgade. Centrul comunității evreiești era o clădire masivă din secolul al XVIII-lea, cu o curte interioară și o scară elegantă căreia însă i-ar fi prins bine un strat de

vopsea. Bufetul era închis, iar la subsol nu juca nimeni tenis de masă. Administratorul era un tânăr bine îmbrăcat, cu un aer disprețuitor. Deși le spuse detectivilor că nu are niciun fel de listă cu nume și adrese, aceștia făcură percheziție în toată clădirea.

Numele tânărului era Ingemar Gammel și ceva din comportamentul lui stârni bănuielile lui Peter. Ce anume? Spre deosebire de Rasmussen, Gammel nu se arăta înfricoșat; dar, în timp ce Peter simțise că lui Rasmussen îi era teamă fără să fie vinovat de ceva, Gammel îi lăsa impresia opusă.

Gammel, purtând o vestă din buzunarul căreia ieșea lanțul unui ceas, ședea la o masă și privea calm în timp ce biroul lui era întors pe dos. Hainele lui păreau scumpe. Oare de ce un om înstărit făcea pe administratorul aici? De obicei, munca asta era lăsată, pe câțiva gologani, în sarcina tinerelor sau a casnicelor între două vârste ai căror copii se așezaseră deja la casele lor.

— Cred că am găsit ce căutam, șefu', zise Conrad dându-i lui Peter un dosar cu coperte negre. O listă cu vizuinile șobolanilor.

Peter se uită în dosar și văzu un teanc de pagini cu nume și adrese, câteva sute cu totul.

— Bang! făcu el. Bravo! Instinctul însă îi spuse că mai aveau de căutat. Dați-i înainte, trebuie să mai găsim ceva.

Dădu repede paginile, căutând ceva neobișnuit sau cunoscut, sau… ceva. Încă nu era mulțumit pe deplin. Dar nimic nu îi atrase atenția.

Haina lui Gammel atârna într-un cârlig prins de ușă. Peter citi eticheta cu numele croitorului. Costumul fusese făcut de Anderson & Sheppard de pe Savile Row, Londra, în 1938. Peter era invidios. El își cumpăra hainele de la cele mai bune magazine din Copenhaga, dar nu își putea permite un costum englezesc. În buzunarul de sus era o batistă de mătase. În buzunarul interior din stânga găsi un portofel burdușit cu bani. În buzunarul din dreapta era un bilet de tren dus-întors spre Aarhus, găurit de controlor.

— De ce te-ai dus la Aarhus?

— Ca să-mi vizitez niște prieteni.

În mesajul decodificat era trecut și numele regimentului german staționat în Aarhus, își aminti Peter. Aarhus era cel mai mare oraș al Danemarcei după Copenhaga și sute de oameni călătoreau zilnic între cele două orașe.

În buzunarul interior al hainei era o agendă subțire. Peter o deschise.

— Vă place munca pe care o faceți? întrebă Gammel disprețuitor.

Peter ridică privirea și zâmbi. Ce-i mai plăcea să-i înfurie pe bogătanii ăștia îngâmfați care se credeau superiori celorlalți! Dar nu spuse decât:

— Asemenea unui instalator, văd o grămadă de rahat.

Își întoarse privirea ostentativ spre agenda lui Gammel.

Scrisul lui Gammel era elegant, ca și costumul, cu litere atent caligrafiate și bucle savante. Însemnările din agendă nu păreau ieșite din comun: prânzuri, spectacole, ziua de naștere a mamei, telefonează-i lui Jorgen despre Wilder.

— Cine e Jorgen?

— Vărul meu, Jorgen Lumpe. Facem schimb de cărți.

— Și Wilder?

— Thornton Wilder.

— Adică?

— Scriitorul american. *Podul din San Luis Rey.* Bănuiesc că ați citit romanul.

Era mult sarcasm în cuvintele lui Gammel – chipurile, polițiștii nu erau îndeajuns de cultivați ca să citească romane străine –, dar Peter trecu acest lucru cu vederea și se concentră asupra ultimelor pagini ale agendei. Așa cum se aștepta, găsi o listă de nume și adrese, unele însoțite de numere de telefon. Ridică ochii spre Gammel și i se păru că obrajii proaspăt rași ai individului se înroșesc ușor. Promițător. Privi cu atenție lista de adrese.

Alese un nume la întâmplare.

— Hilde Bjergager – cine e?

— O prietenă, răspunse Gammel stăpân pe el.

Peter încercă alt nume.

— Bertil Bruun?

Gammel rămase imperturbabil.

— Jucăm tenis împreună.

— Fred Eskildsen.

— Director de bancă.

Ceilalți detectivi se opriseră din căutat și urmăreau dialogul în tăcere, simțind tensiunea momentului.

— Poul Kirke?

— Un vechi prieten.

— Preben Klausen.

— Negustor de tablouri.

Pentru prima oară Gammel trădă o urmă de emoție, dar aceasta aducea mai degrabă a ușurare decât a vinovăție. De ce? își închipuia oare că trecuse peste ce era mai greu? Ce rol juca negustorului de tablouri Klausen? Sau poate numele de dinaintea lui era important? Gammel se relaxase fiindcă Peter *trecuse* la Klausen?

— Poul Kirke e un vechi prieten?

Am fost colegi de facultate.

Vocea lui Gammel era fermă, însă în ochi i se citea parcă un pic de teamă.

Peter aruncă o privire spre Tilde și aceasta își înclină ușor capul. Și ea sesizase ceva în reacția lui Gammel.

Peter se uită din nou în agendă. Pentru Kirke nu era nicio adresă, dar lângă numărul de telefon era trecut un *JV* neobișnuit de mic.

— Ce înseamnă asta – litera *N?* întrebă Peter.

— Naestved. Este numărul lui din Naestved.

— Care e celălalt număr?

— Nu are alt număr.

— Atunci de ce e nevoie de adnotare?

— Ca să vă spun drept, nu-mi aduc aminte, răspunse Gammel iritat.

Poate că era adevărat. Pe de altă parte, *N* putea însemna Paznic-de-noapte[19].

— Cu ce se ocupă?

— E pilot.

— Unde?

— În armată.

— Aha.

Peter se gândise că Paznicii-de-noapte ar putea fi militari, din cauza numelui și a faptului că reținеau cu precizie detalii de ordin militar.

— La care bază?

— Vodal.

— Parcă spuneai că stă în Naestved.

— E în apropiere de Naestved.

— E la 30 km de Naestved.

— Așa mi s-a întipărit mie în memorie.

Peter dădu din cap gânditor, apoi îi spuse lui Conrad:

— Arestează-l pe mincinosul ăsta.

Percheziționarea apartamentului lui Ingemar Gammel fu o mare dezamăgire. Peter nu găsi nimic interesant: nicio carte de coduri, niciun fel de literatură subversivă, nicio armă. Conchise că Gammel era o figură minoră în rețeaua de spioni, iar rolul său era doar de a sta cu ochii-n patru și a raporta observațiile unei persoane de contact. Capul rețelei compila mesajele și le trimitea în Anglia. Dar cine era această figură centrală? Peter spera să fie vorba despre Poul

---

[19] De la cuvântul danez *natvaegterne* (n. tr.)

Kirke.

Înainte să parcurgă cei 80 km până la școala de piloți de la Vodal, unde se afla Poul Kirke, Peter petrecu o oră acasă cu soția lui, Inge. În timp ce o hrănea cu bucățele de pâine unse cu miere și cu felii de măr deasupra, se surprinse visând la o viață de familie alături de Tilde Jespersen. Și-o imagină pe Tilde pregătindu-se să iasă seara în oraș – cum se spală pe cap și își șterge bine părul cu un prosop, cum se așază la măsuța de toaletă, în chiloți, și își face unghiile, cum se uită în oglindă în timp ce își pune eșarfa de mătase la gât. Își dădu seama că tânjea după o femeie care să se poată îngriji singură.

Trebuia să pună capăt unor astfel de gânduri. Era om însurat. Faptul că soția unui bărbat era bolnavă nu scuza adulterul. Tilde îi era colegă și prietenă, atât și nimic mai mult.

Agitat și nemulțumit, deschise radioul și ascultă știrile în timp ce aștepta să sosească infirmiera. Britanicii lansaseră un nou atac în nordul Africii, traversând granița egipteană și intrând în Libia cu o divizie de tancuri în încercarea de a scoate de sub asediu orașul Tobruk. Părea a fi o operațiune majoră, deși postul de radio danez, cenzurat, anticipa că artileria antitanc a germanilor va decima forțele britanice.

Telefonul sună și Peter traversă încăperea ca să răspundă.

— Allan Forslund la telefon, de la Circulație.

Forslund era polițistul care se ocupa de Finn Jonk, șoferul beat care intrase în mașina lui Peter.

— Procesul tocmai s-a încheiat.

— Cum?

— Jonk a primit șase luni.

— Șase *luni?*

— Îmi pare rău…

Peter simți cum i se împăienjenesc ochii. Se clătină și se sprijini cu mâna de perete.

— Pentru că i-a distrus soției mele creierul și mie mi-a distrus

viața? Doar șase luni?

— Judecătorul a spus că Jonk a suferit deja foarte mult și că va trebui să trăiască tot restul vieții cu conștiința încărcată.

— Asta e o prostie!

— Știu.

— Credeam că acuzarea va cere o sentință aspră.

— Așa am și făcut. Dar avocatul lui Jonk a fost foarte convingător. A spus că tânărul nu mai bea, merge doar cu bicicleta, vrea să ajungă arhitect…

— Oricine poate spune asta.

— Știu.

— Nu pot să accept așa ceva! Refuz să accept așa ceva!

— Nu putem face nimic…

— Nu putem pe dracu'!

— Peter, nu te pripi!

Peter încercă să se calmeze.

— Bineînțeles că nu mă pripesc.

— Ești singur?

— Mă întorc la treabă peste câteva minute.

— Mai bine, ca să ai cu cine vorbi.

— Da. Mulțumesc pentru telefon, Allan.

— Îmi pare foarte rău că n-am putut face mai mult.

— Nu-i vina ta. Un avocat șmecher și un judecător prost. Nu-i prima dată, spuse Peter și închise.

Se silise să pară calm, dar simțea cum fierbe în el. Dacă Jonk ar fi fost în libertate acum, l-ar fi căutat și l-ar fi ucis. Băiatul însă era la loc sigur, în închisoare, dar numai pentru câteva luni. Se gândi să-l caute pe avocat, să-l aresteze – găsea el un pretext – și să-l zvânte în bătaie; dar știa că nu poate să facă așa ceva. Avocatul nu încălcase nicio lege.

Se uită la Inge. Ședea acolo unde o lăsase, privindu-l cu o figură inexpresivă, așteptându-l să o hrănească în continuare. Peter

observă că o parte din mărul mestecat i se scursese din gură pe rochie. De obicei Inge mânca îngrijit, în ciuda stării în care se afla. Înainte de accident fusese pretențioasă cu felul în care arăta. Văzând-o cu urme de mâncare pe bărbie și pete pe rochie, îi veni să plângă.

Fu salvat de sonerie. Se adună repede și deschise ușa. Infirmiera sosise în același timp cu Bent Conrad care îl însoțea la Vodal. Își puse haina și o lăsă pe infirmieră să o curețe pe Inge.

Se deplasau cu două mașini, ambele marca Buick, negre, ca toate mașinile poliției. Peter se temea că armata i-ar putea pune piedici, de aceea îl rugase pe generalul Braun să îi detașeze un ofițer german care, la nevoie, să își impună autoritatea; așa se face că în mașina din față se afla un anume maior Schwarz din stafful lui Braun.

Călătoria dură o oră și jumătate. Schwarz trăgea dintr-un trabuc mare, umplând mașina de fum. Peter încercă să nu se gândească la pedeapsa revoltător de ușoară pe care o primise Finn Jonk. Trebuia să aibă mintea limpede la baza aeriană; nu voia ca supărarea să-i afecteze judecata. Încercă să își înăbușe furia, dar aceasta continua să mocnească sub o pătură de calm înșelător, înțepându-i ochii cu fumul ei, asemenea trabucului lui Schwarz.

Vodal era un aerodrom acoperit de iarbă, cu câteva clădiri înșirate pe o latură. Paza era relaxată – la urma urmei, era doar o școală, nu avea caracter secret –, singura santinelă de la poartă făcându-le semn să treacă fără să îi întrebe cu ce treabă pe acolo. Șase avioane Tiger Moth erau parcate în linie, ca niște păsări cocoțate pe gard. Erau și câteva planoare, plus două Messerschmitturi ME-109.

În timp ce cobora din mașină, Peter îl văzu pe Arne Olufsen, rivalul său din adolescență, traversând agale parcarea în eleganta lui uniformă cafenie. Peter simți gustul amar al resentimentului.

Peter și Arne fuseseră prieteni de-a lungul copilăriei, până la cearta care izbucnise între familiile lor în urmă cu doisprezece ani.

Conflictul începuse când Axel Flemming, tatăl lui Peter, fusese acuzat de evaziune fiscală. Axel considera că acuzația era complet deplasată: nu făcuse decât ceea ce făcea toată lumea, declarase venituri mai mici și costuri mai mari. Fusese condamnat, fiind obligat să plătească o amendă uriașă pe lângă achitarea sumelor nedeclarate.

Axel își convinsese prietenii și vecinii să vadă cazul ca pe o chestiune de contabilitate, nu ca pe o dovadă de rea-credință. Apoi intervenise pastorul Olufsen.

Exista o regulă a bisericii conform căreia cel care comitea o fărădelege era „proscris" sau exclus din congregație. Vinovatul putea veni la biserică în următoarea duminică, dacă dorea, dar timp de o săptămână era considerat un paria. Regula nu era invocată pentru încălcări banale ale legii, precum depășirea vitezei admise, iar Axel susținuse că păcatul lui se încadra în această categorie. Pastorul Olufsen fusese de altă părere.

Această umilință îl afectase infinit mai mult pe Axel decât amenda cu care îl pedepsise tribunalul. Numele lui fusese împroșcat cu noroi în biserică, se văzuse obligat să își părăsească locul și să stea în ultima bancă până la sfârșitul slujbei și, pentru ca umilința să fie completă, pastorul ținuse o predică pornind de la dictonul: „Să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului".

Peter se cutremura de fiecare dată când își aducea aminte. Axel se mândrea cu statutul lui de om de afaceri prosper și lider al comunității de pe insulă; pentru el nu exista pedeapsă mai mare decât cea a pierderii respectului vecinilor. Pentru Peter fusese un adevărat chin să își vadă tatăl supus oprobriului public de un ins atât de îngâmfat, atât de plin de sine ca Olufsen. Într-adevăr, tatăl lui meritase amenda, dar nu și umilința la care fusese supus în biserică. Jurase atunci că, dacă vreunul dintre membrii familiei Olufsen va încălca legea, îl va trata fără milă.

Nici nu îndrăznea să spere că Arne făcea parte din rețeaua de

spionaj. Răzbunarea ar fi fost prea dulce.

În sfârșit, îl văzu și Arne.

— Peter!

Părea surprins, dar nu și înfricoșat.

— Aici lucrezi? întrebă Peter.

— Când e ceva de făcut.

Arne era la fel de vesel și de relaxat ca întotdeauna. Dacă avea ceva de ascuns, se prefăcea destul de bine.

— Trebuie să fie ceva de făcut, doar ești pilot.

— Asta e o școală de piloți, dar n-are prea mulți elevi. Cu ce treburi pe aici? întrebă Arne aruncând o privire spre maiorul în uniformă germană care stătea în spatele lui Peter. Cățelele au început să fete în neștire sau cineva a circulat noaptea cu bicicleta fără dispozitiv reflectorizant?

Peter nu gustă gluma lui Arne.

— O anchetă de rutină, replică el scurt. Unde îl pot găsi pe comandant?

Arne arătă spre una dintre clădirile joase.

— Sediul bazei. Întreabă de comandantul de escadrilă Renthe.

Peter îl lăsă și intră în clădire. Renthe era un ins deșirat, cu o mustață zbârlită și o figură acră. Peter se prezentă și adăugă:

— Aș dori să vorbesc cu unul dintre angajații dumneavoastră, căpitanul Poul Kirke.

Comandantul escadrilei se uită lung la maiorul Schwarz și întrebă:

— În ce problemă?

Peter fu cât pe-aci să răspundă: „Nu-i treaba dumitale”, dar în ultima clipă hotărî să rămână calm și să facă apel la o minciună:

— Trafic de obiecte furate.

— Când personalul militar este bănuit de încălcarea legii, preferăm să anchetăm singuri cazurile.

— Bineînțeles, dar (aici Peter arătă spre Schwarz) prietenii noștri

germani vor ca poliția să se ocupe de asta, deci *preferințele* dumneavoastră sunt ¡relevante. Kirke se află în incinta bazei?

— În acest moment își pilotează avionul.

Peter ridică din sprâncene.

— Credeam că avioanele dumneavoastră trebuie să stea la sol.

— De regulă, da, dar sunt și excepții. Mâine așteptăm vizita unor oficiali Luftwaffe care vor să participe la un zbor al avioanelor noastre de antrenament, deci avem permisiunea de a le testa azi ca să fim siguri că sunt în stare de funcționare. Oricum, Kirke trebuie să aterizeze peste câteva minute.

— Între timp am să-i percheziționez camera. Unde doarme?

Renthe șovăi, apoi răspunse fără tragere de inimă:

— Dormitorul A, la celălalt capăt al pistei.

— Are un birou sau un dulap, un loc unde-și ține lucrurile?

— Are un mic birou, a treia ușă de pe coridor.

— Am să încep de acolo. Tilde, vino cu mine. Conrad, du-te pe pistă ca să-l întâmpini pe Kirke când aterizează – nu vreau să scape. Dresler și Ellegard, percheziționați dormitorul A. Domnule comandant, vă mulțumesc pentru ajutor… Peter văzu cum ochii comandantului se îndreaptă spre telefonul de pe masă și adăugă: Vă rog să nu dați niciun telefon în următoarele minute. Dacă anunțați pe cineva că suntem aici înseamnă că vă opuneți aplicării legii, caz în care voi fi nevoit să vă arestez. Ar fi o notă proastă pentru armată, nu?

Renthe nu răspunse.

Peter, Tilde și Schwarz porniră pe coridor, spre ușa pe care era scris INSTRUCTORUL-ȘEF DE ZBOR. O masă și un fișet fuseseră înghesuite într-o cămăruță fără ferestre. Peter și Tilde începură să caute, iar Schwarz își aprinse un alt trabuc. Fișetul conținea dosarele elevilor. Peter și Tilde cercetară cu răbdare fiecare foaie. Cămăruța nu avea aerisire, motiv pentru care parfumul îmbătător al lui Tilde se pierdea în fumul scos de trabucul lui Schwarz.

După cincisprezece minute, Tilde scoase o exclamație de surpriză și spuse:

— Ei, drăcie!

Peter ridică ochii de pe rezultatele la examene ale unui elev numit Keld Hansen care picase testul la navigație.

Tilde îi dădu o foaie de hârtie. Peter o studie încruntându-se. Era schița unei mașinării pe care Peter nu o recunoștea: o antenă mare, pătrată, pe un suport, împrejmuită de un zid. Un al doilea desen al aceleiași mașinării, fără zid, conținea mai multe detalii despre suport, care părea că se rotește.

Tilde se uită peste umărul lui.

— Ce crezi că e?

Peter era extrem de conștient de apropierea ei.

— N-am mai văzut așa ceva, dar pun pariu că e vorba de ceva secret. Altceva?

— Nu, răspunse ea arătându-i un dosar pe care scria ANDERSEN, H.C.

Peter scoase un mormăit.

— Hans Christian Andersen – ce poate fi mai suspect?

Întoarse hârtia. Pe spate era harta unei insule a cărei formă lungă și subțire îi era la fel de cunoscută ca harta Danemarcei.

— Asta e Sande, unde locuiește tatăl meu!

Privind mai îndeaproape, văzu că harta prezenta noua bază germană și partea de plajă unde accesul era interzis.

— Bang! făcu el în șoaptă.

Ochii albaștri ai lui Tilde străluceau de emoție.

— Nu-i așa că am prins un spion?

— Încă nu. Dar suntem pe-aproape.

Ieșiră din clădire, urmați de tăcutul Schwarz. Soarele apusese, dar vizibilitatea era încă bună în amurgul dulce al lungii seri de vară scandinavă.

Se îndreptară spre aerodrom și se opriră lângă Conrad, aproape

de avioanele care erau duse în hangare. Doi mecanici împingeau de aripile unuia dintre ele, iar un al treilea îi ținea coada ridicată.

Conrad arătă spre un avion care se apropia de aerodrom și spuse:

— Cred că el e omul nostru.

Era un alt Tiger Moth. În timp ce cobora executând o mișcare circulară ca la carte și ateriza în bătaia vântului, Peter se gândi că Poul Kirke era, fără doar și poate, unul dintre spionii pe care îi căuta. Probele descoperite în fișet erau de ajuns ca să fie condamnat la moarte. Dar, înainte de asta, Peter avea multe întrebări pentru el. Era un simplu raportor, ca Ingemar Gammel? Mersese chiar el pe insula Sande ca să vadă baza aeriană și să schițeze misterioasa mașinărie? Sau juca rolul, mult mai important, de coordonator, adunând informații și transmițându-le în Anglia prin mesaje codificate? Dacă Poul Kirke era persoana centrală de contact, cine mersese pe insulă și făcuse schița? Poate Arne Olufsen? Posibil, dar Arne nu trădase nici cea mai mică vinovăție în urmă cu o oră, când Peter sosise pe neașteptate la bază. Și totuși, poate că nu strica să-l pună pe Arne sub supraveghere.

Când avionul atinse solul și își continuă drumul pe iarba denivelată, una dintre mașinile poliției apăru în viteză din capătul pistei. Se opri brusc, derapând, și Dresler sări din ea cu ceva de un galben strălucitor în mână.

Peter îi aruncă o privire nervoasă. Nu voia niciun fel de vânzoleală care să îl pună în gardă pe Poul Kirke. Uitându-se în jur, își dădu seama că, preț de câteva clipe, lăsase garda jos: grupul de la marginea pistei părea oricum nelalocul lui – el în costum negru, Schwarz în uniformă germană, fumând trabuc, o femeie, iar acum un bărbat care sărea dintr-o mașină, evident foarte grăbit. Arătau ca un comitet de recepție care sigur îl va alerta pe Kirke.

Dresler se apropie de el înfierbântat, fluturând obiectul galben – o carte cu o supracopertă viu colorată.

— Asta e cartea lui de coduri! zise el.

Ceea ce însemna că Poul Kirke *era* personajul-cheie. Peter privi spre micul avion care părăsise pista înainte de a ajunge în dreptul grupului aflat în așteptare și acum se îndrepta spre locul de parcare.

— Ascunde cartea, idiotule! Dacă te vede cu ea, își dă seama că l-am descoperit!

Peter privi din nou spre Tiger Moth. Îl văzu pe Kirke în carlinga deschisă, dar nu și expresia lui din dosul ochelarilor, al eșarfei și al căștii.

Însă ceea ce se întâmplă în următoarele momente nu mai lăsa loc de îndoială.

Brusc, motorul începu să urle când supapa fu deschisă la maximum. Avionul făcu un ocol, cu botul în vânt și îndreptându-se direct spre micul grup din jurul lui Peter.

— La naiba, vrea să scape! strigă Peter.

Avionul prinse viteză și se apropie de ei.

Peter scoase pistolul.

Voia să-l prindă viu pe Kirke și să-l interogheze – dar prefera să-l omoare decât să-l lase să scape. Ținând pistolul cu ambele mâini, ținti avionul care se apropia amenințător. Era practic imposibil să dobori un avion cu o armă ușoară, dar poate că avea norocul să îl nimerească pe pilot.

Coada avionului se ridică de la sol odată cu fuzelajul și expuse vederii capul și umerii lui Kirke. Peter ținti cu grijă casca și apăsă pe trăgaci. Avionul se ridică și mai mult și Peter înălță pistolul, trăgând toate cele șapte gloanțe din încărcătorul Waltherului PPK. Observă cu mare dezamăgire că trăsese prea sus, căci o serie de găuri minuscule, precum petele de cerneală, apărură în rezervor, deasupra capului pilotului, și acum benzina țâșnea în carlingă în jeturi scurte. Avionul își continuă zborul.

Ceilalți se trântiră cu fața la pământ.

O furie vecină cu nebunia îl cuprinse pe Peter în timp ce elicea se apropia de el cu 95 km la oră. La comenzi, alături de Poul Kirke, se

aflau toți criminalii care scăpaseră de justiție, inclusiv Finn Jonk, șoferul care o rănise pe Inge. Peter avea să-l oprească pe Kirke, chiar dacă asta însemna să moară odată cu el.

Cu coada ochiului văzu cum trabucul maiorului Schwarz fumegă în iarbă și atunci îi veni o idee.

În timp ce biplanul se îndrepta implacabil spre el, Peter se aplecă, luă trabucul aprins și îl aruncă spre pilot.

Apoi se aruncă și el, lateral.

Simți pala de curent stârnită de aripa inferioară care trecu la câțiva centimetri de capul său.

Căzu, se rostogoli, după care își ridică privirea.

Tiger Moth-ul prindea înălțime. Gloanțele și trabucul păreau să nu fi avut niciun efect. Peter dăduse greș.

Va scăpa Kirke? Luftwaffe va trimite cele două Messerschmitturi după el, dar până atunci vor mai trece câteva minute bune, răstimp în care Tiger Moth-ul va dispărea. Rezervorul lui Kirke era atins, dar poate că găurile nu erau în partea de jos, caz în care benzina îi ajungea până în Suedia, care se afla la doar 30 km. Unde mai pui că se și întuneca.

Kirke avea o șansă, conchise Peter cu amărăciune.

Însă chiar atunci se auzi șuieratul focului aprins brusc și din carlingă se ridică o flacără mare.

Pălălaia se întinse cu o viteză înspăimântătoare peste capul și umerii pilotului, unde îmbrăcămintea era probabil îmbibată de benzină, apoi în spate, de-a lungul fuzelajului, mistuind pânza de in.

Preț de câteva clipe avionul continuă să urce, deși capul pilotului era acum doar un ciot carbonizat. Apoi trupul lui Kirke se prăbuși în față, împingând manșa, și avionul se întoarse cu botul în jos și plonjă, înfigându-se ca o săgeată în pământ. Fuzelajul se strânse ca o concertină.

Urmă o tăcere îngrozitoare. Flăcările continuară să muște din

aripi și din coadă, înghițind pânza, lonjeroanele de lemn și dând la iveală tuburile de oțel ale fuzelajului, precum scheletul unui martir ars pe rug.

— Dumnezeule, ce groaznic, sărmanul de el, spuse Tilde tremurând.

Peter o îmbrățișă.

— Da, zise el. Dar mai rău e că acum nu mai poate răspunde la întrebări.

PARTEA A II-A

9

Pe firmă scria INSTITUTUL DANEZ DE CÂNTECE ȘI DANSURI POPULARE, dar asta doar pentru a induce autoritățile în eroare. La baza scării, dincolo de draperia dublă care împiedica lumina să intre și în subsolul fără ferestre era de fapt un club de jazz.

Încăperea era mică și întunecată. Podeaua umedă de beton era acoperită de mucuri de țigară și lipicioasă din pricina berii vărsate pe jos. Ici-colo se vedeau câteva mese șubrede și scaune de lemn, dar cei mai mulți clienți stăteau în picioare: marinari și docheri, umăr la umăr cu tineri bine îmbrăcați și câțiva militari germani.

Pe scena minusculă, o tânără ședea la pian și cânta melodii lente la microfon. Un soi de jazz, dar nu muzica după care se dădea în vânt Harald. Băiatul îl aștepta pe Memphis Johnny Madison, care era negru, chiar dacă își petrecuse cea mai mare parte din viață în Copenhaga și probabil că nici nu călcase prin Memphis.

Era ora două noaptea. Mai devreme, după ce se dăduse stingerea la școală, The Three Stooges – Harald, Mads și Tik - se îmbrăcaseră la loc, ieșiseră pe furiș din dormitor și prinseseră ultimul tren spre oraș. Era riscant – aveau să dea de belea dacă se afla de escapada lor –, dar merita să facă orice sacrificiu ca să îl vadă pe Memphis Johnny.

Lichiorul pe care Harald îl bea cu înghițituri mici, urmate de câte un gât de bere, îl făcea și mai euforic.

În minte îi stăruia amintirea conversației incitante avute cu Poul Kirke și faptul – înspăimântător – că acum făcea parte din mișcarea de rezistență. Aproape că nici nu îndrăznea să se gândească la asta,

fiindcă nu putea să discute asemenea lucruri nici măcar cu Mads și Tik. Transmisese informații militare secrete unui spion.

După ce Poul recunoscuse că există o organizație secretă, Harald spusese că va face orice îi stă în putință ca să le fie și el de ajutor. Poul promisese să îl folosească pe Harald ca observator. Sarcina lui era strângerea de informații despre trupele de ocupație și predarea lor lui Poul, care avea să le transmită mai departe, în Marea Britanie. Se simțea mândru și era nerăbdător să îndeplinească prima misiune. Se și temea în același timp, dar încerca să nu se gândească la ce s-ar putea întâmpla dacă era prins.

Încă îl mai ura pe Poul pentru că se întâlnea cu Karen Duchwitz. Simțea gustul amar al geloziei de fiecare dată când se gândea la asta. Dar își reprima sentimentul de dragul mișcării de rezistență.

Ar fi vrut ca fata să fie și ea aici. Sigur ar fi apreciat muzica.

Tocmai când se gândea ce bine ar fi să aibă o companie feminină, văzu o figură nouă: o femeie cu părul negru, cârlionțat, într-o rochie roșie, așezată pe un scaun înalt de la bar. Nu o vedea prea clar – aerul era plin de fum sau poate că avea el ochii împăienjeniți –, dar părea singură.

— Hei, priviți! le spuse el celorlalți.

Harald își miji ochii spre ea, încercând să o vadă mai bine.

— Câți ani credeți că are?

— Pe puțin 30.

Harald ridică din umeri.

— Asta nu înseamnă că-i *bătrână.* Ce ziceți, are nevoie de companie?

Tik, care nu era la fel de beat precum ceilalți doi, zise:

— De a ta, sigur.

Harald nu înțelegea de ce Tik rânjea ca prostul. Ignorându-l, se ridică în picioare și se îndreptă spre bar. Când ajunse mai aproape, observă că femeia era destul de durdulie, iar fața îi era fardată strident.

— Salut, școlarule! spuse ea cu un zâmbet prietenos.

— Am observat că ești singură.

— Pe moment.

— M-am gândit că ai vrea să schimbi o vorbă cu cineva.

— Nu pentru asta sunt aici.

— A… preferi să asculți muzică. Eu sunt de mulți ani un împătimit al jazzului. Ce părere ai de cântăreața asta? Sigur, nu-i americancă, dar…

— Nu-mi place deloc.

Harald o privi nedumerit.

— Atunci de ce…

— Sunt la muncă.

Femeia avea impresia că explicația e suficientă, însă Harald rămase la fel de nedumerit. Deși continuă să îi zâmbească prietenos, băiatul simțea că e vorba despre o confuzie.

— La muncă, repetă el.

— Da. Ce credeai că fac?

Vrând să fie amabil cu ea, Harald răspunse:

— Mie-mi pari o prințesă.

Femeia izbucni în râs.

— Cum te cheamă?

— Betsy.

Era un nume neobișnuit pentru o daneză din clasele inferioare, iar Harald bănuia că e de împrumut.

Lângă Harald își făcu apariția un bărbat în toată firea, înfățișarea lui îl surprinse: nebărbierit, cu dinții stricați și cu un ochi umflat. Purta o haină plină de pete și o cămașă fără guler. Chiar dacă era scund și uscățiv, arăta destul de fioros.

— Hai, băiatu', hotărăște-te odată! zise el.

— El e Luther, spuse Betsy. Lasă băiatul în pace, Lou, nu face nimic rău.

— Ți-alungă clienții.

Harald își dădu seama că habar nu avea despre ce e vorba și că probabil era mai beat decât credea.

— Ei, vrei să i-o tragi sau nu? întrebă Luther.

Harald îl privi uluit.

— Dar nici măcar nu o cunosc!

Betsy izbucni în râs.

— Te costă zece coroane, mi le dai mie, zise Luther.

În sfârșit, Harald se dumiri. Se întoarse spre femeie și întrebă tare, uimit:

— Ești prostituată?

— Hei, mai încet! spuse ea iritată.

Luther îl înșfacă de cămașă și îl trase spre el cu toată puterea. Harald se clătină pe picioare.

— Vă știu eu, băieții cu școală! șuieră Luther. Crezi că asta-i de râs.

Harald îi simți răsuflarea urât mirositoare.

— Nu te enerva. N-am vrut decât să schimb o vorbă cu ea. Un barman legat la cap cu un batic se aplecă peste tejghea și spuse:

— Lou, fără scandal, te rog. Băiatul e cuminte.

— Zău? Eu cred că-și râde de mine.

Harald se întrebă îngrijorat dacă nu cumva Luther are vreun cuțit la el, dar în clipa următoare proprietarul clubului luă microfonul și îl anunță pe Memphis Johnny Madison. Urmă un ropot de aplauze.

Luther îi făcu vânt lui Harald.

— Dispari din ochii mei dacă nu vrei să-ți tai beregata.

Harald se întoarse la ceilalți. Știa că fusese umilit, dar era prea beat ca să pună la inimă.

— Am încălcat bunele maniere, remarcă el.

Memphis Johnny urcă pe scenă și Harald uită imediat de Luther.

Johnny se așeză la pian și se aplecă spre microfon. Vorbind într-o daneză impecabilă, fără urmă de accent, zise:

— Mulțumesc. Aș vrea să încep cu o piesă a celui mai mare

interpret de boogie-woogie, Clarence Pine Top Smith.

Se auziră alte aplauze și Harald strigă în engleză:

— *Play it, Johnny!*[20]

Lângă ușă se produse o mare vânzoleală, dar Harald nu îi dădu atenție. Johnny cântă primele patru măsuri, apoi se opri brusc și spuse la microfon:

— Heil Hitler, *baby.*

Un ofițer german urcă pe scenă.

Harald privi în jur, descumpănit. O unitate a poliției militare pătrunsese în club. Îi aresta pe militarii germani, dar nu se atingea de civilii danezi.

Ofițerul smulse microfonul din fața lui Johnny și spuse în daneză:

— Artiștii care aparțin rasei inferioare nu au voie pe scenă. Clubul se închide.

— Nu! strigă Harald revoltat. Nu poți face așa ceva, mârlan nazist!

Din fericire, vocea lui fu acoperită de vacarmul protestelor.

— Hai să ieșim până nu încâlci din nou bunele maniere, zise Tik și îl apucă de braț.

Harald se opuse.

— Hei! urlă el. Lasă-l pe Johnny să cânte!

Ofițerul îi puse cătușele lui Johnny și îl scoase din club.

Harald era dărâmat: prima lui șansă de a asculta un interpret autentic de boogie și iată că naziștii opreau spectacolul după primele acorduri.

— N-au niciun drept! strigă el.

— Bineînțeles că n-au! îi ținu Tik isonul împingându-l spre ușă.

Cei trei urcară treptele și ieșiră în stradă. Era mijlocul verii, iar

---

[20] Cântă, Johnny! (n. tr.)

scurta noapte scandinavă se apropia de sfârșit. Zorii stăteau să mijească. Clubul se afla pe chei și canalul lat lucea în primele licăriri de lumină. Vasele adormite se legănau în dană. O briză rece, sărată, bătea dinspre mare. Harald inspiră adânc, puțin amețit.

— Propun să mergem la gară și să așteptăm primul tren spre casă, spuse Tik.

Ideea era să ajungă în dormitor și să se întindă în pat înainte ca toți ceilalți să se trezească.

Se îndreptară spre centrul orașului. La intersecțiile principale germanii ridicaseră posturi de pază din beton, ortogonale, înalte de peste un metru, pentru un singur soldat, vizibil de la piept în sus. Noaptea însă posturile erau pustii. Lui Harald nu îi trecuse furia provocată de închiderea clubului, așa că aceste simboluri dezgustătoare ale ocupației naziste nu făcură decât să-l înverșuneze. Trecând pe lângă unul, scoase o înjurătură și îl lovi cu piciorul.

— Se spune că santinelele din posturile astea stau în chiloți, fiindcă nimeni nu le vede picioarele, zise Mads, iar ceilalți doi izbucniră în râs.

O clipă mai târziu trecură pe lângă o grămadă de moloz din fața unui magazin renovat de curând și Harald văzu mai multe cutii de vopsea deasupra – și îi veni o idee. Se aplecă și luă una.

— Ce naiba vrei să faci? întrebă Tik.

Pe fund rămăsese un pic de vopsea neagră, încă în stare lichidă. Din bucățelele de lemn din grămada de moloz Harald alese o șipcă lată de vreo doi centimetri ca s-o folosească pe post de pensulă.

Fără să bage în seamă întrebările lui Tik și Mads, se întoarse la postul de pază. Se lăsă pe vine, cu șipca și cutia lângă el. Auzi cum Tik îi spune să fie cu băgare de seamă, dar nu îi dădu atenție. Scrise încet, cu vopsea neagră, pe peretele de beton:

ACEST NAZIST NU ARE
PANTALONII PE EL

După ce termină, făcu un pas înapoi ca să-și admire opera. Literele erau mari și cuvintele puteau fi citite de la distanță. Peste doar câteva ore mii de locuitori ai capitalei, aflați în drum spre locurile de muncă, aveau să vadă acea inscripție și să zâmbească.

— Ce părere aveți? întrebă el privind în jur.

Însă, în loc de Tik și Mads, văzu doi polițiști danezi în spatele lui.

— Foarte amuzant, spuse unul din ei. Ești arestat.

Harald își petrecu următoarele ore în Politigaarden, în celula bețivilor, împreună cu un bătrân care se scăpase pe el și un băiat care vomitase pe podea. Era prea dezgustat de ei și de propria persoană ca să poată dormi. Simțea cum îi plesnește capul de durere și îi era o sete cumplită.

Dar mahmureala și murdăria din jur nu erau singurele motive de îngrijorare. Cel mai mult se temea că va fi interogat în legătură cu mișcarea de rezistență. Dacă era dat pe mâna Gestapoului și supus torturilor? Nu știa câtă durere putea suporta. Până la urmă avea să-l trădeze pe Poul Kirke. Și numai din cauza unei glume stupide! Nu îi venea să creadă cât de pueril se purtase. Îi venea să intre în pământ de rușine.

La ora opt un polițist aduse o tavă cu trei căni de ceai surogat și o farfurie cu trei felii de pâine neagră unse cu margarină. Harald ignoră pâinea – nu putea mânca într-un loc care semăna cu o hazna –, dar bătu ceaiul pe nerăsuflate.

La scurt timp fu dus într-o sală de interogatoriu. Așteptă câteva minte; apoi în sală intră un sergent cu un dosar și o foaie de hârtie bătută la mașină.

— În picioare! urlă sergentul și Harald sări ca un arc.

Sergentul se așeză la masă și citi raportul.

— Vasăzică, ești elev la Jansborg.

— Da, domnule sergent.

— Ar trebui să știi cum să te comporți, tinere.

— Da, domnule sergent.

— Unde ai băut?

— La clubul de jazz.

Sergentul ridică ochii de pe foaia de hârtie.

— Adică la Institutul Danez?

— Da.

— Atunci ai fost acolo când nemții l-au închis.

— Da, răspunse Harald puțin derutat că, în loc de „germani", sergentul folosise cuvântul „nemți", care era ușor peiorativ și contravenea cu tonul lui oficial.

— Te îmbeți des?

— Nu, domnule sergent. E prima oară.

— Pe urmă ai văzut postul de pază și ai dat de o cutie cu vopsea…

— Îmi pare foarte rău.

Polițistul rânji brusc.

— Nu te consuma prea mult. Mie mi s-a părut destul de hazliu. Fără pantaloni!

Harald îl privi dezorientat. Omul păruse ostil, însă acum aprecia gluma.

— Ce se va întâmpla cu mine? întrebă el.

— Nimic. Noi suntem poliția, nu patrula care se ocupă de glume, răspunse sergentul, apoi rupse raportul și îl aruncă în coșul de hârtii.

Lui Harald nu îi venea să creadă. Chiar îi dădeau drumul să plece?

— Ce… ce trebuie să fac?

— Să te întorci la Jansborg.

— Vă mulțumesc!

Harald se întrebă dacă se putea strecura în școală fără să fie observat, chiar și la ora aceasta atât de târzie. Va avea destul timp în

tren să găsească o scuză. Poate că până la urmă nimeni nu va afla ce i se întâmplase.

Sergentul se ridică în picioare.

— Dar ascultă-mi sfatul: ferește-te de băutură.

— Așa voi face, promise Harald cu râvnă.

Dacă ieșea din beleaua asta, n-avea să se mai atingă de alcool în viața lui.

Sergentul deschise ușa și Harald avu un șoc cumplit. În fața lui se afla Peter Flemming. Cei doi se priviră lung.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule inspector? întrebă sergentul.

Peter îl ignoră și i se adresă lui Harald:

— Măi să fie! zise el cu satisfacția celui care vede în sfârșit că a avut dreptate. Mă întrebam eu, când am văzut numele pe lista celor arestați azi-noapte. Oare Harald Olufsen, cel care a mâzgălit zidurile beat fiind, e Harald Olufsen, fiul pastorului de pe insula Sande? Și iată, surpriză: sunt una și aceeași persoană!

Harald era disperat. Tocmai când începuse să creadă că acea întâmplare groaznică putea fi ținută secretă, adevărul era descoperit de cel care avea un dinte împotriva întregii lui familii.

Peter se întoarse spre sergent și îi spuse pe un ton poruncitor:

— Mă ocup eu de asta.

Dar sergentul nu se dădu dus cu una, cu două.

— Domnul comandant a hotărât să-i dăm drumul, domnule inspector.

— Mai vedem noi.

Lui Harald îi venea să plângă de ciudă. Fusese cât pe-aci să scape. Era nedrept.

Sergentul șovăi, nepărând dispus să cedeze, dar Peter spuse hotărât:

— Asta e tot.

— Am înțeles, domnule inspector, răspunse sergentul și plecă.

Peter îl privi fix pe Harald până când băiatul întrebă:

— Ce vrei să faci?

Peter zâmbi și apoi răspunse:

— Cred că am să te duc înapoi la școală.

Intrară în curtea școlii Jansborg într-un Buick negru condus de un polițist în uniformă, cu Harald pe bancheta din spate, ca un deținut.

Soarele lumina clădirile vechi din cărămidă roșie și peluza. Harald regreta deja viața simplă și lipsită de griji pe care o dusese aici în ultimii șapte ani. Indiferent ce se întâmpla acum, acest loc sigur, familiar, nu-i va mai servi drept casă pentru mult timp.

Privelișteа îi deșteptă însă alt gen de sentimente lui Peter Flemming, care mormăi acru spre șofer:

— Aici sunt educați viitorii noștri conducători.

— Am înțeles, domnule inspector, zise șoferul pe un ton neutru.

Era momentul gustării de dimineață și băieții își mâncau sandviciul afară. În felul acesta, aproape toată școala văzu cum mașina oprește în fața biroului directorului și Harald coboară din ea.

Peter îi arătă legitimația secretarului școlii și, împreună cu Harald, intră în biroul lui Heis.

Harald nu știa ce să creadă. După toate aparențele, Peter nu intenționa să-l predea Gestapoului, teama lui cea mai mare. Nu îndrăznea să spere prea mult, dar toate semnele arătau că Peter îl considera un școlar pus pe rele, nu un membru al mișcării daneze de rezistență. Pentru prima dată în viață era mulțumit că nu e tratat ca un om mare, ci ca un copil.

Dar, în cazul acesta, ce urmărea Peter?

Când intrară, Heis se ridică de la birou, cât era de înalt, și îi privi oarecum îngrijorat din spatele ochelarilor cocoțați pe nasul coroiat. Întrebă cu o voce amabilă, dar tremurată, care îi trăda agitația interioară:

— Olufsen? Ce s-a întâmplat?

Peter nu îi dădu timp lui Harald să răspundă la întrebare. Arătând cu degetul în direcția lui, îl întrebă pe Heis pe un ton răstit:

— E unul dintre elevii dumneavoastră?

Blândul Heis tresări de parcă ar fi primit o lovitură în plex.

— Olufsen e elevul nostru, da.

— A fost arestat azi-noapte, fiindcă a scris prostii pe o construcție militară germană.

Harald își dădu seama că Peter profita cât putea de această ocazie ca să-l umilească pe Heis.

Directorul părea de-a dreptul jignit:

— Îmi pare rău să aud asta.

— În plus, era și beat.

— O, Doamne!

— Poliția trebuie să ia o hotărâre în privința lui.

— Nu cred că…

— Desigur, nu e cazul să dăm pe mâna legii un elev pentru o glumă puerilă.

— Mă bucur să aud asta…

— Dar nici nu vrem să scape nepedepsit.

— Într-adevăr.

— Prietenii noștri germani vor dori să afle în primul rând dacă făptașul a fost pedepsit cum se cuvine.

— Desigur, desigur.

Lui Harald i se făcu milă de Heis, dar, în același timp, regretă că e atât de nevolnic. Până acum nu făcuse decât să se arate de acord cu măgarul de Peter.

— În concluzie, pedeapsa depinde de dumneavoastră, continuă Peter.

— Da? în cel fel?

— Dacă-l lăsăm liber, îl exmatriculați?

Harald înțelese imediat ce urmărea Peter. Voia să se asigure că infracțiunea comisă de el va fi cunoscută de toată lumea. Nu îl

interesa decât să pună familia Olufsen într-o lumină proastă.

Arestarea unui elev de la Jansborg va ajunge pe prima pagină a ziarelor. Rușinea pe care o va simți Heis va fi depășită doar de rușinea părinților lui Harald. Tatăl lui va fi furios la culme, iar mama lui se va da de ceasul morții.

Dar, își dădu seama Harald, dușmănia pe care Peter o purta familiei Olufsen îi tocise instinctele de polițist. Era atât de bucuros că prinsese un Olufsen beat, încât îi scăpase o infracțiune mai gravă. Nu-și pusese nici măcar o clipă problema că ura lui Harald față de naziști ar fi putut depăși simpla mâzgălire a zidurilor, ajungând la spionaj. Răutatea lui Peter îi salvase pielea lui Harald.

Heis dădu primul semn de rezistență:

— Exmatricularea pare un pic prea aspră…

— Nu la fel de aspră ca trimiterea în judecată și, posibil, o condamnare la închisoare.

— Nu, într-adevăr.

Harald nu se băgă în vorbă, fiindcă nu vedea nicio soluție prin care să țină incidentul secret. Se consolă cu gândul că scăpase de Gestapo. Orice altă pedeapsă i se părea minoră.

— Suntem aproape de sfârșitul anului școlar, zise Heis. Nu ar pierde prea multe ore dacă ar fi exmatriculat acum.

— Prin urmare, va trebui să pună osul la muncă.

— Oricum o s-o facă, având în vedere că mai are doar două săptămâni până să termine școala.

— Dar îi va mulțumi pe germani.

— Da? E important, desigur.

— Dacă mă asigurați că va fi exmatriculat, îi dau drumul. Altfel, îl duc înapoi la Politigaarden.

Heis îi aruncă o privire vinovată lui Harald.

— Se pare că școala nu are de ales în această chestiune, nu?

— Așa e, domnule director.

Heis se uită la Peter.

— Bine, atunci îl voi exmatricula.

Peter îi adresă un zâmbet satisfăcut.

— Mă bucur că am rezolvat problema cu înțelepciune, zise el și se ridică. Pe viitor încearcă să nu mai dai de belele, tinere Harald, adăugă cu un aer sentențios.

Harald își feri privirea. Peter dădu mâna cu Heis.

— Vă mulțumesc, domnule inspector, spuse Heis.

— Mă bucur că v-am putut fi de ajutor, replică Peter și ieși din birou.

Harald simți cum i se relaxează toți mușchii. Scăpase. Sigur, acasă va fi iadul pe pământ, dar cel mai important era că prostia lui nu îl compromisese pe Poul Kirke. Cum nu compromisese nici mișcarea de rezistență.

— Îngrozitor ce s-a întâmplat, Olufsen.

— Știu că am greșit…

— Nu la asta mă refer. Bănuiesc că îl cunoști pe vărul lui Mads Kirke.

— Pe Poul, da.

Harald se încordă din nou. Ce mai urma? Oare Heis descoperise implicarea lui în mișcarea de rezistență?

— Ce i s-a întâmplat?

— S-a prăbușit cu avionul.

— Dumnezeule! Am zburat cu el acum câteva zile!

— S-a întâmplat aseară, la școala de piloți…

— Ce?!

— Îmi pare rău, dar Poul Kirke e mort.

10

— Mort? repetă Herbert Woodie cu vocea sugrumată. Cum așa?

— Se zice că s-a prăbușit intenționat cu avionul, replică Hermia tristă și furioasă în același timp.

— Prostul! făcu Woodie fără menajamente. Din cauza lui totul se poate duce de râpă.

Hermia îl privi cu dezgust. În clipa aceea ar fi vrut să-i tragă o palmă peste ochi.

Erau în biroul lui Woodie, la Bletchley Park, împreună cu Digby Hoare. Hermia îi trimisese un mesaj lui Poul Kirke, în care îl ruga să obțină o descriere amănunțită a radarului de pe insula Sande.

— Informația a venit de la Jens Toksvig, unul dintre ajutoarele lui Poul, zise ea străduindu-se să rămână calmă și la obiect. A fost transmisă prin intermediul Legației Britanice din Stockholm, ca de obicei, dar fără să fie codificată – e clar că Jens nu cunoaște codul. Autoritățile au pus prăbușirea pe seama unui accident, dar Jens susține că Poul încerca să scape de niște polițiști care au tras în avion.

— Sărmanul, spuse Digby.

— Mesajul a sosit în dimineața aceasta, continuă Hermia. Tocmai voiam să vi-l aduc la cunoștință, domnule Woodie, când ați trimis după mine.

De fapt, plânsese până atunci. Nu plângea des, dar moartea lui Poul o impresionase până la lacrimi – atât de tânăr și de chipeș, atât de energic! Știa că fusese ucis din cauza ei. Ea îi ceruse să spioneze pentru Marea Britanie, iar faptul că Poul acceptase cu atâta curaj nu făcuse decât să îl împingă la moarte. Hermia se gândise la părinții lui, la vărul lui, Mads, și plânsese și pentru ei. Dar cel mai mult își dorea să termine treaba începută de Poul, pentru ca ucigașii lui să nu aibă câștig de cauză.

— Îmi pare atât de rău, zise Digby și își trecu brațul pe după umerii ei, strângând-o ușor. O mulțime de oameni mor, dar cel mai mult te doare când e vorba de unul pe care îl cunoști.

Hermia încuviință din cap. Pentru niște cuvintele atât de clare și de simple nu putea decât să îi fie recunoscătoare. Ce cumsecade era! Simți o mare afecțiune pentru el, dar imediat își aduse aminte de logodnicul ei și fu încercată de un sentiment de vinovăție. Tare ar fi vrut să îl revadă pe Arne! Să stea de vorbă cu el și să îl atingă – asta i-ar întări dragostea și ar face-o imună la atracția față de Digby.

— Și acum ce facem? întrebă Woodie.

Hermia își adună repede gândurile:

— Jens spune că Paznicii-de-noapte s-au hotărât să se dea la fund, cel puțin pentru o vreme, și să vadă până unde ajunge poliția cu ancheta. În consecință, ca să vă răspund la întrebare, rămânem fără nicio sursă de informații în Danemarca.

— Ceea ce ne face să părem al naibii de incompetenți, remarcă Woodie.

— Lăsați asta, replică Digby tăios. Naziștii au inventat o armă cu care pot să câștige războiul. Credeam că suntem cu ani înaintea lor în ceea ce privește radarul, dar acum am aflat că îl au și ei și că al lor e mult mai bun decât al nostru! Nu mă interesează cum părem în ochii celorlalți. Întrebarea e cum putem afla mai multe amănunte.

Woodie îl privi ofensat, dar nu spuse nimic.

— Nu se poate apela la alte surse de informații? întrebă Hermia.

— Bineînțeles că le încercăm pe toate. Între timp am mai găsit un indiciu: cuvântul *himmelbett* a apărut în mesajele trimise de Luftwaffe.

— *Himmelbett?* repetă Woodie. E un cuvânt compus: „pat cu cer". La ce se referă?

— Înseamnă „pat cu baldachin", interveni Hermia.

— Dar n-are niciun sens, spuse Woodie țâfnos, de parcă ea ar fi fost de vină.

— Ai și contextul? îl întrebă Hermia pe Digby.

— Nu chiar. Se pare că radarul lor funcționează într-un *himmelbett*. Încă n-am înțeles despre ce e vorba.

Hermia luă imediat o hotărâre.

— Va trebui să merg chiar eu în Danemarca.

— Dar e absurd, zise Woodie.

— Nu avem niciun fel de agenți acolo, deci trebuie să infiltrăm pe cineva, continuă ea. Cunosc țara mai bine decât orice agent MI6. De asta și sunt șefa biroului pentru Danemarca. Și vorbesc limba ca un băștinaș. Trebuie să merg acolo.

— Noi nu trimitem femei în astfel de misiuni, spuse Woodie pe un ton care nu admitea replică.

— Ba da, îl contrazise Digby și se întoarse spre Hermia. Pleci la Stockholm chiar în seara asta. Merg și eu cu tine.

— De ce ai spus asta? îl întrebă Hermia pe Digby a doua zi, în timp ce treceau prin Sala Aurită din Stadhuset, celebra primărie din Stockholm.

Digby se opri ca să studieze mozaicul de pe pereți.

— Știam că prim-ministrul va dori ca eu să supervizez o misiune atât de importantă.

— Aha.

— Pe de altă parte, am vrut să rămân singur cu tine. Iar în lipsa unei călătorii cu vaporul spre China, ocazia asta mi se pare cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de când te-am cunoscut.

— Dar știi că va trebui să iau legătura cu logodnicul meu. E singura persoană care ne poate ajuta.

— Știu.

— Și probabil că îl voi revedea cât de curând.

— Mie-mi convine. Nu mă pot lua la întrecere cu un bărbat prins în capcană într-o țară aflată la sute de kilometri depărtare, nevăzut, neauzit și idealizat, de care ești legată prin fire invizibile de

loialitate și vinovăție. Prefer un rival în carne și oase, cu defecte lumești, care se mai și supără pe tine, are mătreață pe guler și se scarpină în fund.

— Dar asta nu-i o întrecere, replică ea exasperată. Îl iubesc pe Arne. Și vreau să mă mărit cu el.

— Dar încă nu te-ai măritat.

Hermia clătină din cap de parcă ar fi vrut să se detașeze de acest gen de discuție. Agrease atenția, atât de romantică, pe care i-o arătase Digby – chiar dacă se simțea vinovată –, însă acum i se părea că o distrage de la ceea ce își propusese să facă. Nu veniseră aici de plăcere, ci fiindcă trebuia să întâlnească pe cineva. Se prefăceau doar că sunt turiști, dornici să vadă cât mai multe.

Părăsiră Sala Aurită și coborâră treptele late, de marmură, ieșind în curtea pietruită. Trecură pe sub o arcadă susținută de coloane de granit roz și ajunseră într-o grădină care dădea spre oglinda cenușie a Lacului Malaren. Întorcându-se ca să privească turnul de o sută de metri care se înălța deasupra clădirii din cărămidă roșie, Hermia verifică dacă cel care îi fila era prin apropiere.

Acesta era un individ plictisit, într-un costum gri și pantofi uzați, care nu făcea mari eforturi ca să-și ascundă prezența. După ce Digby și Hermia părăsiseră Legația Britanică într-o limuzină Volvo cu șofer, adaptată să meargă pe mangal, fuseseră urmăriți de doi inși într-un Mercedes 230 negru. După ce opriseră în fața primăriei, individul în costum gri intrase după ei.

Potrivit atașatului aerian al Marii Britanii, un grup de agenți germani îi ținea sub supraveghere pe toți cetățenii britanici din Suedia. Puteai scăpa de ei, dar așa ceva nu era indicat. Dacă încercai vreo manevră însemna că ești vinovat. Cei care riscaseră fuseseră arestați și acuzați de spionaj, iar autoritățile suedeze fuseseră convinse să-i expulzeze.

Prin urmare, Hermia trebuia să scape de filaj fără ca urmăritorul să-și dea seama.

Urmând un plan prestabilit, Hermia și Digby se preumblării. Prin grădină și, într-un târziu, merseră în spatele clădirii ca să vadă cenotaful ridicat în cinstea întemeietorului orașului, Birger Jarl. Sarcofagul aurit se afla într-o criptă acoperită cu un baldachin și susținută de patru coloane din piatră.

— Ca un *himmelbett*, remarcă Hermia.

Ascunsă vederii, de cealaltă parte a cenotafului, era o suedeză de aceeași statură cu Hermia, tot cu părul negru.

Hermia privi întrebător spre femeie, care înclină hotărât din cap.

Hermia simți un junghi în inimă. Până acum nu făcuse nimic ilegal. Vizita ei în Suedia fusese cât se poate de nevinovată. Dar, din clipa aceasta, avea să încalce legea pentru prima oară în viața ei.

— Repede! zise femeia în engleză.

Hermia își scoase impermeabilul ușor, de vară, și basca roșie și i le dădu celeilalte femei care și le puse imediat. Apoi scoase din buzunar un batic maro-închis pe care și-l înfășură în jurul capului, acoperindu-și părul și o parte din chip.

Suedeza îl luă de braț pe Digby și cei doi se îndepărtară de cenotaf, îndreptându-se agale spre grădină, în văzul tuturor.

Hermia așteptă câteva clipe, prefăcându-se că examinează grilajul complicat din fier forjat care împrejmuia monumentul și temându-se că urmăritorul va deveni bănuitor și se va apropia să verifice dacă e ea sau nu. Dar nu se întâmplă nimic.

Ieși din dosul cenotafului, aproape așteptându-se să dea nas în nas cu el, dar nu găsi pe nimeni. Trăgându-și baticul și mai mult pe față, se îndreptă spre grădină.

Îi văzu pe Digby și momeala cum se apropiau de poartă. Urmăritorul ținea aproape. Planul funcționa.

Hermia o luă în aceeași direcție, pe urma urmăritorului. Așa cum aranjaseră, Digby și femeia merseră direct la mașină, care aștepta în piață. Hermia îi văzu cum urcă în Volvo și pleacă. Individul în costum gri îi urmă în Mercedesul lui. Avea să meargă așa până la

Legație și apoi să raporteze că cei doi vizitatori din Marea Britanie și-au petrecut după-amiaza ca niște turiști inocenți.

Acum Hermia era liberă să facă ce își propusese.

Traversă podul Stadhusbron și se îndreptă spre Piața Gustav Adolf, centrul orașului, mergând repede, nerăbdătoare să își continue misiunea.

Totul se întâmplase cu o viteză uluitoare în ultimele 24 de ore. Hermia avusese la dispoziție doar câteva minute ca să își vâre lucrurile în geamantan; apoi o mașină îi dusese pe ea și pe Digby la Dundee, în Scoția, unde trăseseră la un hotel puțin după miezul nopții. Dimineața, la ivirea zorilor, porniseră spre aerodromul Leuchars, pe coasta Fife, și un echipaj RAF în uniforma civilă a British Overseas Airways Corporation îi dusese la Stockholm, după un zbor de trei ore. Luaseră prânzul la Legația Britanică, apoi puseseră în aplicare planul conceput în mașină, pe drumul de la Bletchley la Dundee.

Întrucât Suedia era neutră, de aici puteai telefona sau scrie unei persoane din Danemarca. Hermia voia să îl sune pe Arne, logodnicul ei. Convorbirile telefonice erau monitorizate, iar scrisorile deschise în Danemarca, așa că trebuia să aibă mare grijă ce spunea. Trebuia să inventeze ceva care să pară inofensiv pentru cel care trăgea cu urechea, dar să îl facă pe Arne să adere la mișcarea de rezistență.

În 1939, când înființase organizația Paznicii-de-noapte, intenționat nu îl indusese și pe Arne. Nu fiindcă bărbatul ar fi avut alte convingeri: era la fel de anti nazist ca și ea, chiar dacă mai puțin înverșunat – îi considera pe nemți niște clovni îmbrăcați în uniforme caraghioase, care țineau morțiș să strice cheful tuturor. Nu, problema era firea lui nepăsătoare, degajarea lui. Era prea deschis și prietenos pentru o activitate clandestină. Totodată, Hermia nu vrusese să-i pună viața în primejdie, deși Poul fusese de acord că nu era potrivit pentru așa ceva. Acum însă era disperată. Arne

rămăsese probabil la fel de vesel și de optimist, dar altă soluție nu avea.

În plus, multe lucruri se schimbaseră de la începutul războiului. Lumea simțea altfel pericolul acum. Mii de tineri excepționali își sacrificaseră deja viața. Arne era ofițer în armata daneză: trebuia să își asume riscuri pentru țara lui.

Pe de altă parte, Hermia simțea un gol în stomac la gândul misiunii pe care avea să i-o încredințeze.

Intră pe Vasagatan, o stradă aglomerată pe care se aflau mai multe hoteluri, gara și poșta centrală. Aici, în Suedia, serviciile telefonice fuseseră întotdeauna separate de oficiile poștale și erau asigurate de ghișee speciale. Hermia fu îndrumată spre un astfel de ghișeu, amplasat în gara centrală.

Ar fi putut telefona de la Legația Britanică, dar asta ar fi stârnit aproape sigur bănuieli. Aici însă nu era nimic ieșit din comun ca o femeie să vorbească într-o suedeză ezitantă, cu accent danez, dorind să ia legătura cu cineva de acasă.

Discutase cu Digby despre posibilitatea ca autoritățile să-i asculte convorbirea. În fiecare centrală telefonică din Danemarca exista cel puțin o tânără germană în uniformă care asculta. Desigur, nu putea trage cu urechea la toate convorbirile, dar germanii acordau o atenție sporită convorbirilor internaționale și apelurilor către bazele militare, motiv pentru care exista o mare probabilitate ca discuția dintre Hermia și Arne să fie monitorizată. Va trebui să comunice prin aluzii și vorbe cu două înțelesuri. Ceea ce nu era foarte greu. Doar fuseseră iubiți, deci îl putea face să înțeleagă fără să fie prea explicită.

Gara era construită ca un castel francez. Holul impunător avea tavanul casetat și era împodobit cu candelabre. Găsi ghișeul și se așeză la rând.

Când ajunse în fața funcționarei, îi spuse că vrea să îl sune pe Arne Olufsen și îi dădu numărul de la școala de piloți. Așteptă

nerăbdătoare și temătoare în timp ce telefonista încerca să obțină legătura. Hermia nici măcar nu știa dacă Arne e la Vodal. Poate că zbura, poate că se învoise în ziua aceea de la bază sau era în permisie. Poate că fusese transferat la altă bază sau își dăduse demisia din armată.

Dar tot avea să dea de urma lui, indiferent unde s-ar fi aflat. Îl putea întreba pe comandantul lui unde plecase, putea vorbi cu părinții lui de pe insula Sande, avea și numerele de telefon ale câtorva dintre prietenii lui din Copenhaga. Avea toată după-amiaza la dispoziție și destui bani ca să telefoneze în mai multe părți.

Va fi ciudat să-l audă după mai bine de-un an. De-abia aștepta, dar era și îngrijorată. Deși nu înceta să-și spună că misiunea era cea care conta cu adevărat, își făcea tot felul de gânduri în privința sentimentelor lui Arne față de ea. Poate că nu o mai iubea ca înainte. Dacă îi va răspunde cu răceală? Sigur i-ar frânge inima. Poate că între timp a întâlnit pe altcineva. La urma urmei, și ea flirtase cu Digby. Oare pentru un bărbat nu era mai ușor să calce pe-alături?

Își aminti vacanța în care schiaseră împreună, pe o pârtie scăldată de soare, lăsându-se când pe o parte, când pe cealaltă, într-un sincron perfect, transpirând în aerul rece, râzând cu bucuria pură a faptului că trăiesc. Oare zilele acelea se vor întoarce vreodată?

Se auzi chemată la cabină.

Ridică receptorul și spuse:

— Alo?

— Cine e la telefon? întrebă Arne.

Hermia îi uitase vocea. Era joasă, caldă și suna de parcă Arne ar fi fost gata să râdă dintr-o clipă într-alta. Vorbea o daneză îngrijită, cu dicția precisă pe care o deprinsese în armată și o urmă de accent iutlandez, moștenit din copilărie.

Își pregătise din timp prima propoziție. Voia să folosească numele lor de alint, sperând că așa îl va preveni pe Arne să fie discret.

Dar pe moment nu izbuti să scoată niciun sunet.

— Alo? Cine e acolo?

Hermia înghiți în sec și își regăsi vocea:

— Alo, Periuță, aici pisica ta neagră.

Îi spunea Periuță, fiindcă așa se simțea mustața lui ori de câte ori o săruta. Porecla ei venea de la culoarea părului.

Fu rândul lui să rămână fără grai. Urmă o tăcere prelungă.

— Ce mai faci? întrebă Hermia.

— Bine, răspunse el în cele din urmă. Dumnezeule, tu ești?

— Da.

— Tu ce mai faci?

— Bine și eu, spuse ea și brusc își dădu seama că nu mai suportă formulele acelea convenționale. Mă mai iubești?

Arne nu răspunse numaidecât, ceea ce o făcu să creadă că sentimentele lui se schimbaseră. Nu vrea s-o spună direct, se gândi ea; va vorbi evaziv, va spune că trebuie să-și reevalueze relația după atâta vreme, dar ea va ști că…

— Te iubesc, răspunse el.

— Chiar?

— Mai mult ca oricând. Și mi-e tare dor de tine.

Hermia închise ochii. Simțind că i se înmoaie picioarele, se rezemă de perete.

— Nici nu-ți închipui cât mă bucur că ești în viață. Nici nu-ți închipui cât de fericit sunt că vorbesc cu tine.

— Și eu te iubesc.

— Ce se întâmplă? Ce mai faci? De unde telefonezi? Hermia încercă să se adune:

— Nu de foarte departe.

Arne sesiză precauția ei și răspunse la fel:

— Bine, am înțeles.

Hermia pregătise din timp partea următoare.

— Ți-aduci aminte de castel?

Existau multe castele în Danemarca, dar unul singur avea o semnificație anume pentru ei.

— Te referi la ruine? Cum să-l uit?

— Ne-am putea întâlni acolo?

— Dar cum o s-ajungi aici… în sfârșit. Vorbești serios?

— Da.

— E drum lung.

— E foarte important.

— Aș merge cu mult mai departe doar ca să te văd. Acum mă gândesc cum să o fac. Am să cer o permisie, dar, dacă n-o obțin, am să fug…

— Să nu faci asta, spuse ea nevrând ca armata să pornească în căutarea lui. Când mai ai o zi liberă?

— Duminică.

Telefonista interveni ca să le spună că mai au zece secunde.

— Mă găsești acolo duminică, zise Hermia în grabă. Sper… Dacă nu reușești, voi reveni în fiecare zi cât timp voi putea.

— Și eu la fel.

— Ai grijă. Te iubesc.

— Te iubesc…

Convorbirea se întrerupse.

Hermia rămase cu receptorul lipit de ureche, ca și cum ar fi vrut să mai stea câteva clipe alături de el. Apoi telefonista o întrebă dacă dorește să mai sune pe cineva. Hermia spuse că nu și puse receptorul în furcă.

Achită convorbirea și ieși ametită de fericire. Rămase în sala mare a gării, sub acoperișul curbat, în timp ce oamenii treceau pe lângă ea în toate direcțiile. Încă o mai iubea. Peste două zile avea să-l vadă. Cineva se lovi de ea. Hermia se refugie într-o cafenea, unde se lăsă să cadă pe un scaun. Două zile.

Castelul în ruine la care se referiseră amândoi atât de enigmatic era Hammershus, o atracție turistică de pe insula Bornholm, în

Marea Baltică. Petrecuseră o săptămână pe insula aceea, în 1939, dându-se drept soț și soție, și făcuseră dragoste printre ruine într-o seară caldă de vară. Arne va lua feribotul din Copenhaga, o călătorie de șapte, opt ore, sau va veni cu avionul din Kastrup, un zbor de aproape o oră. Insula era la 160 km de Danemarca și la doar 32 km de coasta de sud a Suediei. Hermia trebuia să găsească un pescador care să o ducă acolo ilegal.

Dar Hermia se gândea la pericolul la care se expunea Arne, nu la ea. Bărbatul urma să se întâlnească pe furiș cu un agent al serviciilor secrete britanice. Iar ea îi va cere să devină spion.

Dacă va fi prins, va plăti cu viața.

11

La două zile după arestarea lui, Harald se întoarse acasă.

Heis îl lăsase să stea la școală încă două zile ca să-și dea ultimele examene. Avea voie să termine școala, dar nu și să participe la ceremonia de absolvire care urma să aibă loc peste o săptămână. Cel mai important era că locul la universitate îi era asigurat. Va studia fizica sub îndrumarea lui Niels Bohr – asta dacă supraviețuia.

În cele două zile aflase de la Mads Kirke că moartea lui Poul nu survenise în urma unui accident de avion. Armata refuzase să furnizeze detalii, declarând că ancheta era în curs, însă alți piloți spuseseră familiei că la momentul respectiv poliția se afla în baza aeriană și că se trăseseră focuri de armă. Harald era sigur, deși nu îi putea spune nimic lui Mads, că Poul fusese ucis din cauza activității desfășurate în cadrul mișcării de rezistență.

Dar, în drum spre casă, simțea că se teme mai mult de tatăl lui decât de poliție. Călătoria de-a curmezișul Danemarcei, de la Jansborg, în est, la Sande, în largul coastei de vest, se dovedi la fel de anostă ca întotdeauna. Cunoștea prea bine fiecare gară, fiecare debarcader care mirosea a pește, ca și peisajul mereu același – o câmpie verde, nesfârșită. Din cauza întârzierilor trenurilor merse toată ziua, dar tare și-ar fi dorit să nu se mai oprească.

În tot timpul acesta își imagină furia tatălui său. Compuse în minte tot felul de justificări indignate, care nici măcar lui nu i se păreau convingătoare. Încercă să găsească scuze mai mult sau mai puțin umile, incapabil să se oprească la o formulare care să fie sinceră, nu patetică. Se întrebă dacă nu ar fi bine să le spună părinților să fie mulțumiți că încă mai e în viață, fiindcă ar fi putut avea soarta lui Poul Kirke; dar asta însemna să se folosească la modul meschin de o moarte eroică.

Când ajunse pe insulă, își amână sosirea mergând de-a lungul

plajei. Nimerise în plin reflux. Marea de-abia se vedea, la distanță de peste un kilometru – o fâșie îngustă de un albastru-închis, punctată ici și colo de brizanți albi, captivă între albastrul strălucitor al cerului și nisipul gălbui. Era seară, soarele se îndrepta spre asfințit. Câțiva vilegiaturiști se plimbau printre dune, iar un grup de băieți de 12–13 ani juca fotbal. O priveliște încântătoare, dacă, de-a lungul liniei care marca fluxul, la intervale de un kilometru și jumătate, nu ar fi fost buncărele noi, cenușii, din beton, înțesate de artilerie și soldați cu căști de oțel.

Se apropie de noua bază militară și, părăsind plaja, o luă pe poteca lungă care îi dădea ocol, amânând și mai mult întâlnirea cu familia lui. Se întrebă dacă Poul reușise să le trimită britanicilor schița făcută de el. Dacă nu reușise, acum schița se afla mai mult ca sigur în mâna poliției. Oare poliția avea să se întrebe cine a desenat-o? Din fericire, nu exista niciun indiciu care să o lege de Harald. Cu toate acestea, gândul îl înspăimânta. Poliția încă nu știa că încălcase legea, dar știa despre infracțiunea comisă de el.

În sfârșit își văzu casa. Asemenea bisericii, era construită în stilul local, din cărămidă roșie și cu acoperiș de stuf care ajungea până la jumătatea ferestrelor, ca o pălărie trasă pe ochi ca să te apere de ploaie. Pragul de sus era vopsit în dungi oblice, negre, albe și verzi, conform tradiției.

Harald merse în spate și privi prin ochiul de geam în formă de diamant din ușa bucătăriei. Mama lui era singură. Se uită la ea câteva clipe, întrebându-se cum o fi arătând la vârsta lui. Părea obosită de când o știa; dar trebuie să fi fost frumoasă cândva.

Potrivit poveștilor care circulau în familie, toată lumea credea că, la vârsta de 37 de ani, Bruno, tatăl lui Harald, era un celibatar convins, devotat trup și suflet micii secte pe care o păstorea. Apoi o întâlnise pe Lisbeth, cu zece ani mai tânără decât el, și își pierduse capul. Atât de mult se îndrăgostise de ea, încât purtase la biserică o cravată roșie, în încercarea de a părea romantic, iar diaconii se

văzuseră obligați să-l mustre pentru ținuta necuviincioasă.

Văzându-și mama aplecată deasupra chiuvetei, curățând o oală, Harald încercă să și-o imagineze cu părul – care acum era tern și cărunt – negru ca abanosul, ochii căprui și scânteind de umor, pielea netedă și trupul odihnit, plin de energie. Trebuie să fi fost irezistibilă, se gândi Harald, dacă reușise să abată gândurile cuvioase ale tatălui său spre dorințele cărnii. Greu de crezut cum de se întâmplase așa ceva.

Intră, își lăsă geamantanul și își sărută mama.

— Tatăl tău e plecat.

— Unde s-a dus?

— Ove Borking e bolnav.

Ove era un pescar în vârstă și un vajnic membru al congregației.

Harald răsuflă ușurat. Orice amânare a confruntării era o binefacere.

Mama lui avea un aer grav, se cunoștea că plânsese. I se strânse inima când o văzu în starea aceea.

— Îmi pare rău că v-am făcut atâta necaz, mamă.

— Tatăl tău e negru de supărare. Axel Flemming a convocat o întrunire de urgență a consiliului diaconilor ca să discute cazul.

Harald dădu din cap. Se așteptase ca familia Flemming să exploateze din plin întâmplarea.

— Dar de ce-ai făcut asta? întrebă mama lui tânguitor.

Băiatul nu răspunse.

Mama îi făcu un sandvici cu șuncă.

— Ați primit vreo veste de la unchiul Joachim?

— Nimic. Îi tot scriem, dar nu primim niciun răspuns.

Necazurile lui Harald nu erau nimic în comparație cu cele ale verișoarei lui, Monika, rămasă fără un ban și persecutată, neștiind dacă tatăl ei mai trăiește. În copilărie, vizita anuală a verilor Goldstein era evenimentul anului. Timp de două săptămâni atmosfera monastică din casa parohială dispărea, fiind înlocuită de

larmă și bună-dispoziție. Pentru sora lui și familia ei pastorul avea o slăbiciune deosebită, străină celorlalți și mai ales copiilor lui, zâmbind cu înțelegere ori de câte ori comiteau mici păcate, cum ar fi să cumpere înghețată duminica, lucru pentru care i-ar fi pedepsit pe Harald și pe Arne. Pentru Harald, sunetul limbii germane însemna râsete și farse – pe scurt, multă voie bună. Acum se întreba dacă familia Goldstein va mai râde vreodată.

Deschise radioul ca să asculte știrile despre război. Erau proaste. Atacul britanicilor din nordul Africii fusese un eșec catastrofal: jumătate din tancuri pierdute, rămase în pană ori distruse de experimentații tunari germani. Controlul Axei asupra Africii era de nezdruncinat. Radioul danez și BBC-ul spuneau, în esență, același lucru.

La miezul nopții o escadrilă de bombardiere trecu pe deasupra insulei. Harald ieși în curte și văzu că se îndreaptă spre est, ceea ce însemna că avioanele sunt britanice. Doar bombardierele le mai rămăseseră englezilor.

Când reveni în casă, mama îi spuse:

— Tatăl tău s-ar putea să lipsească toată noaptea. Mai bine du-te la culcare.

Harald rămase treaz multă vreme. Se întrebă de ce îi era teamă. Era prea mare ca să mai ia bătaie. Furia tatălui său era cumplită, dar cât de mult îl puteau afecta cuvintele lui? Harald nu se lăsa intimidat ușor. Mai curând contrariul: era înclinat să respingă autoritatea și să o sfideze din pură nesupunere.

Noaptea scurtă se sfârși și perdeaua de la fereastra lui fu încadrată de lumina cenușie a zorilor asemenea ramei unei fotografii. În cele din urmă adormi, gândindu-se că se temea mai mult de suferința tatălui său decât de a lui.

Fu trezit brusc o oră mai târziu.

Ușa se trânti de perete, lumina se aprinse și pastorul se opri lângă patul lui, cu mâinile în șolduri și capul lăsat pe spate.

— Cum de-ai putut face așa ceva? strigă el.

Harald se ridică în capul oaselor, clipind spre tatăl lui, înalt, chel, îmbrăcat în negru, care-l fixa cu ochii aceia albaștri cu care-i înfiora și pe enoriași.

— Ce-a fost în capul tău? Ce te-a apucat?

Harald încercă să nu se chircească în așternuturi ca un copil. Dădu cearșaful la o parte și coborî din pat. Vremea fiind caldă, se culcase doar în chiloți.

— Acoperă-te, băiete. Ești aproape gol.

Absurditatea cuvintelor lui îl făcu pe Harald să-i răspundă pe același ton:

— Dacă te deranjează chiloții mei, nu mai intra în dormitor fără să bați la ușă.

— Să bat la ușă? Nu-mi spune tu să bat la ușă în propria casă!

Harald își dădu seama cu o strângere de inimă că tatăl lui avea răspuns la toate.

— Prea bine, spuse el morocănos.

— Ce naiba te-a apucat? Cum ai putut să te umpli de ocară, cum ai putut să umpli de ocară familia, școala și biserica?

Harald își trase pantalonii pe el și se întoarse spre tatăl lui.

— Ei? îmi răspunzi sau nu?

— Îmi pare rău. Credeam că întrebările tale sunt retorice.

Harald rămase surprins de tonul lui calm, sarcastic.

Bătrânul se înfurie și mai tare.

— Nu încerca să te folosești de ce-ai învățat la școală ca să mă-nfrunți – nu uita că și eu am fost la Jansborg.

— Nu te-nfrunt. Întreb doar dacă ești dispus să mă asculți.

Pastorul ridică mâna de parcă ar fi vrut să-l lovească. Gestul ar fi venit ca o izbăvire, se gândi Harald în timp ce tatăl lui șovăia. Fie că primea lovitura fără să reacționeze, fie că lovea și el, violența ar fi încheiat discuția.

Dar tatăl lui nu voia să se lase cu una, cu două. Lăsă mâna să-i

cadă pe lângă trup și spuse:

— Bine, te ascult. Ce ai de zis în apărarea ta?

Harald își adună gândurile. În tren își încropise mai multe pledoarii, unele dintre ele foarte elocvente, însă acum uitase toate floricelele oratorice.

— Îmi pare rău că am mâzgălit zidul postului de pază, a fost un gest gratuit, o sfidare puerilă.

— Cel puțin!

Preț de o clipă Harald se gândi dacă să-i spună tatălui său despre legătura lui cu mișcarea de rezistență, dar hotărî să nu-și pericliteze și mai mult poziția. În plus, Poul era mort, iar mișcarea de rezistență poate că nici nu mai exista.

Prin urmare, se concentră pe aspectul personal al problemei.

— Îmi pare rău că am făcut de ocară școala, fiindcă Heis e un om cumsecade. Îmi pare rău că m-am îmbătat, fiindcă asta m-a făcut să mă simt groaznic a doua zi dimineața. Dar în primul rând îmi pare rău că i-am pricinuit atâta supărare mamei.

— Dar tatălui tău?

Harald clătină din cap.

— Tu ești supărat fiindcă Axel Flemming a aflat totul și o să te facă de râs. Ți-am rănit orgoliul, dar nu sunt sigur că îți pasă câtuși de puțin de mine.

— Orgoliul? urlă tatăl lui. Ce are orgoliul de-a face cu ce s-a întâmplat? Am încercat să-mi educ fiii să fie niște oameni la locul lor, cumpătați, cu frica lui Dumnezeu – și uite cum m-ai dezamăgit!

Harald era exasperat.

— Nu știu ce mare păcat am comis. Majoritatea bărbaților se îmbată…

— Nu și fiii mei!

— …Măcar o dată în viață.

— Dar tu ai fost *arestat*.

— Am avut ghinion.

— Ba nu, ai avut un *comportament* iresponsabil…

— Și nici măcar nu mi s-a făcut dosar – sergentului chiar i s-a părut amuzantă întâmplarea. „Noi nu suntem patrula care se ocupă de glume", mi-a spus el. Și n-aș fi fost exmatriculat dacă Peter Flemming nu l-ar fi amenințat pe Heis.

— Nu încerca să minimalizezi situația. Niciun membru al familiei noastre nu a călcat într-o închisoare. Ne-ai făcut de râsul lumii, asta e. Expresia pastorului se schimbă brusc. Pentru prima oară furia făcu loc tristeții. Și ar fi la fel de șocant și de tragic dacă aș ști numai eu.

Harald își dădu seama că tatăl lui vorbea cât se poate de sincer, fapt care îl descumpăni. Era adevărat că orgoliul bătrânului fusese rănit, dar asta nu era tot. Chiar îi păsa de fiul său. Lui Harald îi părea rău că fusese sarcastic.

Dar tatăl lui nu îi dădu ocazia să se arate conciliant.

— Mai rămâne de văzut ce facem cu tine.

Harald nu înțelese ce voia să spună.

— Am lipsit doar câteva zile de la școală. Mă pot pregăti pentru universitate și acasă.

— Nu. Nu scapi așa ușor.

Harald avu o presimțire groaznică.

— Ce vrei să spui? Ce ai de gând să faci?

— Nu mai mergi la universitate.

— Ce vorbești? Ba merg, replică Harald simțind că i se face frică.

— Nu te mai trimit la Copenhaga ca să-ți poluezi sufletul cu băutură și jazz. Ai dovedit că nu ești îndeajuns de matur pentru viața la oraș. Vei rămâne aici, unde-o să pot să-ți supraveghez dezvoltarea spirituală.

— Dar nu poți telefona la universitate ca să le spui: „Nu-l primiți pe băiatul ăsta". Mi-au rezervat deja un loc.

— Da, dar nu ți-au dat și bani.

Harald era șocat.

— Bunicul mi-a lăsat bani pentru facultate.

— Dar m-a lăsat pe mine să-i chibzuiesc. Și n-am de gând să ți-i dau ca să-i cheltuiești prin cluburile de noapte.

— Nu sunt banii tăi – n-ai dreptul să-i păstrezi!

— Ba da. Sunt tatăl tău.

Harald rămase împietrit. Nu se gândise la asta. Era singura pedeapsă care îl putea face să sufere cu adevărat. Uluit, spuse:

— Dar întotdeauna mi-ai spus că educația e foarte importantă.

— Educația nu e același lucru cu frica de Dumnezeu.

— Totuși…

Tatăl lui văzu cât e de șocat și mai îndulci tonul:

— Ove Borking a murit acum o oră. Nu avea cine știe ce școală – de-abia știa să-și scrie numele. Și-a petrecut toată viața muncind pe navele altora și n-a câștigat niciodată destui bani ca să cumpere un covor pe care soția lui să-l pună în camera de zi. Dar a crescut trei copii cu frica lui Dumnezeu și în fiecare săptămână a dăruit bisericii o zecime din câștigul lui modest. Asta înseamnă pentru Dumnezeu o viață trăită în vrednicie.

Harald îl cunoscuse și îl simpatizase pe Ove, iar acum îi părea rău că murise.

— A fost un om simplu.

— Nu e nimic rău în simplitate.

— Da, dar dacă toți oamenii ar fi ca Ove, am pescui și acum din bărci scobite.

— Poate. Dar mai întâi de toate va trebui să înveți să fii ca el.

— Adică?

— Îmbracă-te. Pune-ți uniforma și o cămașă curată. Mergi la treabă.

Tatăl lui părăsi încăperea.

Harald se uită lung la ușa închisă. Ce urma?

Se spălă și se bărbieri năuc. Nu îi venea să creadă ce se întâmplă.

Desigur, putea merge la universitate și fără ajutorul tatălui său.

Va trebui să își găsească de lucru ca să se întrețină, dar nu își va permite lecțiile particulare pe care cei mai mulți le considerau esențiale pentru completarea prelegerilor gratuite. Dar, în aceste împrejurări, putea el oare să facă tot ce își propusese? Nu voia doar să treacă examenele. Voia să devină un mare fizician, succesorul lui Niels Bohr. Cum să aspire la așa ceva dacă nu avea bani de cărți?

Avea nevoie de timp ca să se gândească. Și, în timp ce se gândea, trebuia să îi facă pe plac tatălui său.

Coborî la parter și mâncă ceva, fără să se atingă de terciul de ovăz pregătit de mama lui.

Tatăl lui puse șaua pe Major, un cal irlandez cu spatele lat, îndeajuns de puternic ca să-i ducă pe amândoi. Pastorul încălecă, iar Harald se sui în spatele lui.

Traversară insula. Drumul îi luă lui Major mai bine de o oră. Când ajunseră la chei, adăpară calul și așteptară feribotul. Pastorul nu îi dezvăluise încă lui Harald unde mergeau.

Când nava acostă, barcagiul îl salută pe pastor ducând mâna la șapcă.

— Ove Borking a trecut în lumea drepților azi-dimineață, zise pastorul.

— Era de așteptat, răspunse barcagiul.

— A fost un om cumsecade.

— Dumnezeu să-l odihnească.

— Amin.

Ajunseră la țărm și urcară dealul spre piața orașului. Magazinele nu se deschiseseră încă, dar pastorul ciocăni la ușa merceriei. În ușă apăru proprietarul, Otto Sejr, unul dintre diaconii bisericii de pe insula Sande. Acesta părea că îi așteaptă.

Intrară și Harald privi în jur. Vitrine cu suluri de lână colorată. Rafturi cu cupoane de material, pânză de lână, țesături imprimate din bumbac, câteva sortimente de mătase. Sub rafturi erau sertare, fiecare cu eticheta lui: PANGLICĂ – ALBĂ, PANGLICĂ

MULTICOLORĂ, ELASTIC, NASTURI CĂMAȘĂ, NASTURI – DE CORN, BOLDURI, ANDRELE.

Mirosea a naftalină și a lavandă, precum șifonierul unei doamne în vârstă. Mirosul greu îi aduse brusc în minte o scenă din copilărie: cum stătea aici, în timp ce mama cumpăra satin negru pentru cămășile tatălui său.

Magazinul avea un aer vetust acum, probabil din cauza austerității impuse de război. Rafturile de sus erau goale și nu mai exista uimitoarea varietate de culori de odinioară.

Dar ce căuta el aici?

Tatăl lui îi răspunse curând la întrebare.

— Fratele Sejr a fost de acord să-ți dea o slujbă. Ai să-l ajuți aici, servind clienții și încercând să te faci cât mai util cu putință.

Rămas fără replică, Harald își privi lung tatăl.

— Doamna Sejr o duce greu cu sănătatea, nu mai poate munci, iar fiica lor s-a măritat de curând și s-a mutat în Odense, deci e nevoie de-un ajutor în prăvălie, continuă pastorul de parcă asta ar fi explicat totul.

Sejr era un ins mărunțel, chel și cu o mustață subțire. Harald îl știa de-o viață. Era îngâmfat, meschin și viclean. Omulețul îndreptă spre el un deget gras și spuse:

— Dă-ți silința, fii atent, fii supus și s-ar putea să înveți o meserie foarte onorabilă, tinere Harald!

Harald era pur și simplu uluit. De două zile se gândea la felul în care tatăl lui va reacționa la păcatul comis de el, dar nu-și închipuise nicio clipă că va ajunge aici. Era ca o condamnare pe viață.

Tatăl lui dădu mâna cu Sejr și îi mulțumi, apoi îi spuse lui Harald la plecare:

— Ai să iei prânzul aici, cu familia, și ai să vii direct acasă când termini lucrul. Ne vedem diseară.

Zăbovi o clipă, de parcă ar fi așteptat un răspuns, dar, când văzu că Harald nu scoate o vorbă, părăsi magazinul.

— În regulă, zise Sejr. Mai ai timp să dai cu mătura până deschidem. O găsești în dulap. Începi din spate spre față și împingi praful pe ușă afară.

Harald se apucă de treabă. Văzându-l că mătură cu o singură mână, Sejr se răsti la el:

— Cu amândouă mâinile, băiete!

Harald se supuse.

La ora nouă, Sejr puse semnul DESCHIS pe ușă.

— Când vreau să te ocupi de un client, îți spun: „înainte" și tu vii în față. Spui: „Bună dimineața, cu ce vă pot servi?" Dar mai întâi fii atent cum procedez eu cu primii clienți.

Harald urmări cum Sejr vinde șase ace unei femei în vârstă care își numără monedele cu atâta grijă de parcă ar fi fost din aur. Urmă o femeie elegantă, la vreo 40 de ani, care cumpără doi metri de șnur negru. Veni rândul lui Harald să servească. A treia clientă era o femeie cu buzele subțiri care i se păru vag cunoscută. Femeia ceru un mosor de bumbac alb.

Sejr spuse răstit:

— În stânga ta, sertarul de sus.

Harald găsi bumbacul. Prețul era scris cu creionul pe capătul de lemn al mosorului. Luă banii și dădu restul.

Apoi femeia i se adresă:

— Vasăzică, Harald Olufsen, te-ai dedat plăcerilor lumești din câte am auzit.

Harald se înroși. Nu se pregătise pentru asta. Oare tot orașul știa ce făcuse? Nu avea de gând să se apere în fața mahalagioaicelor, așa că nu răspunse.

— Tânărul Harald va fi influențat în bine aici, doamnă Jensen.

— Sunt sigură că-i va prii.

Harald își dădu seama că cei doi îi savurau din plin umilința.

— Mai doriți ceva? întrebă el.

— A, nu, mulțumesc, răspunse doamna Jensen, dar nu se mișcă

din loc. Vasăzică, nu mai mergi la universitate?

Harald se întoarse și întrebă:

— Unde e toaleta, domnule Sejr?

— În spate, pe trepte în sus.

În timp ce se îndepărta, Harald îl auzi pe Sejr scuzându-se:

— Nu prea e în apele lui, desigur.

— Nu-i de mirare, replică femeia.

Harald urcă treptele spre apartamentul de la etaj. Doamna Sejr era în bucătărie, îmbrăcată într-un capot roz, matlasat. Spăla niște căni în chiuvetă.

— Am doar câțiva heringi pentru prânz, spuse ea. Sper că nu mănânci prea mult.

Rămase mai mult timp în baie și, când reveni în magazin, constată ușurat că doamna Jensen plecase.

— Oamenii sunt curioși de la natură. Tu trebuie să fii politicos, orice-ar spune.

— Viața mea nu-i treaba doamnei Jensen, răspunse Harald furios.

— Dar e clientul nostru și clientul are întotdeauna dreptate.

Dimineața se scurse dureros de încet. Sejr verifică stocul, făcu mai multe comenzi, se îngriji de contabilitate, răspunse la telefon și în tot acest timp Harald fu nevoit să aștepte, gata să servească următoarea persoană care trecea pragul magazinului. Partea bună era că se putea gândi în voie. Avea să-și petreacă viața vânzând mosoare de bumbac gospodinelor? Așa ceva era de neconceput.

După două ore, când doamna Sejr le aduse câte o cană de ceai, hotărâse deja că n-o să lucreze aici nici măcar pe durata verii.

Până la prânz știa că nu va rezista nici măcar până la sfârșitul zilei.

Când Sejr puse semnul ÎNCHIS pe ușă, Harald îl anunță:

— Ies la o mică plimbare.

Sejr rămase surprins.

— Dar doamna Sejr a pregătit masa.

— Mi-a spus că n-are destulă mâncare, replică Harald și deschise ușa.

— Ai doar o oră liberă! strigă Sejr după el. Să nu întârzii!

Harald coborî dealul și urcă în feribot.

Ajunse pe insulă și o luă de-a lungul plajei spre casa parohială. Simți cum i se strânge inima când văzu dunele, întinderea de nisip umed și marea nesfârșită. Priveliștea îi era la fel de cunoscută precum propriul chip, în oglindă, însă acum avea senzația dureroasă a unei pierderi ireparabile. Aproape că îi venea să plângă și după o vreme înțelese și motivul.

Azi va părăsi acest loc.

Explicația veni în același timp: nu era nevoie să facă ceea ce i se spusese să facă, dar nici nu putea rămâne acasă după ce își sfida tatăl. Va trebui să plece.

Gândul de a nesocoti ordinul tatălui său încetase să-l mai înspăimânte, își dădu el seama în timp ce păși hotărât pe nisip. Decizia lui nu i se mai părea atât de dramatică. Oare când se petrecuse această schimbare? Probabil atunci când pastorul îl anunțase că nu-i va da banii rămași de la bunicul. O trădare revoltătoare care le afectase serios relația. În clipa aceea Harald înțelesese că nu se mai putea încrede că tatăl lui îi voia doar binele. Acum trebuia să-și poarte singur de grijă.

Concluzia era mai mult decât prozaică. Bineînțeles că trebuia să-și ia viața în propriile mâini. Ca și cum și-ar fi dat seama că Biblia nu este infailibilă: nu reușea să înțeleagă cum de fusese atât de încrezător.

Când ajunse la casa parohială, calul nu era în padoc. Harald bănui că tatăl lui se întorsese la familia Borking ca să pregătească înmormântarea lui Ove. Intră pe ușa de la bucătărie. Mama lui curăța cartofi la masă. Îl privi speriată. Harald o sărută, dar nu îi dădu niciun fel de explicație.

Merse în camera lui și își făcu geamantanul de parcă s-ar fi

pregătit de școală. Mama lui veni după el și se opri în pragul ușii, ștergându-și mâinile cu un șervet. Harald îi văzu chipul ridat și trist și întoarse repede privirea. După o vreme, mama îl întrebă:

— Unde te duci?

— Nu știu.

Harald se gândi la fratele lui. Se duse în biroul tatălui său, ridică receptorul și ceru o convorbire cu școala de piloți. Arne îi răspunse după câteva minute. Harald îi spuse ce se întâmplase.

— Bătrânul a mers prea departe, comentă Arne. Dacă ți-ar fi găsit o slujbă dură, de exemplu să cureți pește la fabrica de conserve, ai fi rămas doar ca să-i dovedești că ești un bărbat adevărat.

— Poate că da.

— Dar într-un amărât de magazin oricum nu aveai să rămâi prea mult. Tata mai face și prostii. Unde vrei să te duci?

Harald nu se hotărâse încă, dar acum îi veni o idee.

— La Kirstenslot. Acasă la Tik Duchwitz. Dar nu-i spune lui tata. Nu vreau să vină după mine.

— S-ar putea să-i spună bătrânul Duchwitz.

Avea dreptate, reflectă Harald. Tatăl atât de respectabil al lui Tik n-avea s-arate prea multă înțelegere pentru un fugar ca el, amator de boogie și de scris prostii pe ziduri. Dar mănăstirea aflată în ruine era folosită ca dormitor de muncitorii sezonieri de la fermă.

— Am să dorm în vechea mănăstire. Tatăl lui Tik nici măcar nu va afla că sunt acolo.

— Și cum ai să te descurci cu mâncarea?

— Poate găsesc ceva de lucru la fermă. Vara angajează elevi acolo.

— Bănuiesc că Tik e încă la școală.

— Dar m-ar putea ajuta soră-sa.

— O știu. A ieșit cu Poul de câteva ori. Karen.

— Doar de câteva ori?

— Da. De ce, îți place?

— Nu-i de nasul meu.

— Cam așa ceva.

— Ce s-a întâmplat cu Poul… până la urmă?

— Totul s-a întâmplat din cauza lui Peter Flemming.

— Peter!

Mads Kirke nu știuse asta.

— A venit cu o mașină plină de polițiști ca să pună mâna pe Poul. Poul a încercat să scape cu avionul, dar Peter a tras în el. Avionul s-a prăbușit și a luat foc.

— Dumnezeule! Erai acolo?

— Nu, mi-a povestit unul dintre mecanicii mei.

— Mads mi-a spus ceva, dar nu știa toată povestea. Deci Peter Flemming l-a ucis pe Poul. Îngrozitor.

— Nu vorbi prea mult despre asta, să nu dai de necaz. Versiunea oficială e că a fost un accident.

— Am înțeles, zise Harald sesizând că Arne nu-i spusese și *de ce* voia poliția să pună mâna pe Poul.

Arne trebuie să fi observat că nici Harald nu întrebase de ce.

— Ține-mă la curent cum te descurci la Kirstenslot. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Mulțumesc.

— Mult noroc, puștiule.

În timp ce Harald punea receptorul în furcă, intră tatăl lui.

— Ce cauți aici?

Harald se ridică în picioare.

— Dacă vrei bani pentru convorbirea telefonică, cere-i lui Sejr plata pentru cât am muncit azi-dimineață.

— Nu vreau bani. Vreau să știu de ce nu ești la magazin.

— Destinul meu nu e să fiu negustor de mărunțișuri.

— Habar n-ai care îți este destinul.

— S-ar putea, zise Harald și părăsi încăperea.

Se duse în atelier și aprinse boilerul de la motocicletă. În timp ce

aștepta să se întețească aburul, umplu atașul cu turbă. Nu știa de câtă turbă va avea nevoie ca să ajungă la Kirstenslot, de aceea o luă pe toată. Se întoarse în casă și își luă geamantanul.

Tatăl lui îl întrebă în bucătărie:

— Unde te duci?

— Prefer să nu spun.

— Îți interzic să pleci.

— Nu-mi mai poți interzice nimic, tată, spuse Harald calm. Nu mai vrei să mă întrețții. Faci tot posibilul să-mi sabotezi șansele la educație. Mă tem că nu mai ai dreptul să-mi spui ce trebuie să fac.

Pastorul îl privea înmărmurit.

— Trebuie să-mi spui unde te duci.

— Nu.

— De ce?

— Dacă nu știi unde sunt, nu-mi poți strica planurile.

Pastorul părea rănit de moarte. Harald simți un junghi în inimă. Nu voia să se răzbune și nu simțea niciun fel de satisfacție să își vadă tatăl îndurerat; dar se temea că, dacă va arăta că îi pare rău, va șovăi și în cele din urmă va ceda insistențelor lui de a rămâne. Drept urmare îi întoarse spatele și ieși din casă.

Fixă geamantanul în spatele motocicletei și părăsi atelierul.

Mama lui veni în fugă și îi vârî o boccea în mâini.

— Mâncare, spuse ea plângând.

Harald puse mâncarea în ataș, lângă turbă.

Se urcă pe motocicletă și mama lui îl îmbrățișă.

— Tatăl tău te iubește, Harald. Înțelegi ce-ți spun eu?

— Da, mamă, cred că da.

— Să-mi dai de veste că totul e bine. Telefonează sau trimite o carte poștală, îi zise ea și-l sărută.

— Da, mamă.

— Promite.

— Promit.

Mama îi dădu drumul, iar el se îndepărtă.

12

Peter Flemming își dezbrăca soția.

Femeia stătea pasivă în fața oglinzii – o statuie caldă, palidă și frumoasă. Peter îi scoase ceasul de la mână și colierul, apoi, cu răbdare, îi desfăcu copcile de la rochie; degetele lui boante deveniseră experte după atâtea ore de practică. Se încruntă dezaprobator când văzu o pată, de parcă Inge ar fi pus mâna pe ceva lipicios și s-ar fi șters de șold. De obicei era foarte curată. Îi trase rochia peste cap, atent să nu-i ciufulească părul.

Inge era la fel de drăgălașă ca atunci când o văzuse pentru prima oară în lenjerie intimă. Atunci fusese numai zâmbet și vorbe de alint, iar pe chip i se citise nerăbdarea și un pic de teamă. Astăzi însă chipul ei era inexpresiv.

Îi atârnă rochia în șifonier, apoi îi scoase sutienul. Avea sânii plini și rotunzi, cu sfârcurile atât de deschise la culoare încât păreau aproape invizibile. Peter înghiți în sec și se sili să nu-i privească. O așeză pe scaunul din fața măsuței de toaletă, o descălță, îi desfăcu jartierele, îi scoase ciorapii, apoi portjartierul. O ridică din nou în picioare ca să-i dea jos chiloții. Simți cum crește dorința în el în timp ce-i descoperea cârlionții blonzi dintre picioare. Întoarse privirea dezgustat de el însuși.

Știa că poate avea contact sexual cu ea, dacă voia. Inge ar fi stat nemișcată, acceptând impasibilă, la fel cum accepta orice i se întâmpla. Dar Peter nu se simțea în stare să facă așa ceva. Încercase o dată, la scurt timp după ce Inge ieșise din spital, spunându-și că poate asta va reaprinde în ea scânteia conștiinței de sine; gestul îl revoltase însă și se oprise după câteva secunde. Acum dorința renăștea și trebuia să și-o înăbușe, chiar dacă știa că, cedându-i, nu ar obține nicio satisfacție.

Îi aruncă furios chiloții în coșul de rufe. Inge rămase nemișcată în

timp ce Peter trase un sertar și scoase o cămașă de noapte din bumbac alb, brodat cu flori minuscule, un dar de la mama lui. Era întruchiparea inocenței așa cum stătea acolo, goală, și a o dori i se părea un păcat la fel de mare cu a dori un copil. Îi trase cămașa de noapte peste cap, îi vârî brațele în ea și o netezi cu palmele. Se uită în oglindă peste umărul ei. Modelul înflorat i se potrivea, Inge era atât de frumoasă. I se păru că vede o urmă de zâmbet fluturându-i pe buze, dar poate că imaginația îi juca feste.

O duse la baie, apoi o întinse pe pat. În timp ce se dezbrăca, își privi corpul în oglindă. De-a curmezișul stomacului avea o cicatrice – amintirea unei încăierări de stradă dintr-o noapte de sâmbătă, pe care o înăbușise pe când era tânăr polițist. Nu mai avea fizicul atletic din tinerețe, dar era încă în formă. Se întrebă cât va mai trece până când o altă femeie îi va atinge pielea cu mâini lacome.

Își puse pijamaua, dar nu îi era somn. Se hotărî să se întoarcă în camera de zi ca să mai fumeze o țigară. Se uită la Inge. Stătea întinsă, nemișcată, cu ochii deschiși. O va auzi dacă se va mișca. În general știa când soția lui avea nevoie de ceva. Se ridica în capul oaselor și aștepta, de parcă nu știa ce să facă, iar el trebuia să ghicească ce vrea: să bea apă, să meargă la toaletă, un șal ca să se încălzească sau ceva mai complicat. Din când în când se plimba de colo-colo prin apartament, la întâmplare, dar se oprea brusc, fie la o fereastră, fie privind neajutorată la o ușă închisă, fie în mijlocul camerei.

Părăsi dormitorul și traversă micul hol spre camera de zi, lăsând ambele uși deschise. Își găsi țigările, apoi, din instinct, scoase dintr-un dulap o sticlă plină pe jumătate cu lichior și își umplu un pahar. Sorbind lichiorul și trăgând din țigară începu să se gândească la săptămâna care trecuse.

Începuse bine și se terminase prost. Începuse prin a prinde doi spioni, Ingemar Gammel și Poul Kirke. Interesant era că aceștia nu făceau parte din țintele lui obișnuite, șefi de sindicat care îi

intimidau pe spărgătorii de grevă sau comuniști care trimiteau scrisori codificate la Moscova, în care anunțau că Iutlanda e gata de revoluție. Nu, Gammel și Kirke erau spioni adevărați, iar schițele pe care Tilde Jespersen le găsise în biroul lui Kirke constituiau informații militare foarte importante.

Steaua lui Peter părea să fie în plină ascensiune. Unii dintre colegii lui începuseră să îl trateze cu răceală, dezaprobând entuziasmul cu care coopera cu ocupanții germani, dar lui nici că-i păsa. Generalul Braun îl chemase să-i spună că, după părerea lui, Peter ar trebui să conducă Departamentul de Securitate. Nu spusese însă ce se va întâmpla cu Frederik Juel. Doar îi dăduse de înțeles că postul va fi al lui Peter, dacă va reuși să rezolve acest caz.

Era păcat că Poul Kirke murise. Dacă ar fi rămas în viață, poate că ar fi dezvăluit numele colaboratorilor săi, de unde îi veneau ordinele și cum reușea să le trimită informații britanicilor. Gammel însă trăia, fusese dat pe mâna Gestapoului pentru un „interogatoriu exhaustiv", dar până acum nu mărturisise nimic, probabil fiindcă nu știa prea multe.

Peter anchetase cazul cu energia și hotărârea obișnuite. Îl luase la întrebări pe superiorul lui Poul, îngâmfatul comandant de escadrilă Renthe. Vorbise și cu părinții lui Poul, cu prietenii lui, chiar și cu vărul lui, Mads, dar nu scosese nimic de la ei. Pusese detectivi pe urmele prietenei lui Poul, Karen Duchwitz, dar până acum aceasta nu părea a fi decât o elevă sârguincioasă de la școala de balet. Peter îl pusese sub observație și pe Arne Olufsen, cel mai bun prieten al lui Poul. În Arne își punea cele mai mari speranțe, fiindcă acesta ar fi putut desena cel mai ușor baza militară de pe Sande. Dar Arne își văzuse conștiincios de treabă toată săptămâna. În seara aceea, vineri, plecase cu trenul la Copenhaga, ceea ce nu era deloc neobișnuit.

După un început în forță, cazul părea să fi ajuns într-un punct mort.

Triumful minor al săptămânii fusese umilirea lui Harald, fratele lui Arne. Peter era însă sigur că Harald nu era implicat în acte de spionaj. Cel care își risca viața ca spion nu scria prostii pe pereți.

Tocmai se întreba care era pasul următor, când auzi un ciocănit în ușă.

Se uită la ceasul de pe cămin. Era zece și jumătate, nu foarte târziu, dar, oricum, un moment nu tocmai potrivit pentru o vizită neanunțată. Musafirul nu avea cum să fie surprins dacă îl găsea în pijama. Se duse în hol și deschise ușa. Era Tilde Jespersen, cu o bască albastră precum cerul pe părul blond, cârlionțat.

— A intervenit ceva. M-am gândit că e bine să discutăm.

— Sigur. Intră. Scuză-mi ținuta.

Tilde se uită la modelul de pe pijamaua lui și zâmbi larg.

— Elefanți, zise ea și intră în camera de zi. Nu mi-aș fi închipuit niciodată.

Peter se simți stingher, regretând că nu își pusese un halat pe el, deși era prea cald.

Tilde se așeză și întrebă:

— Unde e Inge?

— În pat. Vrei puțin lichior?

— Mulțumesc.

Peter aduse două pahare și le umplu.

Tilde își puse picior peste picior. Avea genunchii rotunzi și gambele împlinite, opusul picioarelor suple ale lui Inge.

— Arne Olufsen și-a cumpărat bilet pentru feribotul de Bornholm care pleacă mâine.

Peter încremeni cu paharul la buze.

— Bornholm, murmură el.

Insula daneză atât de apropiată de coasta Suediei. Asta să fie ocazia pe care o aștepta?

Tilde își scoase o țigară, iar Peter i-o aprinse. Scoțând fumul pe nări, femeia spuse:

— Sigur, poate că are o permisie și s-a hotărât să și-o petreacă acolo…

— Da. Dar pe de altă parte, poate că vrea să fugă în Suedia.

— La asta m-am gândit și eu.

Peter dădu paharul pe gât plin de satisfacție.

— Cine îl urmărește?

— Dresler. M-a înlocuit acum cincisprezece minute. Am venit direct aici.

Peter se sili să fie sceptic. Era foarte ușor, în cursul unei anchete, să te lași indus în eroare de propriile dorințe.

— Dar de ce să vrea Olufsen să părăsească țara?

— Poate că l-a speriat ce s-a întâmplat cu Poul Kirke.

— Nu se poartă ca un om speriat. Până azi și-a făcut datoria aparent fără nicio problemă.

— Poate c-a observat că e urmărit.

Peter încuviință din cap.

— Mai devreme sau mai târziu toți observă.

— La fel de bine poate că se duce la Bornholm ca să spioneze. Poate că britanicii i-au ordonat să meargă acolo.

Peter o privi cu îndoială.

— Ce mare lucru e pe insula Bornholm?

Tilde ridică din umeri.

— Poate că asta e și întrebarea la care vor un răspuns. Sau poate că e un loc de întâlnire. Ține cont că, dacă de la Bornholm se poate ajunge în Suedia, călătoria în sens invers e probabil la fel de ușoară.

— Ai dreptate.

Tilde avea o gândire precisă, își zise Peter. Lua în calcul toate posibilitățile. Se uită la fața ei inteligentă și la ochii albaștri, atât de limpezi. Apoi se uită la buzele ei în timp ce vorbea.

Tilde nu părea conștientă de privirea lui scrutătoare.

— Moartea lui Kirke a dus probabil la întreruperea procedurii obișnuite de comunicare. Acesta ar putea fi un plan de rezervă, în

caz de urgență.

— Nu sunt convins – dar există o singură cale de a afla.

— Să continuăm supravegherea lui Olufsen?

— Exact. Spune-i lui Dresler să meargă pe feribot cu el.

— Olufsen și-a luat o bicicletă. Să-i spun lui Dresler să-și ia și el una?

— Da. Pe urmă rezervă două bilete de avion pentru Bornholm, la cursa de mâine. Mergem împreună acolo. Vreau să ajungem înaintea lui Olufsen.

Tilde își stinse țigara în scrumieră și se ridică.

— Am înțeles.

Peter nu dorea ca Tilde să plece. Lichiorul îi încălzise stomacul, se simțea relaxat și îi plăcea compania acelei femei atrăgătoare. Dar nu știa ce motiv să invoce ca să o rețină.

O urmă în hol.

— Atunci ne vedem mâine, la aeroport.

— Da, răspunse el și puse mâna pe clanță, dar nu o apăsă. Tilde…

Femeia îl privi cu o expresie neutră.

— Da?

— Mulțumesc. Ai făcut treabă bună.

Tilde îi atinse ușor obrazul.

— Somn ușor, spuse ea, dar rămase pe loc.

Peter o privi lung. O urmă de zâmbet îi înflori în colțurile gurii, însă bărbatul nu își dădea seama dacă era o invitație. Se aplecă și în clipa următoare o sărută.

Tilde îl sărută cu pasiune, surprinzându-l. Îi trase capul spre ea și îi vârî limba în gură. După un moment de descumpănire, Peter reacționă, apucând-o de sânul moale și strângându-l cu putere. Femeia scoase un sunet răgușit și își lipi șoldurile de trupul lui.

Peter văzu o mișcare cu coada ochiului. Își dezlipi buzele de gura lui Tilde și întoarse capul.

Inge stătea în pragul ușii, ca o stafie în cămașa alburie de noapte. Avea aceeași privire inexpresivă, dar se uita direct la ei. Peter lăsă să-i scape un suspin.

Tilde se desprinse din îmbrățișarea lui. Bărbatul se întoarse ca să-i spună ceva, dar nu izbuti să rostească niciun cuvânt. Femeia deschise ușa și ieși. Dispăru într-o clipă.

Ușa se închise cu zgomot.

Cursa zilnică de la Copenhaga la Bornholm era efectuată de liniile aeriene daneze DDL. Pleca la nouă dimineața și dura o oră. Avionul ateriza pe un aerodrom aflat la mai bine de un kilometru de orașul principal al insulei, Ronne. Peter și Tilde fură întâmpinați de șeful poliției locale care le împrumută o mașină cu atâta pompă, de parcă le-ar fi încredințat bijuteriile coroanei.

Intrară în oraș. Era un loc liniștit, cu mai mulți cai decât mașini. Casele construite pe jumătate din lemn erau vopsite în culori vii, contrastante: galben-închis, roz-teracotă, verde pădure și roșu-ruginiu. În piața centrală, doi soldați germani fumau și din când în când schimbau câte-o vorbă cu trecătorii. Din piață, o stradă pietruită cobora spre port. La mal era tras un torpilor al marinei germane, la care se zgâiau mai mulți copii. Peter localiză debarcaderul, vizavi de clădirea vămii, cea mai mare din oraș.

Peter și Tilde cutreierară orașul ca să se familiarizeze cu străzile, iar după-amiaza reveniră în port, ca să ia feribotul. Niciunul nu aduse vorba despre sărutul din noaptea trecută, însă Peter era extrem de conștient de prezența feminină de alături: parfumul floral, derutant, ochii albaștri, mereu în alertă, gura care îl sărutase cu atâta pasiune. În același timp și-o amintea și pe Inge, cum stătea în pragul dormitorului, cu fața albă și inexpresivă – un reproș mult mai chinuitor decât orice acuzație explicită.

În timp ce feribotul se apropia de debarcader, Tilde zise:

— Sper că am avut dreptate și că Arne e spion.

— Nu ți-ai pierdut entuziasmul?

— De ce spui asta? replică Tilde tăios.

— Mă refer la discuția noastră despre evrei.

— A, da, făcu Tilde și ridică din umeri. Ai avut dreptate, nu? Ai dovedit-o. Am făcut descinderea la sinagogă și l-am prins pe Gammel.

— Mă întrebam dacă nu cumva moartea lui Kirke a fost prea mult pentru tine…

— Nu uita că și soțul meu a murit, răspunse ea cu duritate în glas. Nu mă deranjează să văd cum mor criminalii.

Tilde era mult mai dură decât crezuse el. Peter își ascunse zâmbetul de satisfacție.

— Deci rămâi în poliție.

— Alt viitor nu văd. În plus, s-ar putea să fiu prima femeie cu grad de sergent.

Peter se îndoia de asta. Ar fi însemnat ca bărbații să primească ordine de la o femeie, ceea ce era de neconceput. Dar nu o contrazise.

— Braun mi-a promis promovarea dacă reușesc să capturez rețeaua asta de spioni.

— Pe ce post?

— Șef al departamentului. Postul lui Juel.

Cel care devenea șef al Departamentului de Securitate la vârsta de 30 de ani putea la fel de bine să fie numit șeful întregii poliții din Copenhaga, se gândi el. Inima începu să-i bată cu putere când își imagină disciplina pe care o va impune cu sprijinul naziștilor.

Tilde îi zâmbi călduros. Atingându-i brațul, spuse:

— Atunci să ne asigurăm că-i prindem pe toți.

Feribotul acostă și pasagerii începură să coboare.

— Îl știi pe Arne din copilărie. E genul de om care s-ar apuca de spionaj?

— Aș spune că nu, răspunse Peter gânditor. E o fire prea

nepăsătoare.

— Aha, făcu Tilde încruntată.

— De fapt, dacă n-ar fi avut o logodnică englezoaică, nu l-aș fi considerat suspect.

Tilde se însenină la față.

— Atunci corespunde.

— Nu știu dacă mai sunt logodiți. Tipa a șters-o în Anglia când au venit germanii. Dar posibilitatea rămâne.

Coborâră mai bine de o sută de pasageri, unii pe jos, câțiva în mașini, mulți cu biciclete. Insula era lată de numai 30 km, așa că bicicleta rămânea cel mai simplu mijloc de locomoție.

— Uite-l, zise Tilde arătând cu degetul.

Peter îl văzu pe Arne Olufsen îmbrăcat în uniformă, împingând o bicicletă.

— Dar unde e Dresler?

— La patru oameni mai în spate.

— Îl văd.

Peter își puse ochelarii de soare și își trase pălăria pe ochi, apoi porni motorul. Arne se urcă pe bicicletă și începu să pedaleze pe strada pietruită spre centrul orașului, urmat de Dresler. Peter și Tilde veneau încet cu mașina.

Arne ieși din oraș și se îndreptă spre nord. Peter începu să-și facă griji. Erau puține mașini pe drum, iar el nu trebuia să depășească bicicletele. Curând se văzu obligat să rămână mult în spate de teamă să nu fie reperat. După câteva minute mări viteza până când îl zări pe Dresler, apoi încetini din nou. Doi soldați germani într-o motocicletă cu ataș trecură pe lângă ei, făcându-l să regrete că nu împrumutase o motocicletă în locul mașinii.

După câțiva kilometri mașina lor era singură pe șosea.

— Extraordinar! exclamă Tilde cu o voce subțire, enervată. Sigur o să ne vadă.

Peter încuviință din cap. Tilde avea dreptate, dar un gând

neașteptat îl făcu să zâmbească.

— Și când o să ne vadă, reacția îl va da de gol.

Femeia îl privi întrebătoare, dar Peter nu o lămuri.

Mări viteza. Luând un viraj, îl văzu pe Dresler ghemuit după un copac de la marginea drumului; vreo sută de metri mai încolo Arne stătea pe un zid și fuma o țigară. Peter nu avu altă soluție decât să treacă mai departe. Merse așa vreun kilometru, după care opri și dădu mașina înapoi, pe un drum de țară.

— Voia să vadă dacă e urmărit sau doar se odihnea? întrebă Tilde.

Peter ridică din umeri.

Câteva minute mai târziu Arne trecu pe lângă ei, urmat de Dresler. Peter intră din nou pe șosea.

Se înserа. După 6 km ajunseră la o răscruce. Dresler oprise și acum privea nedumerit.

Nici urmă de Arne.

Dresler se apropie de mașină, disperat.

— Îmi pare rău, șefu'. A accelerat brusc și mi-a luat-o înainte. L-am pierdut din ochi și acum nu știu încotro a luat-o.

— Ei, drăcie! spuse Tilde. Sigur și-a gândit mișcarea. E clar că știe drumurile pe aici.

— Îmi pare rău, repetă Dresler.

— S-a dus promovarea ta – și a mea, zise Tilde calm.

— Nu fi așa de prăpăstioasă, replică Peter. Asta-i o veste bună.

— Cum așa? întrebă Tilde uluită.

— Dacă un om nevinovat crede că e urmărit, ce face? Se oprește, se întoarce și întreabă: „Ce dracu' te ții de coada mea?" Numai un om vinovat încearcă să scape de echipa care îl ține sub supraveghere. Înțelegi? Asta înseamnă că am avut dreptate: Arne Olufsen e spion.

— Dar l-am pierdut.

— A, nicio pagubă! Îl găsim noi.

Petrecură noaptea la un hotel de pe malul mării, cu o baie la capătul fiecărui coridor. La miezul nopții Peter își puse halatul peste pijama și bătu la ușa camerei în care stătea Tilde.

— Intră! strigă ea.

Peter intră. Femeia stătea în capul oaselor pe patul îngust, într-o cămașă de noapte din mătase albastră, ușoară, și citea un roman american, *Pe aripile vântului.*

— N-ai întrebat cine e la ușă.

— Știam cine e.

Ca orice detectiv cu vechi state de serviciu, observă că Tilde se rujase, se pieptănase cu grijă și că în aer plutea acel parfum floral, ca și cum s-ar fi pregătit de o întâlnire amoroasă. O sărută pe buze, iar ea îi mângâie ceafa. După o clipă Peter privi înapoi, spre ușă, ca să se asigure că o închisese.

— Nu e aici, zise Tilde.

— Cine?

— Inge.

Peter o sărută din nou, dar câteva momente mai târziu își dădu seama că nu se excită. Se desprinse de Tilde și se așeză pe marginea patului.

— Și eu fac la fel, spuse Tilde.

— Ce anume?

— Mă tot gândesc la Oskar.

— E mort.

— Poate că și Inge e moartă.

Peter tresări.

— Iartă-mă. Dar e adevărat. Eu mă gândesc la soțul meu, tu te gândești la soția ta, dar nici unuia din ei nu-i pasă.

— N-a fost la fel aseară, în apartamentul meu.

— Fiindcă n-am avut timp să ne gândim.

Era absurd, cugetă Peter. În tinerețe fusese un seducător sigur de

el, capabil să convingă multe femei să-i cedeze și să le satisfacă aproape pe toate. Oare să-și fi ieșit din mână?

Își scoase halatul și se strecură în pat, lângă ea. Era caldă și dornică, iar trupul ei plin de rotunjimi era moale la pipăit, pe sub cămașa de noapte. Tilde stinse lumina. Peter o sărută, dar fără să reînvie pasiunea din noaptea trecută.

Rămaseră unul lângă celălalt în întuneric.

— Nu-i nimic, zise ea. Trebuie să lași în urmă trecutul. Știu că ți-e greu.

O sărută din nou, scurt; apoi se ridică din pat și se întoarse în camera lui.

13

Viața lui Harald era distrusă. Toate planurile lui se duseseră pe apa sâmbetei și acum nu mai avea niciun viitor. Dar, în loc să-și plângă de milă, aștepta cu nerăbdare revederea cu Karen Duchwitz. Își amintea pielea ei albă și părul roșu aprins, felul în care mergea, de parcă ar fi dansat, și nimic nu părea mai important decât reîntâlnirea cu ea.

Danemarca era o țară mică și frumoasă, dar la 35 km pe oră lăsa impresia unui deșert necuprins. Motocicleta lui Harald avu nevoie de o zi și jumătate ca să parcurgă drumul de la insula Sande până la Kirstenslot, de-a curmezișul țării.

Înaintarea motocicletei prin peisajul vălurit, monoton, fu întreruptă de mai multe pene. Una de cauciuc, cam la 45 km de casă. Următoarea, pe podul lung care lega Peninsula Iutlanda de insula centrală Fyn, când i se rupse lanțul. Inițial motocicleta Nimbus avusese arbore de transmisie, dar așa ceva era greu de conectat la un motor cu aburi, motiv pentru care Harald luase lanțul și pinioanele de la o mașină veche de tuns iarba. Fu nevoit să împingă motocicleta până la un atelier, unde mecanicul îi înlocui lanțul. Când, în sfârșit, traversă insula Fyn, descoperi că pierduse ultimul feribot spre Zealand, insula principală. Își parcă motocicleta, mâncă ce îi dăduse mama lui – trei felii groase de șuncă și o prăjitură – și petrecu o noapte rece pe chei. Când reaprinse boilerul a doua zi dimineața, văzu că valva de siguranță se fisurase, dar reuși să o astupe cu gumă de mestecat și un bandaj.

Sosi la Kirstenslot târziu, sâmbătă după-amiază. Deși de-abia aștepta să o vadă pe Karen, nu se duse imediat la castel. Trecu pe lângă ruinele mănăstirii și intrarea în curtea castelului, apoi prin sat, unde revăzu biserica, cârciuma și gara, și se opri la ferma pe care o vizitase împreună cu Tik. Era sigur că va găsi de lucru acolo. Era

chiar perioada în care aveau mai mare nevoie de mână de lucru, iar el era tânăr și puternic.

În curtea îngrijită se înălța o casă spațioasă. În timp ce își parca motocicleta, observă că două fetițe stăteau cu ochii pe el – probabil nepoatele fermierului Nielsen, bărbatul cu păr alb pe care îl văzuse plecând de la biserică.

Îl găsi în spatele casei, îmbrăcat într-o salopetă murdară de noroi și o cămașă fără guler, sprijinit de un gard și trăgând din pipă.

— Bună seara, domnule Nielsen.

— Salut, tinere! răspunse Nielsen precaut. Cu ce treburi pe-aici?

— Mă numesc Harald Olufsen. Am nevoie de o slujbă. Josef Duchwitz mi-a spus că faceți angajări pe timpul verii.

— Nu și anul ăsta, fiule.

Harald era dezamăgit. Nici nu se gândise la posibilitatea unui refuz.

— Să știți că-mi dau toată silința…

— Nu mă îndoiesc. Pari destul de zdravăn, dar nu angajez pe nimeni.

— De ce?

Nielsen ridică o sprânceană.

— Aș zice că nu e treaba ta, dar, ținând cont că am fost și eu tânăr și nesăbuit, îți spun doar că trăim timpuri grele, nemții cumpără cam tot ce produc, la prețul hotărât de ei, și n-am cu ce-i plăti pe sezonieri.

— Mă mulțumesc numai cu mâncare, zise Harald disperat, gândindu-se că nu avea cum să se mai întoarcă acasă.

Nielsen îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Pari să fii la ananghie. Dar nu te pot angaja în condițiile astea. Aș avea probleme cu sindicatul.

Harald nu părea să aibă vreo șansă. Încercă să găsească o alternativă. Putea găsi de lucru în Copenhaga, dar unde să locuiască? Nici măcar la fratele lui nu putea apela – Arne locuia la

baza militară, unde vizitatorii nu aveau voie să înnopteze.

— Îmi pare rău, fiule, zise Nielsen văzând cât e de supărat și își lovi pipa de un țăruș. Hai, te conduc până la poartă.

„Fermierul crede probabil că, în disperarea mea, am să fur ceva", se gândi Harald. Cei doi se îndreptară spre curtea din față.

— Ce mai e și drăcia asta? întrebă Nielsen când văzu motocicleta cu boilerul care scotea aburi.

— E doar o motocicletă obișnuită pe care am modificat-o ca să meargă cu turbă.

— De unde vii cu ea?

— Din Morlunde.

— Dumnezeule! Pare că stă să explodeze dintr-o clipă într-alta.

Harald se simți jignit.

— Nu e absolut niciun pericol, spuse el indignat. Mă pricep la motoare. De fapt, acum câteva săptămâni v-am reparat unul dintre tractoare. Preț de o clipă, Harald se întrebă dacă Nielsen l-ar putea angaja în semn de recunoștință, apoi își spuse să nu-și facă iluzii. Recunoștința nu plătea salarii. Avea o scurgere, adăugă el.

Nielsen se încruntă.

— Cum adică?

Harald mai aruncă o bucată de turbă în cutia de foc.

— Am petrecut un sfârșit de săptămână la Kirstenslot. Eram cu Josef când am dat de unul dintre angajații dumneavoastră, Frederik, care se chinuia să pornească un tractor.

— Mi-aduc aminte. Deci tu ești cel care l-a reparat?

— Da, răspunse Harald și urcă în șa.

— Un moment. Până la urmă s-ar putea să te angajez.

Harald îl privi lung, neîndrăznind să spere.

— Nu-mi pot permite sezonieri, dar un mecanic e altceva. Te pricepi la toate tipurile de mașini?

Nu era cazul să fie modest, drept pentru care Harald spuse hotărât:

— În general repar tot ce are motor.

— Am vreo șase utilaje care stau degeaba, fiindcă n-am piese de schimb. Crezi că ai putea să le pui în funcțiune?

— Bineînțeles.

Nielsen se uită la motocicletă.

— Dacă poți să faci drăcia asta să meargă, poate îmi repari și mie semănătoarea.

— De ce nu?

— În regulă, zise fermierul hotărât. Să vedem cum te descurci și mai vorbim.

— Mulțumesc, domnule Nielsen!

— Mâine e duminică. Să fii aici luni dimineața, la șase. Noi începem munca devreme.

— N-aveți nicio grijă. Voi fi prezent.

— Să nu întârzii.

Harald deschise regulatorul ca să lase aburul în cilindru și plecă înainte ca Nielsen să se răzgândească.

De îndată ce se îndepărtă, scoase un strigăt de triumf. Avea o slujbă – una mult mai interesantă decât servitul clienților la mercerie – și o obținuse singur. Se simțea plin de încredere în forțele lui. Era singur, dar era tânăr, puternic și deștept. Cu siguranță avea să se descurce.

Lumina se împuțina în timp ce făcea cale întoarsă prin sat. Fu cât pe-aci să nu-l vadă pe polițistul care răsărise în mijlocul drumului și-i făcea semn să oprească. Apăsă tare frâna în ultima clipă și boilerul trimise un nor de abur prin valva de siguranță. Îl recunoscu pe polițist: era Per Hansen, nazistul din partea locului.

— Ce naiba e asta? întrebă Hansen arătând spre motocicletă.

— Este o motocicletă Nimbus care merge pe bază de abur.

— Pare periculoasă.

Harald nu suporta oamenii băgăreți, care își dădeau aere, dar se sili să răspundă politicos:

— Vă asigur, domnule polițist, că nu reprezintă niciun fel de pericol. Vă interesați în mod oficial sau doar din simplă curiozitate?

— Ușurel, tinere. Parcă te-am mai văzut pe-aici, nu?

Harald își spuse să nu întindă coarda prea tare. Petrecuse deja o noapte în arestul poliției săptămâna aceasta.

— Mă numesc Harald Olufsen.

— Ești prieten cu evreii de la castel.

Harald se enervă.

— Nu-i treaba dumneavoastră cu cine sunt eu prieten.

— Oho! Nu, zău! făcu Hansen mulțumit, de parcă ar fi obținut rezultatul așteptat. Te-am trecut la catastif, tinere. Am să stau cu ochii pe tine. Acum șterge-o!

Harald se îndepărtă, blestemându-și lipsa de tact. Tocmai își făcuse un dușman din polițistul satului, doar fiindcă acesta făcuse o remarcă răutăcioasă la adresa evreilor. Când va învăța să se ferească de belele?

La jumătate de kilometru de porțile castelului o luă pe drumul de țară care șerpuia prin pădure până în spatele mănăstirii. Din casă nu îl putea vedea nimeni și punea pariu că grădina era pustie într-o seară de sâmbătă.

Opri motocicleta în partea de vest a bisericii abandonate, apoi trecu pe sub arcade și intră pe o ușă lăturalnică. La început văzu doar forme spectrale în lumina difuză a serii care pătrundea prin ferestrele înalte. După câteva clipe desluși Rolls-Royce-ul lung de sub prelată, cutiile cu jucării vechi și biplanul Hornet Moth cu aripile pliate. Avu senzația că, de când fusese aici, nu mai călcase nimeni în biserică.

Deschise ușa principală și vârî motocicleta înăuntru, închise ușa și își permise un moment de satisfacție când opri motorul cu aburi. Traversase țara pe motocicleta lui improvizată, își găsise o slujbă și un loc în care să stea. Doar printr-un noroc chior tatăl lui ar fi putut să afle unde era; dar, dacă se întâmpla ceva important, fratele lui

știa cum să dea de el. În plus, avea toate șansele să o vadă pe Karen Duchwitz. Își aminti că fetei îi plăcea să tragă o țigară pe terasă, după cină. Se hotărî să iasă și să pornească în căutarea ei. Era riscant – putea fi văzut de domnul Duchwitz –, dar azi simțea că are noroc.

Într-un colț al bisericii, lângă bancul de lucru și suportul pentru scule, era o chiuvetă cu un robinet pentru apă rece. Harald nu se mai spălase de două zile. Își scoase cămașa și se spălă cât putu de bine, fără săpun. Clăti cămașa, o atârnă într-un cui să se usuce și își puse cealaltă cămașă, din geamantan.

O alee dreaptă, de aproape un kilometru, ducea de la poartă la castel, dar era prea expusă privirilor, așa că Harald preferă să facă un ocol și să se apropie de castel prin pădure. Trecu pe lângă grajduri, traversă grădina de zarzavaturi și privi atent spatele casei de la adăpostul unui cedru. Recunoscu salonul după fereastra franțuzească deschisă spre terasă. Lângă el era sufrageria, își aminti el. Draperiile nu erau trase, fiindcă becurile încă nu fuseseră aprinse. Văzu totuși licărul unei lumânări.

Probabil că familia lua cina. Tik era la școală – băieții de la Jansborg aveau voie să meargă acasă o dată la două săptămâni, iar acesta era weekendul în care trebuia să stea la școală –, deci la masă erau Karen și părinții ei, dacă nu cumva aveau musafiri. Se hotărî să se uite mai de-aproape.

Traversă peluza și se furișă spre casă. Auzi cum crainicul de la BBC anunță că trupele franceze ale guvernului de la Vichy abandonaseră Damascul în fața unei armate alcătuite din britanici, militari din Commonwealth și francezi liberi. În sfârșit o veste bună, o victorie a britanicilor, dar nu vedea cum o astfel de veste venită din Siria îi putea fi de ajutor Monikăi, verișoara lui din Hamburg. Trăgând cu ochiul pe fereastra sufrageriei văzu că cina se sfârșise, iar o servitoare tocmai strângea masa.

O clipă mai târziu auzi o voce în spatele lui:

— Ce naiba faci aici?

Se răsuci pe călcâie.

Karen se îndrepta spre el pe terasă. Pielea ei albă strălucea în lumina serii. Purta o rochie lungă, de mătase, într-o nuanță apoasă de verde-albastru. Alura ei de dansatoare îți dădea impresia că plutește. Arăta ca o nălucă.

— Sst! făcu el.

Fata nu îl recunoscu în lumina difuză.

— Sst? repetă ea indignată. Tonul ei furios nu avea nimic din năluca de adineauri. Un nechemat care se uită pe furiș în casa mea să-mi spună mie *sst?*

Dinăuntru se auzi un lătrat.

Harald nu își dădea seama dacă fata era într-adevăr furioasă sau doar se amuza pe seama lui.

— Nu vreau ca tatăl tău să știe că sunt aici! șopti el repede.

— Ar trebui să te temi de poliție, nu de tata.

Thor, prepelicarul cel roșu și bătrân, veni în goană, gata să sfâșie un hoț, dar îl recunoscu pe Harald și începu să-i lingă mâna.

— Sunt Harald Olufsen. Am fost aici acum două săptămâni.

— A, băiatul cu boogie-woogie! Ce cauți aici, pe terasă? Ai venit să ne jefuiești?

Spre disperarea lui Harald, domnul Duchwitz se apropie de fereastra franțuzească și privi afară.

— Karen? întrebă el. E cineva acolo?

Harald își ținu răsuflarea.

— Totul e-n regulă, tată, e doar un prieten.

Domnul Duchwitz se uită la Harald, dar în semiîntunericul de afară nu păru să-l recunoască. O clipă mai târziu mormăi ceva și se retrase.

— Mulțumesc, zise Harald răsuflând ușurat.

Karen se așeză pe zid și își aprinse o țigară.

— Cu plăcere, dar trebuie să-mi spui ce cauți aici.

Rochia se asorta cu ochii ei verzi, care îi străluceau ca și cum ar fi

fost luminați din interior.

Harald se așeză și el, cu fața spre ea.

— M-am certat cu tatăl meu și am plecat de acasă.

— Și de ce-ai venit aici?

Karen era jumătate din motiv, dar Harald se hotărî să nu-i spună.

— M-am angajat la fermierul Nielsen, îi repar tractoarele și celelalte mașini.

— Ești un tip descurcăreț. Unde stai?

— Ăăă… la mănăstirea veche.

— Și îndrăzneț.

— Știu.

— Bănuiesc că ți-ai adus pături și-așa mai departe.

— Nu chiar.

— Noaptea e răcoare.

— Supraviețuiesc eu.

— Hmm.

Karen fumă țigara în tăcere, privind cum se lasă întunericul peste grădină, ca un val de ceață. Harald o studie, fascinat de chipul ei, de gura lată, nasul ușor acvilin și părul des, sârmos – o combinație neobișnuită, care o făcea atât de atrăgătoare. Privi cum buzele ei cărnoase dau drumul rotocoalelor de fum. În cele din urmă Karen aruncă țigara într-un răzor, se ridică și spuse:

— Atunci, mult noroc.

Apoi se întoarse în casă și închise fereastra franțuzească după ea.

„Cam brusc", se gândi Harald. Era dezamăgit. Rămase pe loc un minut. Ar fi fost fericit să stea de vorbă cu ea toată noaptea, dar fata se plictisise de el în doar câteva minute. Își aminti acum că îl făcuse să se simtă când bine-venit, când respins în timpul vizitei lui. Poate era un joc al ei. Sau poate că lucrul acesta demonstra cât e de nestatornică. Lui Harald însă îi plăcea să creadă că fata simțea ceva pentru el, chiar dacă n-o arăta.

Se întoarse la mănăstire. Aerul nopții se răcea deja. Karen avea

dreptate – va fi răcoare. Biserica era pardosită cu plăci reci de ceramică. Regretă că nu se gândise să ia și o pătură cu el.

Se uită în jur după un pat. Lumina stelelor care pătrundea prin ferestre îl ajuta să distingă interiorul bisericii. În capătul dinspre est era un perete curbat care trebuia să fi cuprins odată altarul. O grindă lată, orizontală, mergea paralel cu peretele. Deasupra se contura un baldachin din țiglă, care încadrase cândva un obiect de cult, se gândi Harald – o relicvă sfântă, un potir împodobit cu pietre prețioase, un tablou care o înfățișa pe Fecioara Maria. Acum însă era singurul loc care aducea cu un pat, motiv pentru care se întinse acolo.

Printr-o fereastră fără geam văzu vârfurile copacilor și o puzderie de stele pe cerul albastru întunecat al nopții. Se gândi la Karen. Își imagină cum i-ar mângâia ea părul cu tandrețe, cum i-ar atinge buzele, cum l-ar cuprinde în brațe și l-ar strânge. Aceste imagini erau altfel decât scenele pe care și le închipuise cu Birgit Claussen, fata din Morlunde cu care ieșise de Paști. Când Birgit îi apărea în fantezie, întotdeauna își scotea sutienul sau se rostogolea pe un pat, sau îi rupea cămașa ca să se lipească de el. Karen juca un rol mai subtil, mai aproape de dragostea spirituală decât de cea carnală, deși în ochii ei deslușea mereu promisiunea sexului.

Îi era frig. Se ridică. Ce-ar fi să doarmă în avion? Bâjbâind pe întuneric, găsi mânerul ușii. Dar, când o deschise, auzi tot felul de foșnete și își aminti că șoarecii își făcuseră culcuș în tapițerie. Nu că i-ar fi fost frică de asemenea jivine, dar nu credea că ar suporta să doarmă alături de ele.

Se gândi la Rolls-Royce. Se putea ghemui pe bancheta din spate. Ar fi avut mai mult loc decât în avion. Scoaterea prelatei pe întuneric i-ar fi luat ceva timp, dar poate că merita să încerce. Se întrebă dacă nu cumva portierele erau încuiate.

Tocmai se chinuia cu prelata, încercând să o desprindă, când auzi niște pași ușori. Încremeni. O clipă mai târziu raza unei lanterne

trecu pe lângă fereastră. Oare familia Duchwitz avea un paznic de noapte?

Se uită pe ușa care ducea spre galerii. Lanterna se apropia din ce în ce mai mult. Se lipi de perete, încercând să-și țină respirația. Apoi auzi o voce:

— Harald?

Simți că-i sare inima din piept de încântare.

— Karen!

— Unde ești?

— În biserică.

Raza lanternei se fixă asupra lui; apoi fata o îndreptă în sus, astfel încât lumina să cadă asupra amândurora. Harald văzu că are cu ea o boccea.

— Ți-am adus niște pături.

Harald zâmbi. Era recunoscător pentru pături, dar era și mai fericit că fata se gândise la el.

— Tocmai mă gândeam să dorm în mașină.

— Ești prea înalt.

Când desfăcu păturile, găsi ceva între ele.

— M-am gândit că ți-e foame.

La lumina lanternei Harald văzu o jumătate de pâine, un coș mic cu căpșuni și un cârnat. Era și un termos. Îi scoase capacul și mirosi: cafea proaspătă.

Își dădu seama că e mort de foame. Se repezi la mâncare, încercând să nu dea impresia unui lup pus la regim. Auzi un mieunat și în cercul de lumină apăru un motan. Era motanul slab și tărcat pe care îl văzuse când intrase prima oară în biserică. Îi aruncă o bucățică de cârnat. Motanul o mirosi, o întoarse cu lăbuța și începu să o mănânce cu grație.

— Cum îl cheamă?

— Nu cred că are un nume. E de pripas.

La ceafă avea un smoc de păr ca o piramidă.

— Cred că am să-i spun Pinetop[21]. După pianistul meu preferat.

— Un nume foarte potrivit.

Harald mâncă tot.

— A fost nemaipomenit. Mulțumesc.

— Ar fi trebuit să aduc mai mult. Când ai mâncat ultima oară?

— Ieri.

— Cum ai ajuns aici?

— Cu motocicleta, răspunse el și arătă spre locul în care o lăsase. Dar merge încet, fiindcă folosesc turbă în loc de benzină, și mi-au trebuit două zile ca să ajung aici.

— Ești un tip foarte hotărât, Harald Olufsen.

— Zău? făcu el nefiind sigur dacă e vorba despre un compliment.

— Da. De fapt, n-am mai întâlnit pe cineva ca tine până acum.

Una peste alta, părerea ei nu era deloc rea.

— Păi, ca să-ți spun drept, și eu cred același lucru despre tine.

— Fugi de-aici. Lumea e plină de fete bogate și răsfățate care vor să ajungă balerine, dar câț oameni au traversat Danemarca pe o motocicletă care merge cu turbă?

Harald izbucni în râs, măgulit. Rămaseră tăcuți o vreme.

— Îmi pare tare rău de Poul, spuse el în cele din urmă. Cred că a fost un șoc teribil pentru tine.

— M-a dat peste cap, pur și simplu. Am plâns o zi întreagă.

— Ați fost apropiați?

— Am ieșit de trei ori, dar nu eram îndrăgostită de el. Oricum, a fost groaznic.

Ochii lui Karen se umplură de lacrimi. Fata încercă să se abțină, înghițind de câteva ori în sec.

Spre rușinea lui, Harald era mulțumit că fata nu-l iubise pe Poul.

— E trist, zise el și se simți ca ultimul ipocrit.

---

[21] Vârf-de-pin (n.tr.)

— Am fost distrusă când a murit bunica, dar acum parcă e mai rău. Bunica era bătrână și bolnavă, Poul însă era atât de vesel și plin de energie, atât de chipeș și de voinic!

— Știi cum s-a întâmplat? întrebă Harald într-o doară.

— Nu. Armata a fost ridicol de discretă în privința asta, răspunse ea înfuriindu-se. Oficial, Poul s-a prăbușit cu avionul, celelalte detalii sunt strict secrete.

— Poate că autoritățile ascund ceva.

— Ce să ascundă? replică ea tăios.

Harald își dădu seama că nu putea să-i spună la ce se gândește fără să-i dezvăluie legătura lui cu mișcarea de rezistență.

— Incompetența? improviză el. Poate că avionul nu fusese pregătit de zbor cum se cuvine.

— Nu poți ascunde așa ceva invocând secretul militar.

— Ba bine că nu. Cine să știe?

— Eu una nu cred că ofițerii noștri ar putea fi atât de lipsiți de onoare, zise ea bățoasă.

Iar o insultase, întocmai ca atunci când se cunoscuseră – disprețuindu-i credulitatea.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse el repede.

O minciună: Harald era sigur că fata n-avea dreptate. Dar nu voia să se certe cu ea.

Karen se ridică în picioare.

— Trebuie să mă întorc înainte să încuie ușile, spuse ea pe un ton glacial.

— Mulțumesc pentru mâncare și pături, ești un înger al milostiveniei.

— Nu prea-mi stă-n fire, răspunse ea înmuindu-se.

— Ne mai vedem și mâine?

— Poate. Noapte bună.

— Noapte bună.

Apoi fata dispăru.

14

Hermia dormi prost. Visă că vorbea cu un polițist danez. Discuția era amicală, deși Hermia avea tot timpul grijă să nu se dea de gol; dar, după o vreme, își dădu seama că vorbeau în engleză. Omul continua să turuie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, în timp ce ea tremura și aștepta să fie arestată.

Se trezi brusc, în patul îngust dintr-o pensiune de pe insula Bornholm. Răsuflă ușurată că discuția cu polițistul fusese doar un vis – dar pericolul cu care se confrunta, acum că se trezise, nu era deloc imaginar. Se afla pe un teritoriu ocupat, cu acte false, dându-se drept o secretară în concediu și, dacă era demascată, sigur avea să sfârșească în ștreang, pedeapsa pentru orice spion.

În Stockholm, ea și Digby reușiseră să scape de urmăritorii germani cu ajutorul unor sosii, după care luaseră trenul spre coasta de sud. În micul sat de pescari Kalvsby găsiseră un barcagiu care să o ducă la Bornholm, cale de 30 km. Își luase rămas-bun de la Digby – care nu se putea da drept danez – și urcase în ambarcațiune. Digby urma să se întoarcă pentru o zi la Londra, ca să îi raporteze lui Churchill, apoi să revină cu avionul și să o aștepte la debarcaderul din Kalvsby – dacă se mai întorcea.

Pescarul o lăsase pe o plajă pustie, cu tot cu bicicletă, în zorii zilei anterioare. Omul promisese să revină în același loc și la aceeași oră, peste patru zile. Ga să se asigure că nu uită, Hermia îi promisese dublarea sumei pentru călătoria de întoarcere.

Mersese cu bicicleta până la Hammershus, castelul în ruine, locul de întâlnire cu Arne, și așteptase acolo toată ziua. Arne nu venise.

Își spusese să aibă răbdare. Arne lucrase cu o zi înainte și poate nu mai avusese timp să prindă feribotul de seară. Cel mai probabil luase feribotul de sâmbătă dimineața și sosise în Bornholm prea târziu ca să mai ajungă la Hammershus înainte de căderea nopții. În

aceste condiții, avea să petreacă noaptea undeva și să vină la castel la prima oră a dimineții.

Asta credea ea în cele mai optimiste momente. Dar, totodată, o rodea gândul că Arne ar fi putut să fie arestat. Era inutil să se întrebe care ar fi fost motivul arestării lui sau să pretindă că Arne încă nu încălcase legea, fiindcă astfel nu făcea decât să-și imagineze tot felul de scenarii fanteziste în care logodnicul ei se încredea într-un prieten trădător, își nota ceva într-o agendă sau se confesa unui preot.

Spre sfârșitul zilei renunțase să mai aștepte și se dusese în satul cel mai apropiat. Mulți dintre localnici ofereau vara găzduire turiștilor, așa că Hermia găsise fără probleme unde să stea. Adormise imediat, îngrijorată și fără să fi mâncat ceva, și avusese numai coșmaruri.

În timp ce se îmbrăca, își aminti de vacanța pe care o petrecuse pe această insulă alături de Arne, înregistrându-se la hotel sub numele de domnul și doamna Olufsen. Atunci se simțise cel mai apropiată de el. Lui Arne îi plăcea să facă tot felul de pariuri, mai ales dacă era vorba de favoruri de natură sexuală: „Dacă barca roșie intră prima în port, nu porți chiloți toată ziua de mâine, iar dacă barca albastră intră prima, diseară stai tu deasupra". „Îți îndeplinesc orice dorință, dragostea mea, numai să apari mâine", se rugă ea.

Se hotărî să ia micul dejun înainte de a se întoarce la Hammershus. Era foarte posibil să aștepte din nou toată ziua și nu voia să leșine de foame. Își puse hainele noi, ieftine, pe care le cumpărase din Stockholm – hainele englezești o puteau da de gol – și coborî.

Intră agitată în sufrageria familiei. Trecuse mai bine de un an de când nu mai vorbise daneza în fiecare zi. Ieri, după aterizare, schimbase doar câteva cuvinte. Acum va trebui să vorbească mai mult.

În încăpere mai era o persoană, un bărbat de vârstă mijlocie cu

un zâmbet prietenos, care spuse:

— Bună dimineața. Mă numesc Sven Fromer.

Hermia încercă să se relaxeze.

— Agnes Ricks, răspunse ea folosind numele din actele false. Frumoasă zi!

Nu avea de ce să se teamă, își zise ea. Vorbea daneza cu accentul burgheziei metropolitane, iar danezii nu ghiceau niciodată că e englezoaică dacă nu le spunea ea. Își luă o porție de terci de ovăz, turnă lapte rece deasupra și începu să mănânce. Tensiunea o făcea să înghită cu greutate.

Sven îi zâmbi și remarcă:

— În stil englezesc.

Hermia îl privi îngrozită. Cum de își dăduse seama atât de repede?

— Cum adică?

— Felul în care mâncați terciul de ovăz.

Sven își umpluse un pahar cu lapte și sorbea din el în timp ce-și mânca porția de terci. Așa mâncau danezii, doar știa asta foarte bine. Hermia își blestemă neglijența și încercă să o dreagă.

— Așa îmi place mie, zise ea cât se poate de firesc. Laptele răcește terciul și așa îl poți mânca mai repede.

— O tânără care se grăbește. De unde sunteți?

— Din Copenhaga.

— Ca și mine.

Hermia nu voia să intre în amănunte privind cartierele în care locuiau. Ar fi riscat să facă și alte greșeli. Cel mai sigur era să pună ea întrebările. Încă nu întâlnise un bărbat căruia să nu-i placă să vorbească despre el.

— Sunteți în concediu?

— Nu, din nefericire. Sunt topograf, angajat la stat. Dar mi-am terminat treaba și, fiindcă de-abia mâine trebuie să fiu acasă, mi-am propus să dau o tură prin zonă și să iau feribotul de noapte.

— Aveți mașină?

— În activitatea mea am nevoie de mașină.

Proprietăreasa aduse bacon și pâine neagră. După ce aceasta părăsi sufrageria, Sven spuse:

— Dacă nu aveți ce face, vă pot invita la o plimbare cu mașina.

— Îmi pare rău, sunt logodită, replică Hermia pe un ton hotărât.

Bărbatul zâmbi trist.

— Logodnicul dumneavoastră e un mare norocos. Dar tot mi-ar face plăcere compania dumneavoastră.

— Vă rog să nu vă simțiți jignit, dar vreau să fiu singură.

— Vă înțeleg. Sper că nu v-am inoportunat prea mult.

Hermia îi zâmbi cât putu ea de fermecător.

— Dimpotrivă, sunt flatată.

Sven își umplu din nou cana cu surogat de cafea și păru că vrea să mai rămână. Hermia se mai liniști. Până acum nu stârnise nicio bănuială.

Intră un alt client al pensiunii, un bărbat cam de vârsta Hermiei, îmbrăcat într-un costum îngrijit. Se înclină scurt spre ei și li se adresă într-o daneză cu accent german:

— Bună dimineața. Mă numesc Helmut Mueller.

Hermia simți cum inima începe să-i bată cu putere.

— Bună dimineața, răspunse ea. Agnes Ricks.

Mueller se întoarse spre Sven, așteptând, dar acesta se ridică în picioare, ignorându-l ostentativ pe nou-venit, și părăsi sufrageria cu pași mari.

Mueller se așeză evident afectat.

— Mulțumesc pentru curtoazie, îi zise el Hermiei.

Hermia încercă să se poarte firesc. Își lipi palmele ca să le oprească din tremurat.

— De unde sunteți, domnule Mueller?

— M-am născut în Lübeck.

Hermia se întrebă ce i-ar spune un danez prietenos unui german

doar așa, de dragul conversației.

— Vorbiți limba noastră foarte bine.

— În copilărie familia mea își petrecea des concediul aici, la Bornholm.

Neamțul nu era suspicios, observă Hermia, motiv pentru care prinse curaj și puse o întrebare mai puțin superficială:

— Spuneți-mi, sunt mulți cei care refuză să stea de vorbă cu dumneavoastră?

— Mojicia arătată de domnul de adineauri este neobișnuită. În împrejurările de față, germanii și danezii trebuie să coabiteze, în consecință majoritatea danezilor sunt politicoși, răspunse Mueller și îi aruncă o privire curioasă. Dar dumneavoastră trebuie să fi sesizat acest lucru – doar dacă nu ați sosit recent dintr-o altă țară.

Hermia își dădu seama că făcuse o nouă greșeală.

— Nu, nu, zise ea în grabă. Eu sunt din Copenhaga, unde, după cum spuneți și dumneavoastră, coabităm cât putem de bine. Mă întrebam dacă nu cumva situația e diferită aici, pe insulă.

— Nu, e cam la fel.

Orice conversație era periculoasă, se gândi ea. Se ridică în picioare.

— Vă urez poftă bună.

— Mulțumesc.

— Și petrecere frumoasă aici, în țara noastră.

— Mulțumesc la fel.

Hermia părăsi încăperea, întrebându-se dacă nu cumva fusese prea amabilă. Excesul de amabilitate putea trezi suspiciuni la fel de ușor ca ostilitatea. Dar neamțul nu se arătase bănuitor.

În timp ce urca pe bicicletă, îl văzu pe Sven punându-și bagajul în mașină. Era o berlină marca Volvo, o mașină suedeză foarte populară, care putea fi văzută des și în Danemarca. Observă că bancheta din spate fusese scoasă ca să facă loc mai multor aparate: trepiede, un teodolit, alte mașinării, unele în huse de piele, altele

înfășurate în pături ca să nu se deterioreze.

— Îmi cer scuze pentru scena de mai devreme, zise el. N-am vrut să vă jignesc.

— Nu face nimic, răspunse ea văzând că e încă furios, clar că aveți resentimente puternice.

— Fac parte dintr-o familie de militari. Îmi vine greu să accept că ne-am predat atât de repede. Cred că ar fi trebuit să luptăm. Cred că ar trebui să luptăm! Sven făcu un gest plin de frustrare, de parcă ar fi vrut să arunce ceva. N-ar trebui să vorbesc așa. Vă pun într-o situație neplăcută.

Hermia îi atinse brațul.

— N-aveți pentru ce să vă scuzați.

— Vă mulțumesc.

Hermia se îndepărtă.

Churchill călca apăsat pe terenul de crochet de la Chequers, reședința oficială de la țară a prim-ministrului britanic. Își compunea un discurs în minte: Digby cunoștea semnele. Invitații lui de weekend erau ambasadorul american, John Winant, ministrul de externe, Anthony Eden, și soțiile acestora; dar niciunul dintre aceștia nu se vedea prin preajmă. Digby intuia o situație de criză, dar nimeni nu îi spusese despre ce anume era vorba. Secretarul particular al lui Churchill, domnul Colville, arătă înspre premierul îngândurat. Digby se apropie de Churchill pe iarba moale.

Prim-ministrul își ridică privirea.

— A, Hoare, spuse el și se opri. Hitler a invadat Uniunea Sovietică.

— Dumnezeule! făcu Digby Hoare dând să se așeze, dar nu văzu niciun scaun prin preajmă. Dumnezeule!

Până ieri Hitler și Stalin fuseseră aliați, prietenia lor fiind întărită de pactul nazisto-sovietic din 1939. Azi erau în război.

— Când s-a întâmplat?

— Azi-dimineață, răspunse Churchill sumbru. Generalul Dill tocmai a fost aici ca să-mi dea detaliile.

Sir John Dill era comandantul statului-major imperial, adică militarul cu cel mai înalt grad din armata britanică.

— Potrivit primelor estimări, ar fi vorba despre o armată de trei milioane de oameni, continuă Churchill.

— Trei *milioane?*

— Nemții au atacat pe un front de peste 3 000 km. Un batalion de soldați se îndreaptă spre Leningrad, în nord, altul spre Moscova, în est, și încă unul e în drum spre Ucraina, în sud.

Digby era înmărmurit.

— Dumnezeule! E oare sfârșitul, domnule prim-ministru?

Churchill trase din trabuc.

— S-ar putea. Părerea generală e că rușii nu pot învinge. Se vor mobiliza încet. Cu sprijin masiv din partea Luftwaffe, tancurile lui Hitler ar putea spulbera Armata Roșie în doar câteva săptămâni.

Digby nu își văzuse niciodată șeful atât de abătut. De obicei veștile proaste îl făceau și mai bătăios, mai dornic să răspundă înfrângerii cu un atac neașteptat. Astăzi însă arăta dărâmat de tot.

— Mai e vreo speranță?

— Da. Dacă rușii supraviețuiesc până la sfârșitul verii, s-ar putea ca povestea să se schimbe. Iarna rusească l-a înfrânt pe Napoleon și ar putea să-l înmoaie și pe Hitler. Următoarele trei-patru luni vor fi decisive.

— Cum veți reacționa?

— Diseară la nouă vorbesc la BBC.

— Și ce-o să spuneți?

— Că trebuie să ajutăm Rusia cum putem.

Digby ridică din sprâncene.

— Grea propunere pentru un anticomunist convins.

— Dragul meu Hoare, dacă Hitler ar invada iadul, cred că i-aș aduce un elogiu diavolului în Camera Comunelor.

Digby zâmbi, întrebându-se dacă acele cuvinte aveau să facă parte din discurs.

— Dar *putem* ajuta cu ceva Rusia?

— Stalin m-a rugat să intensific campania de bombardare a Germaniei. Speranța lui e că astfel Hitler va fi nevoit să-și aducă o parte din avioane acasă, ca să-și apere țara. Asta ar slăbi armata invadatoare și le-ar da rușilor șansa să-și revină.

— Și o veți face?

— Altă soluție nu am. Am ordonat un raid aerian la următoarea lună plină. Va fi cea mai mare operațiune aeriană de până acum, adică cea mai mare din istoria umanității. Vor participa mai bine de 500 de bombardiere, peste jumătate din totalul pe care-l avem.

Digby se întrebă dacă și fratele lui va participa la raid.

— Dar dacă suferă pierderi în același ritm ca până acum…

— Vom fi paralizați. De asta te-am și chemat. Ai vreun răspuns pentru mine?

— Ieri am infiltrat un agent în Danemarca. Ordinele sunt să fotografieze instalația de radar de pe insula Sande. Acela va fi răspunsul.

— Sper să fie. Raidul aerian e programat peste șaisprezece zile. Când crezi că vei primi fotografiile?

— Într-o săptămână.

— Excelent, zise Churchill dând de înțeles că discuția luase sfârșit.

— Vă mulțumesc, domnule prim-ministru, spuse Digby și dădu să plece.

— Să nu mă dezamăgești!

Hammershus se afla în capătul de nord al insulei Bornholm. Castelul se înălța pe o colină cu vedere spre mare și cândva apărase insula împotriva invaziilor vecinei sale, Suedia. Hermia își împingea bicicleta pe poteca șerpuitoare, pe panta abruptă și

stâncoasă, întrebându-se dacă ziua de astăzi va fi la fel de searbădă ca aceea de ieri. Soarele strălucea, iar ea se încălzise de la atâta pedalat.

Castelul fusese construit din cărămidă și piatră. Câteva ziduri rămăseseră în picioare, descoperind interioarele lăsate în părăsire, care încă mai aminteau de viața de familie din trecut: cămine mari, pline de funingine, căscate spre cer, pivnițe reci de piatră în care se păstrau merele și berea, trepte sparte care nu mai duceau nicăieri, ferestre înguste prin care copiii trebuie să fi privit marea, gânditori.

Hermia ajunsese devreme, așa că nu găsi țipenie de om. Dacă judeca după ziua de ieri, castelul îi aparținea cel puțin o oră. „Cum ar fi dacă Arne ar apărea azi?" se întrebă ea în timp ce-și împingea bicicleta pe sub arcadele pe jumătate năruite și pe podelele năpădite de buruieni.

În Copenhaga, înainte de venirea nemților, Hermia și Arne alcătuiseră un cuplu fermecător, sufletul unui cerc de ofițeri tineri și de fete drăguțe care lucrau în aparatul de stat și în timpul liber se întreceau în petreceri și picnicuri, mergeau la dans, practicau sporturi, navigau, făceau echitație sau stăteau ore întregi pe plajă. Acum că acele zile se duseseră pentru totdeauna, nu cumva devenise la rândul ei parte din trecutul lui Arne? La telefon îi spusese că o iubește, dar nu o mai văzuse de mai bine de-un an. O va găsi la fel sau schimbată? O să-i mai placă mirosul părului ei și gustul buzelor? Simțea că nu mai are stare.

Petrecuse toată ziua de ieri uitându-se la ruine și acum nu o mai interesau. Se apropie de partea care dădea spre mare, își rezemă bicicleta de un zid de piatră și privi în jos, la plaja de dedesubt.

Auzi o voce cunoscută:

— Salut, Hermia!

Se răsuci pe călcâie și îl văzu pe Arne venind spre ea, zâmbind, cu brațele larg deschise. Așteptase în spatele unui turn. Agitația îi dispăru. Alergă spre el și îl strânse în brațe cu toată puterea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. De ce plângi?

Abia atunci Hermia își dădu seama că suspina de mama focului, cu lacrimile brăzdându-i obrajii.

— Sunt atât de fericită!

Arne îi sărută obrajii umezi. Ea îi cuprinse fața cu mâinile, pipăind-o cu vârfurile degetelor ca să se convingă că e aievea, nu una dintre acele scene imaginare ale revederii pe care le visa atât de des. Își lipi nasul de gâtul lui, inspirându-i mirosul de săpun de armată, briantină și benzină de avion. Din visele ei lipseau mirosurile.

Era copleșită de emoție, dar încet-încet sentimentul de fericire se transforma în altceva. Săruturile lor tandre deveniră febrile, nesățioase; mângâierile ușoare își schimbau mereu locul. Când simți că i se înmoaie genunchii, Hermia se lăsă să cadă în iarbă, trăgându-l pe Arne după ea. Îl linse pe gât, îi supse buza de jos și-i mușcă lobul urechii. Sexul lui în erecție îi împungea coapsa. Îi descheie nasturii de la pantalonii de uniformă și-i trase fermoarul ca să-l simtă mai bine. Arne îi ridică fusta și-și strecură degetele pe sub elasticul chiloților ei. O clipă Hermia se simți stânjenită de cât de umedă era acolo; apoi valul de plăcere o făcu să uite de tot și de toate. Nerăbdătoare, se desprinse din îmbrățișare ca să-și scoată chiloții și să-i arunce cât colo, apoi îl trase peste ea. Îi trecu prin minte că puteau fi văzuți de orice turist venit să admire ruinele, dar nu-i mai păsa. Știa că mai târziu, după ce trecea nebunia, avea să se cutremure de groază gândindu-se la riscurile pe care și le asumase, dar acum nu se putea abține. Icni când Arne o penetră, apoi se agăță de el cu brațele și picioarele, lipindu-și abdomenul de al lui, sânii de pieptul lui, gâtul de fața lui, înnebunită să îi simtă trupul. Trecu însă și asta în timp ce se concentra pe acumularea de plăcere, mică și fierbinte la început, ca o stea îndepărtată, apoi din ce în ce mai intensă, luându-i în stăpânire tot corpul, până ce explodă.

Rămaseră nemișcați o vreme. Îi plăcea greutatea trupului său,

faptul că nu o lăsa să respire în voie, sexul care își pierdea treptat erecția. Apoi asupra lor căzu o umbră. Era doar un nor care acoperise soarele, dar asta îi aminti că ruinele erau obiectiv turistic și că oricine putea să apară acolo.

— Tot singuri suntem? murmură ea.

Arne își înălță ochii și privi în jur.

— Da.

— Hai să ne ridicăm înainte să vină cineva.

— Bine.

Hermia îl trase spre ea când Arne dădu să se ridice.

— Încă un sărut.

Arne o sărută ușor și se ridică în picioare.

Hermia își găsi chiloții și și-i trase repede, apoi se ridică și ea, scuturându-și rochia de firele de iarbă. Acum că nu se mai afla într-o postură compromițătoare, era relaxată, simțind o moleșeală plăcută în toți mușchii, ca atunci când rămânea în pat în diminețile de duminică, moțăind și ascultând clopotele bisericii.

Se rezemă de zid privind spre mare, iar Arne își trecu brațul pe după umerii ei. Era greu să se gândească din nou la război, spionaj și secrete.

— Lucrez pentru Serviciul Secret de Informații al Marii Britanii, zise ea pe neașteptate.

Arne dădu din cap.

— Mă temeam eu că asta faci.

— Te temeai? De ce?

— Înseamnă că te afli într-un pericol și mai mare decât dacă ai fi venit aici doar să mă vezi.

Hermia se bucură că Arne se gândea în primul rând la pericolul la care era expusă. Chiar o iubea. Dar acum pericolul îl pândea și pe el.

— Acum și viața ta e în joc, fiindcă ești cu mine.

— Ar fi mai bine să-mi explici.

Hermia se așeză pe zid și își adună gândurile. Nu reușise să pună cap la cap o versiune cenzurată a poveștii care să includă numai ceea ce trebuia să știe el. Oricât de mult o cosmetiza, jumătate de adevăr nu avea niciun sens, deci trebuia să-i spună totul. Dacă îi cerea să-și riște viața, Arne trebuia să știe și de ce.

Îi spuse, așadar, despre Paznicii-de-noapte, arestările de la aerodromul Kastrup, numărul extrem de mare de bombardiere pierdute, instalația radar de pe insula Sande, locul lui de baștină, despre *himmelbett* și implicarea lui Poul Kirke. În timp ce vorbea, îl văzu cum se schimbă la față. Veselia îi dispăru din ochi, iar îngrijorarea luă locul zâmbetului. Hermia se întrebă dacă va accepta misiunea.

Dacă ar fi fost un laș, nu s-ar fi hotărât să piloteze aparatele fragile din pânză și lemn ale aviației. Însuși faptul că era pilot îi demonstra curajul. Cu toate acestea, de multe ori punea plăcerea înaintea datoriei, unul dintre motivele pentru care îl iubea atât de mult: ea era prea serioasă, iar el o făcea să se simtă bine. Care era adevăratul Arne – hedonistul sau pilotul? Până acum logodnicul ei nu fusese pus la încercare.

— Am venit să te rog să faci ceea ce ar fi făcut Poul, dacă ar mai fi trăit: să te duci la Sande, să pătrunzi în baza militară de acolo și să vezi de aproape instalația militară.

Arne înclină din cap cu solemnitate.

— Avem nevoie de fotografii clare. Hermia se aplecă spre bicicletă, deschise geanta și scoase un aparat mic de fotografiat, de 35 mm, un Leica lila fabricat în Germania. La început se gândise să ia un Minox Riga minuscul, mai ușor de ascuns, dar în cele din urmă preferase precizia lentilei Leica. Acesta este probabil cel mai important lucru pe care va trebui să-l faci vreodată. După ce vom înțelege cum funcționează radarul lor, vom găsi mijloacele de a-l contracara, ceea ce va duce la salvarea a mii de piloți.

— Înțeleg.

— Dar, dacă ești prins, vei fi executat – împușcat sau spânzurat – pentru spionaj, adăugă ea și îi întinse aparatul.

Într-un fel, Hermia ar fi vrut ca Arne să refuze misiunea, fiindcă nu suporta să se gândească la pericolul la care îl expunea. Dar, dacă refuza, îl va mai respecta oare?

Arne nu luă aparatul.

— Poul era șeful Paznicilor-de-noapte, zise el.

Hermia încuviință în tăcere.

— Bănuiesc că majoritatea prietenilor noștri fac parte din organizație.

— E mai bine să nu știi…

— Aproape toți, mai puțin eu.

Hermia dădu din cap cu teamă. Intuia ce avea să urmeze.

— Mă crezi laș.

— Nu părea a fi genul de acțiune potrivită pentru tine…

— Fiindcă îmi plac petrecerile, glumesc și flirtez cu fetele ai crezut că nu voi avea curaj să mă implic într-o activitate ilegală.

Hermia rămase tăcută.

— Răspunde-mi.

Hermia dădu abătută din cap.

— În cazul acesta va trebui să-ți dovedesc că n-ai avut dreptate, spuse el și luă aparatul.

Hermia nu știa dacă să fie fericită sau tristă.

— Mulțumesc, zise ea străduindu-se să nu plângă. Ai să fii cu băgare de seamă, da?

— Da. Dar e o problemă. Am fost urmărit până la Bornholm.

— Ei, drăcie! făcu Hermia dându-și seama că nu anticipase asta. Ești sigur?

— Da. Am văzut două persoane care au fost și la baza aeriană, un bărbat și o femeie. Femeia a călătorit cu mine în trenul de Copenhaga; apoi bărbatul a urcat pe feribot. Când am ajuns aici, bărbatul s-a luat după mine pe bicicletă, urmat de o mașină. Am

scăpat de ei cu câțiva kilometri înainte de intrarea în Ronne.

— Bănuiesc probabil că lucrai cu Poul.

— Ironia face să nu fi lucrat.

— Cine crezi că sunt?

— Poliția daneză, care se supune ordinelor primite de la nemți.

— Dacă ai reușit să scapi de ei, sigur te cred vinovat. Probabil că te caută în continuare.

— Dar nu pot căuta prin fiecare casă din Bornholm.

— Nu, dar probabil că și-au pus oamenii să supravegheze debarcaderul și aerodromul.

— La asta nu m-am gândit. Atunci cum mă mai întorc în Copenhaga?

Încă nu gândea ca un spion, remarcă Hermia.

— Va trebui să urci pe feribot fără să te vadă.

— Și apoi unde să mă duc? La școala de piloți nu mă pot întoarce – e primul loc unde mă vor căuta.

— Va trebui să stai la Jens Toksvig.

Arne se întunecă la față.

— Deci și el face parte din Paznicii-de-noapte.

— Da. Adresa lui…

— Știu unde locuiește, răspunse Arne răstit. Suntem prieteni demult, dinainte să intre în organizație.

— S-ar putea să fie puțin reticent, după tot ce s-a întâmplat cu Poul…

— Nu-mi întoarce el spatele.

Hermia încercă să nu ia în seamă furia lui Arne.

— Să presupunem că iei feribotul în seara asta. În cât timp crezi că vei ajunge pe insula Sande?

— Mai întâi va trebui să vorbesc cu fratele meu, Harald. El a muncit pe șantier când se construia baza militară, deci poate să-mi spună care e amplasarea. Pe urmă mai am nevoie de o zi ca să ajung în Iutlanda, fiindcă trenurile întârzie mereu. Aș putea ajunge acolo

marți seara, aș pătrunde în bază miercuri, iar joi m-aș întoarce la Copenhaga. De acolo cum iau legătura cu tine?

— Vino aici vinerea viitoare. Dacă poliția va continua să supravegheze feribotul, va trebui să te deghizezi cumva. Ne întâlnim exact aici. Vom pleca în Suedia cu pescarul care m-a adus încoace. Pe urmă îți vom face rost de acte false la Legația Britanică și te vom trimite cu avionul în Anglia.

Arne încuviință din cap mohorât.

— Dacă lucrurile merg bine, peste o săptămână vom fi din nou împreună, liberi.

Arne zâmbi.

— Nici nu îndrăznesc să sper atât de mult.

O iubea sigur, hotărî ea, chiar dacă încă se mai simțea jignit că fusese lăsat pe dinafară. Dar în adâncul sufletului ei se îndoia că Arne era potrivit pentru așa ceva. Va afla oricum foarte curând.

Între timp sosiseră și primii turiști care se plimbau acum printre ruine, uitându-se în pivnițe și atingând pietrele vechi.

— Hai să plecăm, zise Hermia. Ai venit cu bicicleta?

— E după turn.

Arne își aduse bicicleta și părăsiră împreună castelul. Bărbatul purta ochelari de soare și șapcă spre a nu fi recunoscut. Deghizamentul nu avea sorți de izbândă la o verificare atentă a pasagerilor de pe feribot, dar îi putea induce în eroare pe urmăritori, în caz că îi întâlneau pe drum.

În timp ce coborau dealul în viteză, Hermia se gândea cum ar fi mai bine să procedeze cu Arne. Să îi găsească un deghizament mai bun? Nu avea nici peruci, nici costume, nici cosmetice, doar rujul de buze și pudra pe care le folosea pentru ea. Trebuia să-i schimbe înfățișarea, dar pentru asta ar fi avut nevoie de ajutor profesionist. În Copenhaga sigur ar fi găsit pe cineva, aici însă nu.

La poalele dealului îl recunoscu pe Sven Fromer, tipul de la pensiune, care tocmai cobora din mașină. Hermia nu voia ca acesta

să-l vadă pe Arne, sperând să treacă pe lângă el fără să-i atragă atenția, dar nu reuși. Sven îi surprinse privirea, îi făcu semn cu mâna și rămase lângă potecă. Ar fi fost prea nepoliticos să-l ignore, așa că se simți obligată să oprească.

— Iată că ne întâlnim din nou, rosti el. Dumnealui trebuie să fie logodnicul.

Nu avea de ce să se teamă de Sven, își zise ea. Nu făcea nimic care să-i trezească bănuielile și, oricum, Sven era antigerman.

— Ți-l prezint pe Oluf Arnesen, spuse ea inversând numele lui Arne. Oluf, dumnealui e Sven Fromer. Am stat ieri în aceeași pensiune.

Cei doi dădură mâna. Arne întrebă doar pentru a face conversație:

— Sunteți demult aici?

— De o săptămână. Plec diseară.

Hermiei îi veni o idee.

— Sven, azi-dimineață mi-ai spus că trebuie să luptăm cu nemții.

— Vorbesc prea mult. Ar trebui să fiu mai precaut.

— Dacă ți-aș da ocazia să-i ajuți pe britanici, ți-ai asuma riscul?

Sven o privi lung.

— Dumneata? Dar cum… Vrei să spui că ești…

— Ai vrea? insistă ea.

— Sper că nu-i o farsă.

— Trebuie să ai încredere în mine. Da sau nu?

— Da. Ce vrei să fac?

— S-ar putea ascunde cineva în portbagajul mașinii tale?

— Desigur. L-aș putea ascunde în spatele aparatelor. N-ar sta prea confortabil, dar ar avea destul loc.

— Ai putea să iei pe cineva diseară? Pe feribot?

Sven se uită la mașină, apoi la Arne.

— Pe dumneata?

Arne încuviință din cap.

Sven zâmbi.
— La naiba, de ce nu?

15

Prima zi de lucru a lui Harald la ferma Nielsen fu mai rodnică decât îndrăznise el să spere. Bătrânul Nielsen avea un mic atelier cu scule în care Harald putea repara cam orice. Petici pompa de apă a unui plug cu aburi, sudă o joantă de pe șenila unui tractor și descoperi scurtcircuitul care făcea luminile fermei să se stingă în fiecare noapte. Luă un prânz zdravăn, compus din heringi și cartofi, împreună cu angajații de la fermă.

Seara petrecu vreo două ore la cârciuma din sat alături de Karl, fiul cel mic al fermierului, deși nu bău decât doi țapi de bere, amintindu-și cum se prostise din cauza tăriei cu o săptămână în urmă. Toată lumea vorbea despre invadarea Uniunii Sovietice de către Hitler. Veștile erau proaste. Luftwaffe susținea că distrusese 1 800 de avioane sovietice aflate la sol în urma unor raiduri-fulger. Toată lumea era de părere că Moscova va cădea înainte de venirea iernii, în afară de singurul comunist din sat, care se arăta și el destul de îngrijorat.

Harald plecă devreme – Karen spusese că s-ar putea să-i facă o vizită după cină. Se simțea obosit, dar mulțumit de sine în timp ce se întorcea spre vechea mănăstire. Când intră în clădirea ruinată, fu uimit să-și găsească fratele, care se uita la avionul abandonat.

— Un Hornet Moth, spuse Arne. Avionul gentlemenilor.

— Nu-i bun de nimic.

— N-aș zice. Trenul de aterizare e un pic îndoit.

— Cum crezi că s-a îndoit?

— La aterizare. Capătul din spate al unui Hornet tinde să se balanseze foarte mult, fiindcă roțile principale sunt prea în față. Dar jambele nu sunt proiectate să reziste presiunii laterale, de-aia când virezi brusc se pot îndoi.

Arne arăta rău de tot, constată Harald. În locul uniformei purta

ceea ce păreau a fi veșminte de împrumut: o haină de tweed uzată și pantaloni de catifea cord, decolorați. Își răsese mustața și o șapcă unsuroasă îi acoperea părul cârlionțat. În mână ținea un aparat de fotografiat mic, modern, de 35 mm. Avea o expresie încordată în locul zâmbetului nepăsător.

— Ce ți s-a întâmplat? întrebă Harald îngrijorat.

— Am dat de dracu'. Ai ceva de mâncare?

— Nimic. Putem merge la cârciumă…

— Nu pot să mă arăt la față. Sunt căutat de poliție, spuse Arne schițând un zâmbet strepezit care însă se sfârși într-o grimasă. Fiecare polițist din Danemarca are descrierea mea, iar în Copenhaga poza mea e peste tot. Am fost urmărit de un polițist prin tot cartierul Stroget și de-abia am scăpat.

— Ești în mișcarea de rezistență?

Arne șovăi, ridică din umeri și spuse:

— Da.

Harald simți cum îl trec fiorii. Se așeză pe grinda pe care o folosea ca pat, iar Arne îi urmă exemplul. Pinetop, motanul, apăru de nicăieri și începu să se frece de piciorul lui Harald.

— Deci erai în organizație când te-am întrebat acasă, acum trei săptămâni?

— Nu, atunci nu eram. La început am fost lăsat pe dinafară. Se pare că cei din mișcare nu mă credeau potrivit pentru activități ilegale. Și, pe cinstea mea, aveau dreptate. Dar acum sunt disperați și m-au luat și pe mine. Trebuie să fotografiez o mașinărie de la baza militară de pe Sande.

Harald încuviință din cap.

— Am făcut o schiță pentru Poul.

— Până și tu ai intrat în mișcare înaintea mea, constată Arne cu amărăciune. Măi să fie!

— Poul m-a avertizat să nu-ți spun nimic.

— Se pare că toată lumea mă considera un laș.

— Aș putea face schițele din nou… deși erau din memorie.

Arne clătină din cap.

— Mișcarea are nevoie de fotografii clare. Am venit aici ca să te întreb dacă există vreo posibilitate să mă strecor înăuntru.

Pentru Harald discuția aceasta despre spionaj era mai mult decât incitantă, dar, în același timp, îl călca pe nervi că Arne nu părea să aibă un plan bine pus la punct.

— Există un loc în care gardul e ascuns de copaci… Dar cum ai să ajungi pe Sande, dacă te caută poliția?

— Mi-am schimbat înfățișarea.

— Nu prea mult. Ce acte ai la tine?

— Doar pe ale mele – cum să fac rost de altele?

— Dacă te oprește poliția pentru un motiv sau altul, n-o să le ia mai mult de zece secunde să-și dea seama că tu ești cel pe care-l caută.

— Asta cam așa e.

Harald clătină din cap.

— E o nebunie.

— Trebuie s-o fac. Instalația asta le permite nemților să detecteze bombardierele de la mare depărtare – așa au timp să-și trimită în aer avioanele de vânătoare.

— Probabil că e pe bază de unde radio, zise Harald emoționat.

— Britanicii au un sistem similar, dar nemții se pare că l-au perfecționat, doboară cam jumătate dintre avioanele care participă la un raid. Aviația britanică e disperată, vrea să știe neapărat cum funcționează. Merită să-mi risc viața.

— Dar nu ca fraierul. Dacă ești prins, n-ai să poți transmite informațiile britanicilor.

— Trebuie să încerc.

Harald trase adânc aer în piept.

— Ce-ar fi să merg eu?

— Știam că ai să spui asta.

— Pe mine nu mă caută nimeni. Știu locul. Am sărit deja gardul – am luat-o pe scurtătură într-o noapte. Și știu mai multe despre radio decât tine, deci și ce trebuie fotografiat, zise Harald considerând că logica argumentației lui este irezistibilă.

— Dacă ești prins, vei fi împușcat ca spion.

— Același lucru e valabil și pentru tine – numai că tu ai să fii aproape sigur prins, în timp ce eu probabil voi scăpa.

— Se prea poate ca poliția să fi găsit schițele tale când a venit după Poul. În cazul ăsta nemții știu că cineva e interesat de baza de pe Sande și probabil că au întărit deja paza acolo. Va fi mult mai greu să sari gardul acum.

— Dar tot am mai multe șanse decât tine.

— Nu te pot trimite în gura lupului. Ce-o să-i spun mamei, dacă ești prins?

— Ai să-i spui că am murit luptând pentru libertate. Am același drept ca și tine să-mi asum riscul. Dă-mi aparatul ăla și să încheiem discuția.

Până să răspundă Arne, apăru Karen. Mergea încet și nu-și anunțase venirea în niciun fel, motiv pentru care Arne nu mai avu timp să se ascundă, deși din reflex dădu să se ridice în picioare, apoi se opri.

— Tu cine mai ești? întrebă Karen în stilul ei direct. A! Salut, Arne. Ți-ai ras mustața – cred că din cauza afișelor pe care le-am văzut peste tot azi, în Copenhaga. De ce te caută poliția?

Se așeză pe capota Rolls-Royce-ului acoperit, punând picior peste picior ca un top model.

Arne șovăi, apoi zise:

— Nu pot să-ți spun.

Mintea ageră a lui Karen se puse în funcțiune, făcând deducții cu o viteză impresionantă.

— Dumnezeule, faci parte din mișcarea de rezistență! Ca și Poul, nu? De-asta a murit?

Arne dădu din cap afirmativ.

— Nu s-a prăbușit cu avionul. Încerca să scape de politie și s-a tras în el.

— Sărmanul Poul, spuse Karen și întoarse privirea. Deci tu continui ceea ce a început Poul. Dar acum poliția e pe urmele tale. Cineva trebuie să-ți ofere adăpost – probabil Jens Toksvig. După tine, era cel mai bun prieten al lui Poul.

Arne ridică din umeri și încuviință din cap.

— Dar nu te poți deplasa de colo-colo fără să fii arestat, deci… Karen se opri și, uitându-se la Harald, șopti: Acum ești și tu implicat, Harald.

Spre surprinderea lui Harald, Karen părea îngrijorată, ca și cum s-ar fi temut pentru el. Îi făcea plăcere că fetei îi păsa de el.

Privi spre Arne.

— Ce zici? Sunt și eu implicat?

Arne oftă și îi dădu aparatul de fotografiat.

Harald sosi în Morlunde a doua zi, târziu. Lăsă motocicleta în parcarea de lângă debarcader, gândindu-se că va bate la ochi pe Sande. Nu avea cu ce să o acopere și nici cum să o încuie, dar era sigur că niciun hoț nu s-ar fi priceput s-o facă să meargă.

Ajunsese tocmai la timp ca să prindă ultimul feribot al zilei. În timp ce aștepta pe chei, lumina devenea din ce în ce mai difuză, iar stelele apăreau precum luminile unor nave îndepărtate pe marea întunecată. Un localnic beat se apropie clătinându-se, își miji ochii la Harald, mormăi: „A, tânărul Olufsen” și se așeză pe un cabestan la câțiva metri de el, încercând să-și aprindă pipa.

Feribotul acostă și câțiva oameni coborâră pe țărm. Spre surprinderea lui Harald, în capătul pasarelei stăteau un polițist danez și un soldat german. Când insul beat urcă pe pasarelă, cei doi îi verificară actele. Harald simți că-i stă inima în loc. Șovăi, speriat, neștiind dacă să urce sau nu. Oare autoritățile sporiseră măsurile de

securitate după ce îi găsiseră schițele, așa cum anticipase Arne? Sau îl căutau pe Arne? Oare știau că Harald e fratele celui pe care îl căutau? Olufsen era un nume obișnuit – dar poate că se interesaseră de familia lui. În geantă avea un aparat de fotografiat foarte scump. Era o marcă germană comună, dar tot putea stârni bănuieli.

Încercă să-și pună ordine în gânduri și să vadă care îi sunt opțiunile. Pe Sande se putea ajunge și altfel. Nu era sigur că putea străbate înot trei kilometri, dar putea împrumuta sau chiar fura o barcă. Pe de altă parte, dacă era văzut când trăgea barca pe plajă, paznicii îl puteau lua la întrebări. Mai bine s-o facă pe nevinovatul.

Urcă pe pasarelă.

— Cu ce treburi pe Sande? îl întrebă polițistul.

Harald se prefăcu indignat că cineva îi putea pune o asemenea întrebare.

— Locuiesc acolo. Cu părinții mei.

Polițistul îl privi atent.

— Nu cred că te-am mai văzut și sunt aici de patru zile.

— Am fost la școală.

— Marțea nu prea e o zi potrivită ca să vii acasă.

— E sfârșit de an școlar.

Polițistul scoase un mormăit, pare-se mulțumit. Verifică adresa din actele lui Harald și i-o arătă soldatului, care înclină din cap și îl lăsă pe Harald la bord.

Se duse în celălalt capăt al feribotului și rămase acolo, privind marea, așteptând să i se încetinească bătăile inimii. Răsuflase ușurat că trecuse de punctul de control, dar era furios că trebuia să justifice în fața unui polițist orice mișcare făcea în propria țară. Dacă se gândea logic, i se părea o reacție prostească, dar nu își putea înfrâna revolta.

La miezul nopții feribotul își începu cursa.

Luna era acoperită de nori. La lumina stelelor, insula plată semăna cu un val negru care se înălța la orizont. Harald nu se

așteptase să revină atât de curând. Vinerea trecută, când plecase, se întrebase chiar dacă va mai revedea locurile acestea vreodată. Acum se întorcea în calitate de spion, cu un aparat de fotografiat în geantă și cu misiunea de a fotografia arma secretă a naziștilor. Își aminti vag cât de palpitant i se părea cândva statutul de membru al mișcării de rezistență. Realitatea însă era mai mult decât prozaică. Acum pur și simplu era bolnav de frică.

Se simți și mai rău când coborî pe cheiul familiar și privi peste drum la oficiul poștal și la băcănia care erau la fel de când se știa. Viața lui fusese stabilă și fără griji în primii optsprezece ani. De acum încolo nu se va mai simți în siguranță.

Ajunse pe plajă și o luă spre sud. Nisipul umed părea de argint la lumina stelelor. Auzi chicotitul unei fete undeva, între dune, și simți cum îl cuprinde gelozia. Oare o va auzi și el pe Karen chicotind așa vreodată?

Văzu baza militară aproape de ivirea zorilor. Deslușì stâlpii gardului. Copacii și tufele din interior arătau ca niște petice negre cusute pe dune. Dacă el putea vedea până acolo înseamnă că același lucru era valabil și pentru paznici, își spuse el. Se lăsă în genunchi și începu să se târască spre bază.

Un minut mai târziu se felicită că fusese precaut. Zări două santinele care patrulau pe lângă gard, una lângă alta, cu un câine.

Asta era ceva nou. Până acum nu patrulau câte doi și nici cu câini.

Se lipi de nisip. Santinelele nu păreau excesiv de atente. Mergeau agale, nu în pas de marș. Cel care ținea câinele vorbea cu însuflețire, iar celălalt trăgea dintr-o țigară. Când se apropiară, Harald auzi vocea estompată de valurile care se spărgeau de plajă. Învățase germana la școală, ca toți copiii danezi. Santinela se lăuda cu ce îi făcuse unei femei numite Margareta.

Harald era la vreo cincizeci de metri de gard. Când santinelele ajunseră în punctul cel mai apropiat de el, câinele începu să

amușine. Probabil că îl simțea pe Harald, dar nu știa unde se află. Câinele lătră nesigur. Santinela care îl ținea în lesă nu era la fel de bine antrenată precum câinele, drept care îi spuse să tacă, apoi continuă să explice cum o convinsese pe Margareta să vină în șopron. Harald rămase nemișcat. Câinele lătră din nou și una din santinele aprinse o lanternă puternică. Harald își ascunse fața în nisip. Raza lanternei trecu peste dune, dar și peste el, fără să se oprească.

— Pe urmă Margareta a spus bine, dar ai grijă s-o scoți în ultima clipă, zise santinela.

Cei doi își continuară drumul și câinele se liniști.

Harald rămase pe loc până când santinelele dispărură. Apoi se apropie de partea de gard ascunsă de vegetație. Se temuse că soldații tăiaseră copacii, dar erau tot acolo. Se târî printre tufe, ajunse la gard și se ridică în picioare.

Ezită. Încă mai putea da înapoi, încă nu încălcase legea. Se putea întoarce la Kirstenslot ca să se concentreze pe noua lui slujbă, petrecându-și serile la cârciumă și nopțile visând la Karen. Putea pretinde că nu îl interesează războiul și politica, ca mulți alți danezi. Dar numai gândul la așa ceva îl făcu să se revolte. Se imagină explicându-și decizia lui Arne și Karen sau unchiului Joachim și verișoarei Monika, și i se făcu rușine.

Gardul era neschimbat, doi metri de sârmă obișnuită care se terminau cu două șiruri de sârmă ghimpată. Harald își prinse geanta de spate, ca să nu îl incomodeze, și se cățără pe gard, păși cu grijă peste sârma ghimpată și sări dincolo.

Acum nu mai avea încotro. Se afla în interiorul unei baze militare, cu un aparat de fotografiat. Dacă era prins, urma pedeapsa cu moartea.

Începu să meargă repede, călcând ușor, ținându-se aproape de tufe și copaci, privind tot timpul în jur. Trecu pe lângă turn și se gândi cu teamă cât de expus ar fi dacă cineva ar aprinde brusc

proiectorul. Se opri crezând că aude pașii santinelelor, dar nu era decât zgomotul înăbușit al valurilor. După câteva minute coborî o pantă lină și dădu de un pâlc de conifere, care îi oferea un adăpost sigur. Se întrebă de ce soldații nu doborâseră copacii din rațiuni de securitate; apoi își dădu seama că rolul lor era să ferească instalația radio secretă de ochii iscoditori.

O clipă mai târziu ajunse la obiectiv. Acum că știa ce caută, vedea cât se poate de bine zidul circular și rețeaua dreptunghiulară, masivă, fixată pe suport, antena rotindu-se încet, ca un ochi mecanic ce scrutează orizontul întunecat. Auzi din nou zumzetul motorului electric. De cealaltă parte a instalației desluși cele două forme mai mici; la lumina stelelor văzu că sunt două versiuni miniaturale ale antenei mari, care se rotea în continuare.

Așadar, erau trei mașinării. Oare de ce? Așa se explica superioritatea netă a radarului german? Privind de aproape antenele mai mici, își dădu seama că sunt construite altfel. Va trebui să se uite la ele din nou, la lumina zilei; i se părea că, în timp ce se roteau, se și înclinau un pic. Ce însemna asta? Mai mult ca sigur trebuia să fotografieze toate cele trei piese componente.

Prima dată când fusese aici, sărise înspăimântat zidul circular după ce auzise tușea unui paznic în apropiere. Acum că avea timp să se gândească, era convins că exista o cale de acces mai ușoară. De ziduri era nevoie pentru a proteja instalația, însă specialiștii trebuiau să intre acolo ca să-i asigure funcționarea și întreținerea. Merse de-a lungul zidului de cărămidă, cercetându-l cu atenție în lumina difuză, până dădu de o ușă din lemn. Nu era încuiată. Intră și o închise ușor după el.

Se simțea un pic mai în siguranță. De afară nu putea fi văzut. Specialiștii nu aveau treabă la ora asta, doar dacă era vreo urgență. Dacă intra cineva, Harald avea timp să sară peste zid înainte de a fi reperat.

Privi în sus la rețeaua masivă care se rotea. Probabil că

recepționează undele radio reflectate de avioane, își spuse el. Antena acționează ca o lentilă, concentrând semnalele primite. Cablul care ieșea din suport transmitea datele în clădirile noi, la ridicarea cărora ajutase și Harald vara trecută. Acolo rezultatele apăreau probabil pe monitoare, iar operatorii erau pregătiți să alerteze Luftwaffe.

În semiîntuneric, cu mașinăria înaltă care huruia încontinuu și mirosul de ozon al electricității, avea senzația că se află în chiar inima mașinii de război. Lupta dintre oamenii de știință și inginerii din ambele tabere putea fi la fel de importantă ca înfruntarea tancurilor și a mitralierelor pe câmpul de luptă. Iar el participa efectiv la această luptă.

Auzi un avion. Luna nu se vedea, deci nu putea fi un bombardier. Probabil un avion german de vânătoare sau unul civil care se rătăcise. Se întrebă dacă antena masivă îi detectase apropierea în urmă cu o oră. Se întrebă și dacă antenele mai mici erau îndreptate spre el. Se hotărî să iasă ca să arunce o privire.

Una dintre antenele mai mici era îndreptată spre mare, în direcția din care venea avionul. Cealaltă era îndreptată spre partea continentală a Danemarcei. Amândouă păreau înclinate altfel decât înainte. În timp ce avionul se apropia, Harald observă că prima antenă se înclină și mai mult, ca și cum ar fi urmărit avionul. Cealaltă se mișcă și ea, dar Harald nu își dădu seama de ce.

Avionul traversă insula și se îndreptă spre Danemarca, antena continuând să îl urmărească până când zgomotul motorului nu se mai auzi. Harald reveni în ascunzătoare, la adăpostul zidului circular, cugetând la cele văzute.

Negrul cerului devenea cenușiu. În acest moment al anului, zorii apăreau înainte de ora trei. Peste o oră avea să răsară și soarele.

Scoase aparatul de fotografiat. Arne îi arătase cum să îl folosească. În timp ce lumina se intensifica, Harald se mișcă încet de colo-colo, încercând să găsească cele mai bune unghiuri pentru ca

fotografiile lui să surprindă fiecare detaliu al mașinăriei.

Căzuse de acord cu Arne să facă fotografiile pe la cinci fără un sfert. Atunci soarele avea să fie sus, fără să lumineze însă direct instalația. Lumina soarelui nu era necesară – rolfilmul era îndeajuns de sensibil ca să înregistreze detaliile și fără ea.

Pe măsură ce timpul trecea, Harald se gândea îngrijorat la cum va fugi de acolo. Sosise noaptea, pătrunsese în baza militară pe întuneric, dar nu mai putea aștepta încă o noapte ca să plece. Era aproape sigur că un specialist făcea o verificare de rutină a instalației cel puțin o dată în cursul zilei, chiar dacă totul era în regulă. Deci Harald trebuia să plece cât mai curând posibil, de îndată ce făcea fotografiile – adică în plină zi. Plecarea avea să fie mult mai periculoasă decât sosirea.

Se gândi în ce parte s-o apuce. Spre sud, în direcția casei părinților lui, gardul era doar la câteva sute de metri, dar drumul ducea peste dune, fără copaci, fără tufișuri. Spre nord, pe unde venise, protejat de vegetație, i-ar fi luat mai mult timp, dar ar fi fost mai sigur.

Se întrebă cum s-ar comporta în fața unui pluton de execuție. Ar fi calm și mândru, ținându-și teama sub control, sau nervii i-ar ceda, ar cădea în genunchi și ar începe să ceară îndurare, scăpându-se pe el?

Se sili să aștepte calm. Lumina deveni mai puternică, minutarul de-abia târându-se pe cadranul ceasului de mână. De afară nu veneau zgomote noi. Ziua unui soldat începea devreme, însă el spera că nu va fi prea multă activitate înainte de ora șase – răstimp în care va fi plecat.

În sfârșit, sosi și momentul prielnic fotografiilor. Cerul era senin, lumina dimineții era limpede. Acum putea vedea fiecare nit și terminal al mașinăriei complexe din fața lui. Reglând lentila cu atenție, fotografie suportul turnant, cablurile și rețeaua antenei. Desfăcu o ruletă pe care o găsise în mănăstire și o prinse în câteva

fotografii ca să arate scala – ideea lui genială.

Acum trebuia să treacă dincolo de zid.

Șovăi. Înăuntru se simțea în siguranță. Dar trebuia să fotografieze și cele două antene mai mici.

Crăpă ușa. Era liniște. După clipocitul valurilor își dădu seama că se apropia fluxul. Baza militară era scăldată în lumina apoasă a unei dimineți la malul mării. Nu auzea nicio mișcare. Era ora la care oamenii dorm greu și până și câinii visează.

Fotografie cu grijă cele două antene mai mici, protejate doar de zidurile joase. Gândindu-se la rolul lor, își dădu seama că una urmărise avionul care se afla în raza sa vizuală. Deci scopul ei era să detecteze bombardierele *înainte* de a fi văzute. Cea de-a doua probabil că urmărea un alt avion.

În timp ce fotografia, încercă să găsească răspunsul la întrebarea care nu-i dădea pace. Cum funcționau cele trei antene astfel încât să sporească numărul de bombardiere doborâte de avioanele de vânătoare ale Luftwaffe? Poate că antena mare anunța din timp apropierea unui bombardier, iar una dintre cele mici detecta bombardierul în spațiul aerian al Germaniei? Dar care era rolul celei de-a doua antene mici?

Se gândi că poate mai era un avion pe cer – avionul de vânătoare care fusese trimis în aer ca să atace bombardierul. Oare cea de-a doua antenă era folosită de Luftwaffe ca să detecteze *propriul avion?* Părea absurd, dar, dându-se înapoi ca să prindă toate antenele în fotografie, își dădu seama că e logic. Dacă turnul de control al Luftwaffe cunoștea poziția bombardierului și a avionului de vânătoare, putea ghida avionul de vânătoare prin radio până când acesta stabilea contactul vizual cu bombardierul.

Harald începea să înțeleagă felul în care acționa Luftwaffe. Antena mare anunța din timp apropierea raidului aerian pentru ca avioanele de vânătoare să decoleze la fix. Una dintre antenele mai mici detecta bombardierul. Cealaltă detecta avionul de vânătoare,

permițând turnului de control să ghideze pilotul exact spre locul în care se afla bombardierul. Apoi bombardierul devenea o țintă sigură.

Gândul acesta îl făcu să-și dea seama cât de expus era: în picioare, în plină zi, în mijlocul unei baze militare, fotografiind o instalație strict secretă. Panica începu să i se împrăștie prin vene precum otrava. Încercă să se liniștească și să facă ultimele fotografii așa cum își propusese, cu cele trei antene luate din unghiuri diferite, dar groaza pusese stăpânire pe el. Făcuse cel puțin 20 de fotografii. „Destul", își spuse el.

Vârî aparatul în geantă și se îndepărtă în grabă. Uitând de hotărârea de a o lua pe drumul dinspre nord, mai lung, dar mai sigur, se îndreptă spre sud, peste dunele lipsite de vegetație. În direcția aceea se vedea gardul, dincolo de vechiul hangar peste care dăduse ultima oară. Azi va trece pe lângă el pe partea dinspre mare, așa că nimeni nu-l va putea vedea, cel puțin pentru o vreme.

În timp ce se apropia, auzi un lătrat.

Privi speriat în jur, dar nu văzu niciun soldat și niciun câine. Apoi înțelese că lătratul venea din hangar. Soldații probabil că foloseau construcția abandonată pe post de coteț. Un al doilea câine începu să latre.

Harald o rupse la fugă.

Câinii se luară unul după altul, tot mai mulți se alăturată primilor doi și astfel zgomotul deveni insuportabil. Harald ajunse în dreptul hangarului și o luă spre mare, încercând să mențină hangarul între el și clădirile principale în timp ce sprinta spre gard. Frica îi dădea aripi. Dintr-o clipă într-alta aștepta să audă o împușcătură.

Ajunse la gard, neștiind dacă fusese văzut. Îl escaladă ca o maimuță și sări peste sârma ghimpată din vârf. Căzu cât era de lung pe partea cealaltă, în nisipul care acum era acoperit de apă. Se ridică repede în picioare și aruncă o privire înapoi. Dincolo de hangar,

parțial ascunse de copaci și tufe, văzu clădirile principale, dar nici urmă de soldat. Se întoarse și o luă la fugă. Rămase în apa puțin adâncă vreo sută de metri, ca să își piardă mirosul, în caz că soldații asmuțeau câinii pe urmele lui; apoi o luă spre interiorul insulei. Lăsă urme de pași pe nisipul tare, dar știa că fluxul rapid i le va acoperi cât de curând. Ajunse la dune fără să lase vreo urmă vizibilă.

Câteva minute mai târziu era pe drumul de țară. Privi înapoi și constată că nu se luase nimeni după el. De-abia răsuflând, se îndreptă spre casa parohială. Trecu în fugă pe lângă biserică și se opri în fața bucătăriei.

Era deschisă. Părinții lui erau mereu matinali.

Intră. Mama lui stătea în fața sobei, în capot, pregătind ceaiul. Când îl văzu, scoase un țipăt și scăpă ceainicul din lut. Ceainicul se lovi de podeaua de gresie și gâtul îi sări cât colo. Harald se aplecă și culese cele două bucăți.

— Iartă-mă, n-am vrut să te sperii.

— Harald!

O sărută pe obraz și o îmbrățișă.

— Tata e acasă?

— E în biserică. Aseară n-a mai avut timp să facă ordine, acum s-a dus să aranjeze scaunele.

— Ce s-a întâmplat aseară?

Luni seara nu se ținea slujbă.

— Comitetul de diaconi s-a întrunit ca să discute cazul tău. Te vor exclude sâmbăta viitoare.

— Răzbunarea familiei Flemming.

Lui Harald i se părea ciudat că acest lucru i se păruse cândva foarte important.

Între timp santinelele se duseseră probabil să vadă ce anume stârnise câinii. Dacă își făceau treaba serios, sigur aveau să verifice casele din apropiere, să caute un fugar prin șoproane și hambare.

— Mamă, dacă vin soldați pe aici, ești bună să le spui că am dormit toată noaptea?

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă ea înfricoșată.

— Îți explic mai târziu. Era mai firesc dacă îl găseau în pat, se gândi el. Spune-le că încă mai dorm, te rog.

— Bine.

Harald ieși din bucătărie și urcă în dormitor. Își atârnă geanta de spătarul scaunului. Scoase aparatul de fotografiat și îl vârî într-un sertar. Se gândi să îl ascundă undeva, dar nu mai era timp și un aparat de fotografiat ascuns dovedea că ești vinovat. Se dezbrăcă repede, își puse pijamaua și se vârî în pat.

Auzi vocea tatălui său în bucătărie. Se dădu jos din pat și se apropie de capul scării ca să asculte.

— Ce caută aici? întrebă pastorul.

— Se ascunde de soldați.

— Pentru numele lui Dumnezeu, în ce s-a mai băgat acum?

— Nu știu, dar…

Mama lui fu întreruptă de un ciocănit puternic în ușă. O voce tânără spuse în germană:

— Bună dimineața. Căutăm pe cineva. Ați văzut vreun străin în ultimele ore?

— Nu, n-am văzut pe nimeni.

Agitația din vocea mamei lui era atât de evidentă, încât soldatul sigur o sesiză – dar poate că era obișnuit ca oamenii să se teamă de el.

— Dar dumneavoastră, domnule?

— Nu, răspunse tatăl lui ferm.

— Mai e cineva în casă?

— Fiul meu, spuse mama lui Harald. Doarme.

— Trebuie să mă uit prin casă.

Vocea soldatului era politicoasă, dar autoritară, departe de a cere voie.

— Vă conduc eu, zise pastorul.

Harald urcă la loc în pat, simțind că inima stă să-i sară din piept. Auzi cizmele grele pe dalele de pardoseală de la parter, ușile care se închideau și se deschideau. Apoi cizmele urcară treptele de lemn. Intrară în dormitorul părinților, în camera lui Arne și în cele din urmă se apropiară de camera lui Harald. Auzi cum se lasă clanța de la ușă.

Închise ochii, prefăcându-se că doarme, și încercă să respire încet și sacadat.

— Fiul dumneavoastră, spuse vocea încet.

— Da.

Urmă o pauză.

— A fost aici toată noaptea?

Harald își ținu răsuflarea. Tatăl lui nu spusese niciodată o minciună, oricât de nevinovată.

— Da. Toată noaptea.

Harald era uluit. Tatăl lui mințise ca să-l apere. Vechiul tiran cu inima de piatră, scorțos, mereu sigur pe el, își încălcase propriile reguli. Până la urmă era și el om. Harald simți cum îl podidesc lacrimile în dosul pleoapelor închise.

Tropotul cizmelor se pierdu pe hol și apoi pe trepte în jos. Harald mai auzi cum soldatul le dă bună ziua părinților lui, după care se dădu jos din pat și se apropie de capul scării.

— Poți să cobori, zise tatăl lui. A plecat.

Coborî. Pastorul îl privi solemn.

— Mulțumesc, tată.

— Am comis un păcat.

Preț de o clipă Harald crezu că tatăl lui se va înfuria. Apoi chipul bătrânului se lumină.

— Dar cred în puterea de a ierta a lui Dumnezeu.

Harald realiză chinul prin care trecuse tatăl lui în ultimele minute, dar nu știu cum să-i spună că înțelege. Singurul gest care îi

veni în minte fu să-i strângă mâna, drept care întinse brațul spre el.

Tatăl lui îi privi mâna, apoi i-o strânse. Îl trase spre el și își trecu brațul stâng pe după umerii lui. Închise ochii, străduindu-se să-și controleze o emoție profundă. Când vorbi, vocea tunătoare a predicatorului făcu loc unui murmur plin de durere:

— Am crezut că te vor ucide. Fiul meu drag, am crezut că te vor ucide.

16

Arne Olufsen scăpase printre degete lui Peter Flemming.

Peter medita la eșecul lui în timp ce fierbea un ou pentru micul dejun al lui Inge. După ce Arne scăpase de urmăritori pe insula Bornholm, Peter se arătase optimist că îl vor ridica foarte curând. Încrederea lui Peter fusese absolut nefondată. Crezuse că Arne nu era îndeajuns de viclean ca să părăsească insula fără să fie observat – și se înșelase. Nici până acum nu știa cum procedase Arne, dar, neîndoielnic, se întorsese în Copenhaga, fiindcă un polițist îl zărise în centrul orașului. Arne îl dusese de nas și dispăruse din nou.

Era clar că se desfășurau anumite activități de spionaj, cum sublimase cu un dispreț glacial șeful lui Peter, Frederik Juel:

— Olufsen se pare că e pus pe fapte mari.

Generalul Braun fusese mai direct:

— Uciderea lui Poul Kirke n-a contribuit deloc la neutralizarea rețelei de spioni. Dimpotrivă. Despre promovarea lui Peter în funcția de șef al departamentului nici nu mai adusese vorba. Am să solicit ajutorul Gestapoului, adăugase generalul.

Nu era drept deloc, se gândi Peter furios. El descoperise rețeaua de spioni, el găsise mesajul secret în sabotul de frână, el îi arestase pe mecanici, el organizase descinderea în sinagogă, el îl arestase pe Ingemar Gammel, el organizase descinderea în școala de piloți, el îl ucisese pe Poul Kirke și tot el îl deconspirase pe Arne Olufsen. Și totuși, oameni precum Juel, care nu făcuseră nimic, îi denigrau realizările și îl împiedicau să obțină recunoașterea care i se cuvenea.

Dar încă nu era terminat.

— Îl pot găsi pe Arne Olufsen, îl asigurase pe generalul Braun cu o seară în urmă.

Juel dăduse să spună ceva, dar Peter i-o luase înainte:

— Dați-mi 24 de ore. Dacă mâine-seară nu e în arestul poliției,

chemați Gestapoul.

Braun fusese de acord.

Arne nu se întorsese la cazarmă, nu era nici la părinții lui, pe insula Sande, prin urmare, se ascundea în casa unui alt spion. Dar probabil că acum toți stăteau la cutie. Exista totuși o persoană care probabil că îi cunoștea pe cei mai mulți dintre spioni – Karen Duchwitz. Fusese prietena lui Poul, iar fratele ei era coleg de școală cu vărul lui Poul. Karen nu era spioană, de asta era sigur, deci nu avea niciun motiv să stea la cutie. Ea îl putea duce la Arne.

O șansă mică, dar singura pe care o avea.

Amestecă oul moale cu sare și puțin unt, apoi duse tava în dormitor. O sculă pe Inge în capul oaselor și îi dădu o linguriță de ou. Simți că nu-i place. Gustă și el, era bun, și îi mai dădu o linguriță. Inge o împinse imediat, ca un bebeluș. Oul îi alunecă pe bărbie și pe cămașa de noapte.

Peter privi disperat. Se murdărise de câteva ori în ultimele două săptămâni. Ceva nou pentru ea.

— Inge n-ar fi făcut niciodată asta, zise el.

Puse tava jos, ieși din cameră și se îndreptă spre telefon. Formă numărul hotelului de pe Sande și îl ceru pe tatăl lui, care era întotdeauna matinal. Când îi auzi vocea, îi spuse doar atât:

— Ai avut dreptate. A sosit vremea să o internez pe Inge într-un sanatoriu.

*

Peter privi atent Teatrul Regal, o clădire din piatră galbenă cu cupolă, construită în secolul al XVIII-lea. Fațada era împodobită cu coloane, pilaștri, capiteluri, console, coroane, scuturi, lire, măști, heruvimi, sirene și îngeri. Pe acoperiș erau urne, lampadare și creaturi patrupede cu aripi și sâni de femeie.

— E puțin exagerat, remarcă el. Chiar și pentru un teatru.

Tilde Jespersen izbucni în râs.

Ședeau pe veranda hotelului d'Angleterre. De acolo vedeau bine

Kongens Nytorv, cea mai mare piață din Copenhaga. În clădire elevii școlii de balet urmăreau o repetiție generală a spectacolului *Les Sylphides.* Peter și Tilde o așteptau să iasă pe Karen Duchwitz.

Tilde se prefăcea că citește ziarul de azi. Titlul de pe prima pagină era elocvent: „LENINGRADUL ÎN FLĂCĂRI". Până și naziștii erau surprinși de cât de bine mergea campania din Rusia, declarând că succesul lor „întrecea orice exercițiu de imaginație".

Peter vorbea ca să mai scape de tensiune. Până acum planul lui se dovedise un eșec total. Karen fusese urmărită toată ziua, dar nu făcuse decât să meargă la școală. Frustrarea era epuizantă și ducea la greșeli, de aceea încerca să se relaxeze.

— Ce zici, arhitecții proiectează înadins teatrele și operele atât de înfiorătoare, ca să-i facă pe oamenii obișnuiți să nu mai intre? spuse el.

— Te consideri un om obișnuit?

— Desigur.

Intrarea era flancată de două statui verzi, doi bărbați șezând, mai mari decât în viața reală.

— Cine sunt ăia doi? întrebă el.

— Holberg și Oehlenschläger.

Peter recunoscu numele. Erau doi mari dramaturgi danezi.

— Nu prea-mi place teatrul – prea multe discursuri. Prefer un film, ceva la care să râd, Buster Keaton sau Stan și Bran. L-ai văzut pe ăla în care Stan și Bran văruiesc o cameră și intră unul c-o scândură pe umăr? întrebă Peter și scoase un chicotit. Era să cad de pe scaun de-atâta râs.

Tilde îi aruncă una dintre privirile ei enigmatice.

— Acum chiar că mă lași paf. Nu te-aș fi crezut un mare iubitor de comedie burlescă.

— Dar ce-ți închipuiai că-mi place?

— Westernuri, unde schimbul de focuri face ca dreptatea să triumfe.

— Ai dreptate, îmi plac și westernurile. Dar ție? Îți place teatrul? Locuitorii Copenhagăi fac mare paradă de cultură, dar cei mai mulți n-au pus piciorul în clădirea asta.

— Îmi place opera, ție nu?

— Mda… cântecele mai merg, dar poveștile sunt niște prostii.

Tilde zâmbi.

— Până acum nu mi-am pus problema așa, dar cred că ai dreptate. De balet ce zici?

— Nu-i văd rostul. Iar costumele sunt caraghioase. Ca să-ți spun drept, bărbații în pantaloni strânși pe picior mi se par jenanți.

Tilde râse din nou.

— Vai, Peter, ce nostim ești, îmi pari tot mai simpatic.

Peter nu intenționase să fie nostim, dar acceptă bucuros complimentul. Privi fotografia pe care o ținea în mână. O luase din dormitorul lui Poul Kirke. În ea Poul stătea pe bicicletă, iar Karen era cocoțată pe ghidon. Amândoi purtau pantaloni scurți. Karen avea niște picioare splendide. Cei doi arătau atât de fericiți, atât de plini de energie și de voie bună, încât preț de o clipă lui Peter îi păru rău că Poul murise. Dar nu trebuia să uite că Poul fusese spion și încălcase legea.

Fotografia trebuia să îl ajute la identificarea lui Karen. Era atrăgătoare, cu un zâmbet larg și o claie de păr cârlionțat. Părea opusul lui Tilde, care avea fața simetrică, rotundă, cu gura și nasul mici. Unii bărbați spuneau că Tilde e frigidă, fiindcă le respinsese avansurile – „dar eu știu cum stau lucrurile", se gândi Peter.

Nu vorbiseră despre ce se întâmplase în hotelul de pe insula Bornholm. Peter se jena să abordeze subiectul. Nu voia să se scuze – asta ar fi sporit umilința. Dar în minte i se înfiripa un plan, ceva atât de dramatic, încât prefera să se gândească la el doar printre picături.

— Uite-o că vine, zise Tilde.

Peter privi și văzu un grup de tineri care ieșeau din teatru. O recunoscu pe Karen imediat. Purta o pălărie de paie lăsată pe-un

ochi și o rochie de vară galben-mușchi, largă, care îi juca ispititor în jurul genunchilor. Fotografia alb-negru nu arăta nici cât de albă îi era pielea și cât de roșu părul, nici veselia atât de molipsitoare chiar și de la distanță. Părea că își face intrarea pe scena teatrului, nu că doar coboară treptele clădirii.

Fata traversă piața și o luă pe strada principală, Stroget.

Peter și Tilde se ridicară în picioare.

— O clipă, spuse Peter.

— Ce s-a întâmplat?

— Vii diseară la mine?

— Vreun motiv deosebit?

— Da, dar aș prefera să nu ți-l spun acum.

— De acord.

— Mulțumesc, zise Peter și se luă după Karen.

Tilde îl urmă la o oarecare distanță, după cum se înțeleseseră.

Stroget era o stradă îngustă, ticsită de oameni și de autobuze, blocată mai tot timpul de automobile parcate ilegal. „Dublați amenzile, amendați toți șoferii și ați rezolvat problema", se gândi Peter. Nu pierdea din ochi pălăria de paie a lui Karen. Se ruga ca fata să nu meargă direct acasă.

La capătul străzii se afla piața primăriei. Aici grupul de elevi se împrăștie. Karen își continuă drumul doar cu una dintre fete, discutând cu însuflețire. Peter se apropie. Cele două trecură de Grădina Tivoli și se opriră, ca și cum acolo urmau să se despartă, dar continuară să vorbească. Erau frumoase și lipsite de griji în soarele după-amiezii. Peter se întrebă impacientat cât mai aveau fetele să-și spună după ce petrecuseră toată ziua împreună.

În sfârșit prietena lui Karen o porni spre gara principală, iar Karen o luă în direcția opusă. Speranțele lui Peter crescură. Oare avea întâlnire cu vreun membru al rețelei de spioni? O urmări, dar, spre dezamăgirea lui, fata se apropie de Vesterport, o gară din suburbii de unde putea lua trenul spre satul ei, Kirstenslot.

Ceea ce nu era bine deloc. Peter mai avea doar câteva ore la dispoziție. Evident, fata nu avea să-l conducă la unul dintre membrii rețelei. În consecință, trebuia să forțeze lucrurile.

O ajunse din urmă la intrarea în gară.

— O clipă. Trebuie să-ți vorbesc.

Karen îl privi calm și își continuă drumul.

— În ce privință? întrebă ea cu o politețe rece.

— Putem sta de vorbă un minut?

Karen intră și începu să coboare treptele spre peron.

— Stăm.

Peter se prefăcu agitat.

— Îmi asum un risc extraordinar vorbind cu tine. Stratagema lui își făcu efectul. Fata se opri pe peron și privi în jur agitată.

— Despre ce vreți să vorbim?

Avea niște ochi minunați, observă el, de un verde nemaipomenit de limpede.

— Despre Arne Olufsen.

Peter văzu teama din ochii ei și răsuflă ușurat. Instinctul nu îl înșelase. Fata știa ceva.

— Ce-i cu el? întrebă Karen reușind să-și păstreze vocea calmă, joasă.

— Nu ești prietenă cu el?

— Nu. L-am cunoscut – ieșeam cu un prieten al lui. Dar nu pot spune că suntem prieteni. De ce mă întrebați?

— Știi unde e?

— Nu.

Fata răspunse hotărât și Peter își dădu seama, dezamăgit, că probabil spunea adevărul.

Dar încă nu era gata să se dea bătut.

— Ai putea să-i transmiți un mesaj?

Karen ezită, iar Peter simți cum îi tresaltă inima de speranță. Bănui că fata se întreba dacă să mintă sau nu.

— Poate, răspunse ea o clipă mai târziu. Nu sunt sigură. Ce fel de mesaj?

— Sunt de la poliție.

Fata făcu un pas înapoi, înspăimântată.

— Liniștește-te. Sunt de partea ta, zise Peter, conștient că fata nu știa dacă să-l creadă. N-am de-a face cu Departamentul de Securitate. Mă ocup de accidentele rutiere. Dar biroul nostru e alături și uneori aud ce se discută.

— Ce-ați auzit?

— Arne se află în mare pericol. Departamentul de Securitate știe unde se ascunde.

— Dumnezeule!

Peter sesiză că fata nu întrebase ce este Departamentul de Securitate sau ce rău făcuse Arne și nici nu se arătase surprinsă că acesta se ascunde. Prin urmare, știa cu ce se ocupă Arne, conchise el triumfător.

Pe baza acestei reacții, o putea aresta și interoga. Dar avea un plan mai bun. Încercă să adopte un ton cât mai dramatic:

— În seara asta va fi arestat!

— Vai, nu!

— Dacă știi cum să dai de Arne, te rog, pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să-l avertizezi cât mai curând.

— Dar nu cred că…

— Nu vreau să fiu văzut în compania ta. Trebuie să plec. Îmi pare rău. Fă tot posibilul.

Peter se întoarse și se îndepărtă în grabă.

În capul scării trecu pe lângă Tilde, care se prefăcea că se uită la mersul trenurilor. Femeia nu îl privi, dar Peter știa că îl văzuse și că o va urmări pe Karen.

Peste drum un ins cu un șorț de piele descărca lăzi cu sticle de bere dintr-o căruță trasă de doi cai mari. Peter se ascunse după căruță. Își scoase pălăria de fetru și o îndesă în buzunarul hainei,

înlocuind-o cu o șapcă ascuțită. Știa din experiență că această simplă schimbare îl făcea să arate altfel. Bineînțeles, nu la o privire mai atentă.

Pe jumătate ascuns de căruță, Peter rămase cu ochii pe intrarea în gară. Karen apăru după câteva momente.

Tilde venea în urma ei.

Peter se luă după Tilde. Dădură colțul și merseră de-a lungul unei străzi dintre Tivoli și gara principală. Apoi Karen intră în clădirea poștei, o construcție impresionantă, în stil clasic, din cărămidă roșie și piatră cenușie. Tilde intră și ea.

Fata voia să dea un telefon, se gândi Peter jubilând. Alergă până la intrarea angajaților. Arătă legitimația de polițist primei persoane întâlnite în cale, o tânără, și spuse:

— Adu-l pe diriginte, imediat.

Câteva clipe mai târziu apăru un bărbat adus de spate, într-un costum negru, uzat.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— O tânără îmbrăcată într-o rochie galbenă tocmai a intrat în holul cel mare. Nu vreau să mă vadă, însă eu trebuie să știu tot ce face.

Dirigintele se arătă încântat. Acesta era probabil cel mai palpitant lucru care se întâmplase vreodată în incinta poștei, se gândi Peter.

— Dumnezeule! făcu dirigintele. Veniți cu mine.

O luă la picior pe un coridor și deschise o ușă. Peter văzu un șir de scaune în fața unor ferestre mici. Dirigintele păși înăuntru.

— Cred că o văd. Cu părul roșu, cârlionțat, și o pălărie de paie?

— Ea este.

— N-aș fi crezut că e o infractoare.

— Ce face?

— Caută într-o carte de telefon. Extraordinar! O fată așa de drăguță să…

— Dacă dă telefon, vreau să ascult ce spune.

Dirigintele șovăi.

Peter nu avea niciun drept să asculte convorbiri telefonice private fără mandat – dar spera ca dirigintele să nu știe asta.

— E foarte important.

— Nu sunt sigur dacă pot să…

— Nu vă faceți probleme, îmi asum responsabilitatea.

— Pune cartea la loc.

Peter nu avea de gând să o lase pe Karen să-i telefoneze lui Arne fără să le asculte convorbirea. La nevoie scotea pistolul și îl amenința pe adormitul ăsta de diriginte, se hotărî el.

— Insist.

— Dar avem un regulament aici.

— Totuși…

— Aha! făcu dirigintele. A pus cartea jos, dar nu vine la ghișeu. Dirigintele se însenină la față. Pleacă! adăugă el.

Peter înjură înciudat și o luă la fugă spre ieșire.

Întredeschise ușa și privi pe furiș. Văzu cum Karen traversează strada. Așteptă până apăru Tilde, care se luă după fată. Apoi le urmă și el.

Era dezamăgit, dar nu înfrânt. Karen știa numele cuiva care putea lua legătura cu Arne. Căutase acel nume în cartea de telefon. De ce naiba nu îi telefonase? Poate se temea – pe drept cuvânt – că poliția sau securitatea germană, care țineau totul sub observație, i-ar putea asculta convorbirea.

Dar poate că nu căutase numărul de telefon, ci doar adresa. Acum, dacă Peter avea noroc, fata se îndrepta spre acea adresă.

O lăsă pe Karen să dispară din raza lui vizuală, dar nu și pe Tilde. Întotdeauna era o plăcere să o vadă pe Tilde din spate. Ce scuză mai bună ca să-i admire fundul rotund? Oare ea știa că o mânca din ochi? Oare intenționat își legăna șoldurile atât de lasciv? Peter nu își dădea seama. Cine putea ghici ce e-n mintea unei femei?

Ajunseră pe mica insulă Christiansborg și merseră de-a lungul

cheiului, cu portul pe dreapta și vechile clădiri ale administrației pe stânga. Aerul călduț al orașului era împrospătat aici de briza sărată care bătea dinspre Marea Baltică. Canalul lat era plin de cargoboturi, pescadoare, feriboturi și nave ale marinei daneze și germane. Doi marinari tineri se luară după Tilde și încercară să o agațe, veseli, dar femeia se răsti la ei și îi făcu să se lase păgubași.

Karen ajunse în dreptul palatului Amalienborg, apoi o luă spre inima insulei. Urmând-o pe Tilde, Peter traversă piața mare străjuită de cele patru clădiri în stil rococo, reședința familiei regale. De acolo porniră spre Nyboder, un cartier alcătuit din case mici, ieftine, construite inițial pentru marinari.

Intrară pe o stradă numită Știuca Sfântului Pavel. Peter o văzu pe Karen în depărtare – se uita atentă la un șir de case galbene, cu acoperișul roșu, de parcă ar fi căutat un număr anume. Simți emoționat că se apropie de pradă.

Karen se opri, privi în susul și-n josul străzii, verificând probabil dacă o urmărește cineva. Desigur, era prea târziu pentru așa ceva, dar la ce te puteai aștepta de la un amator? Oricum, păru că nu o bagă în seamă pe Tilde, iar Peter era prea departe ca să poată fi recunoscut.

Ciocăni la o ușă.

Când Peter o ajunse din urmă pe Tilde, ușa se deschise. Nu văzu cine era acolo. Karen spuse ceva și păși înăuntru, iar ușa se închise. Era nr. 53, observă Peter.

— Crezi că Arne e înăuntru?

— Ori el, ori cineva care știe unde se află.

— Ce ai de gând să faci?

— Să aștept.

Peter privi în stânga și-n dreapta. Pe colț era un magazin mic.

— Acolo.

Traversară strada și se opriră în fața vitrinei. Peter își aprinse o țigară.

— Magazinul trebuie să aibă un telefon. Sunăm la sediu? S-ar putea să avem nevoie de întăriri. Nu știm câți spioni sunt acolo.

Peter se gândi dacă să solicite întăriri.

— Încă nu. Nu suntem siguri ce se întâmplă. Să mai așteptăm puțin.

Tilde încuviință din cap. Își scoase basca albastră și își puse un batic cu un model greu de definit. Peter privi cum își ascunde buclele blonde sub el. Va arăta ușor diferit când Karen va ieși din casă, fiind mai puțin probabil ca fata s-o recunoască.

Tilde luă țigara dintre degetele lui Peter, trase din ea și i-o dădu înapoi. Era un gest intim, iar Peter se simți de parcă femeia l-ar fi sărutat. Își dădu seama că se înroșește și întoarse privirea spre nr. 53.

Ușa se deschise și Karen apăru în prag.

— Atenție! șuieră el și Tilde îi urmări privirea.

Ușa se închise în urma lui Karen și fata se îndepărtă singură.

— La naiba! icni Peter.

— Acum ce facem?

Peter se concentră. Dacă Arne era în căsuța aceea galbenă, trebuia să cheme întăriri, să intre cu forța și să-i aresteze pe toți cei aflați înăuntru. Dacă Arne era în altă parte și Karen se îndrepta într-acolo, trebuia s-o urmărească în continuare.

Pe de altă parte, era foarte posibil ca fata să nu-l fi găsit și acum să se întoarcă acasă.

Peter se hotărî.

— Aici ne despărțim. Tu o urmărești pe Karen. Eu sun la sediu și intrăm în casa asta.

— Am înțeles, zise Tilde și grăbi pasul după Karen.

Peter intră în magazin. Aici se vindeau de toate, de la pâine și legume până la obiecte de uz curent precum săpun și chibrituri. Rafturile erau pline de conserve, iar pe podea tronau legături de vreascuri și saci de cartofi. Magazinul părea murdar, dar prosper, își

arătă legitimația unei femei cărunte, într-un șorț pătat.

— Aveți telefon?

— Contra cost.

Peter se căută de mărunțiș.

— Unde e? întrebă el nerăbdător.

Femeia arătă spre o draperie din spate.

— Pe acolo.

Peter aruncă o mână de monede pe galantar și intră într-un salonaș care mirosea a pisici. Înșfacă receptorul, ceru Politigaarden și vorbi cu Conrad:

— Cred că am găsit ascunzătoarea lui Arne. Strada Știuca Sfântului Pavel, nr. 53. Ia-i pe Dresler și Ellegard și veniți aici cât puteți de repede.

— Am înțeles.

Peter puse receptorul în furcă și ieși în grabă. Stătuse mai puțin de un minut. Dacă cineva părăsise casa între timp, acum trebuia să fie pe stradă. Privi în toate părțile. Văzu un bătrân într-o cămașă fără guler, care plimba un câine schilod, amândoi de-abia mișcându-și picioarele. Un ponei plin de nerv trăgea o căruță în care se afla o canapea cu tapițeria plină de găuri. Mai mulți băieți jucau fotbal cu o minge de tenis veche. Nici urmă de Arne. Peter traversă strada.

Relaxându-se un pic, se gândi ce satisfacție va avea când îl va aresta pe fiul mai mare al pastorului Olufsen. Ce răzbunare pentru umilința suferită de Axel Flemming cu ani în urmă! Venind imediat după exmatricularea fiului mai mic, demascarea lui Arne ca spion va însemna mai mult ca sigur sfârșitul hegemoniei pastorului Olufsen. Cum să se mai înfoaie și să mai predice de la amvon când ambii fii călcaseră greșit? Va trebui să se retragă.

Tatăl lui Peter va fi atât de fericit!

Ușa de la nr. 53 se deschise. Peter își vârî mâna dreaptă sub haină și atinse pistolul din tocul fixat la subraț, în timp ce Arne ieșea din

casă.

Peter jubila. Arne își răsese mustața și purta o șapcă de muncitor peste părul negru, însă Peter îl știa și îl recunoscu pe loc.

O clipă mai târziu triumful lăsă locul precauției. Interveneau tot felul de probleme atunci când un polițist aresta pe cineva de unul singur. Suspectului i se părea că are șanse mai multe de scăpare în fața unui singur polițist. Pe de altă parte, faptul că era detectiv, deci îmbrăcat în haine civile, fără autoritatea uniformei, îi îngreuna și mai mult misiunea lui Peter. În cazul unei încăierări, trecătorii nu aveau cum să știe că unul era polițist și puteau interveni de partea celuilalt.

Peter și Arne se mai bătuseră o dată, cu doisprezece ani în urmă, când familiile lor tocmai se certaseră. Peter era mai solid, dar Arne era în formă, întărit de sporturile pe care le practica. Bătaia se terminase fără un rezultat concludent. Își dăduseră câțiva pumni, apoi fuseseră despărțiți. Azi Peter avea pistol. Dar poate că și Arne avea așa ceva.

Arne închise ușa cu putere și ieși în stradă, îndreptându-se spre Peter.

În timp ce se apropia, Arne îi evită privirea, pășind pe lângă ziduri, ca un fugar. Peter mergea pe jumătatea opusă a trotuarului, urmărind pe ascuns chipul lui Arne.

Când ajunseră la zece metri unul de altul, Arne îi aruncă o privire lui Peter. Peter îi susținu privirea și îi urmări reacția. Văzu confuzia, recunoașterea, șocul, frica și panica.

Arne se opri împietrit.

— Ești arestat.

Arne își recăpătă oarecum cumpătul și, preț de o clipă, pe buze îi flutură surâsul nepăsător, atât de cunoscut.

— Pete Turtă-dulce, zise el folosind porecla din copilărie.

Peter își dădu seama că Arne o va lua la fugă – motiv pentru care scoase pistolul.

— Întinde-te pe trotuar cu fața în jos și mâinile la spate.

Arne arăta mai degrabă îngrijorat decât speriat. În clipa următoare Peter înțelese că nu de pistol se temea Arne, ci de altceva.

— Altfel mă împușți? întrebă Arne provocator.

— Dacă e nevoie.

Peter îndreptă pistolul spre el, amenințător, deși voia cu tot dinadinsul să-l prindă viu. Moartea lui Poul Kirke adusese ancheta într-un punct mort. Voia să îl interogheze pe Arne, nu să-l omoare.

Arne zâmbi enigmatic, se întoarse și o rupse la fugă.

Peter întinse brațul și ochi. Ținti picioarele lui Arne, dar cu pistolul era imposibil să îl împuște unde voia el; știa că putea să-l atingă oriunde sau că putea să nu-l atingă deloc. Dar Arne se îndepărta și șansele lui Peter de a-l opri scădeau cu fiecare fracțiune de secundă.

Peter apăsă pe trăgaci.

Arne continuă să alerge.

Peter trase de mai multe ori. După cel de-al patrulea glonț, Arne păru că se clatină. Peter mai trase o dată și Arne se prăbuși la pământ cu un zgomot surd, apoi se întoarse cu fața în sus.

— Dumnezeule, nu! exclamă Peter apropiindu-se în fugă de el, cu pistolul pregătit pentru orice eventualitate.

Arne stătea nemișcat.

Peter îngenunche lângă el.

Arne deschise ochii. Era alb la față de durere.

— Idiotule, mai bine mă omorai, spuse el.

Tilde veni acasă la Peter în seara aceea. Purta o bluză nouă, roz, cu flori brodate pe manșete. „Îi stă bine în roz", se gândi Peter. Îi scoate în evidență feminitatea. Vremea era caldă și Tilde părea că nu poartă nimic pe sub bluză.

O invită în camera de zi. Soarele la amurg pătrundea în încăpere, luminând-o ciudat, estompând mobilierul și tablourile de pe pereți.

Inge ședea într-un fotoliu, lângă șemineu, privind inexpresiv, ca întotdeauna.

Peter o trase pe Tilde spre el și o sărută. Femeia înțepeni o clipă, surprinsă; apoi îl sărută și ea. Peter îi mângâie umerii și șoldurile.

Tilde se desprinse din îmbrățișare și îl privi în ochi. Peter îi văzu dorința, dar și îngrijorarea. Femeia se uită la Inge.

— Crezi că e bine ce facem? întrebă ea.

Peter îi atinse părul.

— Sst.

O sărută din nou, flămând. Tilde îi răspunse la fel. Fără să întrerupă sărutul, Peter îi descheie bluza, dându-i la iveală sânii moi. Îi mângâie pielea caldă.

Tilde se desprinse din nou, gâfâind. Sânii i se ridicau și se lăsau ritmic.

— Cum rămâne cu ea? Cu Inge?

Peter se uită la soția lui. Inge îi privea pe cei doi absent, fără nicio emoție, ca întotdeauna.

— Nu-i nimeni aici, zise el. Absolut nimeni.

Tilde îl privi în ochi cu un amestec de compasiune, înțelegere, curiozitate și dorință.

— Bine, spuse ea. Bine.

Peter se aplecă spre sânii ei goi.

PARTEA A III-A

17

Satul Jansborg, altminteri pașnic, îți dădea fiori în amurg. Sătenii se culcau devreme, străzile erau pustii, iar casele – întunecate și cufundate în tăcere. Harald avea senzația că trece printr-un loc în care se petrecuse ceva îngrozitor și că era singura persoană care nu știa nimic despre asta.

Parcă motocicleta în fața gării. Nu ieșea chiar atât de mult în evidență cum se temuse el, fiindcă alături se afla o cabrioletă Opel Olympia pe gaz, cu un schelet de lemn ca un șopron în partea din spate a acoperișului, care adăpostea rezervorul uriaș.

Lăsă motocicleta și porni spre școală la umbra înserării.

După ce scăpase de paznicii de pe Sande, dormise neîntors în vechiul lui pat până la amiază. Mama lui îl trezise, îl ospătase cu friptură de porc rece și cartofi, îi vârâse bani în buzunar și-l implorase să-i spună unde stă. Impresionat de afecțiunea ei și de îmblânzirea neașteptată a tatălui său, îi spusese că stă la Kirstenslot. Dar nu amintise de biserica lăsată în paragină, ca să nu știe cum doarme, și îi dăduse de înțeles că e musafirul familiei Duchwitz.

Apoi pornise să traverseze din nou Danemarca de la vest la est. Acum, în seara celei de-a doua zile, se apropia de vechea lui școală.

Se hotărâse să developeze filmul înainte de a merge la Copenhaga ca să i-l dea lui Arne, care se ascundea în casa lui Jens Toksvig, în cartierul Nyboder. Trebuia să se asigure că îi reușiseră fotografiile, că erau clare. Aparatele de fotografiat o mai luau razna, fotografii mai făceau și greșeli. Nu voia ca Arne să își riște viața mergând în Anglia cu un rolfilm pe care nu ieșise nimic. Școala avea

o cameră obscură cu toate substanțele chimice necesare developării. Tik Duchwitz era secretarul Clubului Fotografilor și avea cheia.

Harald evită intrarea principală și traversă ferma învecinată, ca să pătrundă în școală pe la grajduri. Era ora zece. Băieții mai mici se culcaseră deja, iar cei de la gimnaziu se pregăteau la rândul lor de somn. Numai cei din anul terminal se mai foiau de colo-colo, majoritatea în dormitoare. A doua zi era festivitatea de absolvire și acum își făceau bagajele să plece acasă.

Trecând printre clădirile atât de familiare, Harald rezistă tentației de a se furișa pe lângă ziduri și de a traversa în fugă spațiile deschise. Dacă mergea firesc și încrezător, putea da impresia că e unul dintre proaspeții absolvenți care se îndreaptă spre dormitorul lui. Era surprins cât de greu îi venea să-și asume o identitate care îi aparținuse de drept cu doar zece zile în urmă.

Nu văzu pe nimeni pe drumul spre Casa Roșie, clădirea unde stăteau Tik și Mads. Nu avea cum să se ascundă în timp ce urca treptele spre ultimul etaj: oricine l-ar fi întâlnit l-ar fi recunoscut imediat. Dar avu noroc. Coridorul de sus era pustiu. Trecu în grabă pe lângă apartamentul administratorului, domnul Moller. Deschise încet ușa camerei lui Tik și păși înăuntru.

Tik ședea pe capacul geamantanului, încercând să-l închidă.

— Tu, aici? Dumnezeule! exclamă el.

Harald se așeză lângă el și-l ajută să închidă cataramele.

— De-abia aștepți s-ajungi acasă, nu?

— De unde norocul ăsta? Am fost exilat la Aarhus. Trebuie să-mi petrec vara muncind la o sucursală a băncii noastre. E pedeapsa pentru că am mers cu tine la clubul de jazz.

— Aoleu!

Harald așteptase cu nerăbdare să fie împreună cu Tik la Kirstenslot, însă acum hotărî să nu-i mai spună că stă acolo.

— Ce cauți aici? întrebă Tik după ce își puse bagajele în ordine.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Tik zâmbi cu gura până la urechi.

— Acum ce mai e?

Harald scoase micul rolfilm de 35 mm din buzunarul de la pantaloni.

— Vreau să developez filmul ăsta.

— De ce nu-l duci la un atelier?

— Fiindcă aș fi arestat.

Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Tik, care își luă o mină solemnă.

— Ești implicat într-o conspirație împotriva naziștilor.

— Cam așa ceva.

— Ești în pericol.

— Da.

În clipa aceea auziră un ciocănit în ușă.

Harald se lăsă la podea și se strecură sub pat.

— Da? zise Tik.

Harald auzi cum se deschide ușa și apoi vocea lui Moller:

— Te rog să stingi lumina, Duchwitz!

— Am înțeles, domnule Moller.

— Noapte bună.

— Noapte bună, domnule Moller.

Ușa se închise și Harald ieși de sub pat.

Ascultară în timp ce Moller mergea pe coridor și ura noapte bună fiecărui elev. Îl auziră cum revine în apartament și închide ușa. Știau că n-o să mai apară până a doua zi dimineața – dacă, bineînțeles, nu intervenea ceva.

Vorbind în șoaptă, Harald îi spuse lui Tik:

— Mai ai cheia de la camera obscură?

— Da, dar mai întâi ar trebui să intrăm în laboratoare.

Clădirea cu laboratoarele era încuiată pe timpul nopții.

— Putem sparge un geam din spate.

— Dacă văd cioburile, vor ști că a intrat cineva.

— Și ce-ți pasă? Doar pleci mâine!

— Ai dreptate.

Își scoaseră pantofii și se furișară pe coridor. Coborâră treptele în tăcere și se încălțară când ajunseră la ușă. Apoi ieșiră în curte.

Era trecut de ora unsprezece și întuneric beznă. Nimeni nu circula prin curte, motiv pentru care umblară cu multă grijă, ca să nu fie văzuți de la vreo fereastră. Din fericire, cerul era acoperit de nori. Se îndepărtară în fugă de Casa Roșie, zgomotul pașilor fiind înăbușit de iarba înaltă. Când ajunseră la biserică, Harald aruncă o privire înapoi și văzu lumină într-una din camerele celor din ultimul an. O siluetă trecu pe lângă fereastră și se opri. În clipa următoare, Harald și Tik dădură colțul bisericii.

— Cred că ne-a văzut cineva, șopti Harald. În Casa Roșie e o lumină aprinsă.

— Dormitoarele personalului dau în spate, răspunse Tik. Dacă ne-a văzut cineva, trebuie să fie unul din băieți. N-ai de ce să-ți faci griji.

Harald speră că Tik avea dreptate.

Dădură ocol bibliotecii și se apropiară din spate de clădirea cu laboratoare. Deși era nouă, fusese astfel proiectată încât să fie în ton cu construcțiile mai vechi dimprejur, motiv pentru care avea pereții din cărămidă roșie și oberlihturi complicate, fiecare cu șase ochiuri de geam.

Harald își scoase un pantof și lovi în geam cu călcâiul. Părea destul de gros.

— Când joci fotbal, geamurile par atât de fragile, murmură el.

Vârî mâna în pantof și lovi geamul cu putere. Geamul se sparse cu un zgomot care rivaliza cu cel scos de trâmbița Judecății de Apoi. Cei doi băieți încremeniră, îngroziți de cât de tare se auzise; dar liniștea se așternu din nou, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu era nimeni în clădirile învecinate – biserica, biblioteca și sala de sport – și, când inima i se mai domoli, Harald își dădu seama că

zgomotul trecuse neobservat.

Se folosi de pantof ca să înlăture resturile de sticlă din ramă, care căzură pe o masă de laborator. Vâri brațul înăuntru și deschise fereastra. Folosindu-se în continuare de pantof ca să nu se taie, îndepărtă cioburile. Apoi pătrunse în laborator.

Tik îl urmă, apoi închiseră fereastra.

Se aflau în laboratorul de chimie. Mirosurile astringente de acid și amoniac îi înțepau nările lui Harald. Nu vedea aproape nimic, dar încăperea îi era cunoscută, așa că ajunse la ușă fără să răstoarne nimic. Ieși pe coridor și găsi ușa camerei obscure.

Odată intrați, Tik încuie ușa și aprinse lumina. Harald își dădu seama că, așa cum nicio rază de lumină nu putea răzbate în camera obscură, nici opusul nu era posibil.

Tik își suflecă mânecile și se puse pe treabă. Umplu cu apă caldă o chiuvetă și luă câteva substanțe chimice dintr-un șir de borcane. Măsură temperatura apei din chiuvetă și mai adăugă apă fierbinte până se declară satisfăcut. Harald înțelegea principiile, dar nu încercase niciodată să facă asta singur, deci trebuia să aibă încredere în prietenul lui.

Dacă ceva nu mersese cum trebuie – obturatorul funcționase greșit, filmul se voalase sau imaginea era încețoșată? Fotografiile nu mai aveau nicio valoare. Oare ar fi găsit curajul să mai încerce o dată? Ar fi trebuit să se întoarcă pe insulă, să sară gardul pe întuneric, să se furișeze aproape de instalație, să aștepte răsăritul soarelui, să facă alte fotografii și apoi să fugă de acolo la lumina zilei, din nou. Nu era sigur că avea puterea să repete isprava.

După ce pregăti totul, Tik porni cronometrul și stinse lumina. Harald se așeză calm pe un scaun, în timp ce Tik derulă filmul expus și începu să-l developeze – dacă avea ce developa. Spuse că mai întâi vâră filmul în pirogalol, care intră în reacție cu sărurile de argint, ca să obțină imaginea. Apoi cei doi așteptară până când cronometrul îi anunță că procesul s-a încheiat; Tik spălă filmul în

acid acetic ca să stopeze reacția. În cele din urmă îl vârî în hiposulfit ca să fixeze imaginea.

— Cam asta e, zise el într-un târziu.

Harald își ținu răsuflarea.

Tik aprinse lumina. Preț de câteva clipe Harald nu văzu nimic, orbit de becul puternic. Când privirea i se limpezi, se uită la rolfilmul cenușiu din mâinile lui Tik. Își riscase viața pentru asta. Tik îl ridică în lumină. La început Harald nu deslușì imaginile, crezând că va trebui să o ia de la capăt. Apoi își aminti că se uită la negativ, unde negrul e alb și viceversa; începu să distingă contururile. Văzu imaginea inversată a antenei mari, dreptunghiulare, care îl intrigase atât de mult când o văzuse prima oară, în urmă cu patru săptămâni.

Reușise.

Privi tot șirul de imagini și le recunoscu pe toate: suportul turnant, mănunchiurile de cabluri, rețeaua fotografiată din mai multe unghiuri, cele două mașinării mai mici, cu antenele înclinate și, în sfârșit, o vedere de ansamblu a instalației, înainte de a fi cuprins de panică.

— Au ieșit! strigă el triumfător. Sunt extraordinare!

Tik îl privea palid la față.

— Ce e pe ele? întrebă el înfricoșat.

— O mașinărie nouă pe care nemții au inventat-o ca să detecteze avioanele care se apropie.

— Mai bine nu întrebam. Îți dai seama care e pedeapsa pentru ce-am făcut noi aici?

— Eu am făcut fotografiile.

— Iar eu am developat filmul. Dumnezeule mare, aș putea fi spânzurat pentru asta.

— Ți-am spus că e periculos.

— Știu, dar nu te-am crezut.

— Îmi pare rău.

Tik strânse rolfilmul și îl vâri la loc în tub.

— Poftim, ia-l. Eu mă duc să mă culc și să încerc să uit tot ce s-a întâmplat.

Harald vârî tubul în buzunarul de la pantaloni.

Apoi auziră mai multe voci.

Tik scoase un geamăt.

Harald înțepeni, ascultând. La început nu deslușì cuvintele, dar era sigur că veneau din clădire, nu de-afară. Apoi auzi vocea inconfundabilă a lui Heis:

— Nu pare să fie nimeni aici.

Vocea care-i răspunse aparținea unui băiat:

— Sigur au venit pe aici, domnule director.

Harald privi încruntat spre Tik.

— Cine…?

— Pare a fi Woldemar Borr, șopti Tik.

— Desigur, mormăi Harald.

Borr era nazistul școlii. El trebuie să fi fost cel care-i văzuse de la fereastră. Ce ghinion – orice alt băiat și-ar fi ținut gura.

Apoi se auzi o a treia voce:

— Uitați un geam spart. Era domnul Moller. Cred că pe-aici au intrat – mă întreb cine-or fi, adăugă el.

— Domnule director, sunt sigur că unul din ei era Harald Olufsen, zise Borr părând mulțumit de sine.

— Să ieșim de-aici, spuse Harald. Poate așa nu află că am developat ceva.

Aprinse lumina, întoarse cheia în broască și deschise ușa.

Toate luminile erau aprinse, iar Heis stătea chiar în fața ușii.

— La naiba! făcu Harald.

Heis purta o cămașă fără guler: era clar că se pregătea de culcare când fusese chemat aici. Îl privi din spatele ochelarilor cocoțați pe nasul său lung și spuse:

— Deci tu erai, Olufsen.

— Da, domnule director.

Borr și domnul Moller apărură din spatele lui Heis.

— Doar știi că nu mai ești elevul acestei școli. E de datoria mea să chem poliția ca să te aresteze pentru intrare prin efracție.

Harald fu străbătut de un val de panică. Dacă poliția îi găsea rolfilmul în buzunar era terminat.

— Și Duchwitz e cu tine; trebuia să m-aștept, spuse Heis văzându-l pe Tik în spatele lui Harald. Ce naiba faceți aici?

Harald trebuia să-l convingă pe Heis să nu cheme poliția – dar nu putea spune nimic de față cu Borr.

— Domnule director, am putea vorbi între patru ochi? întrebă el.

Heis șovăi.

Harald hotărî că, dacă Heis refuză și cheamă poliția, nu se va preda cu una, cu două. Va încerca să fugă. Dar cât de departe putea ajunge?

— Vă rog, domnule director. Dați-mi o șansă să vă explic.

— De acord, zise Heis fără tragere de inimă. Borr, du-te la culcare. Și tu, Duchwitz. Domnule Moller, conduceți-i în camerele lor.

Cei trei plecară.

Heis intră în laboratorul de chimie, se așeză pe un scaun și își scoase pipa.

— Să auzim, Olufsen. De data asta ce mai e?

Harald se întrebă ce să-i spună. Nu găsea o minciună plauzibilă, dar se temea totodată că adevărul era mai greu de crezut decât orice ar fi putut născoci pe moment. În cele din urmă scoase pur și simplu tubul din buzunar și i-l dădu lui Heis.

Heis scoase rolfilmul și-l ridică în lumină.

— Pare un fel de instalație radio ultramodernă, zise el. E militară?

— Da, domnule director.

— Știi la ce servește?

— Cred că detectează avioanele cu ajutorul undelor radio.

— Deci așa procedează. Luftwaffe se laudă că doboară bombardierele RAF ca pe niște muște. Asta explică totul.

— Eu cred că instalația asta detectează și bombardierul, și avionul de vânătoare trimis să-l intercepteze, pentru ca turnul de control să poată ghida avionul de vânătoare cu precizie.

Heis îi aruncă o privire pe deasupra ochelarilor.

— Dumnezeule! Îți dai seama cât de importantă e instalația asta?

— Cred că da.

— Britanicii îi pot ajuta pe ruși doar dacă-l forțează pe Hitler să retragă avioane de pe frontul rusesc ca să apere Germania de raidurile aeriene.

Heis fusese militar, logica militară era ceva firesc la el.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Ideea nu are sorți de izbândă dacă nemții pot doborî bombardierele atât de ușor. Dar, dacă britanicii află cum procedează nemții, pot inventa un antidot. Heis privi în jur. Trebuie să fie un calendar pe undeva, adăugă el.

Harald nu înțelegea de ce avea nevoie de un calendar, dar știa unde e.

— În laboratorul de fizică.

— Adu-l aici.

Heis puse rolfilmul pe masa de laborator și își aprinse pipa în timp ce Harald intră în laboratorul alăturat, găsi calendarul pe un raft și se înapoie cu el. Heis dădu repede paginile.

— Următoarea lună plină este pe 8 iulie. Pun pariu că în noaptea aceea britanicii vor bombarda masiv. Mai sunt douăsprezece zile. Poți să duci filmul în Anglia până atunci?

— E treaba altcuiva.

— Îi urez noroc. Olufsen, îți dai seama cât de mare e pericolul în care te afli?

— Da.

— Spionajul se pedepsește cu moartea.

— Știu.

— Întotdeauna ai avut curaj, recunosc, zise Heis și îi dădu rolfilmul înapoi. Ai nevoie de ceva? Mâncare, bani, benzină?

— Nu, mulțumesc.

Heis se ridică în picioare.

— Te conduc până afară.

Ieșiră pe ușa principală. Aerul nopții uscă transpirația de pe fruntea lui Harald. Merseră umăr la umăr până la poartă.

— Nu știu ce să-i spun lui Moller, rosti Heis.

— Pot să vă sugerez ceva?

— Neapărat.

— I-ați putea spune că developam fotografii indecente.

— Bună idee. Așa ceva vor crede toți.

La poartă Heis dădu mâna cu Harald.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă, băiatule!

— Voi avea.

— Mult noroc.

— La revedere.

Harald se îndreptă spre sat.

Înainte ca drumul să cotească, privi înapoi. Heis era tot la poartă, se uita după el. Harald îi făcu semn cu mâna și Heis îi răspunse la fel. Apoi Harald își continuă drumul.

Se vârî sub o tufă și dormi până la răsăritul soarelui, apoi își recuperă motocicleta și se îndreptă spre Copenhaga.

Se simțea bine în timp ce străbătea periferia orașului în soarele dimineții. Trecuse prin câteva situații-limită, dar până la urmă se ținuse de promisiune. Ce mult va savura momentul în care îi va da filmul lui Arne! Fratele lui va rămâne impresionat. Misiunea lui Harald se va încheia și Arne se va îngriji ca fotografiile să ajungă în Marea Britanie.

După ce se va întâlni cu Arne, va merge la Kirstenslot. Va trebui să se roage de fermierul Nielsen să-l reangajeze. Muncise doar o zi, apoi dispăruse tot restul săptămânii. Nielsen probabil că era supărat – dar poate că avea mare nevoie de serviciile lui Harald și îl va reprimi.

La Kirstenslot o putea vedea pe Karen. De-abia aștepta. Era clar că fata nu se simțea atrasă de el – și nici nu se va simți –, dar părea că-l simpatizează. Cât despre el, era mai mult decât mulțumit doar să stea de vorbă cu ea. Perspectiva unui sărut era prea îndepărtată ca să poată spera la așa ceva.

Se îndreptă spre Nyboder. Arne îi dăduse adresa lui Jens Toksvig. Strada Știuca Sfântului Pavel era îngustă, cu case-vagon, fără grădini în față; ușile dădeau direct spre trotuar. Harald parcă motocicleta în fața casei cu nr. 53 și bătu la ușă.

Îi deschise un polițist.

Preț de o clipă, Harald rămase fără glas. Unde era Arne? Probabil că fusese arestat…

— Ce-i, flăcăule? întrebă polițistul impacientat.

Era un ins între două vârste, cu o mustață căruntă și trese de sergent pe mânecă.

Harald avu un moment de inspirație. Arătându-se cuprins de panică, de altfel cât se poate de reală, întrebă:

— Unde e domnul doctor? Trebuie să vină imediat… naște nevastă-mea!

Polițistul zâmbi. Viitorul tată, comic ca întotdeauna.

— Aici nu stă niciun doctor, flăcăule.

— Ba aici stă!

— Ușurel, fiule. Copiii se nasc dinainte să apară doctorii. Ce adresă ți-a dat?

— Dr. Thorsen, Strada Știuca lui Fischer, nr. 53. Aici trebuie să fie!

— Numărul corect, strada greșită. Aici e Știuca Sfântului Pavel.

Știuca lui Fischer e o stradă mai jos.

— Dumnezeule, am greșit strada! strigă Harald, se întoarse și sări pe motocicletă. Mulțumesc!

Deschise regulatorul de abur și se îndepărtă cu toată viteza.

— Asta mi-e meseria, răspunse polițistul.

Harald ajunse în capătul străzii și dădu colțul.

„Foarte ingenios, dar acum ce naiba fac?”

18

Hermia petrecu toată dimineața de vineri printre ruinele frumosului castel Hammershus, așteptând întoarcerea lui Arne cu rolfilmul atât de important.

Mai important chiar decât în urmă cu cinci zile, când își trimisese logodnicul în misiune. Între timp, lumea se schimbase. Naziștii aveau toate șansele să cucerească Uniunea Sovietică. Ocupaseră deja fortăreața Brest. Superioritatea copleșitoare a aviației lor decima Armata Roșie.

Digby îi relatase mâhnit, în câteva cuvinte, conversația pe care o avusese cu Churchill. RAF urma să trimită absolut toate bombardierele în cel mai mare raid aerian al războiului, în încercarea disperată de a forța Luftwaffe să-și retragă o parte dintre avioane de pe frontul rusesc, dându-le astfel sovieticilor șansa de a riposta pe măsură. Raidul urma să aibă loc peste unsprezece zile.

Digby vorbise și cu fratele lui, Bartlett, care era din nou apt de luptă, se reîntorsese la escadrilă și mai mult ca sigur avea să piloteze unul dintre bombardiere.

Raidul era o misiune sinucigașă. RAF avea să sufere pierderi ireparabile dacă în următoarele zile specialiștii britanici nu puneau la punct un sistem prin care să evite radarul german. Totul depindea de Arne.

Hermia îl convinsese pe pescarul suedez să o aducă din nou aici – deși omul o avertizase că era ultima dată, bătea la ochi dacă repeta cursa de prea multe ori. În zori sărise în apa puțin adâncă, ducându-și bicicleta în brațe până pe plaja de la poalele castelului. Urcase dealul abrupt, se oprise pe metereze ca o regină medievală și privise cum răsare soarele deasupra unei lumi din ce în ce mai amenințate de naziștii îngâmfați, isterici și plini de ură, de care îi era atât de scârbă.

În timpul zilei se mută la fiecare oră dintr-o parte într-alta a castelului, se plimbă prin pădure sau coborî pe plajă, pentru ca turiștii să nu-și dea seama că așteaptă pe cineva. Simțea în același timp o tensiune teribilă și o plictiseală soră cu moartea, care o oboseau peste măsură.

Încercă să-și abată gândurile rememorând ultima lor întâlnire. Cât de mult îi plăcuse! Nu îi venea să creadă că făcuse dragoste chiar acolo, pe iarbă, în plină zi. Dar nu regreta. Își va aduce aminte de asta tot restul vieții.

Spera ca Arne să vină cu feribotul de noapte. Distanța de la Ronne până la castelul Hammershus era de numai 25 km. Cu bicicleta Arne putea ajunge aici într-o oră, pe jos în trei ore. Dar dimineața trecu fără ca Arne să apară.

Hermia se îngrijoră, dar își spuse să nu se piardă cu firea. Același lucru se întâmplase și ultima oară: Arne pierduse feribotul de noapte și îl luase pe cel de dimineață. Probabil avea să sosească pe seară.

Ultima oară îl așteptase cuminte, deși Arne își făcuse apariția de-abia a doua zi dimineața. Acum își pierduse răbdarea. Când fu sigură că Arne nu luase feribotul de noapte, se hotărî să coboare în port.

Deveni din ce în ce mai agitată în timp ce părăsea drumurile de țară pustii și pătrundea pe străzile populate ale orășelului. Își spuse că așa era mai sigur – pe drumurile de țară prea ieșea în evidență, în oraș își putea pierde urma mai ușor –, dar simțea că lucrurile stau exact pe dos. Ghicea priviri bănuitoare peste tot, nu numai dinspre polițiști și soldați, ci și dinspre proprietarii magazinelor, căruțași, bătrânii care fumau pe bănci și docherii care își luau ceaiul pe chei. Se plimbă prin oraș o vreme, încercând să evite orice privire, apoi intră într-un hotel din port și mâncă un sandvici. Când feribotul acostă, se alătură unui mic grup care aștepta să își întâmpine rudele și cunoscuții. În timp ce călătorii coborau, cercetă fiecare față,

așteptându-se ca Arne să fie deghizat cumva.

În câteva minute toți ajunseră pe țărm. Apoi alte persoane începură să urce în feribot pentru călătoria de întoarcere. Hermia își dădu seama că Arne nu se aflase la bord.

Se întrebă ce să facă. Găsi o sută de explicații pentru întârzierea lui Arne, de la banal la tragic. Oare își pierduse curajul și abandonase misiunea? I se făcu rușine că îl putea bănui de așa ceva, dar întotdeauna se întrebase dacă Arne are stofa de erou. Poate că fusese ucis. Cel mai probabil fusese reținut dintr-un motiv stupid, cum ar fi un tren întârziat. Din păcate, nu avea cum să o anunțe.

Dar putea ea să intre în legătură cu el. Îi spusese să se ascundă acasă la Jens Toksvig, în cartierul Nyboder din Copenhaga. Jens avea telefon și Hermia știa numărul.

Ezită. Dacă poliția pusese telefonul lui Jens sub ascultare, dintr-un motiv sau altul, putea afla de unde sună și își dădea seama că… ce? Că ceva se întâmplă pe insula Bornholm. Ceea ce ar fi rău, dar nu fatal. Alternativa era să rămână aici peste noapte și să vadă dacă Arne va sosi cu feribotul următor. Ajunsese însă la capătul răbdării.

Reveni la hotel și comandă convorbirea telefonică.

În timp ce telefonista îi făcea legătura, regretă că nu pregătise din timp ce să spună. Să întrebe de Arne? Dacă asculta cineva, întrebarea ei putea dezvălui locul în care se afla acesta. Nu, va trebui să vorbească pe ocolite, la fel cum făcuse atunci când sunase din Stockholm. Probabil că Jens va răspunde la telefon. Îi va recunoaște vocea, se gândi ea. Dacă nu, va spune: „La telefon prietena ta de pe Bredgade, dacă-ți mai aduci aminte". Bredgade era strada pe care se afla Ambasada Britanică atunci când lucra ea acolo. Indiciul trebuia să fie de ajuns pentru el – deși un detectiv mai ager la minte sigur ar ciuli urechile.

Până să se hotărască, cineva ridică receptorul și o voce de bărbat spuse:

— Alo?

Sigur nu era Arne. Poate era Jens; nu îi mai auzise vocea de mai bine de-un an.

— Bună ziua, zise ea.

— Cine e la telefon?

Era o voce de om mai în vârstă. Jens avea 29 de ani.

— Aș dori să vorbesc cu Jens Toksvig.

— Cine sunteți?

Cu cine naiba vorbea? Jens locuia singur. Poate acum stătea cu tatăl lui. Oricum, nu avea de gând să-și spună numele adevărat.

— Hilde.

— Hilde și mai cum?

— Știe el.

— Vă rog să-mi spuneți numele de familie.

Nu era a bună. Hermia hotărî să îl ia din scurt:

— Ascultă, nu știu cine dracu' ești, dar n-am sunat ca să mă joc de-a telefonul. Dă-mi-l imediat pe Jens!

Cuvintele ei nu avură niciun efect.

— Numele de familie, vă rog.

Era clar că persoana de la celălalt capăt al firului nu avea chef de glume.

— Cine ești?

Urmă o pauză lungă; apoi bărbatul răspunse:

— Sergentul Egill de la poliția din Copenhaga.

— S-a întâmplat ceva cu Jens?

— Care e numele dumneavoastră de familie, vă rog?

Hermia închise.

Era șocată și înspăimântată. Mai rău de atât nu se putea. Ar ne se refugiase în casa lui Jens, iar acum casa era păzită de poliție. Ceea ce însemna că poliția aflase că Arne se ascundea acolo. Probabil că îl arestase pe Jens, poate și pe Arne. Hermia se sili să nu izbucnească în plâns. Oare își va mai revedea iubitul vreodată?

Ieși din hotel și privi spre Copenhaga, la depărtare de 160 km

spre soarele care apunea. Arne probabil că era închis acolo.

Hermia nici nu concepea să se întoarcă în Suedia cu mâna goală. Nu voia să-i dezamăgească pe Digby Hoare și pe Winston Churchill, ca și pe miile de militari din aviația britanică.

Sirena feribotului îi chemă tânguitor pe ultimii călători, ca un uriaș îndurerat. Hermia sări pe bicicletă și pedală furioasă spre debarcader. Avea acte false, inclusiv o carte de identitate și o cartelă de alimente, deci putea trece de orice post de control. Își cumpără un bilet și se grăbi să urce la bord. Trebuia să ajungă în Copenhaga. Trebuia să afle ce i s-a întâmplat lui Arne. Trebuia să ia rolfilmul de la el, dacă reușise să facă fotografiile. De-abia după aceea se va gândi cum să fugă din Danemarca și să ducă rolfilmul în Anglia.

Feribotul sună din nou cu jale și se îndepărtă încet de debarcader.

19

Apusul soarelui îl găsi pe Harald mergând cu motocicleta pe cheiul orașului Copenhaga. Apa murdară a portului era de un cenușiu uleios în timpul zilei, însă acum părea că arde în lumina soarelui – un cer galben-roșiatic, pe care valurile mici îl făceau să semene cu tușele de culoare lăsate de pensula unui pictor.

Opri motocicleta lângă un șir de camioane Daimler-Benz în care era încărcată cheresteaua adusă de un cargobot norvegian. Apoi văzu doi soldați germani care păzeau încărcătura. Brusc, rolfilmul din buzunar începu să-i ardă piciorul. Vârî mâna în buzunar și își spuse să nu intre în panică. Nimeni nu îl bănuia de nimic, iar motocicleta era în siguranță lângă soldați. Drept care o parcă aproape de camioane.

Ultima oară când fusese aici se îmbătase și acum încerca să-și amintească unde era clubul de jazz. Merse de-a lungul șirului de depozite și cârciumi. Clădirile înnegrite de fum arătau altfel, ca și apa murdară a portului, datorită strălucirii romantice a soarelui la apus. În cele din urmă zări firma pe care stătea scris INSTITUTUL DANEZ DE CÂNTECE ȘI DANSURI POPULARE. Coborî treptele care duceau la subsol și împinse ușa. Era deschisă.

Se făcuse zece, devreme pentru cluburile de noapte, iar locul era pe jumătate gol. Nimeni nu cânta la pianul pătat de bere de pe scena minusculă. Harald traversă încăperea și se îndreptă spre bar, scrutând chipurile din jur. Spre dezamăgirea lui, nu recunoscu pe nimeni.

Barmanul purta un batic în jurul frunții, ca țiganii. Înclină precaut din cap spre Harald; tânărul nu arăta deloc ca un client obișnuit.

— Ați văzut-o pe Betsy azi? întrebă Harald.

Barmanul se relaxă, liniștit, se pare, că Harald nu era decât în

căutarea unei prostituate.

— E pe-aici.

— Am să aștept, zise Harald așezându-se pe un scaun.

— Trude e acolo, spuse barmanul îndatoritor.

Harald aruncă o privire în direcția indicată de barman și văzu o femeie blondă care sorbea dintr-un pahar pătat de ruj de buze. Clătină din cap.

— O vreau pe Betsy.

— Chestiile astea sunt de ordin personal, remarcă barmanul cu înțelepciune.

Harald își înăbuși un zâmbet la această remarcă inutilă. Ce putea fi mai personal decât raportul sexual?

— E foarte adevărat, spuse el.

Oare conversațiile din cârciumi erau întotdeauna atât de stupide?

— Ceva de băut în timp ce-o aștepți?

— O bere, vă rog.

— Și o tărie?

— Nu, mulțumesc.

Gândul la lichiorul băut aici îi întorcea și acum stomacul pe dos.

Sorbi din halba cu bere, gânditor. Își petrecuse ziua meditând la situația în care se găsea. Prezența poliției la ascunzătoarea lui Arne însemna aproape sigur că fratele lui fusese descoperit. Dacă printr-un miracol Arne reușise să scape de poliție, singurul loc în care se putea ascunde era mănăstirea în ruine din Kirstenslot; Harald fusese acolo, dar locul era gol.

Stătuse pe podeaua bisericii câteva ore, deplângând soarta lui Arne și încercând să găsească o soluție.

Dacă era să termine treaba începută de el, în următoarele unsprezece zile trebuia să ducă rolfilmul la Londra. Arne sigur avusese un plan, Harald însă nu îl știa și nici nu avea cum să-l afle. De aceea trebuia să conceapă el unul.

Se gândi să vâre negativele într-un plic și să expedieze plicul pe

adresa Legației Britanice din Stockholm. Dar era sigur că toată corespondența pe adresa respectivă era deschisă de cenzori.

Nu avea norocul să cunoască niciuna dintre puținele persoane care călătoreau legal între Danemarca și Suedia. Putea foarte bine să meargă la debarcaderul din Copenhaga sau la gara din Elsinore și să roage un călător să ia plicul; dar asta părea la fel de riscant ca și trimiterea plicului prin poștă.

După o zi în care își storsese creierii, ajunsese la concluzia că trebuia să o facă el însuși.

Dar pe față nu putea s-o facă. Nu avea cum să primească un permis de călătorie, acum că fratele lui era cunoscut ca spion. Trebuia să găsească o rută clandestină. Nave daneze veneau și plecau din Suedia în fiecare zi. Trebuia să existe o cale de a urca la bordul uneia și a se furișa afară când ajungea în partea cealaltă. Pe o navă nu avea cum să se angajeze – marinarii aveau acte speciale. Mai rămânea activitatea ilegală din docuri: contrabanda, furturile, prostituția, drogurile. Deci trebuia să intre în legătură cu lumea infractorilor și să găsească pe cineva care să accepte să-l ducă pe ascuns în Suedia.

Când după-amiaza începuse să se răcorească și nu se mai putuse odihni pe podeaua mănăstirii, se întorsese cu motocicleta la clubul de jazz, sperând să îl întâlnească pe singurul infractor pe care îl cunoscuse vreodată.

Nu trebui să o aștepte mult pe Betsy. Băuse doar jumătate din halbă când femeia își făcu apariția. Cobori pe treptele din spate cu un bărbat pe care, bănui Harald, tocmai îl mulțumise în dormitorul de la etaj. Clientul avea o paloare nesănătoasă și părul tuns prea scurt, iar pe nara stângă trona o rană închisă. Avea în jur de 17 ani. Și marinar, după toate aparențele. Tânărul traversă repede încăperea și ieși pe ușă privind în toate părțile.

Betsy veni la bar, îl văzu pe Harald și după o clipă de ezitare îl recunoscu.

— Salut, școlarule, zise ea amabil.

— Salut, prințeso.

Femeia își dădu capul pe spate, cochetă, scuturându-și cârlionță negri.

— Te-ai răzgândit? Vrei să încerci?

Gândul că ar putea face sex cu ea la doar câteva minute după marinar i se păru abject, dar răspunse cu o glumă:

— Doar după ce ne căsătorim.

Betsy izbucni în râs.

— Ce-ar spune mama ta?

Harald se uită la silueta ei dolofană.

— Că trebuie să mănânci mai mult.

Femeia zâmbi.

— Lingușitorule. Dar tot vrei ceva de la mine, nu? Doar nu te-ai întors pentru berea asta apoasă.

— De fapt, vreau să vorbesc ceva cu Luther.

— Cu Lou? făcu ea privindu-l dezaprobator. Ce treabă ai cu el?

— O mică problemă în care m-ar putea ajuta.

— Ce problemă?

— Poate că n-ar trebui să-ți spun…

— Nu fi prost. Ai dat de vreun necaz?

— Nu chiar.

Betsy privi spre ușă și exclamă:

— La naiba!

Urmărindu-i privirea, Harald îl văzu pe Luther. În seara aceasta purta o haină sport din mătase, foarte murdară, pe deasupra unui maiou. Era însoțit de un ins de vreo 30 de ani, atât de beat încât de-abia se ținea pe picioare. Trăgându-l de braț, Luther veni întins spre Betsy. Insul se opri în fața ei cu ochi pofticioși.

— Cât i-ai luat?

— 10.

— Mincinos împuțit!

Luther îi dădu o bancnotă de 5 coroane.

— Jumătatea ta.

Betsy ridică din umeri, vârî banii în buzunar și porni cu insul la etaj.

— Bei ceva, Lou? întrebă Harald.

— Akvavit[22], răspunse Luther răstit, la fel de bădăran ca și înainte. Ce vrei?

— Ești un om cu multe cunoștințe în portul ăsta.

— Nu te obosi să mă iei cu binișorul, fiule. Ce vrei? Un băiețel cu curul mișto? Țigări ieftine? Droguri?

Barmanul umplu un pahar mic cu akvavit. Luther îl goli dintr-o singură înghițitură. Harald plăti și așteptă ca barmanul să se îndepărteze.

— Vreau să merg în Suedia, șopti el.

Luther își miji ochii.

— De ce?

— Contează?

— S-ar putea.

— Am o prietenă în Stockholm. Vrem să ne căsătorim, începu Harald să improvizeze. Pot să mă angajez la fabrica tatălui ei. Face articole de pielărie, portofele, genți…

— Atunci fă cerere pentru un permis ca să pleci afară.

— Am făcut. Mi-au respins-o.

— De ce?

— N-au vrut să-mi spună.

Luther îl privi gânditor.

— Mda, făcu el după un minut.

— Poți să mă urci pe o navă?

— Orice-i posibil. Câți bani ai?

---

[22] Băutură distilată tipică pentru țările nordice (n. tr.)

Harald își aminti de neîncrederea pe care Betsy i-o arătase lui Luther cu puțin timp în urmă.

— N-am. Dar pot face rost. Deci îmi poți aranja ceva?

— Pot să întreb pe cineva.

— Excelent! În seara asta?

— Dă-mi 10 coroane.

— Pentru ce?

— Pentru că vorbesc cu omul ăsta. Ce crezi că sunt, serviciu public gratuit, bibliotecă publică?

— Dar ți-am spus că nu am niciun sfanț.

Luther rânji, arătându-și dinții stricați.

— Pentru akvavitul meu ai dat una de 20 și ai primit rest una de 10. Dă-o-ncoace.

Oricât ar fi vrut să nu cedeze în fața unei brute ca Luther, Harald își dădu seama că nu are de ales. Îi întinse bancnota.

— Așteaptă aici, zise Luther și ieși.

Harald așteptă sorbind încet din halbă ca să nu fie nevoit să mai comande una. Se întrebă unde era Arne acum. Probabil într-o celulă din Politigaarden, unde era interogat. Poate chiar Peter Flemming îl interoga – spionajul ținea de departamentul lui. Va vorbi Arne? La început nu, Harald era sigur. Arne nu va claca imediat. Dar va avea el puterea să reziste? Harald simțise întotdeauna că Arne avea o latură care scăpa înțelegerii sale. Dacă era torturat? Cât timp va trece până îl va trăda pe Harald?

Auzi zgomot dinspre treptele din spate și se întoarse. Ultimul client al lui Betsy, insul beat, căzuse cât era de lung. Betsy se repezi să-l ridice și îl duse afară, până în stradă.

Se întoarse cu un alt client, de data aceasta un bărbat respectabil între două vârste, într-un costum gri, vechi, dar bine călcat. Arăta de parcă ar fi lucrat toată viața lui într-o bancă, dar fără să se bucure de vreo promovare. În timp ce traversau încăperea, Betsy îl întrebă:

— Unde e Lou?

— S-a dus să vorbească pentru mine.

Femeia se opri și veni la bar, lăsându-l pe funcționarul de la bancă stingher, în mijlocul încăperii.

— Nu te lua cu unul ca Lou – e un mare ticălos.

— N-am de ales.

— Atunci ascultă-mi sfatul, zise ea coborând glasul. Să nu te încrezi în el! Deloc! Betsy clătină din deget spre el, ca o profesoară. Ai mare grijă, pentru numele lui Dumnezeu!

Apoi dispăru la etaj cu bărbatul în costumul ponosit.

La început pe Harald îl deranjă faptul că femeia era atât de sigură că nu își poate purta singur de grijă. Apoi își spuse să nu fie prost. Betsy avea dreptate – trebuia să se păzească. Niciodată nu mai avusese de-a face cu oameni ca Luther și habar nu avea cum să le facă față.

„Să nu te încrezi în el", spusese Betsy. Mda, nu îi dăduse decât 10 coroane. Nu vedea cum Luther l-ar trage în piept pentru o sumă atât de mică, deși mai târziu ar fi putut să ceară mai mulți bani și să se facă nevăzut.

„Ai mare grijă." Fii pregătit de trădare. Harald nu înțelegea cum l-ar putea trăda Luther și mai ales ce măsuri de precauție putea să ia. Se gândi că în barul acesta era prins ca într-o capcană, nu exista nicio ieșire prin spate. Poate că ar trebui să plece și să urmărească intrarea de la distanță. Comportamentul imprevizibil îl putea proteja într-un fel sau altul.

Dădu pe gât restul de bere și ieși fără să-l salute pe barman.

Merse pe chei, în lumina amurgului, spre o navă mare, încărcată cu grâne, legată de țărm cu odgoane groase cât brațul lui. Se așeză pe vârful rotund al unui cabestan de oțel și întoarse privirea spre club. Vedea bine intrarea și l-ar fi recunoscut aproape sigur pe Luther de acolo. Dar oare Luther îl va vedea stând aici? Probabil că nu, fiindcă avea în spate nava aceea uriașă, vopsită în negru. Asta era bine. Așa putea controla situația. La întoarcerea lui Luther, dacă

totul părea în ordine, va reveni la bar. Dacă mirosea că ceva era în neregulă, va dispărea imediat. Harald se puse pe așteptat.

După zece minute apăru o mașină a poliției.

Venea cu toată viteza, dar fără sirenă. Harald se ridică în picioare. Dădu să fugă, dar reacția lui sigur ar fi atras atenția, așa că se sili să se așeze la loc și să rămână nemișcat.

Mașina frână brusc în fața clubului de jazz.

Din ea coborâră doi inși. Unul, șoferul, era în uniformă. Celălalt purta un costum de culoare deschisă. Încercând să-i deslușească trăsăturile în lumina difuză, Harald îl recunoscu și simți cum i se taie respirația. Era Peter Flemming.

Cei doi intrară în club.

Harald se pregătea să plece când apăru un alt ins, mergând cocârjat pe cheiul pietruit, o altă figură cunoscută: Luther. Se opri la câțiva metri de mașina poliției și se rezemă de un zid, ca un simplu trecător care așteaptă să vadă ce se va întâmpla.

Mai mult ca sigur el informase poliția despre intenția lui Harald de a fugi în Suedia. Și acum aștepta să-și primească răsplata. Ce înțeleaptă fusese Betsy – și ce bine că îi ascultase sfatul!

Polițiștii ieșiră din club după câteva minute. Peter Flemming vorbi cu Luther. Harald le auzea vocile, fiindcă amândoi erau furioși, dar era prea departe ca să înțeleagă cuvintele. Peter părea că-l ceartă pe Luther, care își flutura mâinile plin de frustrare.

După o vreme cei doi polițiști urcară în mașină și plecară, iar Luther intră în club. Harald se îndepărtă repede, tremurând tot la gândul că scăpase ca prin urechile acului, își găsi motocicleta și se făcu nevăzut în întunericul care începea să se îngroașe. Va petrece noaptea în vechea mănăstire de la Kirstenslot.

Dar ce va face după aceea?

În seara următoare Harald îi spuse lui Karen întreaga poveste.

Ședeau pe podeaua bisericii părăsite, în timp ce noaptea se

adâncea, iar mașinăriile și cutiile acoperite din jurul lor căpătau o aparență fantomatică. Fata stătea turcește, ca o școlăriță, și își trăsese rochia de seară, de mătase, deasupra genunchilor. Din când în când Harald îi aprindea câte o țigară, simțind că legătura dintre ei devenea mai intimă.

Îi povesti cum intrase în baza militară de pe Sande și cum se prefăcuse că doarme când soldatul cotrobăise prin casa părinților lui.

— Da' știu că ai curaj, nu glumă! exclamă ea.

Harald era încântat de admirația pe care i-o arăta și bucuros că fata nu îi vedea ochii umezi în timp ce îi spunea cum tatăl lui recursese la o minciună ca să-l salveze.

Îi spuse și că, potrivit lui Heis, la următoarea lună plină va avea loc un mare raid aerian și că rolfilmul trebuia să ajungă la Londra înainte de acea dată.

Când îi zise și că un sergent de poliție îi deschisese ușa casei lui Jens Toksvig, Karen îl întrerupse:

— Cineva m-a avertizat că așa se va întâmpla.

— Cum adică?

— Un necunoscut a venit la mine când eram la gară și mi-a spus că poliția știe unde se află Arne. Omul ăsta era și el polițist, dar la circulație, și din întâmplare auzise ceva, iar acum voia să ne spună și nouă, fiindcă nu-i are la inimă pe naziști.

— Și nu l-ai prevenit pe Arne?

— Ba da! Știam că e la Jens. L-am căutat pe Jens în cartea de telefon și m-am dus acasă la el. L-am văzut pe Arne și i-am spus ce se întâmplase.

Lui Harald povestea nu i se păru tocmai în regulă.

— Și Arne ce-a spus?

— Mi-a zis să plec prima și că va ieși imediat după mine – dar e clar că a plecat prea târziu.

— Sau avertizarea a fost doar un vicleșug, spuse Harald gânditor.

— Cum adică? reacționă Karen tăios.

— Poate că polițistul tău mințea. Dacă a fost doar un pretext și te-a urmărit până la casa lui Jens și l-a arestat pe Arne imediat după plecarea ta?

— Dar e absurd – polițiștii nu fac așa ceva!

Harald își dădu seama că din nou se izbea de încrederea pe care Karen o avea în integritatea și bunăvoința celor din jurul ei. Ori era prea credulă, ori era prea cinică – nu era sigur. Asta îi amintea de tatăl lui, care credea că naziștii nu le vor face niciun rău evreilor danezi. Ar fi vrut și el să creadă că cei doi au dreptate.

— Cum arăta polițistul?

— Înalt, chipeș, solid, cu părul roșu, îmbrăcat într-un costum drăguț.

— Din tweed gălbui?

— Da.

Era clar.

— E Peter Flemming.

Harald nu îi căuta vină lui Karen: fata crezuse că îl salvează pe Arne. Fusese victima unui vicleșug ingenios.

— Peter e mai mult spion decât polițist. Îi cunosc familia, stau pe Sande.

— Nu te cred! zise ea înfierbântată. Ai prea multă imaginație.

Harald nu voia să se certe cu ea. I se rupea inima la gândul că fratele lui se afla în arestul poliției. Arne n-ar fi trebuit să se implice niciodată în activități ilegale. Șiretenia îi era străină. Harald se întrebă mâhnit dacă își va mai vedea fratele vreodată.

Dar erau mai multe vieți în joc.

— Arne nu va putea duce rolfilmul în Anglia.

— Și-atunci ce vrei să faci cu el?

— Nu știu. Aș vrea să-l duc chiar eu, dar nu îmi dau seama cum.

Îi povesti despre clubul de jazz, despre Betsy și Luther.

— Poate că e mai bine că n-am cum să ajung în Suedia. Probabil

că m-ar aresta, fiindcă n-am actele în ordine.

Acordul de neutralitate dintre guvernul suedez și Hitler prevedea ca danezii care intrau ilegal în Suedia să fie arestați.

— Mi-aș asuma riscul, dar am nevoie de ceva cu mai multe șanse de reușită.

— Trebuie să existe o cale – Arne cum voia să procedeze?

— Nu știu, nu mi-a spus.

— Ce prostie!

— Poate, privind retrospectiv, dar s-a gândit probabil că e mai sigur să știe cât mai puțini oameni despre asta.

— Cineva trebuie să știe.

— Mda, Poul trebuie să fi comunicat într-un fel cu britanicii – dar e normal ca lucrurile astea să fie secrete.

Rămaseră tăcuți o vreme. Harald era deprimat. Oare își riscase viața de pomană?

— Mai ai vreo veste? întrebă el.

Ducea dorul aparatului de radio.

— Finlanda a declarat război Uniunii Sovietice. Ca și Ungaria.

— Vulturii care simt mirosul morții, zise Harald cu amărăciune.

— E înnebunitor să stai aici, legat de mâini și de picioare, în timp ce nemernicii de naziști cuceresc lumea. Aș vrea să facem și noi ceva folositor.

Harald atinse tubul cu rolfilmul din buzunar.

— Ar fi mare lucru dacă aș putea duce rolfilmul la Londra în următoarele zece zile. Mare lucru.

Karen privi spre Hornet Moth.

— Ce păcat că nu poate zbura!

Harald se uită la trenul de aterizare stricat și la pânza ruptă.

— Aș putea să-l repar. Dar n-am participat decât la o singură lecție de zbor. N-aș putea să-l pilotez.

Karen privi gânditoare.

— Nu, zise ea încet. Dar aș putea să-l pilotez eu.

20

Arne Olufsen se dovedi surprinzător de rezistent la interogatoriu.

Peter Flemming îl luă la întrebări din prima zi de arest, apoi din nou, în ziua următoare, dar Arne susținu că e nevinovat și nu dezvălui niciun secret. Peter era dezamăgit. Se așteptase ca Arne, flăcăul atât de ușuratic, să cedeze la fel de ușor ca un pahar subțire de șampanie, care se sparge dacă îl strângi prea tare.

Nu avu mai mult noroc nici cu Jens Toksvig.

Se gândi dacă să o aresteze pe Karen Duchwitz, dar simțea că fata nu juca niciun rol în cazul acesta. În plus, îi era mai de folos în stare de libertate. Deja îl condusese la doi spioni.

Arne era suspectul principal. Avea toate legăturile: îl cunoscuse pe Poul Kirke, era familiarizat cu insula Sande, avea o logodnică englezoaică, se dusese la Bornholm, care era aproape de Suedia, și scăpase de filajul poliției.

Arestarea lui Arne și Jens îl readusese pe Peter în grațiile generalului Braun. Acum însă Braun voia să știe mai multe: cum lucra rețeaua de spioni, cine mai făcea parte din ea, cum comunicau cu Anglia. Peter arestase șase spioni în total, dar niciunul dintre ei nu vorbise. Cazul nu putea fi rezolvat decât atunci când unul dintre ei ceda și dezvăluia absolut tot. Peter trebuia să îl facă pe Arne să cedeze.

De aceea își concepu al treilea interogatoriu cu cea mai mare grijă.

Duminică dimineață, la ora patru, dădu buzna în celula lui Arne însoțit de doi polițiști. Polițiștii îl treziră pe Arne vârându-i o lanternă în ochi și urlând la el, apoi îl traseră din pat și îl târâră pe un coridor spre sala de interogatorii.

Peter se așeză pe singurul scaun disponibil, în dosul unei mese

obișnuite, și își aprinse o țigară. Arne arăta palid și înspăimântat în hainele de deținut. Piciorul stâng îi era bandajat și imobilizat de la mijlocul coapsei până la fluierul piciorului, dar putea sta drept – cele două gloanțe ale lui Peter îi străpunseseră mușchii, dar nu ajunseseră la os.

— Amicul tău, Poul Kirke, era spion, zise Peter.

— Nu știam.

— De ce te-ai dus la Bornholm?

— Pentru o mică vacanță.

— Dar cum se face că un om nevinovat a scăpat de filajul poliției?

— Poate că nu-i place să se-nconjoare de nătărăi.

Arne avea mai mult curaj decât se așteptase Peter, în ciuda orei matinale și a brutalității cu care fusese trezit.

— Dar întâmplarea face ca pur și simplu să nu-i fi observat. Dacă, așa cum spui tu, am scăpat de filaj, am făcut-o neintenționat. Poate că oamenii tăi nu sunt foarte pricepuți.

— Prostii. Intenționat ai scăpat de ei. Știu sigur, fiindcă am fost și eu acolo.

Arne ridică din umeri.

— Nu sunt surprins deloc, Peter. Când erai mic nu dădeai dovadă de prea multă deșteptăciune. Doar am fost colegi de școală, nu? De fapt am fost prieteni foarte buni.

— Până când ai tăi te-au trimis la Jansborg, unde ai învățat să desconsideri legea.

— Nu. Am fost prieteni până când s-au certat familiile noastre.

— Din cauza răutății tatălui tău.

— Credeam că motivul a fost evaziunea fiscală de care s-a făcut vinovat tatăl tău.

Interogatoriul nu mergea în direcția pe care și-o propusese Peter, așa că schimbă subiectul:

— Cu cine te-ai întâlnit pe insula Bornholm?

— Cu nimeni.

— Te-ai plimbat de colo-colo zile întregi și n-ai vorbit cu nimeni?

— Am agățat o fată.

Arne nu pomenise despre asta în cursul interogatoriilor anterioare. Peter era sigur că nu spunea adevărul. Poate acum îl putea prinde pe picior greșit.

— Cum o chema?

— Annika.

— Numele de familie?

— N-am întrebat-o.

— Te-ai ascuns imediat ce te-ai întors la Copenhaga.

— M-am ascuns? Am stat la un prieten.

Jens Toksvig, alt spion.

— Mie nu mi-a spus. Spionii ăștia sunt cam secretași, adăugă Arne sarcastic.

Peter era disperat că Arne nu se înmuiase după atâtea zile de arest. O ținea pe-a lui, ceea ce era puțin probabil, dar nu și imposibil. Peter începu să se teamă că Arne nu va spune adevărul niciodată. Dar se consolă la gândul că aceasta era doar hărțuiala de început.

— Așadar, habar nu aveai că te caută poliția? insistă el.

— Da.

— Nici măcar atunci când un polițist te-a fugărit prin Grădina Tivoli?

— Cred că mă confunzi. Eu n-am fost niciodată fugărit de un polițist.

Peter continuă cu un sarcasm evident:

— N-ai văzut, din întâmplare, niciunul dintre cele o mie de afișe cu fața ta, lipite prin tot orașul?

— Cred că mi-au scăpat.

— Atunci de ce ți-ai schimbat înfățișarea?

— Mi-am schimbat înfățișarea?

— Ți-ai ras mustața.

— Cineva mi-a spus că semăn cu Hitler.

— Cine?

— Fata pe care am întâlnit-o pe insula Bornholm, Anne.

— Ai spus că o cheamă Annika.

— Îi spuneam Anne, mai scurt.

Tilde Jespersen intră cu o tavă. Mirosul de pâine prăjită îl făcu pe Peter să înghită în sec, sperând că are același efect și asupra lui Arne. Tilde umplu două căni cu ceai. Îi zâmbi lui Arne și întrebă:

— Vrei și tu?

Arne încuviință din cap.

— Nu, spuse Peter.

Tilde ridică din umeri.

Acest mic schimb de replici era un truc al lor. Tilde se prefăcea că e amabilă în speranța că Arne va lăsa garda jos în fața ei.

Tilde aduse un scaun, se așeză și sorbi din ceai. Peter mâncă o felie de pâine cu unt, tacticos. Arne rămase în picioare, privindu-i.

După ce termină de mâncat, Peter reluă interogatoriul:

— În biroul lui Poul Kirke am găsit schița unei instalații militare de pe insula Sande.

— Sunt pur și simplu șocat, zise Arne.

— Dacă nu ar fi fost ucis, ar fi trimis schița britanicilor.

— Poate că ar fi avut o explicație cât se poate de nevinovată dacă n-ar fi fost împușcat de un imbecil.

— Tu ai făcut desenele alea?

— Bineînțeles că nu.

— Sande e casa ta. Tatăl tău e pastorul bisericii de acolo.

— E și casa ta. Tatăl tău e proprietarul unui hotel în care naziștii se îmbată cu lichior danez.

Peter îi ignoră cuvintele.

— Când ne-am întâlnit pe strada Știuca Sfântului Pavel ai luat-o la fugă. De ce?

— Aveai pistol. Dacă n-ai fi avut, ți-aș fi umplut de pumni moaca

aia, la fel cum am făcut în spatele oficiului poștal acum doisprezece ani.

— Eu te-am pus la pământ în spatele oficiului poștal.

— Dar m-am ridicat, replică Arne și se întoarse spre Tilde zâmbind. Familiile noastre se dușmănesc de ani de zile. Asta-i motivul adevărat pentru care m-a arestat.

Peter îi ignoră din nou cuvintele.

— Acum patru nopți, la baza militară de pe Sande s-a dat alarma. Cineva a stârnit câinii de pază. Santinelele au văzut pe cineva traversând dunele în direcția bisericii tatălui tău. În timp ce vorbea, Peter urmărea reacțiile lui Arne. Până acum Arne nu se arătase surprins. Tu ai fost cel care a traversat dunele?

— Nu.

Arne spunea adevărul, simți Peter.

— Soldații au intrat în casa părinților tăi, continuă el și văzu un licăr de spaimă în ochii lui Arne; nu știuse deci acest lucru. Santinelele căutau un necunoscut. Au găsit un tânăr care dormea, dar pastorul a spus că e fiul lui. Tu erai?

— Nu. N-am mai fost acasă de la Rusalii.

Din nou Peter simți că Arne spune adevărul.

— Acum două nopți fratele tău, Harald, s-a întors la Jansborg Skole.

— De unde a fost exmatriculat din cauza răutății tale.

— A fost exmatriculat fiindcă a făcut școala de rușine!

— Fiindcă a mâzgălit ceva pe un zid? întrebă Arne și se întoarse din nou spre Tilde. Șeful poliției hotărâse să-l lase să plece pe fratele meu fără să-l acuze de nimic, dar Peter s-a dus la școală și a insistat să fie exmatriculat. Înțelegeți cât de mult îmi urăște familia?

— A intrat cu forța în laboratorul de chimie și a folosit camera obscură ca să developeze un rolfilm, zise Peter.

Arne făcu ochii mari. Evident că era ceva nou pentru el. În sfârșit se arăta tulburat.

— Din fericire a fost descoperit de un alt băiat. Am aflat despre asta de la tatăl băiatului, care e un cetățean loial, dedicat legii și ordinii.

— Adică un nazist?

— Era rolfilmul tău, Arne?

— Nu.

— Directorul școlii spune că rolfilmul era cu femei goale, că l-a confiscat și l-a ars. Nu-i așa că minte?

— Habar n-am.

— Eu cred că rolfilmul era cu instalația militară de pe Sande.

— Zău?

— Fotografiile făcute de tine, nu?

— Nu.

Peter simți că în sfârșit începea să-l intimideze pe Arne, drept care îl presă și mai mult:

— A doua zi dimineața un tânăr a bătut la ușa casei lui Jens Toksvig. Unul dintre polițiștii noștri a deschis ușa – un sergent între două vârste, nu foarte deștept. Băiatul i-a spus că a greșit adresa, chipurile căuta un doctor, și omul nostru, în naivitatea lui, l-a crezut. Evident, o minciună. Tânărul era fratele tău, nu?

— Sunt foarte sigur că nu, răspunse Arne cu o privire speriată.

— Harald îți aducea filmul developat.

— Nu.

— În seara aceea, o femeie de pe insula Bornholm, care spunea că o cheamă Hilde, a telefonat acasă la Jens Toksvig. Parcă spuneai că ai agățat o țipă pe nume Hilde?

— Nu, Anne.

— Cine e Hilde?

— N-am auzit de ea.

— Poate era un nume fals. Să fi fost logodnica ta, Hermia Mount?

— E în Anglia.

— Greșești. Tocmai am vorbit cu biroul de imigrații din Suedia.

Peter îi convinsese cu greu pe cei de-acolo să coopereze, dar până la urmă obținuse informația pe care și-o dorea. Hermia Mount a venit cu avionul la Stockholm acum zece zile și e tot acolo.

Arne se prefăcu surprins, dar într-un mod neconvingător.

— Nu știu nimic, spuse el ușor nesigur. N-am mai primit vești de la ea de mai bine de-un an.

Dacă ar fi fost adevărat, Arne ar fi fost uimit și șocat să afle că Hermia fusese în Suedia și poate și în Danemarca. Era clar că minte.

— În aceeași seară – adică alaltăieri – un tânăr poreclit Școlarul s-a dus la clubul de jazz de pe chei, s-a întâlnit cu un infractor mărunt pe nume Luther Gregor și i-a cerut ajutor ca să fugă în Suedia.

Arne părea îngrozit.

— Era Harald, nu?

Arne nu spuse nimic.

Peter se rezemă de spătarul scaunului. Arne era zdruncinat rău acum, dar în general se apărase cu ingeniozitate. Găsise explicații pentru toate acuzațiile pe care i le adusese Peter. Mai mult, întorsese cu pricepere ostilitatea dintre ei în propriul avantaj, susținând că arestarea era motivată de răutatea familiei Flemming. Frederik Juel ar fi putut să fie îndeajuns de naiv să creadă așa ceva. Peter își făcea probleme.

Tilde umplu o cană cu ceai și i-o dădu lui Arne fără să îi ceară voie lui Peter. Peter nu obiectă: gestul ei făcea parte dintr-un scenariu prestabilit. Arne luă cana cu o mână tremurândă și bău cu nesaț.

Tilde spuse cu o voce plină de bunătate:

— Arne, ești implicat în cazul ăsta până peste cap. Și nu numai tu. I-ai implicat și pe părinții tăi, pe logodnica ta și pe fratele tău mai mic. Harald e în mare pericol. Dacă mai continuă așa, va sfârși în ștreang, ca spion – și numai din cauza ta.

Arne ținea cana cu ambele mâini, fără să spună ceva, uluit și speriat. Peter simți că mai are puțin și clachează.

— Putem ajunge la o înțelegere, continuă Tilde. Ne spui tot și scapi de pedeapsa cu moartea. Și tu, și Harald. Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt – generalul Braun va sosi peste câteva minute și îți va garanta că vei trăi. Dar mai întâi trebuie să ne spui unde e Harald. Dacă nu ne spui vei muri, împreună cu fratele tău.

Îndoiala și frica se amestecau pe chipul lui Arne. Urmă o tăcere lungă. În sfârșit, Arne păru că ia o hotărâre. Întinse mâna și puse cana pe tavă. Se uită la Tilde, apoi întoarse privirea spre Peter.

— Du-te dracu'! zise el încet.

Peter sări în picioare furios și lovi scaunul, răsturnându-l.

— Tu ai să te duci la dracu'! Chiar nu înțelegi în ce situație ești?

Tilde se ridică și ieși fără un cuvânt.

— Dacă nu ne spui tot ce știi, vei fi preluat de Gestapo, continuă Peter. Acolo nu vei fi tratat cu ceai și nici nu ți se vor pune întrebări politicoase. Ți se vor smulge unghiile și ți se vor pune chibrituri aprinse sub tălpi. Ți se vor fixa electrozi de buze și vei fi stropit cu apă rece pentru ca șocurile să fie și mai dureroase. Vei fi dezbrăcat în pielea goală și bătut cu ciocanul, îți vor fi zdrobite gleznele și rotulele ca să nu mai poți merge și vei fi bătut în continuare, dar în așa fel încât să rămâi în viață, conștient, și să-ți urli durerea. Te vei ruga, vei implora să fii lăsat să mori, dar nu se va întâmpla așa ceva – până când nu vei vorbi. Și vei vorbi. Să-ți intre bine în cap. Până la urmă *toți vorbesc.*

Alb la față, Arne spuse încet:

— Știu.

Peter fu surprins de echilibrul și resemnarea din spatele fricii. Ce însemna asta?

Ușa se deschise și apăru generalul Braun. Era ora șase, așa cum stabiliseră: apariția lui făcea parte din scenariu. Braun era întruchiparea eficienței maxime în uniforma lui impecabilă, cu pistolul la șold. Ca întotdeauna, plămânii lui afectați îi transformau vocea într-o șoaptă blândă.

— Acesta e omul care trebuie trimis în Germania?

Arne se mișcă rapid, în ciuda rănii.

Peter se uita în partea opusă, spre Braun, și văzu doar ceva nedeslușit în timp ce Arne întinse mâna după tavă. Ceainicul greu, din lut, zbură prin aer și îl izbi pe Peter în tâmplă, stropindu-i fața cu ceai. Când își șterse ochii, văzu cum Arne se repede asupra lui Braun. Deși de-abia își mișca piciorul rănit, îl trânti pe general la podea. Peter sări în picioare, dar prea târziu. În secunda în care Braun rămase întins la podea, Arne îi scoase pistolul din toc.

Îl întoarse spre Peter, ținându-l cu ambele mâini.

Peter înțepeni. Pistolul era un Luger de 9 mm. Avea opt gloanțe în încărcător – dar oare era încărcat? Sau Braun îl ținea doar de paradă?

Arne rămase jos, dar se târî cu spatele până dădu de perete.

Ușa rămăsese deschisă. Tilde intră și întrebă:

— Ce…?

— Stai pe loc! strigă Arne.

Peter se întrebă cât se pricepea Arne la arme. Era el ofițer, dar de aviație, deci poate nu umblase prea mult cu ele.

Ca și cum i-ar fi răspuns la întrebare, Arne trase siguranța din partea stângă a pistolului cu o mișcare dezinvoltă pe care o remarcară toți.

În spatele lui Tilde, Peter îi văzu pe cei doi polițiști care îl aduseseră pe Arne din celulă.

Niciunul din ei nu avea armă. În celulă nu se intra cu arme. Era interzis de regulament tocmai pentru a-i împiedica pe deținuți să facă ce făcuse Arne. Dar Braun nu se supunea acestor reguli și nimeni nu avusese curajul să-i spună să predea pistolul.

Acum erau toți la mila lui Arne.

— Știi că nu poți scăpa, zise Peter. Asta e cea mai mare secție de poliție din Danemarca. Ai tu pistolul, dar afară sunt zeci de polițiști înarmați. Nu poți trece de toți.

— Știu.

În vocea lui se deslușea din nou acea undă de resemnare prevestitoare de rău.

— Vrei să ucizi atâția polițiști danezi nevinovați? întrebă Tilde.

— Nu, nu vreau.

Peter începu să înțeleagă. Își aminti cuvintele lui Arne când îl împușcase: „Idiotule, mai bine mă omorai". Se potriveau cu atitudinea fatalistă pe care o manifestase Arne tot timpul. Se temea că își va trăda prietenii – că își va trăda chiar fratele.

Brusc, Peter își dădu seama ce se va întâmpla. Arne înțelesese că singura cale de a fi sigur că nu va spune nimic era să moară. Peter însă voia ca Arne să fie torturat de Gestapo și să își dezvăluie secretele. Nu îl putea lăsa să moară.

În ciuda pistolului îndreptat spre el, se repezi la Arne.

Arne nu îl împușcă. Întoarse pistolul spre sine și îl lipi de pielea moale a bărbiei.

Peter se aruncă asupra lui Arne.

Arma pocni o dată.

Peter îl lovi peste mână, dar mult prea târziu. Din capul lui Arne țâșni un amestec de creier și sânge, pătând peretele alb din spatele lui. Peter căzu peste Arne, o parte din amestec împroșcându-i fața. Se îndepărtă de el și se ridică în picioare.

Ciudat, fața lui Arne rămăsese la fel. Doar jumătatea din spate a capului dispăruse – Arne încă mai avea zâmbetul acela ironic cu care își dusese pistolul la gât. O clipă mai târziu căzu într-o parte, capul sfărâmat lăsând o dungă roșie pe perete. Lovi podeaua cu un zgomot înăbușit, fără viață. Rămase nemișcat.

Peter se șterse pe față cu mâneca.

Generalul Braun se ridică în picioare, încercând să-și recapete suflul.

Tilde se aplecă și luă pistolul.

Priviră cadavrul cu toții.

— Curajos om, zise generalul Braun.

21

Când se trezi, Harald își dădu seama că se întâmplase ceva minunat, dar, preț de o clipă, nu se dumiri ce anume. Rămase pe grinda din absida bisericii, învelit cu pătura de la Karen și cu Pinetop, motanul, ghemuit lângă pieptul lui, și așteptă ca memoria să i se limpezească. Avea senzația că evenimentul acela minunat avea și o componentă îngrijorătoare, dar era atât de entuziasmat încât nu-i mai păsa de pericole.

Brusc, își aminti: Karen fusese de acord să zboare cu el în Anglia, pe Hornet Moth.

Se ridică în capul oaselor, speriindu-l pe Pinetop, care sări pe podea cu un mieunat plin de indignare.

Pericolul era că puteau fi prinși amândoi, arestați și uciși. Dar ceea ce îl făcea fericit era că va petrece ore în șir doar cu Karen. Nu că se aștepta la ceva romantic. Știa că fata nu e de nasul lui. Dar nu își putea înfrâna sentimentele pe care le încerca față de ea. Chiar dacă nu o va săruta niciodată, era înnebunit la gândul că vor petrece atât de mult timp împreună. Nu era doar o călătorie, deși acesta era punctul culminant, înainte de a decola vor petrece zile întregi reparând avionul.

Pe de altă parte, întregul lor plan depindea de priceperea lui de a-l repara. Aseară, doar la lumina unei lanterne, nu izbutise să-l cerceteze pe de-a-ntregul. Acum, în timp ce soarele se înălța pe cer pătrunzând prin ferestrele înalte de deasupra absidei, putea să constate cât de mult avea de lucru.

Se spălă la robinetul cu apă rece din colțul bisericii, se îmbrăcă și începu să examineze avionul.

Primul lucru pe care îl observă fu o frânghie lungă și groasă legată de trenul de aterizare. La ce servea? Se gândi un minut, apoi își dădu seama că era folosită la deplasarea avionului atunci când

motorul era oprit. Cu aripile pliate era greu să împingi aparatul, însă frânghia îți permitea să-l manevrezi ca pe-o căruță.

În clipa aceea sosi Karen.

Era într-o ținută sport, pantaloni scurți și sandale, care îi scoteau în evidență picioarele lungi, bine făcute. Părul cârlionțat era proaspăt spălat și îi stătea ca un nor ruginiu înjurai capului. Harald se gândi că așa trebuie să arate îngerii. Ce tragedie ar fi fost ca fata aceasta să moară în aventura care îi aștepta!

Dar era prea devreme să discute despre moarte, își zise el. Nici măcar nu începuse să repare avionul. Și, în lumina clară a dimineții, misiunea i se părea și mai temerară.

Karen era la fel de pesimistă în dimineața aceasta. Ieri o încântase perspectiva aventurii. Astăzi însă se arătă mai precaută.

— Știi, m-am gândit la avionul ăsta, spuse ea. Nu sunt sigură că poate fi reparat, mai ales în zece zile. Nouă, de fapt.

Harald simți înverșunarea care punea stăpânire pe el ori de câte ori cineva îi spunea că nu poate face ceva.

— Vom vedea.

— Ai expresia aia.

— Ce expresie?

— Care arată că nu vrei să auzi ce ți se spune.

— N-am nicio expresie, zise el țâfnos.

Karen izbucni în râs.

— Ai dinții încleștați, colțurile gurii lăsate și ești încruntat.

Cuvintele fetei îi readuseră zâmbetul pe buze; de fapt, îi făcea plăcere că îi remarcase expresia.

— Așa e mai bine, spuse ea.

Harald începu să studieze avionul cu ochi de inginer. Când îl văzuse prima oară, crezuse că nu are aripi, apoi își dăduse seama că erau pliate ca să încapă în mănăstire. Se uită la balamalele prin care aripile erau atașate de fuzelaj.

— Cred că aș putea regla aripile.

— E ușor. Instructorul nostru, Thomas, făcea asta ori de câte ori vâra avionul în hangar. Ia doar câteva minute, zise Karen atingând aripa dinspre ea. Pânza nu arată deloc bine.

Aripile și fuzelajul erau din lemn acoperit cu o pânză tratată cu un fel de vopsea. Deasupra Harald văzu ața groasă a cusăturilor în locurile în care pânza era prinsă de cadrul de lemn. Vopseaua era crăpată, iar pânza era ruptă ici și colo.

— Nu prea avem ce repara aici, observă Harald. Ce zici?

— Ba ai. Găurile din pânză ar putea influența curentul de aer care circulă pe deasupra aripilor.

— Deci trebuie să le peticim. Mai mult mă îngrijorează fuzelajul.

Avionul suferise un accident, probabil o aterizare nereușită, cum știa de la Arne. Harald îngenunche ca să se uite mai de-aproape la trenul de aterizare. Fuzeta din oțel masiv părea să aibă două știfturi prinse într-un lonjeron în formă de V Lonjeronul era un tub oval, din oțel, ambele brațe ale V-ului fiind îndoite în punctul lor cel mai sensibil, probabil chiar dincolo de capetele fuzetei. Mai aveau puțin și se rupeau. Un al treilea lonjeron, care semăna cu un amortizor de șocuri, părea funcțional. Oricum, trenul de aterizare era evident slăbit.

— Din cauza mea, zise Karen.

— Te-ai prăbușit cu avionul?

— Am aterizat în vânt de travers și am alunecat în lateral. Vârful aripii s-a lovit de sol.

Harald simți cum îl trec fiorii.

— Te-ai speriat tare?

— Nu, dar m-am simțit atât de prost! Tom mi-a spus că pentru un Hornet Moth așa ceva nu este ieșit din comun. Mai mult, mi-a mărturisit că i s-a întâmplat și lui o dată.

Harald încuviință din cap. Asta se potrivea cu ce îi spusese Arne. Dar felul în care fata vorbise despre Thomas, instructorul, îl făcu gelos.

— De ce n-a mai fost reparat?

— Aici nu avem unde să-l reparăm, răspunse Karen arătând spre bancul de lucru și suportul pentru scule. Tom putea face reparații mai mici, se pricepea la motoare, dar ăsta nu-i atelier și nici aparat de sudură nu avem. În plus, tata a făcut un mic atac de cord. Acum se simte bine, dar nu mai poate obține licență de zbor, așa că și-a pierdut interesul pentru pilotaj. De-aia am rămas cu avionul așa.

„O veste deloc îmbucurătoare", se gândi Harald. Cum să sudeze ce avea de sudat? Se apropie de coada avionului și examină aripa care se lovise de sol.

— Nu pare a fi ruptă, constată el. Vârful îl pot repara ușor.

— Nu se știe, zise ea posomorâtă. Unul dintre lonjeroanele de lemn din interior a fost suprasolicitat. Din afară nu ai cum să-ți dai seama. Avionul se prăbușește dacă o aripă e slăbită.

Harald studie ampenajul orizontal. Jumătatea din spate era rabatabilă, se mișca în sus și-n jos: acesta era profundorul. Direcția verticală se mișca în stânga și-n dreapta. Privind mai îndeaproape, văzu că amândouă erau controlate de cablurile de comandă care ieșeau din fuzelaj. Dar cablurile fuseseră tăiate și scoase.

— Ce-ați făcut cu cablurile?

— Cred că au fost folosite la repararea altor mașini.

— Aici vom avea o problemă.

— Lipsesc numai ultimii trei metri din fiecare cablu – până la piulița de strângere din capacul de sub fuzelaj. Restul a fost greu de scos.

— Oricum, asta înseamnă mai bine de zece metri și cabluri n-ai de unde să cumperi – nu-ți dă nimeni piese de rezervă. De asta au și fost scoase, spuse Harald, copleșit de presimțiri rele, dar continuă pe un ton de o veselie silită: Mda, să vedem ce altceva nu e în regulă.

Se apropie de botul avionului. Găsi doi tacheți pe partea dreaptă a fuzelajului, îi întoarse și deschise capota metalică, fabricată dintr-

un metal subțire care părea a fi tablă galvanizată, dar care era probabil aluminiu. Studie motorul.

— Are patru cilindri în linie, spuse Karen.

— Da, dar par a fi întorși.

— În comparație cu un motor de automobil. Arborele cotit este sus, ca să ridice nivelul elicei la o distanță sigură față de sol.

Harald rămase surprins de cunoștințele ei. Până acum nu cunoscuse o fată care să știe ce este un arbore cotit.

— Cum era Tom ăsta? întrebă el încercând din răsputeri să-și ascundă suspiciunea din voce.

— Explica foarte bine, cu răbdare, și ne încuraja mereu.

— Ai avut o legătură cu el?

— Te rog! Aveam 14 ani!

— Pun pariu că erai îndrăgostită de el.

Karen se bosumflă.

— Crezi poate că ăsta e singurul motiv pentru care o fată învață despre motoare.

Harald chiar credea, dar spuse:

— Nu, nu, doar am observat că vorbești cu înflăcărare despre el. Nu că ar fi treaba mea. Văd că e motor termic.

Nu exista radiator, dar cilindrii aveau aripioare de răcire.

— Cred că toate avioanele au așa ceva, ca să cântărească mai puțin.

Harald se duse în partea cealaltă a avionului și deschise capota metalică din dreapta. Toate furtunurile de combustibil și ulei păreau bine fixate, iar pe dinafară păreau a fi în ordine. Deșurubă capacul de la rezervorul de ulei și verifică tija de nivel. Mai era puțin ulei.

— Aici e în regulă. Să vedem dacă pornește.

— E mai ușor cu două persoane. Tu stai înăuntru, iar eu învârt elicea.

— Nu crezi că după atâția ani bateria e terminată?

— Nu are baterie. Electricitatea vine de la două magnetouri puse

în funcțiune chiar de motor. Hai să urcăm în cabină ca să-ți arăt ce să faci.

Karen deschise ușa, scoase un țipăt și căzu pe spate – în brațele lui Harald. Era prima oară când o atingea și simți cum îl trece un fior. Fata nu părea să observe că o ținea în brațe și Harald se simți vinovat că se bucură de o îmbrățișare întâmplătoare. O împinse ușor și se desprinse de ea.

— Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?

— Șoareci.

Harald deschise ușa. Doi șoareci săriră pe el și îi coborâră pe pantaloni. Karen țipă din nou plină de dezgust.

Tapițeria unuia din scaune era plină de găuri și Harald își dădu seama că acolo își făcuseră culcușul.

— Problema asta se rezolvă repede, zise el.

Țâțâi din buze și Pinetop apăru imediat, sperând să se aleagă cu ceva de mâncare. Harald luă motanul în brațe și îi dădu drumul în cabină.

Pinetop se încordă ca un arc. Se repezi dintr-un colț al carlingii în celălalt și lui Harald i se păru că vede coada unui șoarece dispărând într-o gaură de sub scaunul din stânga, prin care trecea o țeavă de cupru. Pinetop sări pe scaun, apoi pe raftul de bagaje din spate, dar nu prinse șoarecele. Apoi cercetă cu luare-aminte găurile din tapițerie. Într-un târziu găsi un șoricel și începu să-l mănânce cu mare delicatețe.

Pe raftul de bagaje Harald văzu două cărți mici. Se întinse și le luă. Erau manuale de instrucțiuni, unul pentru Hornet Moth și altul pentru motorul lui, Gipsy Major. Harald se lumină la față și i le arătă lui Karen.

— Dar cum rămâne cu șoarecii? întrebă fata. Nu-i suport.

— I-a gonit Pinetop. De-acum încolo am să las ușile deschise pentru ca motanul să poată intra și ieși în voie. Așa n-o să mai calce niciun șoarece pe aici.

Harald deschise manualul pentru Hornet Moth.

— Ce face acum?

— Pinetop? A, mănâncă șoriceii. Ia uită-te la schemele astea, extraordinar!

— Harald! țipă ea. Nu mai suport! Gonește-l!

Harald privi surprins.

— Ce s-a întâmplat?

— E revoltător!

— E firesc.

— Nu-mi pasă dacă e firesc.

— Care-i alternativa? întrebă Harald impacientat. Trebuie să scăpăm de șoareci. I-aș putea scoate eu, cu mâinile mele, i-aș arunca în tufele de-afară, dar Pinetop tot i-ar mânca, asta dacă nu i-ar lua-o păsările înainte.

— Dar e barbar.

— Sunt *șoareci,* pentru numele lui Dumnezeu!

— Cum de nu înțelegi? Nu vezi că nu suport chestia asta?

— Ba înțeleg, doar că mi se pare o prostie să…

— Ah, ai o minte îngustă, de inginer care se gândește numai la cum funcționează o mașinărie și niciodată la ce simt cei din jur.

Harald se simți ofensat.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, zise ea și ieși cu pași apăsați.

Harald era uluit.

— Asta ce-a mai fost? strigă el.

Chiar credea că are o minte îngustă, de inginer care nu se gândește niciodată la ce simt cei din jur? Cât de nedreaptă era!

Se sui pe o cutie ca să se uite pe una dintre ferestrele înalte. O văzu cum merge întins spre castel. La un moment dat păru că se răzgândește și coti spre pădure. Harald se gândi să se ia după ea, dar în cele din urmă hotărî că e mai bine să stea pe loc.

Se certaseră în chiar prima zi a măreței lor colaborări. Ce șanse

aveau să zboare în Anglia?

Reveni la avion. Măcar să încerce să pornească avionul. Dacă fata asta dădea înapoi, va găsi un alt pilot, își spuse el.

Găsi instrucțiunile în manual.

„Blochează roțile și trage frâna de mână."

Nu găsi saboții de frână, dar trase două cutii pline cu vechituri și le propti de roți. Găsi frâna de mână lângă ușa din stânga și verifică dacă e trasă. Pinetop stătea pe scaun, lingându-și lăbuțele, cu o privire sătulă.

— Domnișoara crede că ești dezgustător, îi spuse Harald.

Motanul se uită disprețuitor și sări din cabină.

„Deschide rezervorul de benzină (maneta în cabină)."

Harald deschise ușa și se aplecă în cabină. Era îndeajuns de mică pentru a ajunge la comenzi fără să urce în ea. Indicatorul nivelului de benzină era parțial ascuns între spătarele celor două scaune. Lângă el era o clapetă plasată într-o fantă. O mută de la ÎNCHIS la DESCHIS.

„Injectează benzină în carburator acționând una dintre manetele de lângă pompele motorului. Pompa carburatorului face ca benzina să treacă prin ejector."

Capota metalică din stânga era deschisă și Harald văzu imediat două pompe de combustibil, fiecare cu maneta ei. Pompa carburatorului era mai greu de identificat, dar până la urmă bănui că e un inel cu arc. Trase de inel și imediat una dintre manete se mișcă în sus și-n jos. Nu putea ști dacă ceea ce făcea el acum avea vreun efect. Poate că rezervorul era gol.

Plecarea lui Karen îl făcuse să-și piardă tot entuziasmul. Oare de ce se purta cu atâta stângăcie când era în compania ei? Voia cu tot dinadinsul să se arate prietenos și fermecător, să-i intre în grații, dar pur și simplu nu își dădea seama ce era-n mintea ei. Oare de ce fetele nu semănau mai mult cu motoarele?

„Pune supapa în poziția ÎNCHIS sau undeva pe aproape."

Nu suporta manualele inexacte. Supapa trebuia să fie închisă sau ușor deschisă? Găsi maneta în cabină, chiar în fața ușii din stânga. Gândindu-se la zborul în Tiger Moth din urmă cu două săptămâni, își aminti că Poul Kirke pusese supapa la mai bine de un centimetru de poziția ÎNCHIS. Hornet Moth-ul trebuia să fie aproximativ la fel. Avea o scală de la unu la zece față de Tiger Moth, care nu avea așa ceva. Harald se hotărî să pună supapa la unu.

„Pune comutatoarele în poziția DESCHIS."

Pe tabloul de bord erau două comutatoare marcate simplu DESCHIS și ÎNCHIS. Harald bănui că pun în funcțiune magnetourile. Execută comanda.

„Învârte elicea."

Harald se duse în fața avionului și apucă elicea. O trase în jos. Era înțepenită și fu nevoit să-și folosească toată forța ca să o miște. Când în sfârșit se roti, scoase un clic ascuțit și apoi se opri.

O roti din nou. De data aceasta elicea se mișcă mai ușor. Făcu din nou clic.

A treia oară trase tare de ea, sperând că motorul va porni.

Nu se întâmplă nimic.

Încercă iar. Elicea se mișcă ușor și făcu de fiecare dată clic, dar motorul rămase tăcut.

Karen reapăru.

— Nu vrea să pornească? întrebă ea.

Harald o privi surprins. Nu se așteptase să o revadă atât de curând. Deși în sinea lui jubila, îi răspunse pe un ton indiferent:

— Încă nu sunt sigur. De-abia am încercat de câteva ori.

Karen avea o mină pocăită.

— Îmi cer scuze că am plecat așa.

Asta era o altă față a ei. Harald o crezuse prea mândră ca să-și ceară scuze.

— Nu face nimic, zise el.

— M-a deranjat ideea că motanul mânca șoriceii ăia. N-am

suportat. Știu că e o copilărie să te gândești la soarta unor șoareci când oameni ca Poul își pierd viața.

Așa vedea lucrurile și Harald, dar nu i-o spuse.

— Oricum, Pinetop a șters-o de-aici.

— Nu mă miră că motorul nu pornește, spuse ea revenind la chestiuni mai practice.

La fel cum făcea și el când se simțea stingher, se gândi Harald.

— S-ar putea să fie din cauza combustibilului. În timpul iernii probabil că apa s-a condensat în rezervor. Dar uleiul plutește, deci combustibilul stă deasupra. Poate scoatem apa, spuse Harald și consultă manualul.

— Ar trebui să închidem comutatoarele, pentru siguranță. Le închid eu.

Harald află din manual că sub fuzelaj era un capac care astupa bușonul pentru drenarea combustibilului. Luă o șurubelniță de pe suportul pentru scule, se întinse pe jos și se vârî sub avion, încercând să desprindă capacul. Karen se întinse lângă el și Harald îi dădu șuruburile. Fata mirosea frumos, un amestec de piele caldă și șampon.

După ce Harald scoase capacul, Karen îi dădu o cheie franceză. Bușonul era plasat într-o poziție incomodă, ușor lateral. Acesta era genul de defect care îl făcea pe Harald să își dorească atât de mult să fie el cel care ia deciziile, ca să-i forțeze pe proiectanții leneși să lucreze cum trebuie. Când vâri mâna în orificiu după bușon, nu mai văzu nimic, fiind nevoit să lucreze pe dibuite.

Întoarse bușonul încet și, când îl deschise, fu surprins de jetul neașteptat de lichid rece ca gheața care îi stropi mâna. Își retrase mâna repede, lovindu-și degetele amorțite de marginile orificiului și, spre iritarea lui, scăpă bușonul.

Disperat, îl auzi cum se rostogolește prin fuzelaj. Combustibilul continuă să țâșnească. Harald și Karen ieșiră repede de sub avion. Apoi nu le mai rămase decât să privească până când rezervorul se

goli și biserica începu să miroasă a benzină.

Harald îi înjură pe căpitanul de Havilland și pe inginerii neglijenți care proiectaseră avionul.

— Acum am rămas fără combustibil, constată el cu amărăciune.

— Am putea scoate benzina din Rolls-Royce, sugeră Karen.

— Dar nu e combustibil pentru avioane.

— Hornet Moth merge cu benzină de automobil.

— Da? Nu știam, zise Harald recăpătându-și buna dispoziție. Atunci e în regulă. Să vedem dacă putem găsi bușonul ăla.

După părerea lui, bușonul se rostogolise până dăduse de o bară transversală. Vârî mâna în orificiu, dar nu ajunse la el. Karen luă o perie de sârmă de pe bancul de lucru și reuși să-l recupereze. Harald puse bușonul la loc.

Apoi se apucară să scoată combustibil din automobil. Harald găsi o pâlnie și o găleată curată, iar Karen se folosi de un clește masiv ca să taie o parte dintr-un furtun de grădină. Traseră amândoi prelata de pe Rolls-Royce. Karen deșurubă capacul și vârî furtunul în rezervor.

— Vrei să scot eu? întrebă Harald.

— Nu. E rândul meu.

Harald bănui că, după episodul cu șoarecii, fata voia să demonstreze că poate și ea să facă lucruri mai grele, motiv pentru care se dădu înapoi și se mulțumi să privească.

Karen duse furtunul la gură și aspiră. Când benzina îi ajunse în gură, întoarse repede furtunul spre găleată, în același timp strâmbându-se și scuipând. Harald se minună cât de caraghioasă putea fi. Dar, în mod miraculos, nu părea mai puțin frumoasă când închidea ochii și își țuguia buzele. Karen îi surprinse privirea și întrebă:

— La ce te uiți așa?

Harald izbucni în râs și răspunse:

— La tine, desigur – ești așa de drăguță când scuipi!

Numaidecât își dădu seama că-și dezvăluise sentimentele mai mult decât ar fi vrut și așteptă o replică tăioasă, dar Karen nu făcu decât să râdă.

Spusese doar că e drăguță, ceea ce nu era o noutate pentru ea. Dar o spusese cu afecțiune, iar fetele sesizau întotdeauna nuanțele vocii, mai ales când nu voiai așa ceva. Dacă s-ar fi supărat, l-ar fi privit dezaprobator sau ar fi scuturat din cap, impacientată. Dar, dimpotrivă, remarca lui părea să-i fi făcut plăcere – ca și cum s-ar fi bucurat că ține la ea, se gândi el.

Harald simți că trecuse o cumpănă.

Găleata se umplu și benzina încetă să mai curgă prin furtun. Goliseră rezervorul mașinii. În găleată erau vreo patru litri de benzină, aprecie Harald, îndeajuns ca să testeze avionul. Habar nu avea unde puteau găsi suficient combustibil ca să traverseze Marea Nordului.

Harald duse găleata la avion. Deschise capacul rezervorului. Acesta era prevăzut cu un cârlig care se fixa de gâtul de umplere. Karen ținu pâlnia și Harald turnă combustibilul în rezervor.

— Nu știu de unde vom mai putea face rost de benzină, zise Karen. De cumpărat sigur nu avem cum.

— De câtă benzină avem nevoie?

— Rezervorul are o capacitate de 140 1. Dar mai e o problemă. Autonomia de zbor a unui Hornet Moth este de aproximativ 1 000 km – în condiții atmosferice ideale.

— Cam asta e distanța până în Marea Britanie.

— Dar dacă nu avem parte de condiții atmosferice ideale – de exemplu, dacă avem vânt din față, ceea ce nu-i exclus…

— Ne prăbușim în mare.

— Exact.

— Eu zic să ne ocupăm de fiecare problemă pe rând. Încă n-am pornit motorul.

Karen știa ce trebuie făcut.

— Injectez eu benzina în carburator.

Harald deschise rezervorul de benzină.

Karen activă mecanismul de înecare a carburatorului până când combustibilul începu să picure pe podea, apoi strigă:

— Deschide magnetourile.

Harald deschise magnetourile și verifică dacă supapa era tot în poziția aproape deschis.

Karen apucă de elice și trase de ea în jos. Se auzi din nou un clic ascuțit.

— Ai auzit? întrebă ea.

— Da.

— Este starterul inițial. Așa afli dacă funcționează, după clic.

Karen trase de elice încă o dată și încă o dată. În cele din urmă trase cu toată puterea și se dădu imediat înapoi.

Motorul tuși tare, făcând să răsună biserica, apoi tăcu.

Harald chiui de bucurie.

— Ce te bucuri așa?

— A prins! Nu cred că defecțiunea e foarte mare.

— Dar n-a pornit.

— Va porni, va porni. Încearcă din nou.

Fata trase iar de elice, dar cu același rezultat. Singura schimbare era că obrajii lui Karen se îmbujoraseră de atâta efort. Acum erau și mai atrăgători.

După a treia încercare, Harald închise comutatoarele.

— Combustibilul circulă liber acum, constată el. Problema pare a fi aprinderea. Avem nevoie de câteva scule.

— E o trusă pe aici, spuse Karen.

Întinse mâna în cabină și ridică o pernă care ascundea un compartiment masiv.

Scoase din el o geantă de pânză cu curele de piele.

Harald deschise geanta și scoase o cheie cu capul cilindric rabatabil, pentru colțuri.

— O cheie universală pentru bujii, zise el. Căpitanul de Havilland a făcut și el ceva bun.

În dreapta motorului erau patru bujii. Harald scoase una și o examină. Avea pete de ulei. Karen scoase o batistă tivită cu dantelă din buzunarul pantalonilor și șterse bujia. Găsi un manometru în trusă și verifică orificiul. Apoi Harald prinse bujia la loc. Făcură același lucru și cu celelalte trei bujii.

— Mai sunt patru pe partea cealaltă, spuse Karen.

Deși motorul avea doar patru cilindri, erau două magnetouri, fiecare acționând propriul set de bujii – o măsură de siguranță, bănui Harald. La bujiile din stânga se ajungea mai greu, erau în spatele a două table pentru ghidarea aerului de răcire. Acestea trebuiau scoase mai întâi.

După ce verificară toate bujiile, Harald scoase capacele de bachelită de pe întrerupătoare și verifică vârfurile. În cele din urmă scoase pe rând capacul distribuitorului din fiecare magnetou și îl șterse cu batista lui Karen, care acum se transformase într-o cârpă murdară.

— Am făcut tot ceea ce se putea face, spuse el. Dacă nici acum nu pornește, treaba e mult mai complicată.

Karen activă din nou mecanismul de înecare a carburatorului, apoi trase de elice de trei ori, încet. Harald deschise ușa cabinei și apăsă pe comutatoarele magnetourilor. Karen trase de elice cu toată forța și se dădu înapoi.

Motorul tuși o dată și șovăi. Harald, lângă ușă, cu capul în cabină, împinse supapa. Motorul începu să duduie.

Harald chiui de bucurie în timp ce elicea se învârtea din ce în ce mai repede, dar de-abia își auzi vocea din cauza zgomotului. Duduitul motorului ricoșa de pereții bisericii și producea un vuiet infernal. Văzu cum coada lui Pinetop dispare pe o fereastră.

Karen se apropie de el, cu părul învolburat de elice. Entuziasmat, Harald o luă în brațe.

— Am reușit! strigă el.

Fata îl îmbrățișă și ea, spre marea lui plăcere, și spuse ceva. Harald clătină din cap, semn că nu o auzise. Karen se lipi de el și îi vorbi la ureche. Harald simți cum buzele ei îi ating obrazul. Acum nu se gândea decât la cât de ușor ar fi să o sărute.

— Trebuie să-l oprim până nu ne aude cineva! strigă ea.

Harald își aduse aminte că nu se jucau acolo și că aveau nevoie de avion pentru a îndeplini o misiune secretă și foarte periculoasă. Vârî capul în cabină, închizând supapa și magnetourile. Motorul se opri.

Când motorul tăcu, în biserică ar fi trebuit să se lase liniștea, dar nu se întâmplă așa. De afară venea un zgomot ciudat. La început Harald crezu că urechile încă îi mai țiuie din cauza zgomotului produs de motor, dar, treptat, își dădu seama că era vorba despre altceva. Îi era însă cu neputință să înțeleagă ce anume, fiindcă aducea cu o trupă în marș.

Karen îl fixă cu privirea, teama și uluirea amestecându-i-se pe chip.

Se întoarseră și alergară spre ferestre. Harald sări pe cutia pe care o folosea ca să privească peste pervazurile înalte, întinse mâna spre Karen și o ajută să urce lângă el. Priviră afară.

Un grup de vreo 30 de soldați în uniformă germană venea în marș spre biserică.

La început Harald crezu că soldații vin după el, dar văzu repede că nu erau pregătiți pentru a urmări pe cineva. Cei mai mulți nu păreau să fie înarmați. Aveau o căruță masivă, trasă de patru cai obosiți și încărcată cu echipament de campanie. Trecură în marș pe lângă mănăstire și își continuară drumul pe alee.

— Ce naiba mai e și asta? întrebă el.

— Nu trebuie să intre aici!

Priviră de jur-împrejur. Intrarea principală, la capătul dinspre apus, consta din două uși de lemn, enorme. Pe acolo trebuie să fi

fost vârât avionul, cu aripile pliate. Harald își adusese motocicleta tot pe acolo. Avea un lacăt uriaș, cu o cheie pe măsură, plus o bârnă de lemn fixată cu scoabe.

Mai era o intrare: ușa mică, laterală, care dădea înspre galerii. Pe aceasta o folosea Harald de obicei. Avea lacăt, dar Harald nu văzuse nicio cheie. Și nicio bârnă.

— Am putea bate ușa mică în cuie. Să intrăm și să ieșim pe fereastră, ca Pinetop, spuse Karen.

— Avem ciocan și cuie… ne mai trebuie o bucată de lemn.

Într-o încăpere plină de vechituri ar fi trebuit să fie ușor să găsească o scândură solidă, dar, spre dezamăgirea lui, Harald nu văzu nimic de genul ăsta. Până la urmă desprinse unul dintre rafturile de pe peretele de deasupra bancului de lucru. Îl așeză în diagonală și îl prinse în cuie de cadrul ușii.

— Doi oameni ar putea s-o dea jos fără prea mare efort, zise el. Dar cel puțin nimeni nu poate intra aici din întâmplare ca să ne descopere secretul.

— Da, dar s-ar putea uita pe fereastră. I-ar trebui doar ceva pe care să se cațăre.

— Hai să ascundem elicea.

Harald apucă prelata pe care o luaseră de pe Rolls-Royce și acoperiră cu ea botul avionului. Prelata se dovedi destul de mare ca să astupe și cabina.

Făcură un pas înapoi.

— Tot arată ca un avion cu botul acoperit și aripile pliate, remarcă fata.

— Ți se pare ție, fiindcă știi ce este. Cel care se uită pe fereastră nu vede decât o încăpere plină de vechituri.

— Dacă nu e aviator.

— Cei de afară nu erau din Luftwaffe, nu?

— Nu știu. Mai bine mă duc să văd.

22

Deși trăise mai mulți ani în Danemarca decât în Anglia, Hermia avea senzația că se află într-o țară străină. Străzile familiare ale capitalei aveau un aer ostil, care o făcea să iasă în evidență. Grăbi pasul, ca o fugară, pe străzile unde în copilărie se plimbase de mână cu tatăl ei, inocentă și lipsită de griji. Senzația nu era provocată doar de punctele de control, de uniformele germane și de Mercedesurile gri-verzui. Chiar și poliția daneză o făcea să tresară.

Avea prieteni aici, dar nu luă legătura cu ei. Se temea să nu pună în pericol și viețile altor oameni. Poul murise, Jens fusese probabil arestat, iar despre Arne nu știa nimic. Se simțea blestemată.

Era epuizată și țeapănă după călătoria cu feribotul de noapte și îngrijorată la culme de soarta lui Arne. Dureros de conștientă de orele care treceau implacabil până la noaptea cu lună plină, se sili să meargă cu cea mai mare precauție.

Casa lui Jens Toksvig de pe strada Știuca Sfântului Pavel era străjuită de clădiri cu un singur nivel, ușile de la intrare dând direct pe trotuar. Casa cu nr. 53 părea pustie. Nimeni nu bătu la ușă, cu excepția poștașului. Cu o zi în urmă, când Hermia telefonase de pe insula Bornholm, acolo fusese cel puțin un polițist, acum însă acesta probabil că fusese retras.

Hermia îi observă și pe vecini. Pe o parte era o casă părăginită, ocupată de un cuplu tânăr, cu un copil – genul de oameni poate prea absorbiți de propria viață ca să se mai intereseze și de vecini. Dar în casa proaspăt vopsită și cu perdele îngrijite de peste drum locuia o femeie mai în vârstă, care privea deseori pe fereastră.

După ce supraveghe casa timp de trei ore, Hermia se apropie de ea și bătu la ușă.

O femeie durdulie, de vreo 60 de ani, purtând un șorț de bucătărie, deschise ușa. Uitându-se la micul geamantan al Hermiei,

spuse:

— Nu cumpăr nimic de la comis-voiajori.

Zâmbi cu superioritate, ca și cum refuzul ei ar fi fost un semn de distincție socială.

Hermia îi întoarse zâmbetul.

— Mi s-a spus că nr. 53 ar fi de închiriat.

Atitudinea vecinei se schimbă.

— Da? făcu ea cu interes. Vreți să închiriați o casă?

— Da.

Femeia era curioasă, așa cum sperase Hermia.

— Știți, mă mărit.

Privirea femeii se îndreptă automat spre mâna stângă a Hermiei. Hermia îi arătă inelul de logodnă.

— Foarte frumos. Mda, ar fi o mare ușurare să avem și o familie respectabilă pe aici, după toată vânzoleala din ultima vreme.

— Vânzoleală?

Femeia cobori vocea:

— La nr. 53 a fost un cuib de spioni comuniști.

— Nu, zău?

Femeia își încrucișă brațele peste sânii bogați, strânși în corset.

— Au fost arestați miercurea trecută, absolut toți.

Hermia simți un fior de teamă, dar se strădui să dea în continuare impresia că se complace într-o mică bârfa.

— Dumnezeule! Câți au fost?

— N-aș putea spune exact. Era unul care locuia acolo, tânărul Toksvig, despre care n-aș fi crezut că e răufăcător, deși nu arăta întotdeauna respectul cuvenit celor mai în vârstă decât el. Apoi un aviator, care părea că se mutase acolo de puțin timp, un băiat chipeș, dar cam tăcut. În plus, se perindau tot felul de inși, cei mai mulți din armată.

— Și au fost arestați miercuri?

— Chiar pe trotuar, unde-l vedeți acum pe prepelicarul

domnului Schmidt, lângă stâlpul de iluminat, acolo s-a tras.

Hermia scoase un icnet și își duse repede mâna la gură.

— Vai, nu!

Femeia în vârstă încuviință din cap, încântată de reacția tinerei la povestea ei, fără să știe că vorbea despre bărbatul pe care îl iubea Hermia.

— Un polițist în haine civile l-a împușcat pe unul dintre comuniști. Cu un pistol, adăugă ea inutil.

Hermia se temea atât de mult de ceea ce ar putea afla că de-abia reuși să îngaime patru cuvinte:

— Cine a fost împușcat?

— N-am văzut cu ochii mei, zise femeia cu un regret infinit. Eram acasă la sora mea, pe strada Știuca lui Fischer, după un model de tricotaj pentru un cardigan. Nu l-a împușcat pe domnul Toksvig – de asta sunt sigură, fiindcă doamna Eriksen de la magazin a văzut toată scena. Mi-a spus că era un bărbat pe care nu-l cunoștea.

— A fost… ucis?

— A, nu. Doamna Eriksen crede că a fost rănit la picior. Oricum, bărbatul a țipat când cei de la ambulanță l-au întins pe targă.

Hermia era sigură că Arne fusese cel împușcat. În clipa aceea avu senzația că o pătrunde glonțul care îi rănise logodnicul. Simți că nu mai are aer, era ametită. Trebuia să plece de lângă bătrâna asta sâcâitoare care descria cu atâta plăcere o întâmplare tragică.

— Trebuie să plec. Ce îngrozitor, zise ea și îi întoarse spatele.

— Oricum, cred că nu peste mult timp casa va fi dată cu chirie, strigă femeia din urmă.

Hermia se îndepărtă fără să-i acorde atenție.

Merse la întâmplare până ajunse la o cafenea, unde se așeză ca să-și adune gândurile. O ceașcă de spălătură de ceai fierbinte o ajută să își revină din șoc. Trebuia să afle ce s-a întâmplat cu Arne și unde era acum. Dar mai întâi trebuia să găsească un loc în care să stea peste noapte.

Găsi o cameră la un hotel ieftin de lângă chei. Era un loc sordid, dar ușa avea o încuietoare solidă. Pe la miezul nopții auzi o voce de bețivan care o întrebă dacă nu vrea să tragă o dușcă împreună. Se ridică din pat și blocă ușa cu un scaun.

Rămase trează aproape toată noaptea, întrebându-se dacă Arne fusese cel împușcat pe strada Știuca Sfântului Pavel. Dacă da, cât de gravă era rana? Dacă nu, fusese arestat împreună cu ceilalți sau era încă liber? Pe cine să întrebe? Putea lua legătura cu familia lui Arne, dar aceasta probabil că nu știa nimic și s-ar speria de moarte la întrebarea Hermiei dacă Arne a fost împușcat. Îi cunoștea pe mulți dintre prietenii lui, dar cei care ar fi putut ști ce s-a întâmplat erau morți, arestați sau se ascundeau.

În primele ore ale dimineții se gândi că există o persoană care știe aproape sigur dacă Arne a fost arestat: comandantul lui.

Cum se crăpă de ziuă, se duse la gară și luă un tren spre Vodal.

În timp ce trenul se târa spre sud, oprind în fiecare sat adormit, se gândi la Digby. Acum probabil că era în Suedia, așteptând-o nerăbdător pe cheiul din Kalvsby să vină cu Arne și rolfilmul. Pescarul se va întoarce singur și îi va spune lui Digby că Hermia nu se prezentase la punctul de întâlnire. Digby nu va ști dacă a fost prinsă sau doar mai întârzie. Va fi la fel de îndurerat din cauza ei cum era ea din cauza lui Arne.

Școala de piloți părea lăsată în părăsire. Nici urmă de avioane pe aerodrom sau în aer. Câteva aparate de zbor erau în reparații, iar într-unul din hangare unui grup de cădeți li se descriau părțile componente ale motorului. Santinela îi arătă clădirea principală.

Hermia fu nevoită să-și decline adevărata identitate, fiindcă aici erau oameni care o cunoșteau. Ceru să fie primită de comandantul bazei, adăugând:

— Spuneți-i că sunt o prietenă a lui Arne Olufsen.

Știa că riscă. Îl mai întâlnise pe comandantul de escadrilă Renthe, își amintea că e un bărbat înalt și slab, cu mustață. Habar nu avea

care e orientarea lui politică. Dacă era pronazist, sigur dădea de bucluc. Renthe putea telefona la poliție ca să anunțe prezența unei englezoaice care pune tot felul de întrebări. Dar, dacă ținea la Arne, ca atâția alții, spera ca, de dragul acestuia, să nu o trădeze. Oricum, voia să-și asume riscul. Trebuia să afle ce s-a întâmplat.

Fu primită imediat. Renthe o recunoscu.

— Dumnezeule – ești logodnica lui Arne! Credeam că te-ai întors în Anglia!

Renthe se grăbi să închidă ușa – semn bun, se gândi ea, fiindcă, dacă nu voia să-i deranjeze nimeni, însemna că nu va alerta poliția, cel puțin nu pe moment.

Hermia se hotărî să nu îi ofere nicio explicație privind prezența ei în Danemarca. Să tragă singur concluziile.

— Încerc să aflu unde e Arne. Mă tem să nu aibă vreun necaz.

— E mai rău de-atât, zise Renthe. Mai bine ia loc.

Hermia rămase în picioare.

— De ce? De ce să iau loc? Ce s-a întâmplat?

— A fost arestat miercurea trecută.

— Asta e tot?

— A fost rănit în timp ce încerca să scape de poliție.

— Deci el era.

— Poftim?

— O vecină mi-a spus că unul dintre ei a fost împușcat. Cum se simte?

— Te rog, ia loc, draga mea.

Hermia se așeză.

— E rău, nu-i așa?

— Da, răspunse Renthe. Șovăi, apoi, cu o voce joasă, îi spuse rar: îmi pare nespus de rău, dar mă tem că Arne e mort.

Hermia scoase un țipăt de durere. În sinea ei știuse, dar ideea de a-l pierde i se păruse insuportabilă. Acum că aflase, avea senzația că tocmai a fost lovită de un tren.

— Nu! Nu e adevărat!

— A murit în arestul poliției.

— Poftim?

Hermia se strădui să se concentreze.

— A murit în sediul poliției.

Se gândi la altă grozăvie.

— L-au torturat?

— Nu cred. Se pare că s-a sinucis, ca să nu dezvăluie informații sub tortură.

— Dumnezeule!

— Cred că s-a sacrificat ca să-și protejeze prietenii.

Renthe își pierdu brusc conturul și, o clipă mai târziu, Hermia își dădu seama că îl vede printre lacrimile care îi brăzdau chipul. Se scotoci prin buzunare după o batistă și Renthe i-o oferi pe a lui. Își șterse fața, dar lacrimile continuară să curgă.

— Tocmai am aflat și eu. Trebuie să le telefonez părinților lui Arne.

Hermia îi cunoștea destul de bine. Pastorul atât de inflexibil i se părea o fire foarte dificilă: avea mereu tendința să îi domine pe ceilalți, supunerea nefiind pe placul Hermiei. Își iubea fiii, dar își exprima dragostea prin impunerea unor reguli stricte. În ceea ce o privea pe mama lui Arne, cel mai bine își amintea mâinile ei, crăpate de prea mult stat în apă: rufe spălate, legume pregătite, podele frecate. Gândul la părinții lui Arne o făcu să uite de pierderea pe care o suferise ea însăși, fiind cuprinsă de un val de compasiune. Vestea îi va înnebuni de durere.

— E groaznic să fiți purtătorul unei astfel de vești.

— Într-adevăr. E primul lor născut.

Cuvintele lui Renthe o făcură să se gândească la Harald, celălalt fiu al lor. Blond, față de Arne, care era brunet, se deosebeau și în alte privințe: Harald era mai serios, genul intelectual, cu prea puțin din farmecul și veselia lui Arne, dar simpatic în felul lui. Arne

spusese că va vorbi cu Harald despre cum s-ar putea strecura în baza militară de pe Sande. Cât de multe știa Harald? Se implicase și el?

Deși acum se gândea la lucruri practice, se simțea pustie pe dinăuntru. În ciuda șocului, va continua să-și ducă viața, dar fără să mai fie aceeași vreodată.

— Ce altceva v-au spus cei de la poliție?

— Oficial, doar că Arne a murit în timp ce dădea informații și că „nicio altă persoană nu pare a fi fost implicată" – eufemismul lor pentru sinucidere. Dar un prieten din Politigaarden mi-a spus că Arne a făcut-o ca să nu fie predat Gestapoului.

— Au găsit ceva asupra lui?

— Cum adică?

— Fotografii, de exemplu.

Renthe se schimbă la față.

— Prietenul meu nu mi-a spus nimic în sensul ăsta și e periculos pentru amândoi chiar și să discutăm o asemenea posibilitate. Domnișoară Mount, am ținut mult la Arne și, de dragul lui, aș vrea să fac tot ce pot ca să te ajut, dar te rog să ai în vedere că, în calitate de ofițer, am jurat credință regelui, ale cărui ordine sunt să cooperăm cu trupele de ocupație. Indiferent de opiniile mele personale, nu pot accepta spionajul – și, dacă aș afla că cineva este implicat într-o astfel de activitate, ar fi de datoria mea să raportez mai departe.

Hermia încuviință din cap. Era un avertisment foarte clar.

— Apreciez francheța dumneavoastră, domnule comandant. Se ridică și se șterse pe față. Își aduse aminte că batista era a lui și adăugă: O spăl și v-o trimit înapoi.

— Nici să nu te gândești la așa ceva, replică Renthe. Ieși din spatele biroului și își puse mâinile pe umerii ei. Îmi pare foarte rău. Condoleanțele mele.

— Mulțumesc, spuse ea și plecă.

De îndată ce ieși din clădire, lacrimile o podidiră din nou. Batista lui Renthe era îmbibată. Niciodată nu-și imaginase că are atâtea lacrimi în ea. Deși vedea totul ca prin ceață, reuși să ajungă la gară.

Se mai liniști când își puse problema încotro s-o apuce. Misiunea căreia îi căzuseră victime Poul și Arne nu fusese îndeplinită. *Trebuia* să fotografieze instalația de radar de pe Sande înainte de următoarea lună plină. Acum însă mai avea un motiv: răzbunarea. Încheierea misiunii va fi cea mai dureroasă pedeapsă la care îi putea supune pe cei care provocaseră moartea lui Arne. De propria siguranță nu îi mai păsa. Era gata să își asume orice risc. Va merge pe străzile din Copenhaga cu capul sus și vai de cei care vor încerca s-o oprească.

Dar ce anume va face?

Fratele lui Arne putea fi soluția. Harald știa probabil dacă Arne se întorsese pe insula Sande înainte ca poliția să-l prindă. Poate știa și dacă Arne avea fotografii asupra lui când fusese arestat. Mai mult de atât, Hermia bănuia unde l-ar putea găsi pe Harald.

Luă trenul înapoi spre Copenhaga. Trenul merse atât de încet încât, până să ajungă în oraș, era deja prea târziu pentru o nouă călătorie. Trase la același hotel de doi bani, blocând ușa de teama beților dornici de amor, și plânse până adormi. A doua zi dimineața luă primul tren spre Jansborg.

Ziarul pe care îl cumpără din gară titra pe prima pagină: „LA JUMĂTATEA DRUMULUI SPRE MOSCOVA". Naziștii făcuseră salturi uluitoare. În numai o săptămână cuceriseră Minskul, iar acum erau aproape de Smolensk, la peste 300 km în interiorul Uniunii Sovietice.

Până la luna plină mai erau opt zile.

Îi spuse secretarei că este logodnica lui Arne Olufsen și fu condusă imediat în biroul lui Heis. Omul care era responsabil de educația lui Arne și Harald o făcu să se gândească la o girafă cu ochelari, cum privea de-a lungul nasului coroiat la lumea de

dedesubt.

— Așadar, sunteți viitoarea soție a lui Arne, zise el amabil, încântat de cunoștință.

Heis părea să nu știe de tragedie. Fără nicio introducere, Hermia spuse:

— N-ați aflat vestea?

— Vestea? Nu cred că…

— Arne e mort.

— Vai de mine! făcu Heis și se lăsă să cadă pe scaun.

— Credeam că ați auzit.

— Nu. Când s-a întâmplat?

— Ieri-dimineață, la sediul poliției din Copenhaga. S-a sinucis ca să nu fie interogat de Gestapo.

— Îngrozitor.

— Asta înseamnă că fratele lui încă nu știe nimic?

— N-am idee. Harald nu mai e aici.

Hermia rămase surprinsă.

— De ce?

— Din păcate, a fost exmatriculat.

— Credeam că e un elev strălucit!

— Da, dar a fost indisciplinat.

Hermia nu avea timp să discute despre regulile încălcate de Harald.

— Și acum unde este?

— Bănuiesc că acasă, la părinții lui, răspunse Heis și se încruntă. De ce întrebați?

— Aș dori să vorbesc cu el.

Heis privi gânditor.

— Despre ce anume?

Hermia șovăi. Precauția îi dicta să nu îi spună nimic lui Heis despre misiunea ei, dar ultimele lui întrebări sugerau că directorul știe ceva.

— E posibil ca, atunci când a fost arestat, Arne să fie avut la el ceva care îmi aparține.

Heis se prefăcea că întrebările lui sunt de complezență, dar acum strângea marginea biroului atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albiră.

— Pot să întreb ce anume?

Hermia șovăi din nou, apoi riscă.

— Niște fotografii.

— Aha.

— Vă spune ceva lucrul acesta?

— Da.

Hermia se întrebă dacă Heis va avea încredere în ea. Directorul putea la fel de bine să creadă că e o polițistă care se dă drept logodnica lui Arne.

— Arne a murit pentru acele fotografii, spuse ea. Încerca să mi le aducă mie.

Heis încuviință din cap, părând să ia o hotărâre.

— După ce a fost exmatriculat, Harald s-a întors la școală noaptea și a intrat în camera obscură din laboratorul de chimie.

Hermia scoase un oftat de ușurare. Harald developase rolfilmul.

— Ați văzut imaginile?

— Da. Celorlalți le-am spus că sunt fotografii cu tinere în poziții îndrăznețe, dar numai ca să le înlătur suspiciunile. În imagini era o instalație militară.

Hermia era emoționată la culme. Fotografiile fuseseră făcute. Misiunea fusese îndeplinită, până la un punct. Dar unde era rolfilmul acum? Oare Harald avusese timp să i-l dea lui Arne? Dacă i-l dăduse, acum era la poliție și sacrificiul lui Arne fusese în zadar.

— Când a fost asta?

— Joia trecută.

— Arne a fost arestat miercuri.

— Deci Harald încă mai are fotografiile.

— Da.

Hermia simți cum îi crește moralul. Moartea lui Arne nu fusese inutilă. Rolfilmul atât de important nu fusese capturat. Se ridică în picioare.

— Vă mulțumesc pentru ajutor.

— Vă duceți pe insula Sande?

— Da. Ca să-l găsesc pe Harald.

— Mult noroc.

23

Armata germană avea un milion de cai. Majoritatea diviziilor includeau o companie veterinară care se ocupa de tratarea cailor bolnavi, de hrana lor și de prinderea fugarilor. O asemenea companie tocmai fusese încartiruită pe domeniul Kirstenslot.

Era cel mai mare ghinion pe care îl putea avea Harald. Ofițerii locuiau în castel, iar în jur de o sută de oameni dormeau în mănăstirea ruinată. Vechile galerii, vecine cu biserica în care se ascundea Harald, fuseseră transformate într-un spital veterinar.

Armata fusese convinsă să nu folosească biserica. Karen îl implorase pe tatăl ei să insiste asupra acestui lucru, susținând că nu vrea ca soldații să îi umble prin comorile copilăriei, depozitate acolo. Domnul Duchwitz îi spusese comandantului, căpitanul Kleiss, că vechiturile din biserică ocupau oricum cam tot spațiul. După o privire aruncată pe fereastră – Harald plecase, fiind avertizat de Karen – Kleiss fu de acord ca biserică să rămână încuiată. Solicitase în schimb trei camere în castel pentru ofițeri și domnul Duchwitz nu avusese nimic împotrivă.

Germanii era politicoși, prietenoși – și curioși. Pe lângă greutățile cu care se confrunta în repararea avionului, acum Harald trebuia să facă totul chiar sub nasul soldaților.

Desfăcu piulițele care susțineau arborele îndoit. Intenția lui era să scoată partea stricată, să se furișeze pe lângă soldați și să intre în atelierul fermierului Nielsen. Cu permisiunea lui Nielsen, o va repara acolo. Între timp, cea de-a treia jambă, intactă, cu amortizorul de șocuri, va susține greutatea avionului în poziție de repaus.

Frâna de roată era probabil și ea stricată, dar Harald nu-și făcea probleme în privința frânelor. Acestea erau folosite mai ales în timpul rulării pe pistă, iar Karen îi spusese că se descurcă și fără ele.

În timp ce lucra, Harald ridica mereu ochii spre ferestre,

așteptând să vadă în orice moment fața căpitanului Kleiss. Căpitanul avea nasul mare și bărbia proeminentă, care îi dădea un aer fioros. Dar nimeni nu se arătă și, după câteva minute, Harald ținea în mână lonjeronul în formă de V

Se sui pe o cutie ca să privească afară. Capătul dinspre est al bisericii era parțial ascuns de un castan înfrunzit. În imediata vecinătate nu părea a fi nimeni. Harald împinse lonjeronul pe fereastră și îl lăsă să cadă pe pământ, apoi sări după el.

Dincolo de castan văzu peluza lată din fața castelului. Soldații înălțaseră patru corturi mari și își parcaseră vehiculele acolo, mașini mici, furgoane pentru transportul cailor și o autocisternă. Acum, fiind după-amiază, erau doar câțiva. Trebăluiau pe lângă corturi, majoritatea fiind plecați fie să ducă sau să aducă animalele de la gară, fie să cumpere fân de la fermieri sau să trateze caii bolnavi în Copenhaga și în alte orașe.

Luă lonjeronul și se îndreptă repede spre pădure.

Când dădu colțul bisericii, îl văzu pe căpitanul Kleiss.

Acesta era un bărbat masiv, agresiv, și stătea cu brațele încrucișate și picioarele depărtate, vorbind cu un sergent. Se întoarseră amândoi și priviră direct spre Harald.

De frică, Harald simți cum îl ia cu rău de la stomac. Să fie prins atât de repede? Se opri, vrând să se întoarcă, dar își dădu seama că avea numai de pierdut dacă o lua la fugă. Ezită, apoi merse înainte, conștient că trezea suspiciuni, mai ales că ducea cu el o parte din trenul de aterizare al unui avion. Fusese prins asupra faptului și acum nu avea altă soluție decât să meargă la cacealma. Încercă să țină lonjeronul cât mai firesc, ca pe o rachetă de tenis sau o carte.

Kleiss i se adresă în germană:

— Cine ești?

Harald înghiți în sec, străduindu-se să rămână calm.

— Harald Olufsen.

— Și ce-i aia din mâna ta?

— Asta?

Harald își auzea bătăile inimii. Încercă disperat să găsească o minciună plauzibilă:

— E o… Simți că se înroșește și în clipa următoare îi veni o idee salvatoare: E o piesă componentă a unei secerători.

Un băiat de la țară nu ar trebui să vorbească o germană atât de exactă, își spuse el și se întrebă îngrijorat dacă ofițerul era îndeajuns de subtil ca să sesizeze anomalia.

— Ce s-a întâmplat cu secerătoarea? întrebă Kleiss.

— A trecut peste un bolovan și s-a îndoit cadrul.

Kleiss îi luă lonjeronul din mână. Harald speră din toată inima ca neamțul să nu știe la ce se uită. Omul se pricepea la cai, nu avea cum să recunoască o parte din trenul de aterizare al unui avion. Harald nu mai suflă, așteptând verdictul lui Kleiss. În cele din urmă neamțul îi înapoie lonjeronul.

— Bine, poți pleca.

Harald intră în pădure.

Când ieși din raza vizuală a căpitanului, se opri și se rezemă de un copac. Trecuse printr-un șoc teribil. Îi veni să vomite, dar reuși să se abțină.

Se liniști. Asemenea momente puteau surveni oricând. Va trebui să se obișnuiască.

Își continuă drumul. Era cald, dar cerul se înnorase, o combinație deprimant de familiară în Danemarca, unde niciun loc nu e prea departe de mare. În timp ce se apropia de fermă, se întrebă cât de furios era bătrânul Nielsen că plecase fără să îl anunțe, după numai o zi de lucru.

Îl găsi pe Nielsen în curte, privind crunt la un tractor din care ieșeau aburi cu nemiluita.

Nielsen se uită urât la el.

— Ce dorești, fugarule?

Prost început.

— Îmi cer scuze că am plecat fără nicio explicație. Părinții m-au chemat de urgență acasă și n-am mai avut timp să vă anunț.

Nielsen nu întrebă care fusese urgența.

— Nu-mi pot permite să plătesc lucrători neserioși.

Replica îi dădu oarecare speranță lui Harald. Dacă era vorba numai de bani, putea să și-i păstreze.

— Nu vă cer bani.

Nielsen scoase un mormăit, dar parcă se mai îmblânzi puțin.

— Atunci ce vrei?

Harald șovăi. Asta era partea cea mai grea. Nu voia să-i spună prea mult lui Nielsen.

— O favoare.

— Ce fel de favoare?

Harald îi arătă lonjeronul.

— Aș vrea să repar o piesă de la motocicletă în atelierul dumneavoastră.

Nielsen îl privi lung.

— Da' știu că ai tupeu, tinere!

„Știu și eu", se gândi Harald.

— E foarte important. Poate că mă lăsați în contul zilei pe care am lucrat-o pentru dumneavoastră.

— Poate. Nielsen șovăi, evident fără prea mult chef să-l ajute, dar zgârcenia învinse până la urmă. De acord.

Harald își ascunse satisfacția.

— Dacă mai întâi îmi repari blestematul ăsta de tractor.

Harald înjură în sinea lui. Nu voia să-și piardă nici măcar o oră cu tractorul lui Nielsen, când avea atât de puțin timp ca să repare avionul. Dar, din câte își dădea el seama, era doar o problemă cu radiatorul.

— Bine.

Nielsen se îndepărtă cu pași mari, căutând altceva pe care să-și verse năduful.

Tractorul încetă să mai scoată aburi și astfel Harald reuși să se uite la motor. Văzu imediat că furtunul care era legat de o țeavă se desprinsese, motiv pentru care apa se scurgea din sistemul de răcire. Nu avea de unde să ia un furtun nou, bineînțeles, dar din fericire cel de acolo era mai lung decât trebuia. Tăie capătul putrezit și îl prinse din nou de țeavă. Aduse o găleată cu apă fierbinte din bucătărie și umplu radiatorul – apa rece ar fi stricat radiatorul supraîncălzit. În final porni tractorul, ca să vadă dacă ține furtunul. Ținea.

În sfârșit intră în atelier.

Avea nevoie de tablă subțire de oțel ca să întărească porțiunea ruptă din lonjeron. Știa de unde s-o ia. Pe perete erau patru rafturi metalice. Goli raftul de sus și puse toate obiectele pe celelalte trei. Apoi îl scoase. Folosind un foarfece, îi netezi marginile și îl tăie în patru fâșii.

Le va folosi ca șplinturi.

Vârî o fâșie într-o menghină și o îndoi cu ciocanul până când se mulă pe țeava ovală a lonjeronului. Făcu la fel cu celelalte trei fâșii. Apoi le sudă pe dinții lonjeronului.

Făcu un pas înapoi ca să-și privească opera.

— Nu foarte estetic, dar practic, constată el cu voce tare.

Întorcându-se prin pădure, spre castel, auzi zgomotele taberei militare: soldați care se chemau unii pe alții, motoare care se ambalau, cai care nechezau. Se înseră, probabil că soldații își îndepliniseră ordinele. Se întrebă dacă va putea ajunge la biserică fără să fie văzut.

Se apropie de mănăstire prin spate. În partea de nord a bisericii un soldat tânăr stătea rezemat de un copac și trăgea dintr-o țigară. Harald înclină din cap spre el, iar soldatul spuse în daneză:

— Bună ziua, eu sunt Leo.

Harald încercă să zâmbească.

— Eu sunt Harald, încântat de cunoștință.

— Vrei o țigară?

— Mulțumesc, poate altădată, acum mă grăbesc.

Harald dădu colțul bisericii. Cu câtva timp în urmă găsise un buștean și îl rostogolise sub una dintre ferestre. Se sui pe el și privi în biserică. Vârî lonjeronul pe fereastră și îl lăsă să cadă pe cutia de dedesubt. Lonjeronul aterizează pe cutie și apoi alunecă pe podea. Harald se strecură înăuntru.

— Salut! zise o voce.

Harald simți că i se oprește inima în loc; apoi o văzu pe Karen. Era în spatele avionului și repara aripa cu vârful stricat. Harald ridică lonjeronul și se apropie de ea ca să i-l arate.

Apoi auzi o voce în germană:

— Credeam că locul ăsta e pustiu!

Harald se răsuci pe călcâie. Soldatul tânăr, Leo, se uita pe fereastră. Harald îl privi îngrozit, blestemându-și ghinionul.

— E o magazie, răspunse el.

Leo se cățără pe pervazul ferestrei și sări înăuntru. Harald aruncă o privire spre coada avionului. Karen dispăruse. Leo își făcu ochii roată, părând mai degrabă curios decât bănuitor.

Avionul era acoperit de la elice până la cabină, roțile erau pliate, dar fuzelajul stătea la vedere, iar deriva din spate se contura în fundul bisericii. Cât de ascuțit era simțul de observație al lui Leo?

Din fericire, soldatul se arătă mai interesat de Rolls-Royce.

— Fainăă mașină! E a ta?

— Nu, din păcate. Motocicleta e a mea, zise Harald și ridică lonjeronul. Asta-i pentru atașș. Încerc să-l repar.

— Aha! făcu Leo fără să se arate sceptic. Mi-ar face plăcere să te ajut, dar nu mă pricep deloc la mașinării. Caii sunt specialitatea mea.

— Desigur.

Cei doi erau cam de aceeași vârstă și Harald îl privi cu înțelegere pe tânărul acesta singuratic, aflat atât de departe de casă. Dar, în

același timp, de-abia aștepta să-l vadă plecat înainte să-și dea seama de prea multe.

Se auzi un fluier ascuțit.

— Cina, spuse Leo.

„Slavă Domnului", se gândi Harald.

— Mi-a făcut plăcere să discut cu tine, Harald. Sper să ne mai vedem.

— Și eu.

Leo se sui pe cutie și ieși pe fereastră.

— Dumnezeule! făcu Harald.

Karen apăru de după coada avionului, cu chipul răvășit.

— Cât pe-aci să ne prindă.

— N-a bănuit nimic, a vrut doar să stea de vorbă.

— Să ne ferească Dumnezeu de nemții prietenoși, replică ea cu un zâmbet.

— Amin.

Harald era înnebunit după zâmbetul ei. De parcă ar fi răsărit soarele. O privi lung, cât îl ținu curajul.

Apoi se apropie de aripa de care se ocupase fata. Peticea găurile, din câte își dădu el seama. Karen purta o pereche de pantaloni vechi, din catifea, și o cămașă bărbătească, suflecată.

— Lipesc bucăți de pânză peste găuri, explică ea. După ce se întărește cleiul, dau cu un strat de vopsea ca să nu pătrundă aerul.

— De unde ai făcut rost de materiale? De clei și vopsea?

— De la teatru. Am fluturat din pleoape la un decorator.

— Bravo!

Evident că putea convinge ușor bărbații să-i facă pe voie. Era gelos pe decorator.

— Ce faci la teatru toată ziua?

— Pregătesc rolul principal din *Les Sylphides.* Sunt dublura primei balerine.

— Și apari în spectacol?

— Nu. Sunt două distribuții, iar eu apar numai dacă deținătoarele rolului principal se îmbolnăvesc.

— Păcat. Aș da orice să te văd în spectacol.

— Dacă se întâmplă imposibilul, îți fac rost de bilet, zise fata și schimbă subiectul: Trebuie să ne asigurăm că aripa nu e fisurată în interior.

— Asta înseamnă că trebuie să examinăm lonjeroanele de lemn de sub pânză.

— Da.

— Mda, acum că ai cu ce să umpli găurile, cred că ne putem uita sub învelișul de pânză.

Karen îl privi nehotărâtă.

— Dacă spui tu…

Considerând că un cuțit nu ar tăia ușor pânza tratată, Harald luă o daltă ascuțită de pe raftul cu scule.

— Unde să tai?

— Lângă lonjeroane.

Harald apăsă dalta. Pânza opuse oarecare rezistență, dar în cele din urmă dalta pătrunse adânc în aripă. Harald făcu o incizie în formă de L și decupă o bucată, obținând o deschizătură destul de mare.

Karen îndreptă o lanternă spre ea, apoi se aplecă și privi înăuntru. Cercetă cu atenție, apoi se îndreptă de spate și vârî o mână. Prinse ceva și trase tare.

— Cred că avem noroc, spuse ea. Nu se mișcă nimic.

Se dădu înapoi și îl lăsă pe Harald. Acesta vârî și el mâna, prinse un lonjeron, îl împinse și trase de el. Simți cum se mișcă aripa, dar nu sesiză nicio slăbiciune.

Karen era încântată.

— Facem progrese, exclamă ea. Dacă mâine termin de peticit, iar tu pui la loc lonjeronul reparat, cadrul avionului va fi gata, mai puțin cablurile care lipsesc. Și tot ne mai rămân opt zile.

— Nu chiar. Trebuie să ajungem în Anglia cu cel puțin 24 de ore înainte de raidul aerian pentru ca informațiile noastre să fie folosite. Asta înseamnă că mai avem șapte zile. Ca să ajungem acolo într-a șaptea zi, trebuie să plecăm cu o seară înainte și să zburăm noaptea. Deci mai avem cel mult șase zile la dispoziție.

— Atunci va trebui să termin de peticit în noaptea asta, zise Karen și se uită la ceas. Mă duc să mă vadă ai mei la cină și mă întorc când pot.

Puse cutia cu clei deoparte și se spălă pe mâini la chiuvetă, folosind săpunul pe care îl adusese de acasă pentru Harald. Băiatul o urmări cu privirea. Îi părea rău ori de câte ori pleca. Se gândi că i-ar plăcea să stea cu ea toată ziua, în fiecare zi. Poate că acesta era sentimentul care îi făcea pe oameni să se căsătorească. Oare voia și el să se însoare cu Karen? Ce întrebare absurdă! Bineînțeles că voia. Nu se îndoia deloc. Uneori încerca să-și imagineze cum ar arăta amândoi după zece ani, sătui unul de celălalt și plictisiți, dar așa ceva i se părea imposibil. De Karen nu se va plictisi niciodată.

Fata se șterse pe mâini cu un rest dintr-un prosop.

— La ce cugeți atât de adânc?

Harald simți că se înroșește.

— Mă întreb ce ne rezervă viitorul.

Karen îi aruncă o privire directă care îl descumpăni și, preț de o clipă, Harald simți că fata i-a citit gândurile; apoi Karen se uită în altă parte.

— Un zbor lung peste Marea Nordului, zise ea. Aproape 1 000 km fără oprire. Mai bine ne asigurăm că zmeul ăsta vechi va fi în stare să-l facă.

Karen se apropie de fereastră și se sui pe cutie.

— Nu te uita – e o mișcare nedemnă pentru o domnișoară.

— Jur că nu mă uit, spuse el râzând.

Fata se ridică pe pervazul ferestrei. Încălcându-și promisiunea, vesel, Harald îi privi posteriorul în timp ce se strecura afară. Apoi

Karen dispăru.

Harald se concentră asupra avionului. Instalarea lonjeronului reparat nu avea cum să îi ia prea mult timp. Găsi piulițele și șuruburile unde le lăsase, pe bancul de lucru. Îngenunche lângă roată, fixă lonjeronul și începu să pună șuruburile la loc.

Când era aproape pe sfârșite, Karen reveni, mult mai devreme decât se așteptase.

Harald zâmbi încântat, apoi văzu cât de tristă e.

— Ce s-a întâmplat?

— A telefonat mama ta.

Harald se înfurie.

— Ei, drăcie! Nu trebuia să-i spun unde merg. Cu cine a vorbit?

— Cu tata. Dar tata i-a spus că sigur nu ești aici. Se pare că mama ta l-a crezut.

— Slavă Domnului! făcu Harald, bucuros că nu îi spusese că locuiește în biserica nefolosită. Ce voia?

— Să te anunțe ceva.

— Ce anume?

— Despre Arne.

Harald își dădu seama cu o tresărire vinovată că în ultimele zile se gândise rareori la fratele lui care zăcea la închisoare.

— Ce s-a întâmplat?

— Arne e… E mort.

La început Harald nu păru să priceapă.

— Mort? repetă el de parcă nu ar fi înțeles sensul cuvântului. Cum așa?

— Poliția a declarat că s-a sinucis.

— S-a sinucis?

Harald simți că lumea se prăbușește în jurul lui, zidurile bisericii se năruiesc, copacii din parc cad unii peste alții, iar castelul din Kirstenslot e luat pe sus de vântul puternic.

— De ce să facă așa ceva?

— Ca să nu fie interogat de Gestapo, așa i-a spus comandantul lui Arne.

— Ca să nu fie interogat… murmură Harald înțelegând imediat ce însemna asta. Se temea că nu va rezista la tortură.

Karen încuviință din cap.

— Asta se subînțelegea.

— Dacă vorbea, mă trăda pe mine.

Fata rămase tăcută, fără să-l aprobe, fără să-l contrazică.

— S-a sinucis ca să mă protejeze. Brusc, Harald simți nevoia ca fata să-i confirme deducția. O apucă de umeri. Nu-i așa? Asta trebuie să fie motivul! S-a sacrificat pentru mine! Spune ceva, pentru numele lui Dumnezeu!

În cele din urmă Karen șopti:

— Cred că așa e.

Într-o clipă furia lui Harald se transformă în durere. Copleșitoare. Își pierdu controlul. Ochii i se umplură de lacrimi și începu să tremure.

— Dumnezeule! exclamă el și își acoperi fața brăzdată de lacrimi. Dumnezeule, nu se poate!

Simți cum fata îl ia în brațe. Ușor, îi trase capul pe umărul ei. Lacrimile lui îi udară părul și i se prelinseră pe gât. Karen îl mângâie pe ceafa și îi sărută fața umedă.

— Sărmanul Arne, zise Harald cu vocea gâtuită de emoție. Sărmanul Arne!

— Îmi pare rău, murmură Karen. Dragul meu Harald, îmi pare atât de rău!

24

În mijlocul sediului poliției din Copenhaga, Politigaarden, era o curte spațioasă, circulară, luminată în voie de soare. Curtea era înconjurată de o arcadă cu stâlpi dubli, în stil clasic, plasați la intervale regulate. Pentru Peter Flemming, aranjamentul demonstra felul în care ordinea și regularitatea făceau ca lumina adevărului să dezvăluie răutatea din om. Adeseori se întreba dacă aceasta fusese de fapt intenția arhitectului sau pur și simplu își dorise ca interiorul să arate frumos.

Stătea împreună cu Tilde Jespersen sub arcadă, rezemați de stâlpi, fumând. Tilde purta o bluză fără mâneci care îi punea în evidență pielea fină a brațelor. Avea fire de păr blond, fine, pe antebrațe.

— Gestapoul a terminat cu Jens Toksvig, îi spuse el.

— Și?

— Nimic. Peter era exasperat. Scutură din umeri de parcă ar fi vrut să scape de senzația de frustrare. A spus tot ce știe, desigur. E unul dintre Paznicii-de-noapte, i-a transmis informații lui Poul Kirke și l-a găzduit pe Arne Olufsen când acesta era urmărit de poliție. A spus și că rețeaua a fost organizată de logodnica lui Arne, Hermia Mount, care lucrează pentru MI6, în Anglia.

— Interesant, dar nu ne ajută cu nimic.

— Exact. Din nefericire pentru noi, Jens nu știe cine a intrat pe furiș în baza militară de pe Sande și n-are cunoștință nici de rolfilmul developat de Harald.

Tilde trase din țigară. Peter îi privi gura. Părea că sărută țigara. Inhală, apoi scoase fumul pe nări.

— Arne s-a sinucis ca să protejeze pe cineva, zise ea. Bănuiesc că pe cel care are rolfilmul.

— Fratele lui, Harald, ori îl are, ori l-a dat altcuiva. Oricum ar fi,

trebuie să vorbim cu el.

— Unde e?

— Cred că la casa parohială de pe Sande. E singura casă unde se poate duce, replică Peter și se uită la ceas. Peste o oră am tren într-acolo.

— De ce nu telefonezi?

— Nu vreau să-i dau șansa să scape.

Tilde se arătă îngrijorată.

— Ce le spui părinților? Nu crezi că ar putea da vina pe tine pentru ce i s-a întâmplat lui Arne?

— Părinții lui nu știu că am fost de față când s-a împușcat Arne. Nu știu nici măcar că eu l-am arestat.

— Mda…

— Oricum, puțin îmi pasă ce gândesc ei, zise Peter nerăbdător. Generalul Braun a sărit în sus când i-am spus că e foarte posibil ca spionii să fi fotografiat baza de pe Sande. Dumnezeu știe ce au germanii acolo, e strict secret. Și dă vina pe mine. Dacă rolfilmul părăsește Danemarca, nici nu vreau să-mi închipui ce-o să-mi facă.

— Dar tu ești cel care a descoperit rețeaua de spioni!

— Mai bine n-o făceam, spuse Peter. Lăsă țigara să cadă și o strivi cu vârful pantofului. Aș vrea să vii cu mine pe insulă.

Ochii ei albaștri și limpezi îl priviră admirativ.

— Bineînțeles, dacă ai nevoie de ajutorul meu.

— Și aș vrea să-mi cunoști părinții.

— Unde am să stau?

— Știu un hotel mic din Morlunde, curat și liniștit, care cred că o să-ți placă.

Desigur, tatăl lui avea un hotel, dar era prea aproape de casă. Dacă Tilde stătea acolo, toată populația de pe Sande urma să știe ce făcea în fiecare secundă.

Peter și Tilde nu vorbiseră despre ce se întâmplase în apartamentul lui, chiar dacă de atunci trecuseră șase zile. Nu era

sigur ce să-i spună. Avusese acea pornire stranie, să facă sex cu Tilde în fața lui Inge, iar Tilde acceptase, împărtășindu-i pasiunea și părând că îi înțelege nevoia. Pe urmă femeia păruse tulburată; o dusese acasă cu mașina și o lăsase acolo fără să o sărute la plecare.

Nu o mai făcuseră din nou. O dată fusese de ajuns ca să dovedească ceea ce avea de dovedit. În seara următoare se dusese la apartamentul lui Tilde, dar fiul ei era treaz, cerea tot timpul apă și se plângea că are coșmaruri, așa că Peter plecase devreme. Acum vedea călătoria spre Sande ca pe o șansă de a fi singur cu ea.

Dar Tilde părea să ezite. Mai puse o întrebare practică:

— Cum rămâne cu Inge?

— Am să aranjez cu agenția să aibă grijă de ea 24 de ore din 24, cum am făcut și când am mers la Bornholm.

— Înțeleg.

Tilde privi spre curte, gânditoare, și Peter îi studie profilul: nasul mic, gura cu colțurile lăsate, bărbia hotărâtă. Își aminti plăcerea copleșitoare pe care o simțise în timp ce o poseda. Era imposibil ca femeia să fi uitat asta.

— Nu vrei să petrecem o noapte împreună?

Tilde se întoarse spre el și zâmbi:

— Bineînțeles că vreau. Mă duc să-mi fac bagajul.

În dimineața următoare, Peter se trezi în Hotelul Oesterport din Morlunde. Oesterport era un stabiliment respectabil, dar proprietarul lui, Erland Berten, nu era însurat cu femeia care își spunea doamna Berten. Erland avea soția în Copenhaga, care însă nu voia să divorțeze. Nimeni din Morlunde nu știa acest amănunt, în afară de Peter Flemming, care îl descoperise din întâmplare, în timp ce ancheta uciderea unui anume Jacob Berten, care nu era niciun fel de rudă. Peter îl anunțase pe Erland că aflase despre adevărata doamnă Berten, dar ținuse vestea pentru el, știind că, prin păstrarea secretului, îl putea manipula pe Erland. Acum se putea

baza pe discreția lui Erland. Orice se întâmpla între Peter și Tilde în Hotelul Oesterport, buzele lui Erland erau pecetluite.

Până la urmă Peter și Tilde nu dormiseră împreună. Trenul întârziase și sosise la miezul nopții, cu mult după plecare ultimului feribot spre Sande. Frânți de oboseală și nervoși după o călătorie atât de lungă, luaseră fiecare câte o cameră unde apucaseră să doarmă câteva ore. Acum se grăbeau să prindă primul feribot al dimineții.

Peter se îmbrăcă rapid, apoi se duse să bată la ușa lui Tilde. Femeia tocmai își punea o pălărie de paie, privindu-se în oglinda de pe șemineu. O sărută pe obraz, nedorind să-i strice machiajul.

Coborâră în port. Un polițist și un soldat german le cerură actele înainte de a se urca pe feribot. Punctul de control era ceva nou. Peter bănui că era o altă măsură de siguranță luată de germani din cauza interesului manifestat de spioni față de Sande. De care se putea folosi și el. Își arătă legitimația și le spuse celor doi să noteze numele tuturor celor care aveau să viziteze insula în următoarele zile. Era interesant de văzut cine va veni la înmormântarea lui Arne.

Pe partea cealaltă a canalului îi aștepta șareta hotelului. Peter îi spuse vizitiului să îi ducă la casa parohială.

Soarele se ițea deasupra orizontului, făcând să strălucească ferestrele mici ale caselor joase. Plouase în cursul nopții și iarba înaltă de pe dunele de nisip lucea de stropi. O briză ușoară încrețea suprafața mării. Insula părea să-și fi pus hainele cele mai bune pentru vizita lui Tilde.

— Ce loc frumos! exclamă ea.

Peter se bucură că îi place. Îi arătă locurile cele mai importante: hotelul, casa tatălui său – cea mai mare de pe insulă – și baza militară, ținta rețelei de spioni.

În timp ce se apropiau de casa parohială, Peter observă că ușa micuței biserici era deschisă și auzi pianul.

— Harald trebuie să fie, zise el sesizându-și emoția din glas. Să

fie atât de ușor? Tuși și se strădui să vorbească mai calm și mai profund: Hai să vedem.

Coborâră din șaretă.

— La ce oră să mă întorc, domnule Flemming? întrebă vizitiul.

— Așteaptă aici, te rog.

— Dar mai am clienți…

— Așteaptă, am spus!

Vizitiul mormăi ceva nedeslușit.

— Dacă nu ești aici când ies, îți pierzi slujba.

Vizitiul îl privi ursuz, dar rămase pe loc.

Peter și Tilde intrară în biserică. În celălalt capăt, la pian, stătea un ins înalt. Deși era cu spatele la ușă, Peter recunoscu umerii lați și capul rotund. Era Bruno Olufsen, tatăl lui Harald.

Peter făcu o grimasă, dezamăgit. De-abia aștepta să-l aresteze pe Harald. Dar trebuia să aibă grijă să nu își piardă cumpătul.

Pastorul cânta un imn lent, în cheie minoră. Peter îi aruncă o privire lui Tilde și văzu că e tristă.

— Nu te lăsa păcălită, murmură el. Bătrânul tiran e tare ca stânca.

Imnul se termină și Olufsen începu altul. Peter nu era dispus să aștepte.

— Domnule pastor! spuse el tare.

Pastorul nu se opri imediat, termină măsura și lăsă ca ultimele acorduri să se stingă de la sine. Într-un târziu se întoarse.

— Tânărul Peter, zise el cu o voce impersonală.

Peter rămase șocat când văzu ce mult îmbătrânise pastorul. Avea fața obosită, plină de cute, iar ochii lui albaștri își pierduseră strălucirea de gheață. După o clipă de surpriză, Peter spuse:

— Îl caut pe Harald.

— Nici nu-mi imaginam că ai venit să-ți prezinți condoleanțele, replică pastorul cu răceală în glas.

— Este aici?

— E o anchetă oficială?

— De ce întrebați? Cumva Harald e implicat în ceva necurat?

— Bineînțeles că nu e.

— Mă bucur. Este în casă?

— Nu. Nu e pe insulă. Nu știu unde a plecat.

Peter se uită la Tilde. Iar dăduseră greș – dar, pe de altă parte, absența lui Harald sugera că băiatul e vinovat. Altfel de ce ar fi dispărut?

— Unde credeți că ar putea fi?

— Pleacă de-aici.

Arogant ca întotdeauna – dar de data aceasta pastorul nu avea să scape așa ușor, se gândi Peter cu satisfacție.

— Fiul dumneavoastră cel mare s-a sinucis fiindcă a fost prins spionând, zile el fără menajamente.

Pastorul tresări de parcă Peter ar fi dat în el.

Peter auzi cum Tilde scoate un icnet și își dădu seama că o șocase cu cruzimea lui, dar continuă:

— Fiul dumneavoastră cel mic s-ar putea face vinovat de același lucru. Nu sunteți în situația de a vă da mare în fața poliției.

Chipul de obicei mândru al pastorului arăta îndurerat și vulnerabil.

— Ți-am spus că nu știu unde e Harald, zise el posomorât. Mai ai întrebări?

— Ce ascundeți?

Pastorul oftă.

— Faci parte dintre enoriașii mei și, dacă ai venit după ajutor spiritual, n-am să te refuz. Dar pentru orice alt motiv nu am de ce să vorbesc cu tine. Ești arogant și nemilos, mai ticălos ca tine nu există pe fața pământului. Piei din ochii mei!

— Nu puteți alunga oamenii din biserică – e împotriva credinței pe care o propovăduiți.

— Dacă vrei să te rogi, ești bine-venit. Altfel, pe-aici ți-e drumul.

Peter șovăi. Nu voia să se supună, dar știa că fusese înfrânt. O

clipă mai târziu o luă pe Tilde de braț și o scoase din biserică.

— Ți-am spus că e dur.

Tilde părea zdruncinată.

— Eu cred că omul ăsta suferă.

— Fără îndoială. Dar spunea adevărul?

— E clar că Harald s-a ascuns – ceea ce înseamnă că aproape sigur are rolfilmul.

— Deci trebuie să-l găsim, replică Peter, reflectând la discuția de adineauri. Mă întreb dacă tatăl lui chiar nu știe unde e.

— Pastorul ăsta a mințit vreodată?

— Nu, dar ar putea face o excepție ca să-și apere fiul.

Tilde făcu un gest a lehamite.

— Oricum, nu cred că scoatem ceva de la el.

— Cam așa ceva. Dar suntem pe drumul cel bun – ăsta-i lucrul cel mai important. Hai să încercăm cu mama lui. Ea cel puțin e făcută din carne și oase.

Intrară în casă. Peter o conduse pe Tilde în spate. Bătu la ușa din bucătărie și intră fără să mai aștepte răspuns, așa cum era obiceiul pe insulă.

Lisbeth Olufsen ședea la masa din bucătărie, nemișcată. Peter nu o văzuse niciodată stând degeaba: dacă nu gătea, făcea curățenie. Până și în biserică își găsea de lucru, alinia șirurile de scaune, așeza cărțile cu imnuri la locul lor sau le aduna, umplea cu turbă boilerul care încălzea biserica pe timpul iernii. Acum ședea, privindu-și mâinile. Avea pielea crăpată și jupuită din loc în loc, ca pescarii.

— Doamnă Olufsen!

Femeia își întoarse fața spre el. Avea ochii roșii și obrajii scofâlciți. O clipă mai târziu îl recunoscu.

— Bună ziua, Peter, spuse ea inexpresiv.

Peter se hotărî s-o ia cu binișorul.

— Îmi pare rău de Arne.

Femeia înclină ușor din cap.

— Ea e o prietenă, Tilde. Lucrăm împreună.

— Mă bucur să vă cunosc.

Peter se așeză la masă și îi făcu semn lui Tilde să facă la fel. Poate că o întrebare simplă, practică, o va scoate pe doamna Olufsen din starea aceasta.

— Când este înmormântarea?

Femeia se gândi un moment, apoi răspunse:

— Mâine.

Începutul era promițător.

— Am vorbit cu domnul pastor, zise Peter. L-am văzut în biserică.

— E distrus. Deși ține totul în el.

— Înțeleg. Harald probabil că suferă la fel demult.

Femeia îi aruncă o privire, apoi se uită din nou în jos, la mâini. O privire foarte scurtă, însă Peter descifră în ea teamă și înșelătorie.

— N-am vorbit cu Harald.

— De ce?

— Nu știm unde e.

Peter nu își dădea seama dacă femeia mințea, dar era sigur că intenția ei era să-l inducă în eroare. Era furios că pastorul și soția lui, care pretindeau că, din punct de vedere moral, le sunt superiori, ascundeau în mod voit adevărul de poliție. Ridică vocea:

— Ați face mai bine să cooperați cu noi!

Tilde îi puse repede mâna pe braț și îl privi întrebătoare. Peter încuviință din cap.

— Doamnă Olufsen, îmi pare rău, dar e foarte posibil ca Harald să fie implicat în activități ilegale, la fel ca Arne.

Doamna Olufsen îl privi înfricoșată.

— Cu cât persistă în a face așa ceva, cu atât mai rău va fi pentru el când îl vom prinde.

Femeia clătină din cap, privind îndurerată, dar nu spuse nimic.

— I-ați face un mare serviciu dacă ne-ați ajuta să-l găsim.

— Nu știu unde este, repetă ea, dar cu mai puțină convingere.

Peter îi sesiză slăbiciunea. Se ridică în picioare și se aplecă peste masă, apropiindu-și fața de ea.

— L-am văzut pe Arne cum moare, rosti el fără menajamente.

Doamna Olufsen făcu ochii mari de groază.

— Am văzut cum fiul dumneavoastră și-a vârât pistolul în gură și a apăsat pe trăgaci.

— Peter, nu… interveni Tilde.

Peter o ignoră.

— Am văzut cum sângele și creierul lui împroașcă peretele din spatele lui.

Doamna Olufsen scoase un țipăt de indignare și durere.

„Mai are puțin și clachează", își zise Peter cu satisfacție. Continuă să pună presiune pe ea:

— Fiul dumneavoastră mai mare a fost spion și criminal și a avut parte de o moarte violentă. Toți cei care scot sabia, de sabie vor pieri, spune Biblia. Vreți ca și celălalt fiu să pățească la fel?

— Nu, șopti ea. Nu.

— Atunci spuneți-mi unde este!

Ușa bucătăriei se trânti de perete și pastorul intră cu pași mari.

— Secătură! zise el.

Peter se îndreptă de spate, surprins, dar sfidător.

— Sunt îndreptățit să întreb…

— Afară din casa mea!

— Să mergem, Peter, spuse Tilde.

— Dar tot vreau să știu…

— Imediat! tună pastorul. Ieși imediat!

Pastorul înaintă spre masă. Peter se dădu înapoi. Știa că nu trebuie să îl lase să strige la el. Se afla în misiune și avea tot dreptul să pună întrebări. Dar prezența impozantă a pastorului îl speria, în ciuda pistolului de sub haină, și se trezi că se apropie cu pași mici de ușă.

Tilde o deschise și ieși.

— Încă n-am terminat cu voi, îngăimă Peter în timp ce ieșea cu spatele.

Pastorul îi trânti ușa în nas.

Peter se întoarse.

— Ipocriții dracului. Amândoi! spuse el cu năduf.

Șareta aștepta.

— Acasă la tatăl meu, zise Peter și urcară amândoi. În timp ce se îndepărtau, încercă să-și alunge din minte scena atât de umilitoare și să se concentreze pe pașii următori. Harald trebuie să fie pe aici, pe undeva.

— Evident, răspunse Tilde scurt și Peter bănui că femeia era pur și simplu șocată de ceea ce văzuse.

— La școală nu e, acasă nu e, rude nu are, în afară de niște veri în Hamburg.

— I-am putea trimite fotografia la secțiile de poliție din țară.

— E greu să găsim una. Pastorul nu crede în fotografii – le consideră un semn de vanitate. Ce, ai văzut vreo fotografie în bucătărie?

— Dar o fotografie de la școală?

— Nu e în tradiția școlii Jansborg. Singura fotografie a lui Arne pe care am putut-o găsi a fost cea din dosarul lui din armată. Mă îndoiesc că ar exista vreo fotografie de-a lui Harald pe undeva.

— Atunci, care e următoarea noastră mișcare?

— Cred că stă la prieteni – ce zici?

— E logic.

Tilde nu voia să-l privească. Peter oftă. Era supărată pe el. Asta e.

— Uite ce trebuie să faci, spuse el pe un ton poruncitor. Suni la Politigaarden. Îl trimiți pe Conrad la Jansborg Skole. Faci o listă cu adresele tuturor băieților din clasa lui Harald. Pe urmă pui pe cineva să treacă pe la fiecare, să-i ia la întrebări, poate află ceva.

— Dar probabil că sunt din toată țara. Ne-ar trebui o lună ca să

trecem pe la toți. Cât timp avem la dispoziție?

— Foarte puțin. Nu știu cât timp îi va trebui lui Harald să găsească un mod de a duce rolfilmul la Londra, dar știu că e al naibii de isteț. Folosește-te și de poliția locală dacă e nevoie.

— Am înțeles.

— Dacă nu stă la prieteni, se ascunde cu un alt membru al rețelei de spioni. Rămânem la înmormântare ca să vedem cine vine. Vom verifica fiecare participant în parte. Unul dintre ei trebuie să știe unde e Harald.

Șareta își încetini mersul când se apropie de intrarea în casa lui Axel Flemming.

— Te deranjează dacă mă întorc la hotel? întrebă Tilde.

Părinții lui îi așteptau la prânz, dar Peter își dădu seama că Tilde nu are chef de așa ceva.

— Cum vrei, răspunse el și-l bătu pe umăr pe vizitiu.

— La debarcader.

O vreme merseră în tăcere. Când se apropiară de chei, Peter întrebă:

— Ce vrei să faci la hotel?

— De fapt, cred că am să mă întorc la Copenhaga.

Hotărârea ei îl înfurie. Când calul se opri, întrebă scurt:

— Ce naiba-i cu tine?

— Nu mi-a plăcut ce s-a întâmplat.

— Trebuia s-o facem!

— Nu sunt chiar atât de sigură.

— Era de datoria noastră să-i facem pe oamenii ăia să spună ce știu.

— Datoria nu e totul.

Tilde spusese același lucru în timpul discuției lor despre evrei, își aminti el.

— Hai să nu ne jucăm de-a cuvintele. Datoria e ceea ce trebuie să faci. Excepțiile nu-și au locul. De asta lumea e așa cum e.

Feribotul era tras la țărm. Tilde coborî din șaretă.

— Așa e viața, Peter, asta e tot.

— De asta avem atâtea infracțiuni! N-ai prefera să trăiești într-o lume în care toată lumea își face datoria? încearcă să-ți imaginezi! Oameni manierați, în uniforme elegante, care își îndeplinesc sarcinile conștiincios, fără întârziere, fără jumătăți de măsură. Dacă toate infracțiunile ar fi pedepsite și nu s-ar accepta niciun fel de scuză, poliția ar avea mult mai puține de făcut!

— Asta vrei tu?

— Da. Și, dacă ajung vreodată șef al poliției, iar naziștii încă mai sunt la putere, așa va fi! Ce e rău în asta?

Tilde înclină din cap, dar nu răspunse la întrebare.

— La revedere, Peter.

În timp ce se îndepărta, Peter strigă după ea:

— Hei? Ce e rău în asta?

Dar femeia urcă la bord fără să se întoarcă spre el.

PARTEA A IV-A

25

Harald știa că e căutat de poliție.

Mama lui telefonase din nou la Kirstenslot, în aparență ca să-i comunice lui Karen data și ora înmormântării lui Arne. În timpul discuției îi spusese fetei că fusese întrebată de poliție despre locul în care se afla Harald.

— Dar nu știu unde e, deci n-am avut ce să zic.

Era clar un avertisment și Harald își admira mama pentru curajul de a-l transmite și pentru că își dăduse seama că fata, foarte probabil, i-l va face cunoscut.

În ciuda avertismentului, era nevoit să meargă la școala de piloți.

Karen fură câteva dintre hainele mai vechi ale tatălui ei pentru ca Harald să nu poarte sacoul de școală. Drept care băiatul își puse o haină sport foarte ușoară, din America, și o șapcă de in, plus ochelari de soare. Arăta mai mult ca un pierde-vară milionar decât ca un spion urmărit când se urcă în tren, la Kirstenslot. Cu toate acestea, nu își putea ascunde nervozitatea. În vagon se simți ca într-o cușcă. Dacă îl aborda un polițist, nu avea pe unde să fugă.

În Copenhaga merse pe jos cele câteva sute de metri de la gara Vesterport la gara centrală, fără să vadă vreun polițist. Câteva minute mai târziu se urcă în alt tren, spre Vodal.

Pe drum se gândi la fratele lui. Toți crezuseră că Arne era nepotrivit pentru mișcarea de rezistență: prea glumeț, prea nepăsător, nu îndeajuns de curajos. Pentru ca, până la urmă, să ajungă cel mai mare erou. Gândul îl făcu să lăcrimeze în dosul ochelarilor de soare.

Comandantul de escadrilă Renthe îi amintea de bătrânul lui director, Heis. Amândoi erau înalți, slabi și cu nasul lung. Din cauza asemănării, îi veni greu să-l mintă pe Renthe.

— Am venit ca să… ca să iau efectele fratelui meu. Obiectele personale. Dacă sunteți de acord.

Renthe nu păru că observă stinghereala lui.

— Sigur că da. Unul dintre colegii lui Arne, Hendrik Janz, a împachetat tot. E vorba despre un geamantan și o geantă de voiaj.

— Vă mulțumesc.

Harald nu voia efectele lui Arne, ci avusese nevoie de un pretext ca să vină aici. Ceea ce îl interesa cu adevărat erau vreo 15 metri de cablu de oțel pentru avion. Și acesta era singurul loc de unde îi putea procura.

Acum că era aici, ideea i se părea și mai nebunească. Simți cum îl cuprinde panica. Fără cablu, avionul nu putea zbura. Apoi se gândi din nou la sacrificiul făcut de fratele lui și își spuse să fie calm. Dacă își păstra cumpătul, putea găsi o soluție.

— Voiam să trimit bagajul părinților tăi, adăugă Renthe.

— Îl duc eu, răspunse Harald, întrebându-se dacă să aibă încredere în Renthe.

— Am ezitat fiindcă m-am gândit că poate ar trebui să i-l trimit logodnicei lui.

— Hermiei? întrebă Harald surprins. În Anglia?

— Este în Anglia? A trecut pe aici acum trei zile.

Harald era uluit.

— Ce-a căutat aici?

— Am crezut că a primit cetățenia daneză și că acum locuiește aici. Altfel prezența ei în Danemarca ar fi fost ilegală și aș fi fost obligat să înștiințez poliția despre vizita ei. Dar evident că n-ar fi venit aici dacă așa ar fi stat lucrurile. Probabil că știe, nu-i așa, că în calitate de ofițer de armată sunt obligat să raportez poliției orice activitate ilegală… înțelegi ce vreau să spun? făcu Renthe privindu-l

încruntat pe Harald.

— Cred că da.

Harald își dădu seama că tocmai i-a fost transmis un mesaj. Renthe bănuia că el și Hermia erau implicați în acțiuni de spionaj împreună cu Arne, motiv pentru care îl avertiza să nu îi spună nimic despre asta. Era clar că simpatiza cu ei, dar nu voia să încalce regulile.

— Ați fost cât se poate de clar. Vă mulțumesc.

— Am să chem pe cineva să te conducă în camera lui Arne.

— Nu e nevoie, mă descurc și singur.

Fusese în camera lui Arne în urmă cu două săptămâni, când venise aici ca să zboare cu un Tiger Moth.

Renthe dădu mâna cu el.

— Condoleanțe.

— Vă mulțumesc.

Harald părăsi clădirea principală și o luă pe singurul drum care lega toate clădirile joase ce alcătuiau baza aeriană. Se mișca încet, privind cu atenție în fiecare hangar. Văzu doar câte un mecanic, ici și colo. Ce să faci într-o bază aeriană unde avioanele nu au voie să zboare?

Se simțea frustrat. Cablul de care avea nevoie era sigur aici, dar unde? Trebuia să afle unde și să pună mâna pe el. Dar chiar atât de simplu nu era.

Într-un hangar văzu un Tiger Moth demontat complet. Aripile erau scoase, fuzelajul stătea pe un banc de lucru, iar motorul se odihnea pe un suport. Simți cum îi crește inima. Intră. Un mecanic în salopetă ședea pe un bidon de ulei și bea ceai dintr-o cană mare.

— Nemaipomenit, făcu Harald. N-am mai văzut până acum un avion demontat piesă cu piesă.

— Trebuie făcută și asta, replică omul. Piesele se uzează, nu-ți permiți să cadă când ești în aer. Pe un avion totul trebuie să fie perfect. Altfel te prăbușești.

Lui Harald cuvintele lui i se părură demne de reținut. El însuși intenționa să traverseze Marea Nordului într-un avion la care de ani de zile nu se uitase niciun mecanic.

— Vasăzică, înlocuiți totul?

— Tot ce mișcă, da.

Harald se gândi cu optimism că omul acesta i-ar putea da cablul de care avea nevoie.

— Probabil că primiți o mulțime de piese de rezervă.

— Așa e.

— Gât cablu intră într-un avion, 30 m?

— Un Tiger Moth are nevoie de 50 m de cablu.

„Exact cât am eu nevoie", se gândi Harald din ce în ce mai nerăbdător. Dar din nou ezită să întrebe, de teamă să nu se dea de gol în fața unui om care poate avea simpatii naziste. Privi în jur. Crezuse, într-un fel, că piesele de avion stau împrăștiate în jur, numai bune de adunat.

— Și unde le țineți?

— În magazii, bineînțeles. Doar suntem în armată. Totul e la locul lui.

Harald mormăi exasperat. Măcar dacă ar fi văzut o bucată de cablu ca s-o ia ca din întâmplare… dar nu avea niciun rost să viseze la soluții ușoare.

— Unde e magazia?

— În următoarea clădire, răspunse mecanicul și se încruntă. Dar de ce întrebi?

— Pură curiozitate.

Harald ajunse la concluzia că forțase lucrurile destul. Mai bine pleca înainte de a-l face să intre la bănuieli. Flutură din mână și spuse, întorcându-i spatele:

— Mulțumesc pentru conversație.

Ajunse la clădirea următoare și intră. În spatele unui galantar stătea un sergent; fuma și citea un ziar. Harald văzu o fotografie cu

mai mulți soldați ruși care se predau și titlul: „STALIN A PRELUAT CONTROLUL MINISTERULUI APĂRĂRII”.

Harald privi cu luare-aminte șirurile de rafturi din oțel care se întindeau de o parte și de alta a galantarului. Se simțea ca un copil într-un magazin de dulciuri. Iată tot ce voia el, de la șaibe la motoare întregi. Putea construi un avion cu piesele acestea.

Un sector era alcătuit numai din kilometri de cablu de diverse tipuri, toate înfășurate frumos pe cilindri de lemn, ca niște bobine de bumbac.

Harald era încântat. Văzuse exact unde se află cablul. Acum trebuia să găsească o cale prin care să pună mâna pe el.

O clipă mai târziu sergentul ridică ochii de pe ziar.

— Ce dorești?

Oare omul ăsta putea fi mituit? Harald ezită din nou. Avea buzunarul plin cu bani, primiți de la Karen tocmai pentru asta. Dar nu știa cum să formuleze oferta. Până și un magaziner corupt se putea simți ofensat de o propunere directă. Regretă că nu se gândise mai bine cum să îl abordeze. Dar trebuia să o facă.

— Pot să vă rog ceva? Toate piesele astea de rezervă – se poate ca cineva, un civil, să cumpere sau să…?

— Nu, răspunse sergentul scurt.

— Chiar dacă prețul nu ar conta…

— Absolut.

Harald nu știa ce să mai spună.

— Dacă v-am ofensat…

— Las-o baltă.

Cel puțin omul nu chemase poliția. Harald îi întoarse spatele.

Ușa era din lemn masiv, cu trei încuietori, observă el în timp ce pleca. Nu va fi ușor să intre aici. Poate că nu era singurul civil care își dădea seama că unele piese puteau fi găsite doar în depozitele militare.

Înfrânt, se îndreptă spre clădirea în care se afla camera lui Arne.

Așa cum promisese Renthe, bagajul îl aștepta la piciorul patului. În rest camera era goală.

Lui Harald i se părea vrednic de milă că viața fratelui său putea încăpea într-un geamantan și o geantă de voiaj și că, în rest, camera lui nu amintea de trecerea lui pe aici. Gândul îl făcu din nou să lăcrimeze. „Dar important e ce lasă omul în mintea altora", își spuse el. Arne va trăi mereu în memoria lui Harald – așa cum îl învățase să fluiere, cum o făcea pe mama lor să râdă ca o școlăriță, cum își pieptăna părul lucios în oglindă. Se gândi la ultima oară când își văzuse fratele, pe dalele de piatră ale bisericii nefolosite din Kirstenslot, frânt de oboseală și speriat, dar hotărât să își îndeplinească misiunea. Și, din nou, înțelese că singura cale de a onora amintirea lui Arne era să termine ceea ce începuse el.

Un caporal vârî capul pe ușă și întrebă:

— Ești rudă cu Arne Olufsen?

— Sunt fratele lui. Mă cheamă Harald.

— Benedikt Vessell. Poți să-mi spui Ben.

Era trecut de 30 de ani, cu un zâmbet larg, prietenos, care îi dezvelea dinții pătați de tutun.

— Chiar speram să cunosc pe cineva din familia lui, zise caporalul vârând mâna în buzunar și scoțând niște bani. Îi datoram lui Arne 40 de coroane.

— Pentru ce?

Caporalul privi șiret.

— Să nu spui la nimeni. Mă ocup de pariuri la cursele de cai și Arne a ghicit un câștigător.

Harald luă banii, neștiind ce altceva să facă.

— Mulțumesc.

— Atunci e în regulă?

Harald nu înțelese întrebarea.

— Sigur.

— Foarte bine, spuse Ben privind puțin încurcat.

Harald se gândi că poate suma datorată era mai mare de 40 de coroane. Dar nu voia să se târguiască.

— Am să-i dau banii mamei mele.

— Condoleanțele mele, băiete. A fost un tip cumsecade fratele tău.

Caporalul se vedea clar că nu e tocmai ușă de biserică. Formula „să nu spui la nimeni" părea că face parte din vocabularul lui de zi cu zi. Vârsta lui arăta că e militar de carieră, deși cu grad de subofițer. Poate că se dedica în exclusivitate activităților ilegale. Vindea probabil cărți porno și țigări de furat. Oare nu putea rezolva și problema lui?

— Ben. Pot să te întreb ceva?

— Orice, răspunse Ben scoțând o pungă de tutun din buzunar și începând să-și ruleze o țigară.

— Dacă cineva ar vrea 15 m de cablu pentru un Tiger Moth, în scop personal, știi care ar fi soluția?

Ben îl privi cu ochii mijiți.

— Nu.

— Să spunem că acel cineva ar da 200 de coroane pentru asta.

Ben își aprinse țigara.

— Asta are legătură cu motivul pentru care a fost arestat Arne, nu?

— Da.

Ben clătină din cap.

— Nu, flăcăule, nu se poate. Îmi pare rău.

— Nu face nimic, spuse Harald vesel, deși în sinea lui era extrem de dezamăgit. Unde-l pot găsi pe Hendrikjanz?

— Două uși mai încolo. Dacă nu e în cameră, încearcă la cantină.

Harald îl găsi pe Hendrik la un mic birou, citind o carte despre meteorologie. Piloții trebuiau să înțeleagă mecanismele vremii, să știe când se poate zbura și dacă se apropie o furtună.

— Sunt Harald Olufsen.

Hendrik dădu mâna cu el.

— Mare păcat cu Arne!

— Mulțumesc că i-ai împachetat lucrurile.

— Mă bucur că am putut fi de folos cu ceva.

Oare Hendrik era de acord cu ceea ce făcuse Arne? Harald avea nevoie de o confirmare înainte de a risca.

— Arne a făcut ce a crezut că e drept pentru țara lui.

Imediat Hendrik îl privi precaut.

— Eu nu știu nimic. Pentru mine a fost un coleg de nădejde și un prieten foarte bun.

Harald era disperat. Hendrik sigur nu voia să-l ajute să fure cablul. Ce era de făcut?

— Mulțumesc din nou. La revedere, spuse el.

Reveni în camera lui Arne și luă bagajul. Nu știa ce să mai facă. Nu putea pleca fără cablul de care avea nevoie – dar cum să-l ia? încercase absolut totul.

Poate găsea în altă parte. Dar nu își dădea seama unde. Și timpul se scurgea cu repeziciune. Peste șase zile avea să fie lună nouă. Ceea ce însemna că îi mai rămâneau doar patru ca să repare avionul.

Părăsi clădirea și se îndreptă spre poartă, cu bagajul în mâini. Se întorcea la Kirstenslot – dar pentru ce? Fără cablu, avionul nu putea zbura. Se întrebă cum îi va spune fetei de eșecul lui.

În timp ce trecea pe lângă depozite, își auzi numele:

— Harald!

Lângă depozite se afla parcat un camion. Pe jumătate ascuns de vehicul îl văzu pe Ben, care îi făcea semn să vină la el. Harald se apropie în fugă.

— Uite aici, zise Ben și îi întinse o rolă groasă de cablu de oțel. 15 m și un bonus.

Harald era înnebunit de bucurie.

— Mulțumesc mult!

— Hai, ia-l, ai grijă, e greu tare.

Harald luă cablul și dădu să plece.

— Nu, nu! spuse Ben. Pentru numele lui Dumnezeu, n-ai cum să ieși pe poartă cu cablul în mână. Vârâ-l în bagaj.

Harald deschise geamantanul lui Arne. Era plin.

— Dă-mi uniforma aia, repede.

Harald scoase uniforma lui Arne și o înlocui cu rola.

Ben luă uniforma.

— Scap eu de asta, nu-ți face griji. Hai, șterge-o!

Harald închise geamantanul și vârî mâna în buzunar.

— Ți-am promis 200 de coroane…

— Păstrează banii. Și mult noroc, băiete!

— Mulțumesc!

— Și-acum valea! Nu vreau să te mai văd.

— Am înțeles, zise Harald și se îndepărtă în grabă.

A doua zi dimineață Harald se afla în fața castelului, în lumina cenușie a zorilor. Era ora trei și jumătate. În mână ținea un bidon de ulei de 14 1, gol și curat. Rezervorul avionului avea o capacitate de 120 1, deci era nevoie de nouă bidoane. Legal nu avea de unde face rost de combustibil, deci singura soluția era să fure de la nemți.

De altceva nu mai avea nevoie. Doar câteva ore de reparații și avionul era gata de zbor. Dar rezervorul era gol.

Ușa bucătăriei se deschise încet și de după ea apăru Karen. Era însoțită de Thor, bătrânul prepelicar roșu care îl făcea pe Harald să zâmbească, fiindcă semăna atât de mult cu domnul Duchwitz. Karen se opri în prag, privind în jur cu multă băgare de seamă, ca o pisică atunci când sunt străini în casă. Purta un pulover verde, drept, care îi ascundea silueta, și pantalonii cafenii, vechi, din catifea, cărora Harald le spunea pantaloni de grădinărit. Și totuși, arăta minunat. Mi-a spus „dragul meu”, își aminti el încântat. Mi-a spus „dragul meu”.

Fata zâmbi cuceritor, amețindu-l.

— Bună dimineața!

Vocea ei sună periculos de tare. Harald își duse un deget la buze. Era mai sigur dacă nu spuneau nimic. Nu aveau ce să mai discute: își făcuseră planul de cu seară, pe podeaua bisericii abandonate, gustând din tortul de ciocolată luat din cămara din Kirstenslot.

Harald porni primul spre pădure. La adăpostul copacilor traversară o jumătate din parc. Când ajunseră în dreptul corturilor, se uitară cu prudență de după niște tufe. Așa cum se așteptaseră, văzură o singură santinelă în fața popotei, căscând. La ora aceasta toți ceilalți dormeau. Harald răsuflă ușurat: așteptările îi erau confirmate.

Compania veterinară se aproviziona de la o mică cisternă de benzină parcată la o sută de metri de corturi – fără îndoială ca o măsură de precauție. Distanța îi convenea lui Harald, deși ar fi preferat să fie mai mare. Cisterna avea o pompă de mână, după cum văzuse deja, și nu avea niciun dispozitiv de blocare.

Cisterna era parcată lângă aleea care ducea la intrarea în castel pentru ca vehiculele să aibă acces la ea pe o suprafață dură. Furtunul era pe partea aleii, mai convenabil pentru șoferi. În consecință, cisterna îl ascundea pe cel care o folosea de privirile celor din tabără.

Deși nu vedea nimic ieșit din comun, Harald șovăia. Era o nebunie să furi benzină chiar de sub nasul soldaților. Dar era periculos și dacă stătea prea mult pe gânduri. Frica putea paraliza. Acțiunea era antidotul. Se hotărî să iasă la lumină, lăsând-o pe Karen în tufișuri, și păși repede pe iarba umedă spre cisternă.

Apucă duza și o vâri în bidon, apoi apăsă brațul pompei. Auzi imediat un gâlgâit în cisternă și cum benzina se revarsă în bidon. Zgomotul părea puternic, dar nu îndeajuns ca să fie auzit de santinela care stătea o sută de metri mai încolo.

Harald privi înapoi, îngrijorat, spre Karen. După cum se înțeleseseră, fata trebuia să stea cu ochii în patru, la adăpostul

vegetației, gata să îl prevină la apropierea cuiva.

Bidonul se umplu repede. Îi puse capacul și îl ridică. Era greu. Puse furtunul la loc și se întoarse grăbit printre copaci. Când se simți în siguranță, se opri și surâse triumfător spre Karen. Furase 14 1 de benzină, scăpând teafăr și nevătămat. Planul funcționa!

Lăsând-o pe fată acolo, se întoarse prin pădure și o luă spre mănăstire. Ușa masivă rămăsese deschisă ca să poată intra și ieși în voie. Ar fi fost prea complicat și i-ar fi luat prea mult timp să vâre bidonul greu pe fereastra înaltă. Păși înăuntru. Lăsă bidonul jos, răsuflând ușurat. Deșurubă capacul rezervorului de la avion. Mai mult bâjbâi, fiindcă îi amorțiseră degetele de la atâta cărat, dar până la urmă reuși să scoată capacul. Goli bidonul în rezervor, puse capacul la loc pentru ca mirosul de benzină să nu se răspândească peste tot, și ieși.

În timp ce umplea bidonul a doua oară, santinela se hotărî să facă un rond.

Harald nu îl văzu pe soldat, dar își dădu seama că ceva e în neregulă după fluieratul lui Karen. Ridică ochii și o văzu ieșind din pădure, urmată de Thor. Dădu drumul la pompă și se lăsă în genunchi ca să se uite pe sub cisternă. Văzu cum se apropie cizmele soldatului.

Prevăzuseră această problemă și se pregătiseră pentru ea. Tot în genunchi, Harald se uită cum Karen merge agale pe iarbă. Fata se apropie de soldat când acesta mai avea 50 m până la cisternă. Câinele mirosi prietenos vintrele omului. Karen scoase țigările. Oare soldatul va fi amabil și va fuma cu o fată frumoasă? Sau se va ține de litera legii, spunându-i să-și plimbe câine în altă parte în timpul serviciului său? Harald își ținu răsuflarea. Santinela luă o țigară și amândoi începură să fumeze.

Soldatul era un ins mic de statură, cu fața ciupită de vărsat. Harald nu auzea ce se vorbește, dar știa textul pregătit de Karen: nu putea dormi, se simțea singură, voia să discute. „Nu crezi că ar

putea intra la bănuieli?" întrebase Karen în timp ce puneau planul la punct. Harald o asigurase că victima se va bucura prea mult că flirtează cu ea ca să o mai întrebe ce caută acolo. Deși nu fusese chiar atât de sigur pe cât păruse, spre ușurarea lui santinela se purta așa cum anticipaseră.

Văzu cum Karen arată spre o buturugă, puțin mai departe, și cum îl conduce pe soldat într-acolo. Fata se așeză în așa fel încât soldatul să fie cu spatele la cisternă dacă voia să stea lângă ea. Acum probabil că îi spunea soldatului cât de plicticoși sunt băieții din partea locului, că îi place să stea de vorbă cu oameni care au călătorit la viața lor și au văzut lumea, fiindcă păreau mai maturi. Karen bătu cu palma locul de lângă ea ca să îl încurajeze să stea și el. Cum era de așteptat, soldatul se așeză.

Harald trecu din nou la pompă.

Umplu bidonul și dispăru în pădure. 28 1!

Când reveni, Karen și soldatul erau în același loc. În timp ce umplea bidonul, Harald calculă de câtă benzină mai avea nevoie. Umplerea unui bidon lua în jur de un minut, drumul până la biserică vreo două, deșertarea bidonului încă un minut, drumul înapoi încă două. Șase minute în total, adică 54 de minute pentru nouă bidoane. Presupunând că va mai obosi spre sfârșit, o oră.

Oare santinela putea să stea la palavre atât de mult? Omul nu avea altceva de făcut. Soldații se sculau la cinci și jumătate, peste mai bine de-o oră, și începeau treaba la șase. Presupunând că britanicii nu invadau Danemarca în ora următoare, santinela nu avea niciun motiv să nu vorbească în continuare cu o fată frumoasă. Dar era soldat, supus disciplinei militare, și știa că datoria lui e să patruleze.

Lui Harald nu îi rămânea decât să spere că totul va merge bine și să se grăbească.

Duse al treilea bidon la biserică. Deja 42 1, se gândi el cu optimism, mai bine de 300 km – o treime din distanța până în

Anglia.

Își continuă cursa. Potrivit manualului de instrucțiuni pe care îl găsise în carlingă, un rezervor plin îi asigura unui DH87B Hornet Moth acoperirea unei distanțe de aproximativ 1 000 km. Fără vânt din față. Distanța până la coasta Angliei, din câte își putea da seama din atlas, era de vreo 970 km. Marja de siguranță nu era deloc suficientă. Un vânt din față le reducea viteza și îi putea trimite direct în mare. Se hotărî să mai ia un bidon cu el, în cabină. Ceea ce însemna că avionul mai putea zbura încă 115 km, asta dacă reușea să toarne bidonul în rezervor în timpul zborului.

Pompa cu mâna dreaptă și căra cu mâna stângă, simțind durerea în brațe când goli cel de-al patrulea bidon în rezervorul avionului. Întorcându-se pentru al cincilea, văzu că santinela era în picioare, pregătindu-se de plecare, deși Karen îl ținea în continuare de vorbă. Râse la o remarcă a soldatului și îl bătu pe umăr în joacă. Era o cochetărie care nu îi stătea deloc în fire, drept care Harald simți cum îl cuprinde gelozia. Pe el niciodată nu îl bătuse pe umăr.

Dar îi spusese „dragul meu".

Cără al cincilea și al șaselea bidon, simțind că acum era la o treime de coasta Angliei.

Ori de câte ori i se făcea frică, se gândea la fratele lui. Îi venea greu să accepte ideea că Arne e mort. Se tot gândea dacă fratele lui ar fi de acord cu ceea ce făcea el, ce ar spune când Harald i-ar descrie planurile lui, cum ar reacționa: s-ar amuza, ar fi sceptic sau impresionat? Astfel, Arne făcea în continuare parte din viața lui.

Harald nu credea în fundamentalismul irațional, încăpățânat, al tatălui său. Toate vorbele acelea despre rai și iad i se păreau niște simple superstiții. Acum însă își dădea seama că, într-un fel, morții trăiesc în mintea celor care i-au iubit și că aceasta e un fel de viață de apoi. Ori de câte ori simțea că îi slăbește hotărârea, își aducea aminte că Arne sacrificase totul pentru această misiune și simțea că trebuie să fie loial cauzei, o pornire care îi dădea putere – chiar dacă

fratele căruia îi datora această loialitate nu mai era cu el.

În timp ce se întorcea cu cel de-al șaptelea bidon, îl văzu cineva.

Când se apropie de ușa bisericii, un soldat în chiloți apăru dinspre galerii. Harald încremeni, bidonul cu benzină din mâna lui la fel de incriminator ca un pistol. Soldatul, pe jumătate adormit, se apropie de o tufă și începu să urineze, căscând de mama focului. Harald îl recunoscu pe Leo, tânărul cu care se împrietenise fără să vrea în urmă cu trei zile.

Leo îi surprinse privirea și se jenă că e văzut într-o asemenea postură.

— Scuze, bolborosi el.

Harald bănui că regulamentul nu le îngăduia să urineze în tufișuri. Soldații săpaseră o latrină în spatele mănăstirii, dar până acolo era drum lung și Leo era prea leneș. Harald încercă să zâmbească încurajator.

— Fii fără grijă, zise el în germană, dar cu vocea tremurând de spaimă.

Leo păru să nu observe. Trăgându-și chiloții, se încruntă.

— Ce-ai în bidonul ăla?

— Apă, pentru motocicleta mea.

— Aha, făcu Leo și căscă din nou. Apoi arătă cu degetul spre tufișuri. N-avem voie să…

— Fii pe pace.

Leo înclină din cap și plecă poticnindu-se aproape la fiecare pas.

Harald intră în biserică. Se opri o clipă, închizând ochii, încercând să se relaxeze. Apoi turnă benzina în rezervor.

Când se apropie de cisternă pentru a opta oară, văzu că planul lui se duce de râpă. Karen se ridicase de pe buturugă și se îndrepta spre pădure. Îi făcea cu mâna soldatului, semn că se despărțiseră în termeni amicali, dar probabil că omul trebuia să se întoarcă la datorie. Dar soldatul se îndreptă în direcția opusă, spre popotă, așa că Harald continuă să dea la pompă până umplu bidonul.

În timp ce îl căra prin pădure, Karen îl ajunse din urmă și murmură:

— Trebuie să aprindă focul la bucătărie.

Harald dădu din cap și grăbi pasul. Turnă cel de-al optulea bidon în rezervor și se întoarse pentru cel de-a nouălea. Nu era picior de santinelă. Karen îi făcu semn că totul e în ordine, poate să treacă la treabă. Umplu bidonul pentru a noua oară și se întoarse la biserică. Așa cum calculase, benzina ajungea acum la buza rezervorului, rămânând puțin și pe fundul bidonului. Dar mai avea nevoie de unul ca să îl pună în cabină. Se întoarse pentru ultima oară.

Karen îl opri la marginea pădurii și arătă cu degetul. Soldatul stătea lângă cisternă. Harald văzu cu disperare că, în grabă, uitase să pună furtunul la loc și acum acesta atârna în voie. Soldatul privi în susul și-n josul parcului încruntat și nedumerit, apoi așeză furtunul la locul lui. Rămase acolo o vreme. Își scoase pachetul de țigări, scoase una și deschise o cutie de chibrituri; apoi se îndepărtă de cisternă ca să și-o aprindă.

— N-ai destulă benzină? îi șopti Karen lui Harald.

— Mai am nevoie de un bidon.

Santinela întoarse spatele cisternei și se îndepărtă agale, fumând. Harald se hotărî să-și încerce norocul. Traversă repede peluza. Spre dezamăgirea lui, descoperi că cisterna nu îl scotea pe de-a-ntregul din raza vizuală a soldatului. Vârî totuși furtunul în bidon și începu să pompeze, știind că va fi văzut dacă omul se întorcea spre el. Umplu bidonul, puse furtunul la loc și se îndepărtă.

Era aproape de pădure când auzi un strigăt.

Merse înainte, ca și cum nu ar fi auzit nimic, iuțind pasul.

Santinela strigă din nou și Harald auzi zgomot de cizme în alergare.

Intră în pădure. Karen apăru și șopti:

— Ascunde-te! Am să-l țin de vorbă!

Harald se repezi într-un tufăriș. Întins pe burtă, se târî sub o tufa

deasă, trăgând bidonul după el. Thor încercă să-l urmeze, crezând că e un joc. Harald îl pocni peste bot și câinele se retrase, rănit în orgoliu.

— Unde e omul ăla? întrebă santinela.

— Cine? Christian? întrebă Karen.

— Cine e Christian?

— Unul dintre grădinari. Să știi că-ți stă foarte bine când ești supărat, Ludie.

— Lasă asta, ce căuta aici?

— Tratează copacii bolnavi cu o soluție, ceva care omoară ciupercile alea urâte pe care le vezi pe trunchiuri.

„Ingenioasă fată", se gândi Harald, chiar dacă uitase cum se spune la fungicid în germană.

— Așa devreme? întrebă Ludie sceptic.

— Mi-a spus că tratamentul are efect pe răcoare.

— L-am văzut plecând de lângă cisterna de benzină.

— Benzină? Ce să facă el cu benzina? N-are mașină. Cred că a luat-o pe scurtătură.

— Hm, făcu Ludie, în continuare neliniștit. N-am observat niciun copac bolnav.

— Da? Uită-te la ăsta!

Harald îi auzi cum se îndepărtează puțin.

— Vezi umflătura asta ca un neg mare? Sigur ar omorî copacul dacă n-ar interveni Christian.

— Mda, tot ce-i posibil. Atunci te rog să le spui angajaților să se țină departe de tabără.

— Am să le spun și îmi cer scuze. Sunt sigură că grădinarul n-a vrut să facă niciun rău.

— Foarte bine.

— La revedere, Ludie. Poate ne vedem mâine-dimineață.

— Mă găsești aici.

— Pa.

Harald aşteptă câteva minute; apoi o auzi pe Karen spunând:

— Poţi ieşi.

Harald se ridică de sub tuia.

— Ai fost magnifică!

— Am început să mint atât de bine! Chiar mă îngrijorează.

Se îndreptară spre mănăstire – şi avură un alt şoc.

Când dădeau să iasă din pădure, Harald îl văzu pe Per Hansen, poliţistul satului şi nazistul din partea locului, în faţa bisericii.

Scoase o înjurătură. Ce căuta Hansen aici? Şi la ora asta atât de matinală?

Hansen stătea nemişcat, cu picioarele depărtate şi mâinile încrucişate, privind spre tabăra militară. Harald puse mâna pe braţul lui Karen ca să o oprească, dar nu îl putu opri şi pe Thor, care simţi imediat ostilitatea lui Karen. Câinele ţâşni din pădure, se îndreptă spre Hansen, se opri la o distanţă sigură şi lătră din nou. Hansen privi speriat şi furios, ducând mâna la pistolul prins la cingătoare.

— Mă ocup eu de el, şopti Karen. Fără să mai aştepte răspunsul lui Harald, se apropie de Hansen, îşi fluieră câinele şi spuse: Vino aici, Thor!

Harald puse jos bidonul, se ghemui la pământ şi privi printre frunze.

— Ar trebui să ţii aproape câinele ăsta!

— De ce? E în mediul lui.

— E agresiv.

— Latră la necunoscuţi. E datoria lui.

— Dacă atacă un membru al forţelor de poliţie, ar putea fi împuşcat.

— Glumiţi.

Harald nu putu să nu observe că fata afişa întreaga aroganţă pe care o presupuneau bogăţia şi poziţia ei socială.

— Ce căutaţi aici, în grădina mea, când de-abia s-a crăpat de

ziuă?

— Sunt venit oficial, domnișoară, așa că ai grijă cum te porți.

— Oficial? repetă ea sceptic.

Harald bănui că fata manifesta îndoială doar ca să afle mai mult de la el.

— În ce problemă?

— Îl caut pe un anume Harald Olufsen.

— Ei, drăcie! murmură Harald neașteptându-se la așa ceva.

Karen rămase surprinsă, dar reuși să-și mascheze reacția.

— N-am auzit de el.

— E coleg de școală cu fratele tău și e căutat de poliție.

— Doar nu vă așteptați să-i cunosc pe toți colegii fratelui meu.

— A fost în vizită la castel.

— Zău? Cum arată?

— Un băiat de 18 ani, 1,90 m înălțime, părul blond, ochii albaștri, poartă probabil un sacou de școală cu o dungă pe mânecă, răspunse Hansen de parcă ar fi recitat un raport al poliției.

— Pare un tip foarte atrăgător, mai puțin chestia cu sacoul, dar nu mi-l amintesc.

Karen își păstra aerul superior, disprețuitor, însă Harald îi vedea chipul tensionat și îngrijorat.

— A fost aici de cel puțin două ori, spuse Hansen. L-am văzut cu ochii mei.

— Poate nu eram acasă. Ce crimă a comis, nu a returnat o carte la bibliotecă?

— Nu știu… adică nu pot spune. Mai precis, e vorba despre o anchetă de rutină.

Era clar că Hansen nu știa despre ce infracțiune e vorba, se gândi Harald. Probabil că se interesează de el în numele altui polițist – poate Peter Flemming.

— Mda, fratele meu e plecat la Aarhus, iar aici nu mai stă nimeni – în afară de o sută de soldați, desigur.

— Ultima oară când l-am văzut pe Olufsen avea o motocicletă foarte periculoasă.

— A, de băiatul ăla e vorba, zise Karen prefăcându-se că-și aduce aminte. A fost exmatriculat. Tata nu-l mai lasă să vină pe-aici.

— Nu? Oricum, vreau să vorbesc cu tatăl tău.

— Doarme.

— Atunci aștept.

— Cum doriți. Hai, Thor!

Karen se îndepărtă, iar Hansen își văzu de drum pe alee.

Harald așteptă. Karen se apropie de biserică, se întoarse ca să vadă dacă nu cumva Hansen e cu ochii pe ea și se strecură pe ușă. Hansen se îndrepta spre castel. Harald speră că nu se va opri ca să discute cu Ludie și să afle că santinela văzuse un tânăr blond, înalt, chiar lângă cisterna de benzină. Din fericire, Hansen trecu pe lângă tabără și în cele din urmă dispăru în spatele castelului, dorind probabil să intre pe ușa de la bucătărie.

Harald grăbi pasul spre biserică și se strecură înăuntru. Așeză ultimul bidon cu benzină pe podeaua de gresie.

Karen închise ușa masivă, întoarse cheia în broască și puse bârna la loc. Apoi se întoarse spre Harald.

— Cred că ești terminat.

Într-adevăr, Harald era terminat. Brațele îl dureau, picioarele la fel, după atâta fugă prin pădure cu greutate în mână. De îndată ce se relaxă, simți cum i se întoarce stomacul pe dos de la mirosul de benzină. Dar era în culmea fericirii.

— Ai fost nemaipomenită! exclamă el. Ai cochetat cu Ludie de parcă ar fi fost cel mai râvnit burlac din Danemarca.

— E cu 5 cm mai scund decât mine!

— Iar pe Hansen l-ai aburit de tot.

— N-a fost din cale-afară de greu.

Harald ridică bidonul și îl puse în cabina avionului, pe raftul pentru bagaje din spatele scaunelor. Închise ușa și, când se întoarse,

o văzu pe Karen chiar în fața lui, zâmbind cu toți dinții.

— Am reușit, spuse ea.

— Dumnezeule, am reușit.

Fata îl luă în brațe și îl privi, așteptând. Oare voia să-l sărute? Harald se gândi să întrebe, apoi se hotărî să treacă el la acțiune. Închise ochii și se aplecă spre ea. Buzele ei erau calde și moi. Harald ar fi rămas multă vreme așa, nemișcat, bucurându-se de atingerea buzelor ei, însă ea avea alte idei. Se desprinse de el și îl sărută din nou. Îi sărută buza de sus, apoi pe cea de jos, apoi bărbia, apoi din nou buzele. Părea că se joacă, explorând mereu. Harald nu se mai sărutase niciodată așa. Deschise ochii și constată cu surprindere că fata îl privește amuzată.

— La ce te gândești?

— Chiar îți place de mine?

— Bineînțeles, prostuțule.

— Și mie îmi place de tine.

— Foarte bine.

Harald șovăi, apoi spuse:

— De fapt, eu te iubesc.

— Știu, replică ea și îl sărută din nou.

26

Trecând prin centrul orașului Morlunde, în lumina puternică a dimineții de vară, Hermia Mount se afla într-o primejdie mai mare chiar decât în Copenhaga. Oamenii din această mică localitate o cunoșteau.

Cu doi ani în urmă, după ce se logodise cu Arne, acesta o adusese acasă la părinții lui, pe Sande. Hermia fusese la biserică, văzuse un meci de fotbal, intrase în barul preferat al lui Arne și mersese la cumpărături cu mama lui. Acum simțea cum i se frânge inima când își aducea aminte de acele vremuri fericite.

Consecința era că mulți localnici aveau să-și amintească de logodnica din Anglia a băiatului cel mare al pastorului, de aceea o pândea pericolul de a fi recunoscută. Dacă se întâmpla așa ceva, oamenii aveau să vorbească și, în scurt timp, vestea va ajunge la urechile poliției.

În dimineața aceasta purta pălărie și ochelari de soare, dar tot simțea că iese în evidență. Oricum, trebuia să își asume riscul.

Petrecuse seara anterioară în centrul orașului, sperând să îl întâlnească pe Harald din întâmplare. Știind cât de mult îi plăcea jazzul, se dusese mai întâi la Clubul Hot, dar îl găsise închis. Nu dăduse de el nici în barurile sau cafenelele unde se adunau tinerii, fusese o seară irosită.

În dimineața aceasta se ducea la el acasă.

Se gândise să telefoneze, dar era prea riscant. Dacă își dădea numele adevărat putea fi auzită de cineva și apoi trădată. Dacă își dădea un nume fals sau nu se prezenta deloc, îl putea speria pe Harald, făcându-l să fugă de acasă. Trebuia, deci, să meargă acolo.

Ceea ce era și mai riscant. Chiar dacă Morlunde era oraș, pe mica insulă Sande toți localnicii se cunoșteau între ei. Spera doar că aceștia o vor lua drept turistă și că nu se vor uita la ea cu prea mare

atenție. Altă soluție nu avea. Încă cinci zile și era lună plină.

Se îndreptă spre port cu micul ei geamantan și urcă pe feribot. La capătul pasarelei erau un soldat german și un polițist danez. Le arătă actele, pe numele Agnes Ricks. Deși le mai prezentase de trei ori înainte, simți un fior pe șira spinării când le arătă celor doi documentele false.

Polițistul îi privi atent cartea de identitate.

— Sunteți departe de casă, domnișoară Ricks.

Hermia își pregătise scuza:

— Vreau să asist la înmormântarea unei rude.

Un pretext credibil pentru o călătorie lungă. Nu știa când va avea loc înmormântarea lui Arne, dar sosirea unui membru al familiei cu una sau două zile mai devreme nu avea nimic suspect în ea, mai ales pe timp de război.

— La înmormântarea lui Olufsen.

— Da, spuse ea, cu ochii plini de lacrimi. Sunt vară de-a doua, dar mama a fost foarte apropiată de Lisbeth Olufsen.

Polițistul îi simți durerea, în ciuda ochelarilor de soare, și spuse cu blândețe:

— Condoleanțe. Apoi îi înmână actele și adăugă: Mai aveți timp.

— Da? făcu ea, cuvintele polițistului sugerând că înmormântarea avea loc astăzi. Nu eram sigură, n-am putut telefona ca să verific.

— Cred că slujba e la ora trei.

— Mulțumesc.

Hermia urcă pe feribot și se sprijini de balustradă. În timp ce vasul părăsea portul cu motorul duduind, privi spre insula plată, fără forme distincte de relief, și își aminti prima ei vizită acolo. Fusese surprinsă de camerele reci, austere, în care crescuse Arne și de părinții lui atât de severi. Era un adevărat mister cum din niște oameni atât de gravi ieșise un băiat atât de vesel ca Arne.

Și ea era într-un fel o persoană severă, sau cel puțin așa o considerau colegii. Astfel, jucase în viața lui Arne cam același rol cu

mama lui. Ea îl făcuse să fie punctual și îl îndepărtase de băutură, iar el o învățase cum să se relaxeze și să se distreze. Odată chiar îi spusese: „Spontaneitatea își are timpul și locul ei", iar el râsese de asta tot restul zilei.

Revenise pe Sande o singură dată, de Crăciun. Dar parcă nimerise în postul Paștelui. Pentru familia Olufsen, Crăciunul era un eveniment religios, nu o bacanală. Cu toate acestea, îi plăcuse felul liniștit în care îl sărbătoreau gazdele ei, rezolvând cuvinte încrucișate cu Arne, stând de vorbă cu Harald, gustând din mâncarea simplă gătită de doamna Olufsen și plimbându-se de-a lungul plajei reci într-o haină de blană, de mână cu iubitul ei.

Niciodată nu își închipuise că se va întoarce aici pentru înmormântarea lui.

Își dorea din tot sufletul să asiste la slujbă, dar știa că așa ceva e imposibil. Prea mulți oameni o puteau vedea, prea mulți o puteau recunoaște. Poate că avea să vină și vreun polițist, care să se uite atent la toate fețele. La urma urmei, dacă Hermia intuise că misiunea lui Arne era dusă la îndeplinire de altcineva, poliția putea face același lucru.

De fapt, își dădu ea seama acum, înmormântarea o va întârzia cu câteva ore. Va trebui să aștepte terminarea slujbei ca să meargă acasă la Arne. Acum în bucătărie sigur erau vecine care ajutau la pregătirea mâncării, iar în biserică enoriași care aranjau coroanele de flori și un antreprenor de pompe funebre care ținea cu tot dinadinsul ca înmormântarea să iasă fără cusur. Ar fi un moment aproape la fel de prost ales ca și slujba în sine. Dar, mai târziu, după ce va bea câte o cană cu ceai și va gusta din *smorrebrod,* lumea va pleca acasă și va lăsa familia să sufere singură.

Asta însemna că va trebui să mai piardă timpul pe insulă, dar fără să uite de prudență. Dacă lua rolfilmul de la Harald în seara aceasta, avea toate șansele să prindă primul tren spre Copenhaga dis-de-dimineață, să ajungă pe insula Bornholm mâine-seară, să

treacă în Suedia poimâine și să fie în Londra douăsprezece ore mai târziu, cu două zile înainte de luna plină. Merita totuși să piardă câteva ore.

Feribotul acostă, Hermia coborî pe chei și se îndreptă spre hotel. Nu putea intra în clădire de teamă să nu dea nas în nas cu cineva care să o recunoască, motiv pentru care porni de-a lungul plajei. Nu era o vreme prea însorită – norii pluteau răzleți pe cer, iar dinspre mare bătea o briză rece –, dar cabinele pe roți, dungate și demodate, fuseseră aduse pe plajă, iar câțiva inși se bălăceau în valuri sau stăteau la picnic pe nisip. Hermia găsi o adâncitură izolată între dune și se pierdu în peisajul acela de vacanță.

Așteptă acolo până la flux, când un angajat al hotelului își făcu apariția și trase cabinele din calea apei cu ajutorul unui cal. Petrecuse atât de mult timp în ultimele două săptămâni doar stând și așteptând!

Îi întâlnise pe părinții lui Arne a treia oară în cursul vizitei lor la Copenhaga, pe care o făceau o dată la zece ani. Arne îi dusese în Grădina Tivoli și fusese cât se poate de vesel și de amuzant, vrăjind chelnerițele, făcându-și mama să râdă, iar pe tatăl lui atât de aspru să evoce zilele petrecute la Jansborg. Câteva săptămâni mai târziu veniseră naziștii și Hermia fusese nevoită să părăsească țara în cel mai umilitor mod, într-un tren închis, plin de diplomați din țări ostile Germaniei.

Iar acum se întorsese în căutarea unui secret vital, riscându-și viața, riscând viețile altora.

Plecă de pe plajă la patru și jumătate. Casa parohială era la 15 km de hotel, un drum de două ore și jumătate dacă mergeai în ritm alert, deci avea să ajungă la ora șapte. Era sigură că între timp lumea va fi plecat și astfel îi va găsi pe Harald și pe părinții lui stând tăcuți în jurul mesei din bucătărie.

Plaja nu era pustie. De câteva ori întâlni pâlcuri de oameni pe drum. Se ținu departe de ei, lăsându-i să creadă că e o turistă

distantă, și nimeni nu o recunoscu.

Într-un târziu zări contururile bisericii joase și ale casei parohiale. Gândul că acesta fusese căminul lui Arne o întristă și mai mult. Nu se vedea nimeni. Când se apropie, văzu mormântul proaspăt din micul cimitir.

Cu inima grea intră în cimitir și se opri lângă mormântul logodnicului ei. Își scoase ochelarii de soare. Erau multe flori: moartea unui tânăr impresiona întotdeauna. Durerea puse stăpânire pe ea și Hermia începu să plângă cu sughițuri. Căzu în genunchi și luă o mână de pământ, gândindu-se la cel care zăcea dedesubt. „M-am îndoit de tine, zise în sinea ei, dar ai fost cel mai curajos dintre noi toți."

În cele din urmă se mai liniști și se ridică în picioare. Își șterse obrajii cu mâneca. Trebuia să-și ducă misiunea la îndeplinire.

Când se întoarse, văzu silueta înaltă și capul rotund al tatălui lui Arne, la câțiva metri de ea, privind-o. Probabil că se apropiase în tăcere și o așteptase să se ridice.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Hermia, spuse el.

— Mulțumesc, domnule pastor.

Simți nevoia să îl îmbrățișeze, dar știa cât de distant e, așa că se mulțumi să-i strângă mâna.

— N -ai apucat înmormântarea.

— Am făcut-o intenționat. Mă feresc să fiu văzută.

— Hai în casă.

Hermia îl urmă prin iarba înaltă. Doamna Olufsen era în bucătărie, dar de data aceasta nu la chiuvetă. Hermia bănui că vecinele strânseseră totul și spălaseră vasele. Doamna Olufsen ședea pe un scaun, îmbrăcată într-o rochie neagră și cu o pălărie de aceeași culoare. Izbucni în plâns când o văzu pe Hermia.

Hermia o îmbrățișă și privi încurcată. Persoana de care avea nevoie nu era în acea încăpere. După câteva clipe de tăcere spuse:

Speram să-l văd și pe Harald.

— Nu e aici, răspunse doamna Olufsen.

Hermia avu senzația îngrozitoare că această călătorie lungă și periculoasă se va dovedi inutilă.

— N-a venit la înmormântare?

Doamna Olufsen clătină din cap, înlăcrimată.

Încercând să-și controleze disperarea, Hermia întrebă:

— Dar unde e?

— Ia loc, o invită pastorul.

Hermia se sili să nu-și dea pe față nerăbdarea. Pastorul era obișnuit ca lumea să i se supună. Nu ajungea nicăieri dacă îi sfida autoritatea.

— Vrei un ceai? întrebă doamna Olufsen. Desigur, nu e natural.

— Cu plăcere.

— Și un sandvici? Au rămas o mulțime.

— Nu, mulțumesc, răspunse Hermia care, deși nu mâncase nimic toată ziua, era prea încordată să guste ceva. Unde e Harald?

— Nu știm, spuse pastorul.

— Cum așa?

Pastorul părea rușinat, o expresie rară pe chipul lui.

— Am avut un schimb dur de cuvinte cu el. Am fost amândoi la fel de încăpățânați. De atunci Dumnezeu îmi amintește mereu cât de prețios e timpul pe care tatăl îl petrece cu fiii lui, zise pastorul și pe fața lui ridată se rostogoli o lacrimă. Harald a plecat furios, refuzând să spună unde se duce. Cinci zile mai târziu s-a întors pentru câteva ore și, într-un fel, cred că ne-am împăcat. Atunci i-a spus mamei lui că va sta la un coleg de școală, dar, când am telefonat, am aflat că nu e acolo.

— Credeți că încă mai e furios pe dumneavoastră?

— Nu. Sau poate că este, dar nu de asta a dispărut.

— Cum adică?

— Vecinul meu, Axel Flemming, are un fiu în poliția din Copenhaga.

— Mi-aduc aminte. Peter Flemming.

— A avut neobrăzarea să vină la înmormântare, interveni doamna Olufsen cu o voce plină de amărăciune.

— Peter susține că Arne a spionat pentru britanici și că Harald face la fel, continuă pastorul.

— Aha.

— Nu pari surprinsă.

— Nu vreau să vă mint, spuse Hermia. Peter are dreptate. Eu l-am rugat pe Arne să fotografieze baza militară de aici. Rolfilmul e la Harald.

— Cum ai putut face așa ceva? strigă doamna Olufsen. Din cauza asta a murit Arne. Noi ne-am pierdut fiul, iar tu ți-ai pierdut logodnicul! Cum ai putut face așa ceva?

— Îmi pare rău, șopti Hermia.

— Suntem în război, Lisbeth, zise pastorul. Mulți tineri au murit luptând împotriva naziștilor. Nu e vina Hermiei.

— Trebuie să iau rolfilmul de la Harald, spuse Hermia. Trebuie să-l găsesc. Mă ajutați?

— Nu vreau să-mi pierd și celălalt fiu! zise doamna Olufsen. N-aș suporta așa ceva!

Pastorul o luă de mână.

— Arne acționa împotriva naziștilor. Dacă Hermia și Harald pot duce la îndeplinire misiunea începută de el, moartea lui va însemna ceva. Trebuie s-o ajutăm.

Doamna Olufsen încuviință din cap.

— Știu. Știu. Dar sunt atât de speriată!

— Unde a spus Harald că se duce? întrebă Hermia.

— La Kirstenslot, răspunse doamna Olufsen. E un castel nu departe de Copenhaga, reședința familiei Duchwitz. Fiul, Josef, e în aceeași clasă cu Harald.

— Și părinții lui spun că nu e acolo?

Doamna Olufsen dădu aprobator din cap.

— Dar nu e departe. Am vorbit cu Karen, sora geamănă a lui Josef. E îndrăgostită de Harald.

— De unde mai știi și asta? întrebă pastorul nevenindu-i să creadă.

— După cum îi suna vocea când a vorbit despre el.

— Asta nu mi-ai spus.

— Ai fi comentat că n-aveam cum să-mi dau seama.

— Așa e, recunoscu pastorul cu un zâmbet mâhnit.

— Deci credeți că Harald e undeva aproape de Kirstenslot și că fata știe unde se ascunde? întrebă Hermia.

— Da.

— Atunci va trebui să merg acolo.

Pastorul scoase un ceas din buzunarul de la vestă.

— Ai scăpat ultimul tren. Mai bine rămâi aici peste noapte. Te duc eu la feribot mâine-dimineață.

Vocea Hermiei se prefăcu în șoaptă:

— Cum de puteți fi atât de amabil cu mine? Din cauza mea a murit Arne.

— Domnul a dat, Domnul a luat, zise pastorul. Binecuvântat fie numele Domnului.

27

Avionul era gata de zbor.

Harald instalase cablurile noi de la Vodal. Ultimul lucru pe care îl reparase fusese pneul spart. Folosise cricul de la Rolls-Royce ca să ridice avionul, apoi dusese roata la cel mai apropiat atelier și plătise un mecanic ca să repare pneul. Între timp se gândise la o modalitate de a realimenta avionul în timpul zborului, scoțând un geam din cabină, trecând un furtun prin el și conectându-l la rezervor. În sfârșit, desfăcuse aripile și le fixase în poziție de zbor cu bolțurile de oțel. Acum avionul umplea toată biserica.

Harald privi afară. Era o zi liniștită, cu un vânt ușor și câțiva nori joși, răzleți, care aveau să ascundă avionul de Luftwaffe. Plecarea era programată pentru la noapte.

Simți cum i se strânge stomacul de teamă. Simplul ocol dat școlii de piloți din Vodal într-un Tiger Moth îl băgase în sperieți. Oare ce îl aștepta peste câteva ore, când va zbura sute de kilometri deasupra mării?

Un avion ca acesta trebuia să se țină aproape de coastă, ca să poată ateriza dacă intervenea ceva. Teoretic, în cursul călătoriei spre Anglia era posibil să zboare de-a lungul coastelor Danemarcei, Germaniei, Olandei, Belgiei și Franței. Dar Harald și Karen urmau să zboare în largul mării, departe de teritoriile ocupate de germani. Dacă se defecta ceva, nu aveau cum să se salveze.

Harald încă își mai făcea griji când Karen se strecură pe fereastră, purtând un coș precum Scufița Roșie. Simți cum îi tresare inima de bucurie când o văzu. Toată ziua, cât meșterise la avion, se gândise la cum se sărutaseră mai devreme, după ce furase benzina. Își atingea mereu buzele cu vârfurile degetelor ca să-și reamintească.

Acum fata se uită la avion și exclamă:

— Extraordinar!

Harald era mulțumit că reușise s-o impresioneze.

— Nu-i așa că arată frumos?

— Dar nu-l poți scoate așa pe ușă.

— Știu. Va trebui să-i pliez aripile din nou și apoi să le desfac afară.

— Atunci de ce le-ai desfăcut acum?

— Ca să exersez. Data viitoare am s-o fac mai repede.

— Cât de repede?

— Nu sunt sigur.

— Cum rămâne cu soldații? Dacă ne văd…

— Vor dormi.

Karen îl privi grav.

— Deci suntem gata.

— Suntem gata.

— Când plecăm?

— La noapte, desigur.

— Dumnezeule!

— Dacă așteptăm prea mult, riscăm să fim descoperiți înainte de a decola.

— Știu, dar…

— Dar ce?

— Pur și simplu nu credeam că vom pleca atât de curând, răspunse Karen. Scoase un pachet din coș și i-l dădu cu un aer absent. Ți-am adus niște carne de vită.

Îi aducea mâncare în fiecare seară.

— Mulțumesc, zise el și o privi cu atenție. Sper că nu te-ai răzgândit.

Karen clătină din cap hotărât.

— Nu. Dar mi-am adus aminte că se împlinesc trei ani de când n-am mai stat pe scaunul pilotului.

Harald se apropie de bancul de lucru, luă o secure mică și un ghem de frânghie groasă și le vârî sub tabloul de bord.

— Astea pentru ce sunt?

— Dacă ne prăbușim în mare, mai mult ca sigur avionul se va scufunda din cauza greutății motorului. Dar aripile vor pluti. Asta dacă le desprindem și le legăm între ele ca să facem o plută.

— Pe Marea Nordului? Nu cred că am rezista prea mult din cauza frigului.

— E mai bine decât să ne înecăm.

Karen se cutremură.

— Dacă spui tu.

— Ar trebui să luăm niște biscuiți și câteva sticle cu apă.

— Am să aduc de la bucătărie. Apropo de apă… vom zbura mai bine de șase ore.

— Și?

— Cum vom face pipi?

— Deschidem ușa și-i dăm drumul.

— Ție-ți convine.

— Scuze, spuse Harald zâmbind larg.

Fata privi în jur și luă o mână de ziare vechi.

— Bagă-le și pe astea înăuntru.

— Pentru ce?

— În caz că trebuie să fac pipi.

Harald se încruntă.

— Nu înțeleg cum…

— Roagă-te să nu afli.

Băiatul puse ziarele pe scaun.

— Avem vreo hartă? întrebă ea.

— Nu. M-am gândit că vom zbura spre vest până vom vedea uscatul și acolo va fi Anglia.

Karen clătină din cap.

— E destul de greu să-ți dai seama unde te afli atunci când zbori. Eu mă rătăceam chiar și când zburam pe aici. Dacă suntem duși de vânt? Am putea ateriza în Franța.

— Dumnezeule, la asta nu m-am gândit.

— Singura cale de a-ți verifica poziția este să compari detaliile de teren cu ceea ce vezi pe hartă. Am să caut prin casă, poate găsesc una.

— De acord.

— Mai bine plec să adun tot ce ne trebuie, zise ea și se strecură afară, ducând coșul gol.

Harald era prea încordat ca să mănânce carnea pe care i-o adusese fata. Începu să plieze aripile. Procesul nu era complicat: avionul fusese conceput astfel încât proprietarul să poată face acest lucru în fiecare seară, când îl gara lângă mașina familiei.

Pentru ca aripa superioară să nu atingă din greșeală tavanul cabinei când plia aripile, partea interioară a bordului de scurgere era prinsă în balamale. Prin urmare, Harald începu prin a desface porțiunile mobile și a le împinge în sus.

Sub fiecare aripă superioară se afla o clamă pe care Harald o desprinse și apoi o fixă între capetele interioare ale aripilor superioare și inferioare ca să prevină prăbușirea lor.

Aripile erau menținute în poziție de zbor de știfturi glisante în formă de L, plasate în lonjeroanele din față ale celor patru aripi. Pe aripile superioare știftul era fixat de clamă, pe care Harald o scosese, urmând să rotească știftul cu 90 de grade și să îl împingă înainte cu vreo 10 cm.

Știfturile de pe aripile inferioare erau fixate în curele de piele. Harald scoase cureaua de pe aripa din stânga, întoarse știftul și apoi îl împinse.

De îndată ce se eliberă, aripa începu să se miște.

Harald își dădu seama că ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. În poziție de repaus, cu coada pe pământ, avionul era înclinat, cu botul în sus; acum aripa dublă, grea, se balansa înapoi datorită forței gravitaționale. O apucă bine, speriat că ar putea lovi fuzelajul. Încercă să prindă bordul de atac al aripii inferioare, dar era prea

gros pentru el.

— La naiba!

Făcu un pas înainte, luându-se după aripă, și apucă apoi cablurile de oțel dintre aripile superioare și cele inferioare. Luă un palane și încetini balansul; în clipa aceea cablul îi intră în palmă. Scoase un țipăt și îi dădu drumul fără să vrea. Aripa se trase înapoi și se opri în fuzelaj cu un pocnet surd.

Blestemându-și neglijența, Harald se apropie de coada avionului, apucă de vârful aripii inferioare cu amândouă mâinile și trase de el ca să vadă care erau stricăciunile. Spre ușurarea lui, acesta părea intact. Bordurile de scurgere ale aripilor superioare și inferioare erau la fel, iar pe fuzelaj nu văzu niciun fel de urme. Nimic nu se rupsese, doar pielea mâinii lui drepte avusese de suferit.

Lingându-și sângele din palmă, merse în partea dreaptă a avionului. De data aceasta fixă aripa inferioară cu o cutie mare de ceai, plină cu reviste vechi, ca să nu se miște. Împinse știfturile, apoi dădu ocol aripii, scoase cutia de ceai și apucă strâns aripa, lăsând-o să se balanseze încet în poziție rabatabilă.

Karen reveni.

— Ai luat tot ce trebuie? întrebă Harald nerăbdător.

Fata lăsă coșul să cadă pe podea.

— Nu putem pleca în noaptea asta.

— Poftim?

Harald se simțea tras pe sfoară. Se temuse degeaba.

— De ce? întrebă el furios.

— Fiindcă mâine dansez.

— *Dansezi?* repetă el revoltat. Cum poți pune așa ceva înaintea misiunii?

— E o ocazie unică. Ți-am spus că m-am pregătit pentru rolul principal. Jumătate din trupă are toxiinfecție alimentară. Sunt două distribuții, dar ambele balerine din rolul principal sunt bolnave, așa că m-au chemat să le țin locul. E un noroc extraordinar!

— Mai curând ghinion.

— Voi apărea pe scena mare de la Teatrul Regal! Și încă ceva: regele va fi prezent la spectacol!

Harald își trecu degetele prin păr, derutat.

— Nu-mi vine să cred că spui așa ceva.

— Ți-am rezervat un bilet. Îl poți lua de la casă.

— Nu vin.

— Nu fi atât de urâcios! Putem pleca mâine-noapte, după ce dansez. Spectacolul nu se va mai juca cel puțin o săptămână și până atunci una din cele două balerine sigur se va face bine.

— Nu-mi pasă de niciun spectacol – cum rămâne cu războiul? După Heis, RAF pune la cale un raid aerian masiv. Au nevoie de fotografiile noastre! Gândește-te câte vieți sunt în joc!

Fata oftă și își îndulci vocea:

— Știam că asta ai să spui și am vrut să renunț, dar pur și simplu nu pot. Oricum, dacă plecăm mâine, vom fi în Anglia cu trei zile înainte de luna plină.

— Dar vom fi într-un pericol de moarte încă 24 de ore!

— Nu știe nimeni de avion – de ce-ar afla tocmai mâine?

— E foarte posibil.

— Hai, nu fi copil, orice este posibil.

— Copil? Doar știi că mă caută poliția. Eu sunt fugar și vreau să scap din țara asta cât mai curând posibil.

Acum veni rândul lui Karen să se înfurie.

— Ar trebui totuși să înțelegi cât de mult înseamnă pentru mine acest spectacol.

— Ei bine, nu înțeleg.

— Uite ce-i, s-ar putea să mor în afurisitul ăsta de avion.

— Și eu.

— În timp ce am să mă înec în Marea Nordului sau am să îngheț de frig pe pluta ta improvizată, aș vrea să mă gândesc că, înainte de-a muri, mi-am împlinit visul – am dansat minunat pe scena

Teatrului Regal Danez în fața regelui. Nu poți înțelege așa ceva?

— Nu pot.

— Atunci du-te la dracu', zise ea și ieși pe fereastră.

Harald privi lung după ea. Rămăsese înmărmurit. Trecu un minut până să facă vreo mișcare. Apoi se uită în coșul pe care îl adusese fata. Două sticle cu apă minerală, un pachet de biscuiți, o lanternă, o baterie de rezervă și două becuri. Nicio hartă, doar un atlas școlar vechi. Îl luă și îl deschise. Pe forzaț, o mână de fată caligrafiase: KAREN DUCHWITZ, CLASA A III-A.

— Ei, comedie! făcu el.

28

Peter Flemming stătea pe cheiul din Morlunde și privea cum se apropie ultimul feribot al zilei dinspre insula Sande, ducând la bord – spera – o femeie misterioasă.

Fusese dezamăgit, deși nu foarte surprins, că Harald nu apăruse ieri la înmormântarea fratelui său. Peter îi privise cu atenție pe toți participanții. Cei mai mulți erau oameni din partea locului, pe care Peter îi știa din copilărie. Ceilalți îl interesau pe el. După slujbă, în timp ce-și bea cana cu ceai în casa parohială, vorbise cu toți străinii. Câțiva foști colegi de școală, prieteni din Copenhaga și directorul de la Jansborg Skole. Le bifase numele pe lista primită de la polițistul de pe feribot. Și observase un nume rămas nebifat: domnișoara Agnes Ricks.

Revenind la debarcader, îl întrebase pe polițist dacă Agnes Ricks se întorsese de pe insulă.

— Încă nu. Mi-aș aminti. N-arată rău deloc, răspunsese omul, rânjind și făcându-și mâinile căuș pe piept, semn că femeia avea sânii mari.

Peter se dusese la hotelul tatălui său și aflase că Agnes Ricks nu trăsese acolo.

Era nedumerit. Cine să fie domnișoara Ricks și ce caută pe insulă? Instinctul îi spuse că era în legătură cu Arne Olufsen. Poate că doar își dorea acest lucru. Femeia aceasta însă era singurul fir de care se putea agăța.

Fiindcă bătea la ochi dacă se foia prea mult pe cheiul de pe Sande, luase feribotul și, ajuns în Morlunde, se amestecase printre cei care aglomerau portul comercial. Dar domnișoara Ricks tot nu apăruse. Acum, după ce feribotul acostă pentru ultima oară în această zi, Peter se retrase la Hotelul Oesterport.

În cabina mică din holul hotelului era un telefon de la care o sună

pe Tilde Jespersen acasă la ea, în Copenhaga.

— Harald a fost la înmormântare? întrebă ea imediat.

— Nu.

— La naiba!

— I-am verificat pe participanți. Nimic. Mai am însă un suspect, o anume domnișoară Agnes Ricks. Tu ce-ai făcut?

— Am petrecut toată ziua la telefon. Am luat legătura cu secțiile de poliție din toată țara. Am pus oamenii să-i verifice pe toți colegii lui Harald. Mâine ar trebui să primesc rapoartele lor.

— Ai abandonat misiunea, zise el schimbând brusc subiectul.

— Dar n-a fost o misiune obișnuită, răspunse ea, evident pregătită pentru acest reproș.

— Cum așa?

— M-ai luat pe insulă doar fiindcă voiai să te culci cu mine.

Peter scrâșni din dinți. Își compromisese funcția făcând sex cu Tilde și acum nu mai putea s-o admonesteze.

— Asta e scuza ta? întrebă el furios.

— Nu e o scuză.

— Ai spus că nu-ți place cum am interogat familia Olufsen. Asta nu-i un motiv pentru ca un polițist să-și abandoneze misiunea.

— Nu mi-am abandonat misiunea. Pur și simplu n-am vrut să mă culc cu un bărbat care a putut face așa ceva.

— Mi-am făcut doar datoria!

— Nu chiar, replică ea cu vocea schimbată.

— Cum adică?

— N-ar fi nimic dacă ai fi fost dur doar ca să afli ce trebuie. Aș respecta asta. Dar ție ți-a plăcut ce făceai. L-ai chinuit pe pastor, ai bruscat-o pe soția lui și ți-a plăcut. Suferința lor ți-a produs satisfacție. Cu un asemenea om eu nu mă pot culca.

Peter închise telefonul.

Petrecu cea mai mare parte din noapte fără să închidă un ochi, gândindu-se la Tilde. Întins în pat, furios pe ea, își închipui cum ar

fi s-o ia la palme. I-ar fi plăcut să năvălească în apartamentul ei, să o dea jos din pat, în cămașă de noapte, și să o pedepsească. În fantezia lui, Tilde îi cerea să aibă milă, iar el îi ignora țipetele. Îi rupea cămașa de noapte, se excita și o viola. Ea țipa și se lupta cu el, iar Peter o imobiliza pe podea. Apoi femeia îi cerea iertare cu lacrimi în ochi, iar el pleca fără un cuvânt.

În cele din urmă adormi.

Dimineața se duse la debarcader ca să aștepte primul feribot dinspre Sande. Privi plin de speranță la vasul plin de sare care acosta, umplând docul cu aburi. Agnes Ricks era singura lui speranță. Dacă se dovedea nevinovată, nu știa care va fi pasul următor.

Coborâră doar câțiva călători. Peter avusese intenția să îl întrebe pe polițist dacă vreunul dintre ei era domnișoara Ricks, dar văzu că nu mai e nevoie. Observă imediat, printre bărbații în salopete care se grăbeau spre fabrica de conserve, o femeie înaltă, cu ochelari de soare și batic. Când femeia se apropie, Peter își dădu seama că o cunoaște. Îi văzu părul negru care îi ieșea de sub batic, dar ceea ce o dădu de gol fu nasul mare, acvilin. Călca hotărât, ca un bărbat, observă el, aducându-și aminte că îi remarcase mersul încă de când o întâlnise prima oară, cu doi ani în urmă.

Era Hermia Mount.

Părea mai slabă și mai în vârstă decât femeia care îi fusese prezentată drept logodnica lui Arne Olufsen, în 1939. Peter însă nu avea nicio îndoială.

— Te-am prins, cățeaua dracului! zise el încet, plin de satisfacție.

Nevrând să fie recunoscut, își puse ochelarii cu rame groase și își trase pălăria pe ochi ca să-și ascundă părul roșu, care îi putea atrage atenția. Apoi se luă după ea, spre gară, unde femeia își cumpără un bilet pentru Copenhaga.

După o lungă așteptare se urcară în personalul vechi, pe cărbuni, care șerpui de-a curmezișul Danemarcei, de la vest la est, oprind în

gările cu barăci de lemn din stațiuni mirosind a iarbă de mare și din târguri somnoroase. Peter stătea într-un vagon de clasa I, foindu-se nerăbdător. Hermia era în compartimentul de alături, la clasa a III-a. Cât erau în tren, femeia nu îi putea scăpa, dar, pe de altă parte, Peter putea trece la acțiune numai după ce coborau.

Pe la patru trenul opri în Nyborg, pe insula centrală Fyn. De aici pasagerii trebuiau să traverseze cu feribotul Marea Centură spre Zealand, insula cea mai întinsă, unde urmau să ia un alt tren spre Copenhaga.

Peter auzise de un plan ambițios care prevedea înlocuirea feribotului cu un pod uriaș, lung de 18 km. Tradiționaliștii preferau numeroasele feriboturi daneze, considerând că progresul lent făcea parte din atitudinea relaxată a țării față de viață, însă lui Peter i-ar fi plăcut să le dea pe toate la fier vechi. Avea prea multe treburi pe cap; prefera podurile.

În timp ce aștepta feribotul, găsi un telefon și o sună pe Tilde la Politigaarden.

Femeia răspunse pe un ton rece, profesional.

— Nu l-am găsit pe Harald, dar am dat de un fir.

— Excelent!

— În ultima lună Harald a fost de două ori la Kirstenslot, reședința familiei Duchwitz.

— Evrei?

— Da. Polițistul din localitate își amintește că l-a și întâlnit. Spune că Harald are o motocicletă care merge pe bază de abur. Dar se jură că Harald nu e acolo.

— Verifică. Du-te acolo.

— Asta și intenționam să fac.

Peter și-ar fi dorit să clarifice discuția de ieri. Chiar nu mai voia să se culce cu el? Dar nu știu cum să abordeze subiectul, drept care continuă să vorbească despre caz:

— Am găsit-o pe domnișoara Ricks. E Hermia Mount. Logodnica

lui Arne Olufsen.

— Englezoaica?

— Da.

— O veste nemaipomenită!

— Așa e. Peter se bucură că Tilde nu-și pierduse entuziasmul față de caz. E în drum spre Copenhaga, iar eu o urmăresc.

— Te poate recunoaște?

— Da.

— Ce-ar fi să te aștept la gară, ca s-o împiedicăm să scape?

— Mai bine te duci la Kirstenslot.

— Poate le împac pe amândouă. Unde ești?

— În Nyborg.

— Mai ai cel puțin două ore de drum.

— Poate și mai mult. Trenul ăsta de-abia se mișcă.

— Pot să mă reped până la Kirstenslot ca să văd ce și cum. Pe urmă pot să te aștept la gară.

— De acord. La treabă.

29

Când se mai calmă, Harald își dădu seama că hotărârea lui Karen de a amâna zborul cu o zi nu era chiar atât de nesăbuită. Se puse în locul ei și își imagină că i s-ar oferi șansa de a realiza un experiment important alături de fizicianul Niels Bohr. Poate că și el ar fi amânat fuga în Anglia pentru un motiv atât de serios. Poate că el și Bohr ar fi reușit să schimbe felul în care lumea înțelegea mecanismele universului. Dacă ar fi să moară, i-ar plăcea să știe că a făcut așa ceva.

Cu toate acestea, ziua trecu în mare tensiune. Verifică de două ori avionul. Studie tabloul de bord, familiarizându-se cu instrumentele ca să o poată ajuta pe Karen. Tabloul nu era luminat, fiindcă avionul nu fusese proiectat pentru zboruri de noapte; în consecință, trebuia să folosească lanterna ca să vadă instrumentele. Exersă desfacerea și plierea aripilor, din ce în ce mai rapid. Verifică și sistemul de realimentare pe timpul zborului, turnând puțină benzină prin furtunul care ieșea din cabină, prin fereastra fără geam, și intra în rezervor. Privi mulțumit cerul, cu doar câțiva nori răzleți și o briză ușoară. Spre seară văzu trei sferturi de lună. Își puse haine curate.

Stătea întins pe grindă și îl mângâia pe Pinetop când auzi cum cineva încearcă să deschidă ușa mare a bisericii.

Se ridică în capul oaselor, îi dădu drumul lui Pinetop pe podea și ascultă.

Auzi vocea lui Per Hansen.

— V-am spus eu că e închisă.

— Cu atât mai mult trebuie să vedem ce e înăuntru, replică o femeie.

Vocea femeii suna autoritar, constată Harald cu teamă. Își imagină o femeie trecută de 30 de ani, atrăgătoare, dar foarte serioasă. Era clar că lucra la poliție. Poate chiar ea îl trimisese ieri pe

Hansen ca să-l caute la castel. Probabil că nu fusese mulțumită de cercetările făcute de Hansen și acum venise să se asigure personal.

Harald scoase o înjurătură. Femeia sigur era mult mai meticuloasă decât Hansen. Nu îi va lua mult să găsească o cale de a intra în biserică. Harald nu se putea ascunde decât în portbagajul Rolls-Royce-ului și orice om care știa să caute sigur ajungea și acolo.

Se temea că era prea târziu să iasă pe fereastra obișnuită, plasată chiar după colț, lângă ușa principală. Dar mai erau ferestre în jurul altarului, așa că se strecură repede afară pe una dintre ele.

Când ateriză pe pământ, privi în jur precaut. Capătul acesta al bisericii era numai în parte ascuns de copaci și l-ar fi putut vedea vreun soldat. Avu însă noroc: nu era nimeni prin preajmă.

Șovăi. Voia să fugă, dar trebuia să știe ce avea să se întâmple. Se lipi de zidul bisericii și ascultă. Auzi vocea lui Hansen:

— Doamnă Jespersen? Dacă ne suim pe bușteanul ăla, putem intra pe fereastră.

— Probabil că de asta și e acolo, replică femeia tăios.

Era fără îndoială cu mult mai isteață decât Hansen. Harald avu senzația îngrozitoare că femeia va afla totul.

Auzi cum bocancii zgârie zidul, mormăitul lui Hansen, scos probabil în timp ce se strecura pe fereastră, apoi un bufnet când ateriza pe dalele de piatră ale bisericii. După câteva clipe auzi un bufnet mai ușor.

Harald se târî pe lângă zid, se sui pe buștean și aruncă o privire înăuntru.

Doamna Jespersen era o femeie drăguță, la vreo 30 de ani, nu grasă, ci plinuță, îmbrăcată elegant în haine practice, bluză și fustă, pantofi fără toc și o bască de un albastru-deschis peste buclele blonde. Întrucât nu e în uniformă, trebuie să fie detectiv, deduse Harald. Avea o geantă atârnată de umăr în care mai mult ca sigur ținea un pistol.

Hansen era roșu la față de atâta efort și arăta cătrănit. Harald

bănui că pentru polițistul satului era un adevărat calvar să aibă de-a face cu o femeie atât de iute la minte.

Prima dată femeia se uită la motocicletă.

— Uite motocicleta de care mi-ai spus. Motor cu abur. Ingenios.

— A lăsat-o aici, spuse Hansen încercând să se justifice.

Cu siguranță îi spusese femeii că Harald plecase de acolo.

Dar femeia nu se arătă convinsă.

— Poate, spuse ea și se apropie de mașină. Foarte frumoasă.

— E mașina evreului.

Femeia își trecu mâna peste una din aripi și se uită la praf.

— A trecut ceva timp de când n-a mai ieșit cu ea la plimbare.

— Cum s-o scoată? Nu vedeți că e pe butuci? zise Hansen, crezând că a prins-o de data aceasta și arătând foarte mulțumit de sine.

— Asta nu înseamnă nimic – roțile pot fi puse la loc foarte repede. Dar stratul de praf e greu de simulat.

Femeia traversă încăperea și culese de pe jos cămașa murdară a lui Harald. Băiatul gemu în sinea lui. De ce n-o ascunsese undeva? Femeia o mirosi.

Pinetop apăru de undeva și se frecă de piciorul doamnei Jespersen. Femeia se aplecă și începu să-l mângâie.

— Ce vrei? întrebă ea. Ți-a dat cineva de mâncare?

Nimic nu îi scăpa acestei femei, constată Harald cuprins de panică. Era prea meticuloasă. Se apropie de grinda pe care dormise Harald. Ridică pătura frumos împăturită, apoi o puse la loc.

— Cineva locuiește aici.

— Poate un vagabond.

— Sau poate blestematul de Harald Olufsen.

Hansen o privi șocat.

Femeia se întoarse spre avion.

— Ce-avem aici?

Harald privi disperat cum femeia trăgea de prelată.

— Cred că e un avion.

„Asta-i sfârșitul, se gândi Harald. S-a terminat totul."

— Duchwitz avea un avion, mi-aduc aminte acum. Dar n-a mai zburat cu el de ani de zile.

— Nu-i într-o stare prea proastă.

— Dar n-are aripi!

— Aripile sunt pliate – așa a încăput avionul pe ușă. Femeia deschise ușa de la cabină. Se aplecă, trase de manșă și în același timp privi coada avionului, văzând cum se mișcă elevatorul. Comenzile par să funcționeze. Se uită la indicatorul de benzină. Rezervorul e plin. Privind în jur, femeia adăugă: Iar în spatele scaunului e un bidon de 141. Mai văd două sticle cu apă și un pachet de biscuiți. Plus o secure, un ghem de frânghie groasă, o lanternă și un atlas – fără un fir de praf pe ele. Se întoarse spre Hansen și spuse: Harald vrea să zboare cu avionul ăsta.

— Ei, drăcie! făcu Hansen.

În clipa aceea lui Harald îi trecu prin minte să-i omoare pe amândoi. Nu era deloc sigur că poate omorî un om; mai mult, își dădu imediat seama că nu putea dovedi, cu mâinile goale, doi polițiști înarmați și renunță la acest gând nebunesc.

Doamna Jespersen spuse pe un ton energic:

— Trebuie să iau legătura cu Copenhaga. Inspectorul Flemming, care se ocupă de acest caz, vine aici cu trenul. Ținând cont de starea căilor ferate, va sosi în cel mult douăsprezece ore. Când sosește, ne întoarcem aici. Îl arestăm pe Harald, dacă e aici, sau îi întindem o cursă, dacă nu e.

— Eu ce trebuie să fac?

— Să rămâi aici. Găsește-ți un loc în pădure de unde să poți supraveghea biserica. Dacă apare Harald, nu vorbi cu el, ci telefonează la Politigaarden.

— Nu trimiteți pe nimeni ca să mă ajute?

— Nu. Nu trebuie să-l speriem pe Harald. Dacă te vede, nu va

intra în panică – ești doar polițistul satului. Dar câțiva necunoscuți s-ar putea să-l sperie bine. Nu vreau să fugă și să se ascundă undeva. Acum că i-am dat de urmă, nu trebuie să-l pierdem din nou. Clar?

— Clar.

— Pe de altă parte, dacă încearcă să zboare cu avionul ăsta, (a tot posibilul să-l oprești.

— Să-l arestez?

— Împușcă-l, dacă trebuie – dar pentru nimic în lume să nu-l lași să decoleze.

Tonul firesc cu care vorbea femeia asta îl îngrozea pur și simplu pe Harald. Dacă ar fi sunat prea dramatic, nu ar fi fost atât de speriat. Dar avea de-a face cu o femeie atrăgătoare care se exprima calm, practic – tocmai îi spusese lui Hansen să îl împuște dacă era necesar. Până în acest moment Harald nu se confruntase cu posibilitatea ca poliția să-l ucidă. Cruzimea și calmul doamnei Jespersen îl făcură să se cutremure.

— Deschide ușa asta ca să nu mă mai cațăr pe fereastră. Apoi încui-o, nu vreau ca Harald să intre la bănuieli.

Hansen întoarse cheia în broască și scoase bârna, apoi ieșiră amândoi.

Harald sări de pe buștean și se retrase spre capătul bisericii. După ce se îndepărtă de clădire, se ascunse după un copac și privi cum doamna Jespersen se îndreaptă spre mașina ei, un Buick negru. Femeia se aplecă spre parbriz și își aranjă basca albastră cu un gest foarte feminin. Apoi redeveni aceeași polițistă eficientă, dădu scurt mâna cu Hansen, urcă în mașină și plecă în trombă.

Hansen se întoarse și dispăru din raza vizuală a lui Harald, ecranată de biserică.

Harald se rezemă de copac, gânditor. Karen promisese să vină la biserică de îndată ce se întorcea de la spectacol. Dacă făcea asta, putea să dea nas în nas cu poliția. Cum avea să explice ea ce se

întâmpla în biserică? Vina ei era mai mult decât evidentă.

Trebuia să o prevină într-un fel sau altul. Încercând să găsească cea mai bună cale de a lua legătura cu ea, hotărî să meargă la teatru. Așa era sigur că va da de fată.

Preț de o clipă se înfurie pe ea. Dacă ar fi plecat noaptea trecută, acum ar fi fost în Anglia. O avertizase că decizia ei îi punea pe amândoi în pericol și iată că avusese dreptate. Dar reproșurile nu își mai aveau rostul. Răul fusese făcut și acum trebuia să iasă din impas.

Hansen apăru brusc de după biserică. Îl văzu pe Harald și încremeni.

Amândoi erau uluiți. Harald crezuse că Hansen se dusese să încuie biserica. Pe de altă parte, Hansen nu își închipuise că omul pe care îl căuta era atât de aproape. Se priviră lung, ca paralizați.

Apoi Hansen întinse mâna după pistol.

Imediat Harald își aduse aminte de cuvintele doamnei Jespersen: „împușcă-l, dacă trebuie". Hansen, un simplu polițist, nu împușcase probabil pe nimeni în toată viața lui. Dar niciodată nu era prea târziu.

Harald reacționa instinctiv. Fără să se gândească la urmări, se repezi la Hansen. În timp ce polițistul scotea pistolul din toc, Harald intră cu toată forța în el. Hansen căzu pe spate și se lovi de zidul bisericii, dar nu dădu drumul pistolului.

Ridică arma spre Harald. Băiatul își dădu seama că avea doar o fracțiune de secundă ca să se salveze. Îl lovi pe Hansen direct în bărbie, cu toată disperarea pe care o simțea. Capul lui Hansen se izbi de zid scoțând un pocnet ca de pușcă. Polițistul își dădu ochii peste cap și se prăbuși la pământ.

Harald se temu că era mort. Îngenunche lângă corpul inert și imediat observă că Hansen încă mai respira. Slavă Domnului! Ar fi fost groaznic să omoare un om – chiar și unul prost și rău ca Hansen.

Lupta durase doar câteva secunde, dar oare îi văzuse cineva? Privi spre tabăra soldaților. Câțiva militari se foiau de colo-colo, însă nimeni nu se uita în direcția lui Harald.

Vârî în buzunar pistolul lui Hansen și ridică trupul fără vlagă. Așezându-l pe umăr, ca un pompier, se grăbi să ajungă la ușa principală a bisericii, care încă mai era deschisă. Avu noroc, nu îl văzu nimeni.

Îl lăsă jos, închise repede ușa și o încuie. Luă frânghia din cabina avionului și legă picioarele lui Hansen. Îl întoarse cu fața în jos și îi legă mâinile la spate. Apoi își recuperă cămașa, îndesă jumătate din ea în gura lui Hansen, pentru ca polițistul să nu poată striga, și o fixă cu altă bucată de frânghie legată în jurul capului.

În cele din urmă îl vârî pe Hansen în portbagajul RollsRoyce-ului și închise capacul.

Se uită la ceas. Mai avea timp să ajungă în oraș și să o prevină pe Karen.

Aprinse boilerul de pe motocicletă. Putea fi văzut când ieșea din biserică, dar nu mai avea cum să fie prudent.

Totuși, putea da de belea cu pistolul polițistului în buzunar. Neștiind unde să-l ascundă, deschise ușa din dreapta a avionului și îl lăsă pe podea, unde îl puteai găsi numai dacă urcai în avion și călcâi pe el.

Când motorul se încălzi bine, deschise ușile, scoase motocicleta, încuie biserica pe dinăuntru și ieși pe fereastră. Avu iar noroc, nu îl văzu nimeni.

Intră în oraș ferindu-se de polițiști și parcă în fața Teatrului Regal. La intrare era un covor roșu care îi aminti că însuși regele asista la spectacol. Un afiș anunța că *Les Sylphides* era ultimul dintre cele trei balete din program. Treptele erau pline de oameni îmbrăcați elegant, cu pahare în mâini. Harald bănui că e pauză.

Merse direct la intrarea dansatorilor, unde dădu de un obstacol. Intrarea era păzită de un angajat al teatrului îmbrăcat în uniformă.

— Trebuie să vorbesc cu Karen Duchwitz.

— Nici nu se pune problema. Trebuie să intre pe scenă.

— Dar e foarte important.

— Va trebui să aștepți până termină.

Harald își dădu seama că omul era de neclintit.

— Cât durează baletul?

— Cam jumătate de oră, depinde cât de repede cântă orchestra.

Harald își aminti că fata îi lăsase un bilet la casă. Se hotărî să o vadă cum dansează.

Intră în foaierul de marmură, își luă biletul și intră în sală. Până acum nu mai călcase într-un teatru, drept care privi uimit decorațiunile somptuoase, poleite cu aur, loja și balcoanele, șirurile de scaune din pluș roșu. Își găsi locul pe rândul patru și se așeză. Chiar în fața lui erau doi ofițeri germani. Se uită la ceas. De ce nu mai începea odată? Fiecare minut îl aducea pe Peter Flemming tot mai aproape de ei.

Luă programul lăsat de cineva pe locul de lângă el și îl răsfoi, căutând numele lui Karen. Nu era trecută în distribuție, dar o bucățică de hârtie care căzu din program anunța că *prima ballerina* era bolnavă și că locul ei era luat de Karen Duchwitz. Tot de acolo Harald află și că singurul rol masculin va fi interpretat de o dublură, Jan Anders, probabil fiindcă și titularul căzuse victimă toxiinfecției alimentare care decimase distribuția. Un moment foarte delicat pentru compania de balet, se gândi Harald, când rolurile principale erau interpretate de elevi în prezența regelui!

Câteva clipe mai târziu tresări când îi văzu pe domnul și doamna Duchwitz ocupându-și locurile cu două rânduri mai în față. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu puteau rata acest moment apoteotic din viața fiicei lor. La început își făcu griji că l-ar putea vedea. Apoi își spuse că nu mai conta. Acum că poliția îi descoperise ascunzătoarea, nu mai avea de ce să o țină secretă.

Își aminti cuprins de vinovăție că poartă haina sport, americană,

a domnului Duchwitz. Chiar dacă era veche de cincisprezece ani, potrivit etichetei de pe buzunarul interior, Karen nu ceruse permisiunea tatălui ei ca s-o ia. Oare tăticul Duchwitz o va recunoaște? Harald își spuse că era o prostie să se gândească la așa ceva. Acuzația că ar fi furat o haină era ultimul lucru de care trebuia să-i pese acum.

Atinse rolfilmul din buzunar și se întrebă dacă mai exista vreo șansă ca el și Karen să fugă cu avionul. Multe depindeau de trenul cu care venea Peter Flemming. Dacă sosea devreme, Flemming și doamna Jespersen ajungeau la Kirstenslot înaintea lui Harald și Karen. Chiar presupunând că evitau să fie prinși, era greu de crezut c-ar mai fi avut acces la avion cu poliția în jur. Pe de altă parte, nimeni nu mai păzea avionul acum, Hansen fiind scos din circulație. Dacă trenul lui Flemming ajungea de-abia la primele ore ale dimineții, poate mai aveau șansa să decoleze.

Doamna Jespersen nu știa că Harald o văzuse. De aceea credea că are destul timp la dispoziție. Acesta era singurul atu al lui Harald.

Oare când va începe afurisitul ăsta de spectacol?

După ce se așeză toată lumea, apăru și regele în loja regală. Spectatorii se ridicară în picioare. Era prima oară când Harald îl vedea pe Christian al X-lea în carne și oase; îl știa numai din fotografii, mustața pe oală dându-i un aer deprimat, care se potrivea foarte bine monarhului unei țări aflate sub ocupație. Regele era în ținută de gală și stătea foarte drept. În fotografii purta un fel de pălărie și acum Harald observă pentru prima oară că monarhul avea un început de chelie.

Regele se așeză, spectatorii îl imitară și luminile își pierdură din intensitate. „În sfârșit", se gândi Harald.

Cortina se ridică, dând la iveală vreo douăzeci de femei nemișcate, în cerc, și un bărbat în mijlocul lor. Dansatorii, toți îmbrăcați în alb, erau învăluiți de o lumină albăstruie, precum lumina lunii; scena goală dispăru, rămânând doar umbrele de la

marginile ei. Era un început dramatic, care îl fascină pe Harald, în ciuda grijilor care îl rodeau.

Orchestra execută o frază lentă, gravă, și dansatorii începură să se miște. Cercul se lărgi, lăsând patru persoane în avanscenă, nemișcate, bărbatul și trei femei. Una dintre femei stătea întinsă pe jos, de parcă ar fi dormit. Începu un vals lent.

Unde era Karen? Toate fetele erau îmbrăcate la fel, în corsaj, cu umerii goi, și fuste pline care se învolburau în timpul dansului. Era o vestimentație seducătoare, dar luminile le făceau să arate la fel, motiv pentru care Harald nu își putea da seama care era Karen.

Apoi se mișcă și balerina care dormea și Harald recunoscu părul roșu. Karen pluti spre centrul scenei. Harald stătea încordat, temându-se ca fata să nu greșească ceva și să strice această zi mare pentru ea; Karen însă părea sigură pe sine. Începu să danseze în vârful picioarelor. Părea un lucru foarte dureros, care îl înfioră pe Harald, dar fata parcă plutea. Celelalte balerine alcătuiau tot felul de formații în jurul ei, linii și cercuri. Spectatorii tăceau, nemișcați, fermecați, și Harald simți cum îi crește inima de mândrie. Acum se bucura că venise aici, indiferent de consecințe.

Muzica se schimbă și atenția spectatorilor se concentră asupra balerinului. În timp ce acesta sărea dintr-o parte a scenei în cealaltă, lui Harald i se păru nesigur, amintindu-și că și el era o dublură, Anders. Până acum Karen dansase cu stăpânire de sine, fiecare mișcare a ei părând firească, însă băiatul era încordat și fiecare figură pe care o executa era la limita riscului.

Dansul se încheie cu fraza lentă care îl începuse și Harald își dădu seama că nu era vorba de niciun fel de poveste, dansurile erau la fel de abstracte ca și muzica. Se uită din nou la ceas. Trecuseră doar cinci minute.

Ansamblul se dispersă și se reuni în noi configurații care încadrau o serie de dansuri solo. Toată muzica părea a fi în trei pătrimi și foarte melodică. Lui Harald, căruia îi plăceau disonanțele

jazzului, i se păru dulceagă.

Deși baletul îl fascina, gândurile i se întorceau la Hornet Moth, la Hansen, legat în portbagajul Rolls-Royce-ului, și la doamna Jespersen. Să fi luat Peter Flemming singurul tren fără întârziere din Danemarca? Și, dacă îl luase, plecase deja spre Kirstenslot împreună cu doamna Jespersen? Îl găsiseră pe Hansen? Îl așteptau deja? Cum putea ști? Poate dacă se apropia de mănăstire prin pădure, în speranța că va vedea ambuscada la timp.

Karen începu un dans solo și Harald se trezi că e mai îngrijorat de ea decât de poliție. Poate că nu ar fi trebuit să fie: fata era relaxată, sigură de ea, învârtindu-se, mergând pe vârfuri și sărind fericită, de parcă atunci ar fi inventat toate mișcările. Harald era uimit că putea alerga de colo-colo cu atâta vigoare, sărind sau aplecându-se, pentru ca, în clipa următoare, să se oprească brusc, grațioasă, într-un echilibru perfect, de parcă nu s-ar fi supus inerției. Karen părea că sfidează legile fizicii.

Harald deveni și mai agitat când fata începu să danseze cu Jan Anders. Era un *pas de deux,* din câte își amintea el, deși nu mai știa unde citise despre asta. Anders o tot ridica în aer, periculos. Fusta i se înfoia, dezvăluindu-i picioarele nemaipomenite. Anders o prindea, uneori cu o mână, oprindu-se sau traversând scena. Harald se temea ca fata să nu cadă, dar Karen ateriza cu grație și ușurință. Cu toate acestea, Harald răsuflă ușurat când dansul se termină și ansamblul luă locul celor doi. Se uită din nou la ceas. Acesta trebuie să fie ultimul dans, slavă Domnului!

Anders execută mai multe sărituri spectaculoase în cursul ultimului dans și o mai ridică de câteva ori pe Karen. Apoi, în timp ce muzica atingea punctul culminant, se produse dezastrul.

Anders o ridică pe Karen și o ținu așa, cu o singură mână, în scobitura spatelui. Fata se întinse paralel cu scena. Picioarele i se curbară în față, cu degetele drepte, iar brațele se întinseră înapoi, pe deasupra capului, ca într-un arc. Cei doi rămaseră așa câteva clipe.

Apoi Anders alunecă.

Piciorul stâng îi scăpă, dansatorul se clătină și căzu lat, pe spate. Karen se prăbuși pe scenă, lângă el, aterizând pe mâna și piciorul drept.

Spectatorii scoaseră un icnet de groază. Celelalte balerine se repeziră la Karen și Anders. Orchestra mai intonă câteva măsuri și se opri. Un bărbat în haine negre apăru din culise.

Anders se ridică în picioare, ținându-se de cot, și Harald văzu că plânge. Karen încercă să se ridice, dar căzu la loc. Bărbatul în negru făcu un semn și cortina se lăsă repede. Spectatorii începură să discute emoționați.

Harald se trezi stând în picioare.

Văzu cum domnul și doamna Duchwitz, la două rânduri în fața lui, se ridică și încearcă să ajungă pe interval, scuzându-se față de cei pe care îi deranjau. Era clar că vor să meargă în culise. Harald se hotărî să facă la fel.

I se păru o veșnicie până ajunse pe interval. În nerăbdarea lui fu nevoit să se abțină să nu calce pe genunchii celorlalți. Dar ajunse acolo în același timp cu familia Duchwitz.

— Vin cu dumneavoastră, zise el.

— Cine ești dumneata? întrebă tatăl lui Karen.

— E Harald, prietenul lui Josef, răspunse mama lui Karen. L-ai mai întâlnit. Karen îl simpatizează. Lasă-l să vină.

Domnul Duchwitz mormăi un da. Harald habar nu avea de unde știe doamna Duchwitz că fata ei îl „simpatizează", dar răsuflă ușurat că e acceptat de familie.

Când ajunseră la ușă, spectatorii făcură liniște. Familia Duchwitz și Harald se întoarseră. Cortina se ridicase. Pe scenă era doar insul în negru.

— Maiestate, doamnelor și domnilor, începu el. Din fericire, medicul companiei s-a aflat în sală.

Harald bănui că toți cei care erau legați de compania de balet

într-un fel sau altul doriseră să fie prezenți la acest spectacol de gală.

— Medicul e deja în culise și îi examinează pe cei doi dansatori din rolurile principale. Mi-a spus că niciunul din ei nu pare a avea ceva grav.

Cuvintele lui fură urmate de ropote de aplauze.

Harald răsuflă adânc. Chiar dacă știa că fata nu are nimic grav, pentru prima oară se întrebă cum le-ar afecta fuga acest accident. În eventualitatea că ajungeau la avion înaintea poliției, va mai fi Karen în stare să-l piloteze?

Bărbatul îmbrăcat în negru continuă:

— După cum ați aflat din program, ambele roluri principale au fost interpretate de dubluri, ca și multe alte roluri. Dar sper că veți fi de acord cu mine că toată lumea a dansat minunat, oferind un spectacol superb, până aproape de sfârșit. Vă mulțumesc.

Cortina se lăsă în aplauzele spectatorilor. Se ridică din nou pentru întreg ansamblul, care făcu o reverență. Lipseau, bineînțeles, Karen și Anders.

Familia Duchwitz ieși, urmată de Harald.

Se grăbiră să ajungă la intrarea dansatorilor. Un plasator îi duse la cabina lui Karen.

Fata ședea cu brațul drept prins într-o eșarfa. Era extraordinar de frumoasă în costumul acela alb cremos, cu umerii goi și sânii strânși de corset. Harald simți că i se taie respirația, neștiind dacă de grijă sau de dorință.

Medicul îngenunchease în fața ei și îi aplica un bandaj în jurul gleznei.

Doamna Duchwitz se repezi la Karen și spuse:

— Fetița mea!

O luă în brațe și o strânse la piept. Exact ce ar fi vrut să facă și Harald.

— Liniștește-te, n-am nimic, zise Karen, deși era palidă la față.

Domnul Duchwitz îl întrebă pe medic:

— Cum se simte?

— Bine. Și-a luxat încheietura mâinii și glezna. Va avea dureri câteva zile, cel puțin două săptămâni va trebui să se menajeze, dar n-aveți grijă, se va face bine.

Harald era fericit că accidentul nu fusese serios, dar imediat se întrebă: „Va putea pilota avionul?"

Medicul prinse bandajul cu un ac de siguranță și se ridică în picioare. Apoi o bătu ușor pe umăr.

— Mă duc să văd cum se simte Jan Anders. N-a căzut la fel de tare, dar mă cam îngrijorează cotul lui.

— Vă mulțumesc, domnule doctor.

Spre iritarea lui Harald, mâna medicului rămase mai mult decât trebuie pe umărul ei.

— Nu-ți face probleme, vei dansa la fel de frumos, spuse medicul și plecă.

— Sărmanul Jan, plânge întruna, zise Karen.

Harald se gândi că Anders ar trebui împușcat.

— A fost vina lui – te-a scăpat din brațe! strigă el indignat.

— Știu, de asta se și consumă atât.

Domnul Duchwitz se uită enervat la Harald.

— Ce cauți aici?

Din nou îi răspunse soția lui.

— Harald stă de câtva timp la Kirstenslot.

Karen rămase șocată.

— Mamă, de unde știi?

— Tu crezi că nimeni n-a observat cum dispărea mâncarea din bucătărie în fiecare seară? Noi, mamele, nu suntem chiar atât de proaste.

— Dar unde doarme? întrebă domnul Duchwitz.

— Cred că în biserica nefolosită, replică soția lui. Probabil că de asta a vrut Karen să o ținem încuiată.

Harald era îngrozit că secretul lui fusese dezvăluit atât de ușor. Domnul Duchwitz privea furios, dar, înainte de a izbucni, în cabină își făcu apariția regele.

Toată lumea tăcu.

Karen încercă să se ridice, dar regele o opri.

— Draga mea, rămâi, te rog, unde ești. Cum te simți?

— Mă doare, Maiestate.

— Bineînțeles. Dar nu e nimic grav, din câte am înțeles.

— Așa a spus medicul.

— Să știi că ai dansat divin.

— Vă mulțumesc, Maiestate.

Regele se uită întrebător la Harald.

— Bună seara, tinere.

— Sunt Harald Olufsen, Maiestate, coleg de școală cu fratele lui Karen.

— La ce școală?

— Jansborg Skole.

— Tot Heis îi spun elevii directorului de acolo?

— Da… iar soției lui, Mia.

— Mda, ai mare grijă de Karen, zise regele și se întoarse spre cei doi părinți. Bună seara, Duchwitz, mă bucur să te revăd. Fiica dumitale are un talent extraordinar.

— Vă mulțumesc, Maiestate. V-o amintiți pe soția mea, Hanna.

— Desigur, spuse regele și dădu mâna cu ea. Doamnă Duchwitz, știu că un astfel de accident e greu de suportat pentru o mamă, dar sunt sigur că fiica dumneavoastră se va face bine.

— Da, Maiestate. Tinerii se vindecă repede.

— Într-adevăr! Acum să vedem ce face și sărmanul băiat care a scăpat-o din mâini, spuse regele și se îndreptă spre ușă.

De-abia acum Harald îl observă pe însoțitorul regelui, un tânăr care îi era asistent sau gardă de corp, sau poate și una, și alta.

— Pe aici, Maiestate, zise tânărul și ținu ușa deschisă.

Regele ieși.

— Măi să fie! exclamă doamna Duchwitz emoționată. Ce frumos din partea lui!

— Cred că ar trebui s-o ducem acasă pe Karen, spuse domnul Duchwitz.

Harald se întrebă dacă va avea ocazia să îi vorbească fetei între patru ochi.

— Mama trebuie să mă ajute să mă schimb, zise Karen.

Domnul Duchwitz se îndreptă spre ușă, urmat de Harald, care nu știa ce altceva să facă.

— Înainte să mă schimb, pot să vorbesc ceva cu Harald între patru ochi?

Domnul Duchwitz privi iritat, dar mama ei spuse:

— Bine, dar grăbește-te.

Cei doi părăsiră cabina și doamna Duchwitz închise ușa.

— Chiar te simți bine? întrebă Harald.

— Am să mă simt bine după ce-ai să mă săruți.

Harald îngenunche lângă scaunul ei și o sărută. Apoi, neputând rezista tentației, îi sărută umerii goi și gâtul. Buzele lui se lăsară mai jos și îi sărutară sânii.

— Dumnezeule, oprește-te, e așa de bine!

Harald se dădu înapoi, fără tragere de inimă. Văzu cum culoarea îi revenise în obraji și cum gâfâia. Era uimit că săruturile lui izbutiseră să facă așa ceva.

— Trebuie să vorbim, zise Karen.

— Știu. Poți să pilotezi avionul?

— Nu.

Exact de ce se temuse el.

— Ești sigură?

— Mă doare prea mult. Nici măcar nu pot să deschid o ușă. Și de-abia pot să merg, deci n-aș putea controla direcția cu picioarele.

Harald își acoperi fața cu mâinile.

— Atunci totul e pierdut.

— Medicul a spus c-o să mă doară așa doar câteva zile. Am putea pleca de îndată ce m-aș simți mai bine.

— Între timp s-a mai întâmplat ceva. Azi Hansen a venit din nou la biserică.

— N-are rost să ne facem griji din pricina lui.

— De data asta era împreună cu o femeie-detectiv, doamna Jespersen, care e mult mai deșteaptă decât el. I-am auzit vorbind. Femeia a intrat în biserică și a înțeles tot. Și-a dat seama că stau acolo și că vreau să fug cu avionul.

— Aoleu! Și ce-a făcut?

— S-a dus după șeful ei, care din întâmplare e Peter Flemming. L-a lăsat pe Hansen de gardă și i-a spus să mă împuște dacă încerc să decolez.

— Să te *împuște?* Și acum ce vrei să faci?

— L-am scos din funcțiune pe Hansen și l-am legat bine, răspunse Harald, nu fără un strop de mândrie.

— Dumnezeule! Unde e acum?

— În portbagajul Rolls-Royce-ului.

Karen izbucni în râs.

— Drac împielițat!

— M-am gândit că mai aveam o șansă. Peter este în tren, iar femeia nu știa când va sosi. Dacă am fi putut să ne întoarcem la Kirstenslot în seara asta, înaintea lui Peter și a doamnei Jespersen, am fi reușit să decolăm. Acum însă, dacă nu mai poți pilota…

— Dar încă mai putem zbura.

— Cum?

— Poți fi tu pilotul.

— Dar nu pot… n-am luat decât o lecție!

— Am să te învăț eu totul. Poul spunea că ai un talent înnăscut pentru așa ceva. Iar eu aș putea manevra manșa cu mâna stângă, din când în când.

— Chiar crezi că se poate?

— Da!

— Atunci e-n regulă, zise Harald dând grav din cap. Așa vom face. Numai roagă-te ca trenul lui Peter să întârzie.

30

Hermia îl zărise pe Peter Flemming pe feribot.

Îl văzuse sprijinit de balustradă, privind marea, și își amintise de insul cu mustața roșcată și costum elegant, din tweed, de pe peronul din Morlunde. Fără îndoială, câțiva oameni din Morlunde mergeau până la Copenhaga, ca și ea, dar insul i se păruse cunoscut. Pălăria și ochelarii o derutaseră o vreme, dar, până la urmă, memoria o ajutase: Peter Flemming.

Era cu Arne când îl întâlnise prima oară, în zilele lor fericite. Dacă își aducea bine aminte, cei doi erau prieteni din copilărie, apoi se bătuseră după ce familiile lor ajunseseră la cuțite.

Acum Peter era polițist.

De îndată ce își amintise toate acestea, își dăduse seama că tipul o urmărea. Se înfiorase de spaimă, ca de rafalele unui vânt rece.

Era în criză de timp. Peste trei nopți avea să fie lună plină și ea tot nu dăduse de Harald Olufsen. Dacă lua rolfilmul de la el în seara aceasta, nu era sigură cum îl va duce acasă în timp util. Dar nu voia să abandoneze misiunea – pentru Arne, pentru Digby și pentru toți piloții care își riscau viața ca să-i oprească pe naziști.

Dar oare de ce Peter n-o arestase încă? Era spion britanic. Ce urmărea? Poate că și el îl căuta pe Harald.

După ce feribotul acostă, Peter luă și el trenul de Copenhaga. De îndată ce trenul se puse în mișcare, Hermia ieși pe coridor și îl văzu în compartimentul de clasa I.

Avea suficient timp să se gândească la ce va face. Trenul fu nevoit să oprească de mai multe ori și ajunse la Copenhaga la ora zece. Până să intre în gară, Hermia își făcuse un plan. Va intra în Grădina Tivoli și va scăpa de Peter în mulțimea de acolo.

Când coborî, aruncă o privire și îl văzu venind după ea.

Urcă fără grabă treptele, trecu pe la punctul de control și ieși din

gară. Se lăsa întunericul. Grădina Tivoli era la doar câțiva pași. Se apropie de intrarea principală și cumpără un bilet.

— Se închide la miezul nopții, o avertiză casiera.

Venise aici cu Arne în vara anului 1939. Fusese un fel de sărbătoare și 50 000 de persoane se îmbulziseră în parc pentru focurile de artificii. Acum locul era o versiune tristă a ceea ce fusese inițial, ca o fotografie alb-negru a unei fructiere. Aleile încă mai șerpuiau printre răzoare, dar becurile feerice din copaci fuseseră stinse. Doar lămpi de mică intensitate le mai luminau acum, conform regulilor de camuflaj. Adăpostul antiaerian din fața Teatrului de Pantomimă accentua atmosfera deprimantă. Până și micile orchestre păreau că amuțiseră. Spre marea dezamăgire a Hermiei, vizitatorii nu erau atât de numeroși pe cât se așteptase, înlesnind sarcina urmăritorului.

Se opri, prefăcându-se că se uită la un jongler, și privi scurt înapoi. Îl văzu pe Peter aproape, tocmai cumpăra un pahar cu bere de la o tarabă. Oare cum să scape de el?

Se alătură unui grup de oameni din jurul unei scene în aer liber pe care se juca o operetă. Își făcu loc până în față, apoi ieși din mulțime pe partea cealaltă, dar văzu că Peter e tot în spatele ei. Dacă mai continua așa, polițistul sigur își va da seama că încearcă să se facă nevăzută. Atunci, ca să nu riște, ar putea să o aresteze.

I se făcu frică. Dădu ocol lacului și ajunse la un ring de dans în aer liber, unde o orchestră numeroasă cânta un foxtrot. Erau cel puțin o sută de perechi care dansau cu entuziasm și mult mai multe care se uitau de pe margine. Hermia simți, în sfârșit, ceva din atmosfera vechiului Tivoli. Văzu un tânăr chipeș care stătea singur și îi veni o idee. Se apropie de el cu zâmbetul ei cel mai cuceritor.

— Dansezi? întrebă ea.

— Bineînțeles!

Tânărul o luă în brațe și începură să danseze. Hermia nu era o dansatoare prea bună, dar cu un partener priceput reușea să se

descurce. Arne fusese un dansator superb, elegant, un adevărat maestru. Tânărul acesta era doar sigur pe sine și hotărât.

— Cum te cheamă? întrebă el.

Fu cât pe-aci să-i spună numele adevărat, dar se opri la timp.

— Agnes.

— Eu sunt Johan.

— Încântată de cunoștință, Johan. Dansezi minunat, zise Hermia și aruncă o privire spre alee.

Peter se uita cu atenție la dansatori.

Din nefericire, muzica se opri brusc. Dansatorii aplaudară orchestra. Câteva perechi părăsiră ringul, altele le luară locul.

— Încă unul? întrebă Hermia.

— Cu mare plăcere.

Hermia se hotărî să fie sinceră cu el.

— Ascultă, sunt urmărită de un ins îngrozitor și vreau să scap de el. Vrei să mă conduci până în celălalt capăt al ringului?

— Ce palpitant! exclamă tânărul și privi la spectatori. Care e? Grasul ăla cu fața roșie?

— Nu. Cel în costum maro-deschis.

— Îl văd. Arată destul de bine.

Orchestra începu o polcă.

— Aoleu! făcu Hermia.

Polca era greu de dansat, dar nu avea încotro.

Johan era îndeajuns de priceput ca s-o ajute să se descurce, în același timp putea să și vorbească.

— Tipul ăsta care nu-ți dă pace – e un necunoscut?

— L-am mai întâlnit. Du-mă la celălalt capăt, lângă orchestră… așa.

— Este prietenul tău?

— Nu. Mai dansăm un minut și te las, Johan. Dacă se ia după mine, încerci să-l oprești?

— Dacă vrei tu.

— Mulțumesc.

— Cred că e soțul tău.

— Nici vorbă.

Acum erau aproape de orchestră.

Johan o conduse spre capătul ringului de dans.

— Poate că tu ești spioană, iar el e polițistul care speră să te prindă cum furi secrete militare de la naziști.

— Ești pe-aproape, zise ea veselă și se desprinse din brațele lui.

Părăsi ringul de dans în grabă, o luă pe lângă scenă și intră într-un pâlc de copaci. Alergă până dădu de o altă alee; apoi se îndreptă spre o ieșire. Privi înapoi: Peter nu era în spatele ei.

Părăsi parcul și se grăbi să ajungă la gara secundară de vizavi. Cumpără un bilet pentru Kirstenslot. Nu mai putea de bucurie. Reușise să scape de Peter.

Pe peron nu era decât o femeie atrăgătoare, cu o bască de un albastru-deschis.

31

Harald se apropie prudent de biserică.

Plouase torențial și iarba era udă. Un vânt ușor alunga acum norii prin spărturile cărora luna își cernea razele fantomatice. Umbra clopotniței apărea și dispărea odată cu lumina lunii.

Harald nu văzu niciun fel de mașină parcată în apropiere, dar acest lucru nu îl liniști prea mult. Dacă poliția intenționa să-i întindă o capcană, sigur își ascunsese vehiculele.

În mănăstirea ruinată nu se vedea nicio lumină. Era miezul nopții, soldații dormeau, mai puțin doi dintre ei: santinela din fața popotei și asistentul medical care era de gardă la spitalul veterinar.

Harald ciuli urechile. Auzi fornăit de cai dinspre galerii, încet de tot se sui pe buștean și se uită pe fereastră.

Văzu contururile vagi ale automobilului și ale avionului în lumina difuză a lunii. Cineva putea să fie ascuns acolo, în așteptare.

Auzi un mormăit înăbușit și o bufnitură. Zgomotul se repetă după un minut – probabil Hansen, care încerca să se dezlege. Harald simți cum îi renaște speranța. Dacă Hansen era tot acolo însemna că doamna Jespersen încă nu se întorsese cu Peter. Încă mai exista șansa să fugă cu avionul.

Se strecură pe fereastră și se duse tiptil spre avion. Luă lanterna din cabină și o îndreptă spre fiecare colț al bisericii. Nu era nimeni.

Deschise portbagajul. Verifică legăturile. Erau la fel de strânse. Închise portbagajul la loc.

Auzi pe cineva șoptind:

— Harald! Tu ești?

Îndreptă lanterna spre ferestre și o văzu pe Karen.

Fusese adusă acasă într-o ambulanță, împreună cu părinții, înainte să se despartă, la teatru, fata îi promisese să iasă pe furiș din casă cât mai curând și, dacă nu era nimeni prin preajmă, să vină la

biserică.

Harald stinse lanterna și deschise ușa masivă a bisericii. Karen intră șchiopătând, cu o haină de blană pe umeri și o pătură în brațe. Băiatul o strânse la piept cu grijă, atent să nu-i atingă brațul drept prins în eșarfă. Preț de o clipă se îmbătă de căldura trupului și de aroma părului ei.

Apoi trecu la cele practice.

— Cum te simți?

— Mă doare al naibii, dar voi supraviețui.

Harald se uită la haina ei.

— Ți-e frig?

— Încă nu, dar îmi va fi la peste 1 500 m deasupra Mării Nordului. Pătura e pentru tine.

Harald luă pătura și o apucă de mâna teafără.

— Ești pregătită?

— Da.

Băiatul o sărută ușor.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

— Da? E prima dată când spui asta.

— Știu. Îți spun acum, în caz că nu supraviețuiesc acestei călătorii, zise ea pe un ton firesc. Ești cel mai destoinic bărbat pe care l-am întâlnit în viața mea. Ești deștept și niciodată nu-i dezamăgești pe cei din jurul tău. Ești blând, înțelegător și curajos cât o armată întreagă. Karen îi atinse părul. Ești chiar drăguț, la modul amuzant, adăugă ea. Ce altceva mi-aș mai putea dori?

— Sunt fete cărora le plac bărbații bine îmbrăcați.

— Ai dreptate. Asta se poate aranja.

— Aș vrea să-ți spun de ce te iubesc, dar poliția poate ajunge aici dintr-o clipă într-alta.

— Lasă, știu de ce – fiindcă sunt minunată.

Harald deschise ușa cabinei și aruncă pătura înăuntru.

— Hai, urcă, zise el. Cu cât avem mai puține de făcut când ieșim din biserică, cu atât cresc șansele să scăpăm.

— Am înțeles.

Harald văzu că fetei îi va fi greu să urce în cabină. Trase o cutie aproape și Karen se sui pe ea, dar nu putu să-și vâre piciorul luxat înăuntru. Urcatul era oricum dificil – cabina era mai strâmtă decât locul din față al unui automobil –, iar cu o mână și un picior luxate părea imposibil. Băiatul își dădu seama că trebuia să o ia în brațe și să o așeze în cabină.

Își trecu brațul stâng pe după umerii ei și brațul drept sub genunchi; apoi se sui pe cutie și o așeză pe scaunul din dreapta. De acolo putea manevra manșa în formă de Y cu mâna stângă, teafără, iar Harald, de pe scaunul pilotului, își putea folosi mâna dreaptă.

— Ce-i asta, jos? întrebă ea aplecându-se.

— Pistolul lui Hansen. N-am găsit alt loc să-l ascund, răspunse Harald și închise ușa. Stai bine?

Karen lăsă geamul jos.

— Da. Cel mai bine ar fi să decolăm de pe alee. Vântul e bun, dar bate spre castel, deci va trebui să împingi avionul până la intrarea în castel și apoi să-l întorci ca să poți decola.

— Am înțeles.

Harald deschise larg ușa bisericii. Acum trebuia să scoată avionul. Din fericire, acesta fusese parcat inteligent, cu fața direct spre ușă. De trenul de aterizare era legată o frânghie care, după cum bănuise Harald când dăduse de ea, era folosită pentru a trage avionul afară. Prinse bine frânghia și se opinti.

Avionul era mai greu decât crezuse. Pe lângă motor, avea și peste 130 l de benzină, plus Karen. O greutate considerabilă.

Ca să învingă inerția, Harald reuși să balanseze avionul pe roți și astfel să îi imprime un ritm. Din clipa în care începu să tragă, rezistența scăzu, dar greutatea rămase la fel. Cu un efort considerabil trase avionul în parc, ajungând până la alee.

Luna apăru de după un nor. Parcul se lumină aproape ca în timpul zilei. Acum avionul putea fi văzut de oricine privea în direcția lui. Harald trebuia să acționeze repede.

Desfăcu clapa care fixa aripa stângă de fuzelaj și aduse aripa în poziție de zbor. Apoi răsuci flapsul din capătul interior al aripii superioare, blocând aripa, în timp ce el se deplasa spre marginea din față. Acolo întoarse știftul aripii inferioare și îl introduse în fantă. Știftul nu păru să percuteze – Harald se lovise de această problemă când exersase mișcările. Clătină aripa ușor și astfel reuși să monteze știftul. Îl fixă cu cureaua de piele. Procedă la fel și cu știftul aripii superioare, fixându-l cu ajutorul lonjeronului.

Totul durase trei-patru minute. Privi spre tabără. Santinela îl văzuse și venea spre el.

Făcu același lucru și cu aripa dreaptă. Când termină, santinela era în spatele lui. Leo, prietenosul Leo.

— Ce faci? întrebă el curios.

Harald își pregătise textul:

— Vrem să facem o fotografie. Domnul Duchwitz vrea să vândă avionul, fiindcă nu poate face rost de combustibil.

— O fotografie? Noaptea?

— E una specială, la lumina lunii, cu castelul în fundal.

— Căpitanul știe?

— A, sigur, domnul Duchwitz a vorbit cu el. Căpitanul Kleiss a spus că nu e nicio problemă.

— A, bun, spuse Leo, dar se încruntă din nou. E totuși ciudat că nu mi-a spus nimic despre asta.

— Probabil nu i s-a părut important.

Harald își dădu seama că făcuse o gafă. Dacă militarii germani ar fi fost neglijenți, nu ar fi cucerit Europa.

Leo clătină din cap.

— Santinela trebuie informată asupra oricăror evenimente neobișnuite care vor avea loc în timpul serviciului, zise el de parcă

ar fi recitat dintr-un regulament.

— Sunt sigur că domnul Duchwitz nu ne-ar fi spus să facem asta fără să discute cu căpitanul Kleiss, replică Harald și începu să împingă ampenajul.

Văzându-l cum se luptă cu coada avionului, Leo îi dădu o mână de ajutor. Împreună întoarseră avionul un sfert de cerc, plasându-l pe alee.

— Cred că n-ar fi rău să vorbesc cu căpitanul, spuse Leo.

— Dacă ești sigur că nu-l deranjează să-l trezești din somn.

Leo privi nehotărât și îngrijorat.

— Poate că nu s-a culcat.

Harald știa că ofițerii dormeau în castel. Se gândi cum să-l întârzie pe Leo și să urgenteze pregătirea avionului de zbor.

— Înainte de a merge la castel, poate mă ajuți să mișc din loc hardughia asta.

— De acord.

— Eu apuc de aripa stângă, tu de cea dreaptă.

Leo își agăță arma de umăr și se lăsă pe lonjeronul dintre aripa superioară și cea inferioară. Cu ajutorul celor doi, avionul se mișcă mult mai ușor.

Hermia prinse ultimul tren de seară din gara Vesterport. Coborî la Kirstenslot după miezul nopții.

Nu știa ce să facă în momentul în care va ajunge la castel. Nu voia să atragă atenția asupra ei bătând în ușă și trezindu-i pe locatari. Poate era mai bine să aștepte până dimineață, înainte să întrebe de Harald. Ceea ce însemna să petreacă noaptea în aer liber. Nu murea ea dintr-atât. Pe de altă parte, dacă vedea o lumină aprinsă la castel, poate găsea pe cineva cu care să schimbe discret o vorbă – un servitor. Era agitată, fiindcă pierdea timp prețios.

Din tren mai cobori o persoană. Femeia cu basca de un albastru-deschis.

Hermia simți un fior de teamă. Oare făcuse o greșeală? Oare femeia aceasta o urmărea în locul lui Peter Flemming?

Va trebui să verifice.

După ce ieși din gara învăluită în întuneric, se opri și deschise geamantanul, prefăcându-se că vrea să scoată ceva de acolo. Dacă femeia aceea o urmărea, trebuia să găsească și ea un pretext să aștepte.

Femeia ieși din gară și trecu pe lângă ea fără să ezite.

Hermia continuă să scotocească prin geamantan în timp ce trăgea cu coada ochiului.

Femeia se îndreptă cu pas vioi spre un Buick negru, parcat în apropiere. La volan fuma un bărbat. Hermia nu îi văzu fața, doar licărul țigării. Femeia urcă în mașină. Șoferul porni motorul și călcă pe accelerator.

Hermia răsuflă ușurată. Femeia își petrecuse seara în oraș, iar soțul ei o așteptase la gară ca s-o ducă acasă. „Alarmă falsă", se gândi Hermia relaxată și porni mai departe.

Harald și Leo împinseră avionul pe alee, dincolo de cisterna de benzină din care furase Harald, până în curtea din fața castelului, apoi îl întoarseră cu botul în vânt. Leo alergă înăuntru ca să-l trezească pe căpitanul Kleiss.

Harald nu avea la dispoziție mai mult de două minute.

Scoase lanterna din buzunar, o aprinse și vâri mânerul între dinți. Răsuci clamele de pe partea stângă a fuzelajului și deschise capota.

— Combustibilul gata? întrebă el.

— Combustibilul gata, răspunse Karen.

Harald umblă la pompa de carburator și acționă maneta uneia din cele două pompe de combustibil ca să înece carburatorul. Închise capota și asigură clamele. Își scoase lanterna dintre dinți și întrebă:

— Supapa și magnetourile gata?

— Supapa și magnetourile gata.

Se duse în fața avionului și trase în jos de elice. Făcând exact ce făcuse Karen, mai trase o dată și încă o dată. În cele din urmă trase cât putu de tare și se dădu înapoi.

Nu se întâmplă nimic.

Înjură. Nu mai era timp de defecțiuni.

Repetă procedura. Ceva nu e în regulă, se gândi el în timp ce încerca. Înainte, când trăgea de elice, ceva se întâmpla, dar nu și acum. Încercă disperat să-și amintească ce anume.

Din nou motorul nu reuși să pornească.

Brusc, își aminti ce lipsea. Nu auzea clicul atunci când trăgea de elice. Karen îi spusese că acel clic era starterul inițial. Fără el nu se producea nicio scânteie.

Dădu fuga la cabină.

— Nu se aude niciun clic! zise el.

— S-au blocat magnetourile, spuse fata calm. Se întâmplă des. Deschide capota din dreapta. Ai să vezi starterul inițial între magnetou și motor. Lovește-l scurt cu o piatră sau cu altceva. De obicei pornește așa.

Harald deschise capota din dreapta și îndreptă lanterna spre motor. Starterul inițial era un cilindru plat, din metal. Căută la picioarele lui. Nu văzu nicio piatră.

— Dă-mi ceva din trusa de scule.

Karen găsi trusa și îi dădu o cheie franceză. Harald lovi de câteva ori starterul.

— Încetați imediat! se auzi o voce în spatele lui.

Se întoarse și îl văzu pe căpitanul Kleiss, în pantalonii de uniformă și bluza de pijama, apropiindu-se cu pași mari, urmat îndeaproape de Leo. Kleiss nu era înarmat, însă Leo avea pușca la el.

Harald vârî cheia franceză în buzunar, închise capota și se apropie de botul avionului.

— Îndepărtează-te de avion! strigă Kleiss. E un ordin!

— Rămâi unde ești sau te împușc! strigă Karen.

Harald o văzu cum scoate brațul pe fereastră, îndreptând pistolul direct spre Kleiss.

Kleiss se opri. Leo se opri și el.

Harald habar nu avea dacă fata știa cum să tragă – ca și Kleiss, de altfel.

— Pune arma pe pământ, Leo, spuse Karen.

Leo lăsă pușca să cadă.

Harald întinse mâna și trase de elice.

Elicea se roti cu un clic profund, convingător.

Peter Flemming o luă înaintea Hermiei, îndreptându-se spre castel cu Tilde Jespersen pe locul de lângă el.

— Parcăm într-un loc ferit și vedem ce face când ajunge aici, zise el.

— În regulă.

— Cât despre ce s-a întâmplat pe Sande…

— Te rog să nu vorbești despre asta.

Peter își înăbuși furia.

— Cum așa, niciodată?

— Niciodată.

Lui Peter îi venea să o strângă de gât.

Farurile mașinii luminară un sat mic cu o biserică și o cârciumă. Dincolo de sat văzură o poartă impresionantă.

— Îmi pare rău, Peter. Știu că am făcut o greșeală, dar acum s-a terminat. Hai să rămânem prieteni și colegi.

Peter simțea că nu îi mai pasă de nimic.

— La naiba cu toate! spuse el și intră pe domeniul castelului.

În dreapta aleii era o mănăstire în ruine.

— Ciudat, remarcă Tilde. Ușile bisericii sunt deschise.

Peter spera să aibă parte de puțină acțiune ca să-și mai ia gândul

de la decizia lui Tilde. Opri Buick-ul.

— Să aruncăm o privire, spuse el scoțând o lanternă din torpedo.

Coborâră din mașină și intrară în biserică. Peter auzi un mormăit înăbușit urmat de un bufnet. Părea să vină dinspre Rolls-Royce-ul pe butuci, din mijlocul încăperii. Deschise portbagajul și, la lumina lanternei, văzu un polițist legat și cu un căluș în gură.

— Ăsta e omul tău, Hansen?

— Avionul nu mai e aici! A dispărut!

În clipa aceea auziră cum pornește motorul avionului.

Avionul se trezi la viață și păru că se apleacă înainte, de parcă de-abia aștepta să decoleze.

Harald se apropie repede de Kleiss și Leo. Luă pușca și o flutură amenințător, cu o stăpânire de sine pe care nu o simțea defel. Se dădu înapoi, încet, trecu pe lângă elicea care se învârtea și se opri lângă ușa din stânga. Apucă mânerul, deschise ușa și aruncă arma în compartimentul pentru bagaje din spatele scaunelor.

În timp ce urca în cabină, o mișcare bruscă îl făcu să-și mute privirea de la Karen la fereastra de lângă ea. Văzu cum căpitanul Kleiss pornește în fugă spre avion și se aruncă la pământ. Imediat auzi un bubuit, care reuși să acopere chiar și zgomotul scos de motor, când Karen trase cu pistolul lui Hansen. Dar cadrul ferestrei o împiedică să ochească bine și glonțul trecu pe lângă căpitan.

Kleiss se rostogoli sub fuzelaj, ieși pe partea cealaltă și sări pe aripă.

Harald încercă să închidă ușa, dar Kleiss se opuse. Căpitanul îl înșfacă de reverele hainei și încercă să-l tragă de pe scaun. Harald se luptă cu el, încercând să scape din strânsoare. Karen ținea pistolul în mâna stângă și, din cauza cabinei supraîncărcate, nu se putea întoarce ca să tragă în Kleiss. Leo veni și el în fugă, dar ușa și aripile îl împiedicară să-și ajute căpitanul.

Harald scoase cheia franceză din buzunar și lovi cu toată puterea.

Capătul ascuțit al uneltei îl izbi pe Kleiss sub ochi, dându-i sângele, dar căpitanul nu cedă.

Karen se întinse pe lângă Harald și împinse manșa înainte, până la refuz. Motorul dudui și mai tare și se urni din loc. Kleiss își pierdu echilibrul. Luă o mână de pe Harald, dar continuă să îl țină cu cealaltă.

Avionul prinse viteză, hurducăindu-se din cauza ierbii denivelate. Harald îl lovi din nou pe Kleiss și de data aceasta căpitanul scoase un țipăt de durere, îi dădu drumul și căzu la pământ. Harald închise ușa cu putere, întinse mâna spre manșă, dar Karen îi spuse:

— Lasă-mă pe mine – pot s-o mișc cu mâna stângă.

Avionul se deplasa de-a lungul aleii, dar, de îndată ce viteza crescu, viră la dreapta.

— Folosește palonierele de direcție! strigă Karen. Ține-l drept!

Harald împinse pedala din stânga ca să readucă avionul pe alee. Nu se întâmplă nimic, drept care o apăsă cu toată forța. O clipă mai târziu, avionul viră la stânga. Ieși de pe alee și o luă pe peluza de alături.

— E un decalaj, trebuie să anticipezi! strigă Karen.

Harald înțelese ce voia să spună fata. Era ca și cum ar fi condus o ambarcațiune, doar că era mai rău. Împinse cu piciorul drept ca să readucă avionul pe alee; apoi, de îndată ce acesta începu să se întoarcă, corectă direcția cu piciorul stâng. De data aceasta avionul nu se mai balansă atât de tare. În timp ce revenea pe alee, reuși să-l stăpânească.

— Acum ține-l așa! strigă Karen.

Avionul acceleră.

La celălalt capăt al aleii se aprinseră farurile unei mașini.

*

Peter Flemming băgă mașina în viteza întâi și apăsă pe accelerator până la refuz. În timp ce Tilde deschidea portiera ca să

urce, mașina o luă din loc. Femeia dădu drumul la portieră țipând și căzu pe spate. Peter speră să-și fi rupt gâtul.

O luă pe alee, lăsând portiera să se bălăngăne. Când motorul începu să huruie, îl băgă în viteza a doua. Mașina mergea din ce în ce mai repede.

Văzu un mic biplan venind din direcția opusă, drept spre el. În avion era Harald Olufsen, mai mult ca sigur. Îl va opri pe Harald, chiar dacă va trebui să moară amândoi.

Băgă mașina în viteza a treia.

Harald simți cum avionul se înclină când Karen împinse manșa înainte, ridicând coada.

— Vezi mașina aia? strigă el.

— Da – crezi că încearcă să intre în noi?

— Da, răspunse Harald privind aleea și concentrându-se să țină avionul în linie dreaptă cu palonierele de direcție. Putem decola la timp, ca să trecem pe deasupra lui?

— Nu sunt sigură…

— Trebuie să te hotărăști!

— Cotește când îți spun!

— Spune!

Mașina era periculos de aproape. Harald își dădu seama că nu vor putea trece pe deasupra ei.

— Acum! strigă Karen.

Harald apăsă pe pedala din stânga. Avionul, reacționând cu mai puțină întârziere la o viteză crescută, viră scurt și ieși de pe alee – prea scurt: băiatul se temu că trenul de aterizare de-abia reparat nu va rezista. Corectă cursul repede.

Văzu cu coada ochiului că mașina cotește și ea, cu aceeași intenție de a se izbi de avion. Era un Buick, precum cel în care Peter Flemming îl dusese la Jansborg Skole. Viră brusc, încercând să intre în avion.

Dar avionul avea o direcție, pe când mașina era ghidată cu ajutorul roților, și acest amănunt făcu diferența pe iarba udă. Buick-ul derapă de îndată ce intră pe peluză. În timp ce aluneca, lumina lunii surprinse preț de o clipă figura celui de la volan, care se chinuia să țină mașina sub control, și Harald îl recunoscu pe Peter Flemming.

Avionul se clătină, apoi își reveni. Harald își dădu seama că sunt cât pe-aci să intre în cisterna de benzină. Apăsă tare pe pedala din stânga și vârful aripii din dreapta trecu razant cu cisterna.

Peter Flemming nu avu același noroc.

Aruncând o privire înapoi, Harald văzu cum Buick-ul, scăpat de sub control, derapează inevitabil spre cisternă. Intră în cisternă cu toată viteza. Urmă o explozie asurzitoare și, o secundă mai târziu, întregul parc fu inundat de o lumină galbenă. Harald încercă să vadă dacă nu cumva coada avionului era cuprinsă de flăcări, dar nu izbuti, drept care speră că totul e în regulă.

Buick-ul se transformase într-un adevărat rug.

— Îndreaptă avionul! strigă Karen. Mai avem puțin și decolăm.

Harald se concentră asupra direcției. Văzu că avionul o luase spre popotă. Apăsă pe pedala din dreapta și evită coliziunea.

Când reveni în linie dreaptă, avionul își mări viteza.

Hermia începu să alerge când auzi motorul avionului. În apropierea castelului văzu o mașină neagră, asemănătoare cu cea de la gară, țâșnind pe alee. Derapă și intră într-o cisternă parcată lângă alee. Urmă o explozie îngrozitoare și cisterna se acoperi de flăcări.

Apoi auzi un țipăt de femeie:

— Peter!

La lumina focului o văzu pe femeia cu basca albastră. Acum lucrurile se legau. Femeia fusese pe urmele ei. Bărbatul care așteptase în Buick fusese Peter Flemming. Nu se luaseră după ea, fiindcă știau unde merge. Ajunseseră la castel înaintea ei. Ce se

întâmplase apoi?

Văzu micul biplan traversând peluza, părând că e pe punctul de a decola. Apoi văzu cum femeia cu basca albastră se lăsa în genunchi. Scoase un pistol din geantă și îl îndreptă spre avion.

Ce se întâmpla aici? Dacă femeia cu bască era colega lui Peter Flemming, atunci pilotul era de partea celor buni, deduse Hermia. Poate era Harald, care fugea cu rolfilmul în buzunar.

Trebuia să facă tot posibilul ca s-o împiedice pe femeie să doboare avionul.

Parcul era luminat de flăcările care ieșeau din cisterna de benzină și astfel Harald văzu cum doamna Jespersen își îndreaptă pistolul spre avion.

Dar nu putea face nimic. Avionul mergea direct spre ea și, dacă vira într-o parte sau alta, îi oferea o țintă și mai bună. Scrâșni din dinți. Gloanțele puteau trece prin aripi sau fuzelaj fără să afecteze prea mult avionul. Dar puteau scoate din funcțiune motorul sau instrumentele de bord, puteau găuri rezervorul de benzină, îl puteau ucide pe el sau pe Karen.

Apoi văzu o altă femeie alergând pe iarbă, cu un geamantan în mână.

— Hermia! strigă el uluit când o recunoscu.

Hermia o lovi în cap pe doamna Jespersen cu geamantanul. Polițista căzu la pământ și scăpă pistolul din mână. Hermia o lovi din nou și luă arma.

Apoi avionul trecu pe deasupra lor, Harald dându-și seama că, în sfârșit, decolaseră.

Privind în sus, văzu că mai au puțin și se izbesc de clopotnița bisericii.

32

Karen împinse brusc manșa în formă de Y spre stânga, lovind-o de genunchiul lui Harald. Avionul se înclină în timp ce urca, dar Harald observă că înclinația nu era suficientă și că avionul avea să se lovească de clopotniță.

— Pedala din stânga! țipă Karen.

Harald își aminti că și el putea ghida avionul. Apăsă cu toată puterea pe palonieră și imediat simți că avionul se înclină mai tare. Dar tot era sigur că aripa din dreapta se va izbi de clopotniță. Avionul se înclină cu o încetineală exasperantă. Harald închise ochii, așteptând inevitabilul. Vârful aripii trecu la câțiva centimetri de clopotniță.

— Doamne Dumnezeule! făcu el.

Rafalele de vânt făceau ca avionul să se cabreze ca un ponei. Harald avea senzația că se pot prăbuși în orice secundă. Karen însă continua să încline avionul în urcare. Harald scrâșni din dinți. Avionul execută un semicerc. În sfârșit, când ajunse deasupra castelului, Karen îl aduse în linie dreaptă. În timp ce urca, avionul se echilibră și Harald își aminti ce îi spusese Poul Kirke: aproape de sol sunt mai multe turbulențe.

Privi în jos. Flăcările încă mai împresurau cisterna de benzină și la lumina lor văzu cum soldații ies în fugă din mănăstire numai în chiloți. Căpitanul Kleiss flutura din brațe și dădea ordine. Doamna Jespersen zăcea nemișcată, moartă probabil. Nici urmă de Hermia Mount. La intrarea în castel câțiva servitori se uitau în sus, la avion.

Karen arătă spre un cadran de pe panoul de comandă:

— Fii cu ochii pe el! Este indicatorul de altitudine. Folosește direcția ca să ții acul drept.

Lumina lunii pătrundea prin tavanul transparent al cabinei, dar nu îndeajuns pentru ca Harald să poată vedea clar instrumentele.

Băiatul aprinse lanterna și o îndreptă spre cadran.

Continuară să urce în timp ce castelul se micșora în spatele lor. Karen privea când la stânga, când la dreapta, când în față, deși nu prea erau multe de văzut, doar peisajul danez luminat de razele lunii.

— Pune-ți centura, zise ea, Harald văzând că fata și-o pusese deja. Ca să nu te lovești cu capul de sus, dacă dăm de goluri de aer.

Harald își fixă centura. Începu să creadă că scăpaseră de tot ce era mai greu. Își permise o clipă de triumf.

— Credeam că am să mor, spuse el.

— Și eu – de mai multe ori!

— Părinții tăi vor înnebuni de grija ta.

— Le-am lăsat un bilet.

— Eu n-am făcut nici măcar atât.

Harald nu se gândise la așa ceva.

— Dacă supraviețuim, vor fi mai mult decât fericiți.

Băiatul îi atinse fața.

— Cum te simți?

— Nu prea bine.

— Ai febră. Bea putină apă.

— Nu, mulțumesc. Ne așteaptă șase ore de zbor și aici n-avem baie. Nu vreau să fac pipi pe ziar, în fața ta. Ar putea fi sfârșitul unei frumoase prietenii.

— Am să închid ochii.

— Și să pilotezi avionul cu ochii închiși? Fii serios! Mă descurc eu.

Fata glumea, dar Harald își făcea probleme. Dacă el era zdruncinat de încercarea prin care trecuse, ce să mai zică de Karen, care avea și glezna, și încheietura mâinii luxate! Spera din toată inima că nu-și va pierde cunoștința.

— Uită-te la busolă. Care e cursul de zbor?

Harald studiase busola în timp ce avionul era în biserică și acum

știa cum să o citească.

— 230.

Karen înclină avionul spre dreapta.

— Cursul spre Anglia trebuie să fie 250. Spune-mi când îl atingem.

Harald rămase cu lanterna pe busolă până când aceasta arătă cursul corect, apoi spuse:

— Acum.

— Cât e ceasul?

— Unu fără douăzeci.

— Ar trebui să notăm totul, dar n-am luat niciun creion cu noi.

— Nu cred că am să uit ceva.

— Aș vrea să urc deasupra norului de colo, zise ea. Care e altitudinea?

Harald îndreptă lanterna spre altimetru.

— 1 400 m.

— Deci norul e la 1 450 m.

Câteva clipe mai târziu avionul fu înconjurat de ceea ce părea a fi un văl de fum și Harald își dădu seamă că intraseră în nor.

— Stai cu lanterna pe vitezometru și spune-mi dacă se schimbă viteza.

— De ce?

— Când te bazezi numai pe instrumente, e greu să menții avionul la altitudinea corectă. Aș putea îndrepta avionul în sus sau în jos fără să-mi dau seama. Dar dacă se întâmplă așa ceva, sigur vom ști, fiindcă viteza va crește sau va scădea.

Orientarea numai cu ajutorul instrumentelor îl timoră pe Harald. Probabil că așa aveau loc accidentele, se gândi el. Un avion se putea lovi ușor de versantul unui munte. Din fericire, în Danemarca nu sunt munți. Dar dacă un alt avion trecea din întâmplare prin același nor, piloții nu și-ar fi dat seama de asta decât mult prea târziu.

După câteva minute Harald observă că lumina lunii reușea să

treacă prin nor, permițându-i să vadă vălătucii albi. Apoi, spre ușurarea lui, avionul ieși din nor și îi văzu umbra pe norul de dedesubt.

Karen împinse manșa în față ca să aducă avionul în poziție liniară.

— Vezi turometrul?

Harald îl lumină cu lanterna.

— Arată 2 200.

— Trage ușor de supapă până scade la 1 900.

Harald se conformă.

— Folosim energie ca să schimbăm altitudinea, explică ea. Dacă împingi supapa înainte, urcăm, dacă o împingi înapoi, coborâm.

— Dar cum controlăm viteza?

— După altitudinea avionului. Lăsăm botul în jos ca să zburăm mai repede, ridicăm botul ca să zburăm mai încet.

— Am priceput.

— Dar, dacă ridici botul brusc, pierzi din viteză. Adică pierzi din portanță și avionul cade din cer.

Lui Harald perspectiva i se păru îngrozitoare.

— Și atunci ce faci?

— Lași botul jos și mărești numărul de turații. E ușor – doar că instinctul îți spune să ridici botul, ceea ce înrăutățește situația.

— Am să țin minte.

— Preia tu manșa. Ai grijă să mergi drept… Gata, ai controlul avionului.

Harald apucă manșa cu mâna dreaptă.

— Trebuie să spui: „Am controlul avionului”. Pentru ca pilotul și copilotul să nu creadă că celălalt conduce avionul.

— Am controlul avionului, zise Harald fără convingere.

Avionul zbura singur, virând și trecând prin tot felul de turbulențe. Băiatul constată că avea nevoie de toată puterea de concentrare ca să țină aripile drepte și botul în aceeași poziție.

— Simți că trebuie să tragi mereu de manșă? întrebă Karen.

— Da.

— Asta înseamnă că am consumat o parte din combustibil și astfel am schimbat centrul de greutate al avionului. Vezi maneta din colțul de sus al ușii?

Harald aruncă o privire scurtă.

— Da.

— Este maneta elevatorului. Am împins-o în față pentru decolare, când rezervorul era plin și coada grea. Acum avionul trebuie reechilibrat.

— Și cum facem asta?

— Simplu. Lasă manșa în voia ei. Simți că vrea s-o ia înainte?

— Da.

— Trage de maneta elevatorului. Ai să vezi că trebuie să tragi mai puțin de manșă.

Fata avea dreptate.

— Ajustează maneta până simți că nu mai trebuie să tragi de manșă.

Harald trase încet de manetă. Imediat simți că manșa vine înapoi.

— Prea mult, spuse el și împinse maneta puțin. Acum e bine.

— Poți echilibra și direcția. Învârte butonul din fanta aia dințată de la baza panoului de comandă. Când avionul e echilibrat, zboară drept și liniar, fără să exercite presiune asupra comenzilor.

Harald luă mâna de pe manșă ca să vadă ce se întâmplă. Avionul continuă să zboare la fel.

Puse din nou mâna pe manșă.

Norul de dedesubt nu era omogen, așa că din când în când puteau vedea pământul luminat de razele lunii. Curând lăsară Zealandul în urmă și ajunseră deasupra mării.

— Verifică altimetrul.

Lui Harald îi venea greu să privească panoul de comandă, simțind instinctiv nevoia să se concentreze pe pilotarea avionului.

Când își desprinse privirea de pe geam, văzu că ajunseseră la 2 300 m.

— Cum s-a întâmplat? întrebă el.

— Ții botul prea sus. Ceea ce-i firesc. Fără să vrei, ți-e teamă să nu te prăbușești și încerci să urci mereu. Lasă botul în jos.

Harald împinse manșa. În timp ce botul se lăsa în jos, văzu un alt avion, cu cruci mari pe aripi. Simți cum i se întoarce stomacul pe dos de frică.

Karen îl văzu și ea.

— La naiba! făcu ea. Luftwaffe.

Părea la fel de speriată ca și Harald.

— Îl văd, zise Harald.

Era în stânga lor, mai jos, la vreo 500 m, și urca spre ei.

Karen apucă manșa și lăsă brusc botul în jos.

— Am controlul avionului.

— Ai controlul avionului.

Avionul lor coborî în picaj.

Harald văzu că era un Messerschmitt Bf 110, un avion de vânătoare de noapte, cu două motoare, un ampenaj cu comenzi duble și cabina ca o cupolă. Își aminti că Arne îi povestise, cu teamă și invidie, despre armamentul aflat la bordul unui Bf 110: tunuri și mitraliere în botul avionului, mitraliere în spatele cabinei. Acesta era avionul folosit de nemți ca să doboare bombardierele Aliaților după ce stația radio de pe Sande le repera.

Avionul lor era complet lipsit de apărare.

— Ce facem? întrebă Harald.

— Încearcă să intri în norul ăla înainte să ajungă aproape de noi. La naiba, n-ar fi trebuit să te las să urci atât de sus.

Hornet Moth-ul își continuă coborârea în picaj. Harald se uită la vitezometru și văzu că atinseseră 130 de noduri. Era ca și cum ar fi coborât într-un montagne russe. Simți că se ține strâns de marginea scaunului.

— E sigur? întrebă el.

— Mai sigur decât să ne doboare.

Celălalt avion se apropia repede. Era mult mai rapid decât un Hornet Moth. Văzură o flacără și auziră un răpăit. Deși se așteptase ca Messerschmitt-ul să tragă în ei, Harald scoase un țipăt de teamă și uluire.

Karen viră la dreapta, încercând să dejoace intențiile mitraliorului. Messerschmitt-ul fulgeră pe sub ei. Răpăitul încetă, iar motorul Hornet Moth-ului continuă să duduie. Nu fusese atins.

Harald își aminti că Arne îi spusese cât de greu e pentru un avion rapid să tragă într-unul lent. Poate că asta îi și salvase.

În timp ce se înclinau, Harald văzu că avionul de vânătoare se pierde în zare.

— Cred că nu mai suntem în bătaia lui, spuse el.

— Nu pentru mult timp.

Într-adevăr, Messerschmitt-ul se întorcea. Secundele păreau să se târască în timp ce Hornet Moth-ul cobora cu toată viteza, încercând să se ascundă în nor, iar avionul de vânătoare se apropia de el amenințător. Harald văzu că vitezometrul arăta 160. Norul era foarte aproape – dar nu îndeajuns de aproape.

Zări flăcările și auzi din nou răpăitul. De data aceasta distanța dintre cele două avioane era mai mică, iar pilotul german avea un unghi de atac mai bun. Harald văzu cu groază cum pânza de pe aripa inferioară din stânga se face franjuri. Karen împinse manșa până la refuz și avionul se înclină brusc.

Apoi, brusc, plonjară în nor.

Răpăitul încetă.

— Slavă Domnului! zise Harald transpirând, deși era foarte frig.

Karen trase de manșă și scoase avionul din picaj. Harald lumină altimetrul și văzu cum indicatorul își încetinește mișcarea contrar acelor de ceasornic și se stabilizează la puțin peste 1 600 m. Vitezometrul reveni treptat la 80 de noduri, viteza normală de zbor.

Karen înclină din nou avionul, schimbând direcția, pentru ca Messerschmitt-ul să nu îi poată ajunge din urmă doar urmând cursul lor anterior.

— Adu turometrul la 1 600, spuse ea. Coborâm sub nor.

— De ce nu rămânem în el?

— E greu să zbori într-un nor atât de mult. Îți pierzi orientarea. Nu mai știi dacă ești sus sau jos. Instrumentele îți spun ce se întâmplă, dar nu le crezi. De asta au loc atâtea coliziuni.

Harald găsi maneta pe întuneric și trase de ea.

— Oare avionul de vânătoare a dat de noi din întâmplare? întrebă Karen. Poate ne detectează prin radio.

Harald se încruntă, meditativ. Se bucura că trebuie să se concentreze pe o problemă și să nu se mai gândească la pericolul în care se aflau.

— Mă îndoiesc, răspunse el. Metalul interferează cu undele radio, dar nu și lemnul sau pânza. Un bombardier masiv, din aluminiu, retrimite undele spre antenele lor, dar, în cazul nostru, numai motorul ar putea face asta și probabil că e prea mic ca să apară pe detectoarele lor.

— Sper să ai dreptate. Dacă nu, suntem morți.

Se lăsară sub nor. Harald mări turația la 1 900, iar Karen trase de manșă.

— Stai cu ochii în patru, zise Karen. Dacă apare din nou, trebuie să urcăm repede.

Harald se conformă, dar nu prea avea ce să vadă. La mai bine de un kilometru în fața lor luna pătrundea printr-un nor, dezvăluindu-le geometria neregulată a câmpurilor și pădurilor. Se aflau probabil deasupra insulei centrale Fyn, se gândi el. Mai aproape, o lumină puternică traversa peisajul întunecat și Harald bănui că era un tren sau o mașină a poliției.

Karen înclină avionul spre dreapta.

— Uită-te sus, în stânga, zise ea.

Harald nu văzu nimic. Fata înclină avionul în partea cealaltă și privi pe geam.

— Trebuie să ne uităm peste tot, explică ea.

Harald observă că fata răgușise de cât strigase ca să acopere zgomotul motorului.

Messerschmitt-ul apăru din față.

Ieși din nor la o jumătate de kilometru, luminat difuz de razele lunii reflectate de pământ, și se îndreptă în direcția opusă.

— Viteză maximă! strigă Karen, dar Harald o făcuse deja.

Fata trase de manșă ca să ridice botul avionului.

— Poate că nu ne vede, spuse Harald optimist, dar speranțele lui se năruiră imediat când văzu că avionul de vânătoare se înclină brusc pe o parte.

Hornet Moth-ului îi luă câteva secunde ca să răspundă la comenzi. În sfârșit, începură să urce spre nor. Messerschmitt-ul făcu un ocol mare și se pregăti să îi urmărească. De îndată ce ajunse în linie cu ei, deschise focul.

În clipa următoare Hornet Moth-ul dispăru în nor.

Karen schimbă direcția numaidecât. Harald scoase un chiot de bucurie.

— L-am fentat din nou! strigă el triumfător, dar teama care nu îl părăsea îi făcu vocea să tremure.

Urcară prin nor. Când razele lunii începură să lumineze ceața învolburată din jur, Harald își dădu seama că se aflau aproape de capătul de sus al norului.

— Trage de supapă. Stăm în nor cât se poate demult.

Avionul trecu la poziția liniară.

— Fii cu ochii pe vitezometru. Ai grijă să nu urcăm sau să intrăm în picaj.

— Am înțeles, zise Harald, verificând și altimetrul.

Se aflau la 1 900 m.

În clipa aceea Messerschmitt-ul apăru la câțiva metri de ei.

Zbura puțin mai jos și în dreapta, îndreptându-se direct spre Hornet Moth. Pentru o fracțiune de secundă Harald văzu fața schimonosită a pilotului german, urlând de groază. Erau la un centimetru de moarte. Aripa avionului de vânătoare trecu pe sub Hornet Moth, razant cu trenul de aterizaj.

Harald apăsă pe pedala din stânga și Karen trase tare de manșă, dar avionul de vânătoare dispăruse deja din raza lor vizuală.

— Dumnezeule! exclamă Karen. Am scăpat ca prin urechile acului.

Harald privi lung vălătucii de nor, așteptând ca Messerschmitt-ul să apară din nou. Trecu un minut, apoi altul.

— S-a speriat la fel de tare ca noi, spuse Karen.

— Ce crezi că va face?

— Va zbura o vreme deasupra și dedesubtul norului în speranța că vom răsări de undeva. Cu puțin noroc o vom lua în direcții diferite și așa vom scăpa de el.

Harald verifică busola.

— Ne îndreptăm spre nord, zise el.

— Cu toate manevrele astea ne-am abătut de la cursul inițial.

Karen înclină avionul, iar Harald o ajută cu direcția.

— Suficient, spuse el când busola arătă 250.

Fata readuse avionul la poziția liniară.

Ieșiră din nor. Priviră cu atenție în toate direcțiile, dar nici urmă de avion.

— Sunt atât de obosită!

— E normal. Lasă-mă pe mine la manșă. Odihnește-te puțin.

Harald se concentră ca avionul să zboare drept și liniar. Micile ajustări începură să devină instinctive.

— Stai cu ochii pe cadrane. Urmărește vitezometrul, altimetrul, busola, presiunea uleiului și nivelul de combustibil. În timpul zborului trebuie să verifici asta tot timpul.

— Am înțeles, zise Harald și se strădui să se uite la tabloul de

bord din două în două minute, constatând, contrar senzației pe care o avea, că avionul nu se prăbușea de îndată ce făcea acest lucru.

— Cred că suntem deasupra Iutlandei, spuse Karen. Mă întreb cât de mult am luat-o spre nord.

— Cum ne putem da seama?

— Va trebui să zburăm la altitudine joasă când traversăm coasta. Așa vom vedea detaliile de teren și vom stabili poziția pe hartă.

Luna se apropia de linia orizontului. Harald se uită la ceas și văzu cu uimire că zburau de aproape două ore. Lui i se părea că trecuseră doar câteva minute.

— Hai să aruncăm o privire, spuse Karen după o vreme. Trage de turometru până la 1 400 și lasă botul în jos. Luă atlasul și îl studie la lumina lanternei. Trebuie să coborâm mai mult. Nu văd pământul prea bine.

Harald coborî avionul la 1 000 m, apoi la 700. Pământul era vizibil la lumina lunii, dar nu se vedea niciun punct de reper, doar câmpuri. Apoi Karen spuse:

— Privește – ăla nu e un oraș, în fața noastră?

Harald privi în jos. Greu de spus. Nu era nicio lumină din cauza regulilor de camuflaj, impuse pentru ca orașele să fie greu de detectat din aer. Dar zona din fața lor cu siguranță arăta altfel la lumina lunii.

Brusc, în jurul lor apărură tot felul de luminițe.

— Ce naiba mai sunt și astea? strigă Karen.

Focuri de artificii trase spre Hornet Moth? Focurile de artificii erau interzise de când intraseră germanii în țară.

— Nu știu cum arată trasoarele, dar… spuse fata.

— Ei, drăcie, asta crezi că sunt?

Fără să mai aștepte instrucțiuni, Harald împinse manșa până la refuz și ridică botul avionului ca să prindă înălțime.

În clipa următoare se aprinseră proiectoarele.

Auziră o explozie puternică în apropiere.

— Ce-a fost asta? țipă Karen.

— Cred că un proiectil.

— Se trage în noi?

Brusc, Harald își dădu seama unde se află.

— Cred că suntem deasupra orașului Morlunde! Chiar deasupra artileriei antiaeriene care apără portul!

— Înclină avionul!

Harald se conformă.

— Nu urca prea scurt. Pierzi din viteză.

Un alt proiectil explodă deasupra lor. Proiectoarele secerau întunericul din jur. Harald avu senzația că ridică avionul doar prin puterea voinței.

Avionul execută o jumătate de cerc. Harald îl stabiliză și continuă să urce. Un alt proiectil explodă, dar în spatele lor. Băiatul începu să creadă că vor supraviețui.

Focul încetă. Harald înclină din nou avionul, revenind la cursul inițial, mereu în urcare.

Un minut mai târziu trecură pe deasupra coastei.

— Lăsăm pământul în urmă, anunță el.

Fata nu răspunse. Harald se întoarse și văzu că are ochii închiși.

Privi înapoi spre coasta care dispărea în lumina lunii.

— Oare vom mai vedea vreodată Danemarca? se întrebă el.

33

Luna apuse, dar o vreme cerul rămase senin și Harald văzu stelele. Le era recunoscător, fiindcă numai cu ajutorul lor se putea orienta. Motorul duduia constant, dându-i un sentiment de siguranță. Zbura la 1 600 m, cu 80 de noduri. Erau mai puține turbulențe decât la primul lui zbor și se întrebă de ce: fiindcă se aflau deasupra mării sau fiindcă era noapte – sau din ambele motive? Se uita mereu la busolă ca să verifice direcția de zbor, dar nu își dădea seama cât de mult fusese influențat de vânt cursul inițial.

Luă mâna de pe manșă și atinse fața lui Karen. Ardea. Corectă poziția avionului și scoase o sticlă de apă de sub panoul de comandă. Își turnă un pic pe mână și îi atinse fruntea ca să o răcorească. Fata respira normal, deși răsuflarea îi era fierbinte. Karen părea să aibă un somn agitat.

Când își concentră atenția asupra lumii dinafară, văzu că se crapă de ziuă. Se uită la ceas: trecuse cu puțin de ora trei. Erau probabil la jumătatea drumului spre Anglia.

La lumina difuză văzu un nor în față. Era prea mare, drept care intră în el. Începu să plouă și apa rămânea pe geam. Spre deosebire de automobile, Hornet Moth-ul nu avea ștergătoare de parbriz.

Își aminti ce spusese Karen despre dezorientare și se hotărî să nu facă mișcări bruște. Pe de altă parte, dacă îi privea prea mult, vălătucii aceia care se învolburau în jurul lui păreau să-l hipnotizeze. Ar fi vrut să schimbe o vorbă cu Karen, dar fata trebuia să doarmă după toate încercările prin care trecuse. Pierdu noțiunea timpului. Începu să vadă tot felul de forme în norul din jur. Văzu un cap de cal, capota unui Lincoln Continental și figura mustăcioasă a lui Neptun. În fața lui, puțin spre stânga și la câțiva metri dedesubt, văzu un pescador, marinarii de pe punte privind uluiți în sus, spre

el.

Nu era o iluzie, constată el revenind brusc la realitate. Ceața se risipise și ambarcațiunea pe care o vedea era adevărată. Se uită la altimetru. Ambele indicatoare erau îndreptate în sus. Pierduse din înălțime fără să-și dea seama.

Instinctiv, trase de manșă și ridică botul avionului, dar imediat auzi în minte vocea lui Karen: „Dacă ridici botul brusc, pierzi din viteză. Adică pierzi din portanță și avionul cade din cer". Înțelese că făcuse o greșeală, își aminti cum să o corecteze, dar nu era sigur dacă mai avea timp. Deja avionul pierdea din înălțime. Cobori botul avionului și împinse manșa înainte până la refuz. Trecu razant pe deasupra ambarcațiunii. Riscă și ridică puțin botul. Așteptă ca roțile să izbească valurile. Avionul își continuă zborul. Mai ridică puțin botul și aruncă o privire spre altimetru. Avionul urca. Scoase un oftat de ușurare.

— Fii atent, prostule! se apostrofă el cu glas tare. Nu dormi!

Continuă să urce. Norul se risipi și avionul ieși din el fiind întâmpinat de o dimineața senină. Se uită la ceas. Se făcuse patru. Soarele stătea să răsară. Privind în sus, prin tavanul transparent al cabinei, văzu Steaua Nordului în dreapta lui. Însemna că busola mergea bine, iar el se îndrepta spre vest.

De teamă să nu se apropie prea mult de mare, urcă timp de o jumătate de oră. Temperatura scăzu și aerul rece pătrunse prin fereastra al cărei geam îl spărsese pentru alimentarea suplimentară a avionului. Se înfășură cu o pătură. La peste 3 000 m, tocmai când se pregătea să aducă avionul la poziția liniară, auzi cum motorul dă un rateu.

La început nu își dădu seama de unde venea zgomotul. Motorul mersese constant atâta vreme, încât încetase să-l mai audă.

Zgomotul se repetă și acum înțelese că era vorba despre motor.

Simți că îi stă inima în loc. Mai avea 300 km în orice direcție până să poată ateriza undeva. Dacă motorul claca acum, avionul se

prăbușea în mare.

Motorul dădu un nou rateu.

— Karen! strigă Harald. Trezește-te!

Fata continuă să doarmă. Părea că se simte mai bine, era mai liniștită și mai puțin îmbujorată, dar se sperie când auzi cum face motorul.

— Ce se-ntâmplă?

— Nu știu!

— Unde suntem?

— În mijlocul mării.

Motorul continuă să tușească și să pârâie.

— S-ar putea să aterizăm pe mare, zise Karen. La ce înălțime suntem?

— Peste 3 000 m.

— Supapa e deschisă?

— Da, eram în urcare.

— Asta-i problema. Trage-o spre tine până la jumătate.

Harald făcu întocmai.

— Când supapa e deschisă, motorul folosește mai mult aer de afară decât din compartimentul lui, deci e mai rece – la altitudinea asta, îndeajuns de rece ca să umple carburatorul de gheață.

— Ce putem face?

— Să coborâm, răspunse Karen apucând mansa și împingând-o înainte. În timp ce coborâm, temperatura aerului crește și gheața se topește – într-un târziu.

— Și dacă nu…

— Uită-te după o navă. Dacă ne prăbușim în apropierea unei nave, putem fi salvați.

Harald cercetă marea de la un capăt la celălalt, dar nu văzu nicio navă.

Dat fiind că motorul dădea rateuri în continuare, avionul pierdea din forță și cobora din ce în ce mai repede. Harald luă securea, gata

să pună în aplicare planul de a reteza o aripă și a o transforma în plută. Vâri sticlele cu apă în buzunare. Nu știa dacă vor supraviețui îndeajuns ca să moară de sete.

Se uită la altimetru. Ajunseră la 330 m, apoi la 175. Marea părea neagră și rece. Nici urmă de navă.

O liniște ciudată puse stăpânire pe Harald.

— Cred că vom muri. Îmi pare rău că te-am vârât și pe tine în chestia asta.

— Încă nu suntem terminați. Umblă puțin la turometru ca să nu cădem prea tare.

Harald împinse supapa înainte. Zgomotul scos de motor se intensifică. Se opri, dădu un rateu, apoi se opri din nou.

— Nu cred că… spuse el.

În clipa aceea motorul păru că pornește.

Dudui câteva secunde și Harald își ținu răsuflarea; apoi dădu un nou rateu. În cele din urmă începu să duduie. Constant. Avionul o luă în sus.

Harald își dădu seama că amândoi chiuiau de bucurie.

Turometrul ajunse la 1 900 fără niciun rateu.

— S-a topit gheața! zise Karen.

Harald o sărută. Cu mare greutate. Deși stăteau lipiți în cabina supraîncărcată, le era peste mână să se întoarcă, mai ales cu centura pusă. Dar Harald se descurcă.

— Ce bine a fost, spuse fata.

— Dacă supraviețuim, am să te sărut în fiecare zi, tot restul vieții, zise el fericit.

— Chiar așa? Tot restul vieții ar putea ține mult și bine.

— Sper.

Fata părea mulțumită. Apoi spuse:

— Hai să vedem cum stăm cu combustibilul.

Harald se întoarse ca să se uite la indicatorul dintre scaune. Era greu de citit, fiindcă avea două scale, una pentru zbor și alta pentru

deplasarea la sol.

Dar amândouă arătau că rezervorul era aproape gol.

— Ei, drăcie, am cam terminat benzina! spuse Harald.

— Și nu se vede nicio palmă de pământ, replică fata privind la ceas. Zburăm de cinci ore și jumătate, deci mai avem o jumătate de oră până dăm de uscat.

— Atunci să umblu la bidonul de rezervă.

Harald își desfăcu centura și încercă să îngenuncheze pe scaun. Bidonul se afla pe raftul de bagaje din spatele scaunelor. Lângă el erau o pâlnie și capătul unui furtun de grădinărit. Înainte de decolare, Harald spărsese geamul și trecuse furtunul prin gaură, legând celălalt capăt de ștuțul de intrare din fuzelaj.

Acum însă văzu că furtunul flutura în suflul elicei. Scoase o înjurătură.

— Ce s-a întâmplat?

— Furtunul s-a desprins în timpul zborului. Nu l-am legat cum trebuie.

— Și ce ai de gând să faci? Trebuie să realimentăm!

Harald se uită la bidon, la pâlnie, la furtun și la fereastră.

— Trebuie să vâr furtunul în ștuțul de umplere. Dar nu pot face asta aici.

— Nu poți ieși din avion!

— Ce se întâmplă dacă deschid ușa?

— Dumnezeule, aerul acționează ca o frână enormă. Încetinește zborul și înclină avionul spre stânga.

— Poți ține avionul sub control?

— Pot menține viteza coborând botul. Sper să pot apăsa pe pedala din dreapta cu piciorul stâng.

— Să încercăm.

Karen lăsă avionul într-un picaj ușor, apoi puse piciorul stâng pe pedala din dreapta.

— Acum, anunță ea.

Harald deschise ușa. Imediat avionul viră scurt spre stânga. Karen apăsă pe pedala din dreapta, dar avionul continuă să vireze. Împinse manșa ușor spre dreapta și înclină avionul, dar acesta nu își schimbă direcția.

— N-are rost, nu pot să-l țin! strigă ea.

Harald închise ușa.

— Dacă sparg toate ferestrele astea, rezistența la vânt aproape că se va înjumătăți, spuse el.

Scoase cheia franceză din buzunar. Geamurile erau făcute dintr-un fel de celuloid mai dur decât sticla, dar Harald știa că e casabil, fiindcă spărsese fereastra din spate cu două zile în urmă. Lovi geamul cu toată puterea și celuloidul se făcu fărâme. Apoi scoase cioburile rămase în ramă.

— Ești gata de o nouă încercare? întrebă el.

— O clipă – avem nevoie de o viteză mai mare, răspunse fata, se aplecă și deschise supapa, apoi împinse turometrul înainte cu doi centimetri. Acum!

Harald deschise ușa.

Din nou avionul viră spre stânga, dar de data aceasta mai puțin, Karen părând a fi în stare să îi corecteze cursul cu pedala direcției.

Îngenunchind pe scaun, Harald scoase capul pe ușă. Văzu capătul furtunului care flutura în jurul capacului de la rezervor. Ținând ușa deschisă cu umărul drept, întinse brațul drept și prinse furtunul. Acum trebuia să-l vâre în rezervor. Vedea capacul, dar nu și ștuțul de umplere. Trase furtunul până la capac, dar, din cauza mișcărilor avionului, nu reuși să-l bage în ștuț. Era ca și cum ar fi vrut să vâre ață într-un ac în plin uragan. Încercă timp de câteva minute, dar fără succes, simțind cum îi îngheață mâna.

Karen îl bătu pe umăr.

Harald reveni în cabină și închise ușa.

— Pierdem din înălțime. Trebuie să urcăm, spuse ea și trase de manșă.

Harald suflă în mână ca s-o încălzească.

— Nu pot să fac nimic așa. Nu pot să vâr furtunul în rezervor. Trebuie să țin de celălalt capăt al furtunului.

— Cum?

Harald se gândi câteva clipe.

— Poate dacă scot un picior pe ușă.

— Dumnezeule!

— Anunță-mă când am ajuns destul de sus.

După câteva minute fata spuse:

— Acum, dar să închizi ușa de îndată ce te bat pe umăr.

Cu genunchiul stâng pe scaun, Harald scoase piciorul drept pe ușă și atinse banda armată de pe aripă. Ținându-se strâns de centură cu mâna stângă, se aplecă afară și prinse furtunul. Își trecu mâna peste el până ajunse la capăt. Apoi se aplecă și mai mult și îl vâri în rezervor.

Avionul lovi un gol de aer și se poticni. Harald își pierdu echilibrul și crezu că alunecă de pe aripă. Se agăță de furtun și de centură, încercând să se mențină în capul oaselor. Celălalt capăt al furtunului, din cabină, se desprinse, iar Harald îi dădu drumul fără să vrea. Suflul elicei îl făcu nevăzut.

Tremurând de frică, Harald se strecură înapoi în cabină și închise ușa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă fata. N-am văzut nimic!

Preț de o clipă Harald nu fu în stare să scoată niciun cuvânt. După ce își reveni, spuse:

— Am scăpat furtunul.

— Nu se poate!

Băiatul verifică indicatorul de combustibil.

— Rezervorul e gol.

— Nu știu ce mai putem face!

— Trebuie să urc pe aripă și să torn benzina direct din bidon. Cu ambele mâini – nu pot ține un bidon de 14 l cu o singură mână, e

prea greu.

— Dar n-ai să reziști.

— Va trebui să mă ții de curea cu mâna stângă.

Deși era puternică, fata se îndoia că l-ar fi putut ține dacă aluneca. Dar altă soluție nu aveau.

— Așa n-am să pot controla manșa.

— Se sperăm că nu va fi nevoie.

— Bine, atunci să mai urcăm puțin.

Harald privi în jur. Nici urmă de pământ.

— Încălzește-ți mâinile, zise Karen. Bagă-le sub haina mea.

Băiatul se întoarse pe scaun, tot în genunchi, și își lipi mâinile de talia ei. Sub haina de blană fata purta un pulover subțire, de vară.

— Bagă-le sub pulover. Hai, poți să mă și pipăi, nu mă deranjează.

Pielea lui Karen era fierbinte.

Rămase cu mâinile lipite de ea în timp ce avionul continua să urce. Apoi motorul se opri.

— Ni s-a terminat combustibilul, anunță Karen.

Motorul porni din nou, dar Harald își dădu seama că fata are dreptate.

— Să trecem la treabă, spuse el.

Karen aduse avionul la poziția liniară. Harald deșurubă capacul bidonului și cabina se umplu de mirosul neplăcut de benzină, în ciuda vântului care intra prin geamurile sparte.

Motorul dădu un rateu.

Harald ridică bidonul. Karen îl prinse de curea.

— Te-am prins bine. Fii fără grijă.

Harald deschise ușa și scoase piciorul drept afară. Așeză bidonul pe scaun. Scoase piciorul stâng afară; acum stătea pe aripă, cu jumătatea de sus a corpului aplecată în cabină. Tremura de frică.

Luă bidonul și se ridică în picioare pe aripă. Făcu greșeala să se uite în jos, spre mare, de-a lungul bordului de scurgere a aripii.

Simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Fu cât pe-aci să scape bidonul. Închise ochii, înghiți în sec și se calmă.

Deschise ochii, hotărând să nu mai privească în jos. Se aplecă peste ștuțul de umplere. Simți cum îl strânge cureaua în timp ce Karen încerca să-l țină în echilibru. Aplecă bidonul.

Nu putea să toarne direct din cauza mișcării constante a avionului, dar, după câteva momente, înțelese cum trebuie să procedeze. Se legănă înainte și-napoi, sperând că fata va reuși să nu-l scape.

Motorul continuă să tușească, dar, după câteva secunde, reveni la normal.

Harald de-abia aștepta să se întoarcă în cabină, dar știa că au nevoie de combustibil ca să ajungă pe uscat. Benzina părea să curgă la fel de încet precum mierea de albine. O parte se risipea în curentul de aer, o parte se vărsa pe alături, dar grosul părea că intră în rezervor.

În sfârșit, bidonul se goli. Îi dădu drumul și, răsuflând ușurat, se apucă de canatul ușii cu mâna stângă.

— Privește, spuse Karen, arătând înainte.

Departe, chiar pe linia orizontului, se vedea o formă întunecată. Pământ.

— Slavă Domnului, spuse el încet.

— Roagă-te să fie Anglia. Nu știu cât am deviat din cauza vântului.

Li se păru că trece o veșnicie, dar, într-un târziu, forma întunecată se înverzi și se transformă într-o pajiște. Apoi apăru o plajă, un port, un câmp întins și un șir de dealuri.

— Hai să vedem mai de-aproape, spuse Karen.

Coborâră la 700 m ca să vadă orașul mai bine.

— Nu-mi dau seama dacă e Franța sau Anglia, zise Harald. N-am fost niciodată pe-acolo.

— Eu am fost la Paris și Londra, dar niciunul nu arată așa.

Harald verifică indicatorul de combustibil.

— Oricum, va trebui să aterizăm cât de curând.

— Dar trebuie să știm dacă nu cumva e un teritoriu inamic.

Harald privi în sus și văzu două avioane.

— Aflăm imediat, spuse el. Uită-te în sus.

Priviră amândoi la cele două avioane mici care se apropiau rapid dinspre sud. Harald se uită la aripile lor, așteptând ca însemnele să devină mai clare. Erau crucile germane? Se chinuiseră degeaba?

Avioanele veniră mai aproape și Harald își dădu seama că erau avioane Spitfire cu rondelele RAF. Se aflau în Anglia.

Scoase un chiot de triumf:

— Am reușit!

Avioanele se apropiară și mai mult, flancând Hornet Moth-ul. Harald văzu cum piloții îi fixează cu privirea.

— Sper să nu ne ia drept spioni și să ne doboare.

Ceea ce era foarte posibil. Harald încercă să găsească o cale de a le spune celor doi piloți că vin cu gânduri bune.

— Semnul păcii, zise el.

Se dezbrăcă de cămașă și o scoase pe fereastră. Cămașa albă flutură în vânt.

Ideea lui se dovedi inspirată. Unul din avioane trecu în fața Hornet Moth-ului și își legănă aripile.

— Cred că asta înseamnă „Urmează-mă". Dar nu avem destul combustibil, spuse Karen și privi în jos. Briza mării bate dinspre est, judecând după fumul care iese din coșul casei de colo. Aterizăm pe câmpul ăla.

Aplecă botul avionului și înclină avionul.

Harald privi îngrijorat spre cele două avioane. După câteva clipe acestea se înclinară și ele și începură să le dea ocol, dar rămaseră la aceeași altitudine, de parcă ar fi vrut să vadă ce se va întâmpla. Poate ajunseseră la concluzia că un Hornet Moth nu putea fi o amenințare prea mare pentru Imperiul Britanic.

Karen coborî la 300 m și zbură deasupra câmpului pe care îl alesese pentru aterizare. Nu văzu niciun fel de obstacol. Se pregăti să aterizeze. Harald manevră direcția, ajutând-o să țină avionul drept.

Când ajunseră la șapte metri de sol, Karen spuse:

— Trage de manșă până la refuz.

Harald se conformă. Fata ridică ușor botul avionului. Când lui Harald i se păru că ating pământul, avionul continuă să zboare încă 50 m. Apoi simți cum roțile fac contact cu solul.

Avionul încetini în câteva secunde. Când se opri, Harald privi afară și văzu la doar câțiva metri un tânăr pe bicicletă, uitându-se la ei cu gura căscată.

— Oare unde suntem? întrebă Karen.

Harald strigă la biciclist în engleză:

— Hei! Cum se numește locul ăsta?

Tânărul îl privi de parcă ar fi picat din spațiul cosmic.

— În niciun caz aeroport, răspunse el în cele din urmă.

EPILOG

La 24 de ore după ce Harald și Karen aterizaseră în Anglia, fotografiile făcute de Harald la stația radar de pe insula Sande fuseseră deja copiate, mărite și prinse pe peretele unei săli mari dintr-o clădire impozantă din Westminster. Unele fuseseră marcate cu săgeți și adnotări. În sală se aflau trei bărbați în uniformă RAF, care examinau fotografiile și discutau îngrijorați, în șoaptă.

Digby Hoare îi conduse pe Harald și Karen în sală și închise ușa. Ofițerii se întoarseră spre ei. Unul dintre ofițeri, înalt și cu o mustață căruntă, spuse:

— Salut, Digby.

— Bună dimineață, Andrew, răspunse Digby. Dumnealui este vicemareșalul de aviație sir Andrew Hogg. Sir Andrew, ți-i prezint pe domnișoara Duchwitz și pe domnul Olufsen.

Hogg dădu mâna cu Karen, care nu își putea folosi decât mâna stângă, cea dreaptă fiind prinsă într-o eșarfă.

— Sunteți o tânără de un curaj excepțional, spuse el.

Hogg vorbea sacadat, dând impresia că are prune în gură, motiv pentru care Harald fu nevoit să ciulească bine urechile ca să-l înțeleagă.

— Un pilot experimentat ar ezita să traverseze Marea Nordului într-un Hornet Moth, adăugă Hogg.

— Ca să fiu sinceră, când am plecat, habar nu aveam cât de periculos poate fi, replică fata.

Hogg se întoarse spre Harald.

— Sunt prieten cu Digby de multă vreme. Mi-a prezentat un raport complet asupra discuției avute cu dumneavoastră și vă pot spune cu mâna pe inimă că informațiile pe care ni le-ați furnizat sunt extrem de importante. Acum aș vrea să formulați din nou teoria dumneavoastră despre cum funcționează componentele

instalației de pe Sande.

Harald se concentră, încercând să găsească cuvintele englezești de care avea nevoie. Apoi arătă spre fotografia de ansamblu în care apăreau cele trei structuri.

— Antena mare se rotește încontinuu, probabil ca să cerceteze spațiul aerian. Antenele mai mici se mișcă în sus, în jos și-n lateral, probabil ca să detecteze aparatele de zbor.

Hogg îl întrerupse pentru a le spune celorlalți doi ofițeri:

— În zorii zilei de azi am trimis un expert radio într-un zbor de recunoaștere deasupra insulei. Expertul a recepționat semnale pe lungimea de undă de 2,4 m, emise probabil de marea Freya, și semnale pe lungimea de undă de 0,50 m, emise probabil de structurile mai mici, care trebuie să fie din seria Wurtzburg. Apoi Hogg i se adresă lui Harald: Continuați, vă rog.

— Prin urmare, am dedus că mașinăria mare anunță din timp apropierea bombardierelor. Cât despre mașinăriile mai mici, una detectează un singur bombardier, iar cealaltă detectează avionul de vânătoare trimis să-l atace. Astfel turnul de control poate indica avionului de vânătoare poziția bombardierului cu mare precizie.

Hogg se întoarse din nou spre colegii lui:

— Cred că are dreptate. Voi ce credeți?

— Aș dori să știu ce înseamnă *himmelbett,* spuse unul din ei.

— *Himmelbett?* repetă Harald. În germană înseamnă un fel de pat…

Un pat cu baldachin, îl ajută Hogg. Am auzit că instalația radar funcționează într-un *himmelbett,* dar nu știm ce înseamnă.

— Aha! făcu Harald. Chiar mă întrebam pe ce principiu funcționează. Acum înțeleg.

În sală se făcu tăcere.

— Ce anume? întrebă Hogg.

— Păi, dacă ați răspunde de apărarea antiaeriană germană, bănuiesc că ați împărți spațiul aerian în zone, să zicem de 10 km pe

40, și ați fixa câte trei mașinării pentru fiecare zonă… sau *himmelbett.*

— S-ar putea să aveți dreptate, zise Hogg gânditor. Asta ar crea un sistem defensiv aproape impenetrabil.

— Asta dacă bombardierele zboară unul lângă altul, spuse Harald. Dar dacă le-ați spune piloților RAF să zboare în linie și i-ați trimite pe toți printr-un singur *himmelbett,* Luftwaffe ar detecta doar un singur bombardier, iar celelalte ar avea mai multe șanse să scape nevătămate.

Hogg îl privi lung. Apoi se uită la Digby și la cei doi colegi, și din nou la Harald.

— Ca un șir indian, spuse Harald, nu foarte sigur că și ceilalți înțeleseseră. Tăcerea se prelungi. Harald se întrebă dacă se exprimase incorect în limba engleză. Înțelegeți ce vreau să spun? întrebă el.

— Desigur, zise Hogg în cele din urmă. Înțelegem exact ce vreți să spuneți.

În dimineața următoare Digby îi scoase pe Harald și Karen din Londra, în direcția nord-est. După trei ore de mers cu mașina, sosiră la o casă de țară rechiziționată de aviație pentru ofițeri. Primiră fiecare câte o cămăruță cu un pat; apoi Digby îi prezentă pe cei doi fratelui său, Bartlett.

După-amiaza merseră împreună cu Bart la baza RAF din apropiere, unde se afla escadrila lui. Digby aranjase ca Harald și Karen să asiste la instructaj, spunându-i comandantului că aceasta făcea parte dintr-un exercițiu secret; comandantul nu puse alte întrebări. Ascultară cum comandantul explică noua formațiune pe care piloții urmau să o folosească în raidul programat pentru noaptea aceea – zborul în șir indian.

Ținta era Hamburgul.

Aceeași scenă se repetă, cu alte ținte, pe aerodromuri din tot restul Angliei. Digby îi spuse lui Harald că mai bine de 600 de

bombardiere aveau să ia parte la această încercare disperată de a atrage o parte dintre avioanele Luftwaffe de pe frontul rusesc.

Luna se ridică la câteva minute după ora șase, iar motoarele duble ale bombardierelor Wellington începură să duduie la ora opt. Pe tabla mare din sala de operațiuni se trecea momentul decolării lângă litera de cod pentru fiecare avion. Bart pilota G, de la George.

Pe măsură ce se înnopta și radiotelegrafiștii transmiteau rapoartele primite de la bombardiere, pozițiile acestora erau marcate pe o hartă mare, întinsă pe o masă. Marcajele se apropiau din ce în ce mai mult de Hamburg. Digby fuma agitat țigară după țigară.

Avionul din frunte, C de la Charlie, raportă că este atacat de un avion de vânătoare; apoi transmisiunea se întrerupse. A de la Able se apropie de oraș, raportă un tir intens al artileriei antiaeriene și lansă bombe incendiare ca să lumineze ținta pentru celelalte bombardiere.

Când avioanele începură să își lanseze bombele, Harald se gândi la verii lui din Hamburg, sperând din toată inima că vor scăpa. Cu un an în urmă avusese drept lectură obligatorie un roman în limba engleză și el alesese *Războiul în văzduh* de H.G. Wells – viziunea de coșmar a unui oraș atacat din aer. Știa că aceasta era singura cale de a-i înfrânge pe naziști, dar, în același timp, gândul la soarta Monikăi îl făcea să se cutremure.

Un ofițer se apropie de Digby și îi spuse în șoaptă că tocmai pierduse contactul radio cu avionul lui Bart.

— Ar putea fi doar o problemă de ordin tehnic, adăugă el.

Unul câte unul, bombardierele raportară că se întorc la bază – toate, mai puțin C de la Charlie și G de la George.

Același ofițer reveni și spuse:

— Mitraliorul de pe F de la Freddie a văzut cum se prăbușește un avion de-al nostru. Nu știe care anume, dar mă tem că e vorba de G de la George.

Digby își îngropă fața în mâini.

Marcajele care reprezentau avioanele se întorceau pe harta Europei întinsă pe masă. Doar C și G rămaseră deasupra Hamburgului.

Digby telefonă la Londra, apoi îi spuse lui Harald:

— Se estimează că pierderile sunt mai mici decât tot ce-am pierdut de-a lungul anului.

— Sper că Bart n-a pățit nimic, zise Karen.

În primele ore ale dimineții, bombardierele începură să sosească. Digby ieși din casă, urmat de Karen și Harald, și toți trei priviră cum avioanele masive aterizează pe pistă, iar echipajele coboară obosite, dar jubilând.

Când luna dispăru, se întorseseră toate bombardiere în afară de Charlie și George.

Bart Hoare nu mai reveni acasă.

Deprimat, Harald se dezbrăcă și își puse pijamaua împrumutată de la Digby. Ar fi trebuit să se bucure și el. Supraviețuise unui zbor extrem de periculos, furnizase britanicilor informații vitale și văzuse cum aceste informații salvaseră viețile a sute de aviatori. Dar pierderea lui Bart și durerea de pe chipul lui Digby îi aminteau de Arne, care își dăduse viața pentru asta, și de Poul Kirke, ca și de ceilalți danezi care fuseseră arestați și urmau aproape sigur să fie executați pentru rolul jucat în acest triumf; de aceea tot ce simțea acum era tristețe.

Privi pe fereastră. Apăreau zorii. Trase draperiile galbene, subțiri, și se întinse în pat. Rămase așa, neputând să doarmă, abătut.

Puțin mai târziu intră Karen. Purta și ea o pijama de împrumut, cu mânecile și pantalonii suflecați. Avea o expresie gravă. Fără să spună ceva, se vârî în pat, lângă el. Harald o luă în brațe. Karen își lipi fața de umărul lui și începu să plângă. Băiatul nu întrebă de ce. Era sigur că fata se gândea la același lucru ca el. Karen plânse până

adormi în brațele lui.

După o vreme ațipi și el. Când deschise din nou ochii, soarele lumina încăperea prin draperiile subțiri. Se uită uimit la fata din brațele lui. Visase de multe ori că doarme cu ea, dar niciodată nu își închipuise că se va întâmpla așa.

Îi simțea genunchii și șoldul care îi intra în coapsă și ceva moale lipit de pieptul lui, un sân probabil. Se uită la ea cum doarme – studiindu-i buzele, bărbia, pleoapele cu gene roșcate, sprâncenele – și simți că-i plesnește inima de dragoste.

În cele din urmă Karen deschise ochii. Îi zâmbi și spuse:

— Bună dimineața, dragul meu.

Apoi îl sărută.

Puțin mai târziu făcură dragoste.

Peste trei zile apăru Hermia Mount.

Harald și Karen intraseră într-un pub de lângă Palatul Westminster, așteptându-se să-l întâlnească doar pe Digby, și o văzură pe Hermia la aceeași masă, cu un gin și tonic în față.

— Cum de-ai ajuns aici? o întrebă Harald. Ultima oară când te-am văzut, îi dădeai în cap doamnei Jespersen cu geamantanul.

— Învălmășeala a fost atât de mare la Kirstenslot, încât am reușit să fug înainte să mă vadă cineva. În aceeași noapte am plecat spre Copenhaga și am ajuns în oraș la răsăritul soarelui. Pe urmă am venit aici pe același drum pe care am plecat: de la Copenhaga la Bornholm cu feribotul, apoi cu un pescador până în Suedia și cu avionul de la Stockholm.

— Sunt sigură că n-a fost chiar așa de ușor pe cât spui, zise Karen.

Hermia ridică din umeri.

— N-a fost nimic în comparație cu calvarul prin care ați trecut voi. Ce călătorie!

— Sunt foarte mândru de voi toți, spuse Digby.

După privirea lui galeșă, se gândi Harald, era mândru mai ales de Hermia.

Digby se uită la ceas.

— Acum avem o întâlnire cu Winston Churchill.

În timp ce traversau Whitehall-ul, auziră alarma aeriană, motiv pentru care se întâlniră cu prim-ministrul în complexul subteran cunoscut sub numele de Cabinetul de Război. Churchill ședea la o masă mică, într-un birou supraaglomerat. Pe peretele din spatele lui se afla o hartă a Europei la scară mare. Un pat îngust, acoperit cu o cuvertură verde, era lipit de perete. Prim-ministrul era îmbrăcat într-un costum cenușiu cu dungi albe și, deși își scosese haina, arăta impecabil.

— Vasăzică, dumneata ești tânăra care a zburat peste Marea Nordului într-un Tiger Moth, îi zise el lui Karen, dând mâna cu ea.

— Într-un Hornet Moth, îl corectă ea. Într-un Tiger Moth cred că am fi murit de frig.

— A, da, desigur, spuse Churchill și se întoarse spre Harald. Iar dumneata ești tânărul care a inventat formațiunea în șir indian.

— Doar o idee care îți vine în cursul unei discuții, răspunse Harald puțin stânjenit.

— Nu e chiar cum am auzit eu, dar modestia îți face cinste, zise Churchill și reveni la Karen. Iar dumneata ai organizat totul. Domnișoară, faci cât doi bărbați.

— Mulțumesc, domnule prim-ministru, răspunse Karen.

După zâmbetul ei strâmb, Harald își dădu seama că fata nu lua cuvintele prim-ministrului drept un mare compliment.

— Cu ajutorul vostru l-am silit pe Hitler să retragă sute de avioane de vânătoare de pe frontul rusesc și să le aducă înapoi ca să-și apere țara. Și, în parte datorită acestui succes, poate vreți să știți că astăzi am semnat un pact de cobeligeranță cu URSS. Marea Britanie nu mai e singură. Avem ca aliat una dintre cele mai mari puteri ale lumii. Chiar dacă Rusia pare îngenuncheată acum, nu e

deloc înfrântă.

— Dumnezeule! făcu Hermia.

— Va apărea mâine în ziare, murmură Digby.

— Și voi ce aveți de gând să faceți? îi întrebă Churchill pe Harald și Karen.

— Eu aș vrea să intru în RAF, răspunse Harald fără să stea pe gânduri. Să învăț să zbor ca la carte. Și să ajut la eliberarea țării mele.

— Dar tu? o întrebă Churchill pe Karen.

— Ceva asemănător. Sunt sigură că nu mă vor lăsa să devin pilot, chiar dacă știu să pilotez mult mai bine decât Harald. Dar aș vrea să intru în corpul auxiliar feminin al forțelor aeriene, dacă aveți așa ceva.

— Mda, noi am vrea să vă propunem altceva, zise prim-ministrul.

Harald îl privi surprins.

Churchill înclină din cap înspre Hermia, care spuse:

— Noi am vrea să vă întoarceți amândoi în Danemarca.

Era singurul lucru la care Harald nu se aștepta.

— Să ne întoarcem?

— Mai întâi vă trimitem la un instructaj – un curs destul de lung, de șase luni, continuă Hermia. Veți învăța radiotelegrafie, cum să folosiți diverse coduri, arme și explozibili, și multe altele.

— În ce scop? întrebă Karen.

— Veți fi parașutați în Danemarca. Veți avea la voi stații de radio-emisie, arme și acte false. Misiunea voastră va fi să puneți bazele unei noi mișcări de rezistență care să-i înlocuiască pe Paznicii-de-noapte.

Harald simți cum inima începe să-i bată cu putere. Era o misiune extrem de importantă.

— Intenția mea era să învăț să pilotez, spuse el.

Dar noua idee era și mai incitantă – deși atât de periculoasă.

— Am mii de tineri care vor să zboare, interveni Churchill brusc. Dar până acum n-am găsit pe nimeni care să poată face ceea ce vă cerem vouă să faceți. Sunteți unici. Sunteți danezi, cunoașteți țara, îi vorbiți limba, sunteți din partea locului. Și ați dovedit un curaj și o ingeniozitate fără egal. Altfel spus: dacă nu îndepliniți voi această misiune, nimeni nu o va putea îndeplini.

Era greu să reziste voinței lui Churchill – și Harald nu voia așa ceva. I se oferea șansa de a face ceea ce își dorise atât de mult, iar perspectiva pur și simplu îl încânta. Se uită la Karen.

— Tu ce crezi?

— Vom fi împreună, răspunse fata, semn că acesta era lucrul cel mai important pentru ea.

— Atunci acceptați misiunea? întrebă Hermia.

— Da, răspunse Harald.

— Da, răspunse Karen.

— Foarte bine, zise prim-ministrul. Atunci așa rămâne.

ADAGIO

Rezistența daneză a devenit până la urmă una dintre cele mai eficiente mișcări clandestine din Europa. A furnizat în mod constant informații cu caracter militar Aliaților, a întreprins mii de acte de sabotaj împotriva forțelor de ocupație și a asigurat rute secrete prin care aproape toți evreii din Danemarca au scăpat de prigoana naziștilor.

ÎN SEMN DE RECUNOȘTINȚĂ

Ca întotdeauna, în munca de documentare am fost ajutat de Dan Starer de la Research for Writers (Institutul de Cercetări pentru Scriitori), New York City *(dstarer@research-forwriters.com).* El m-a pus în legătură cu majoritatea persoanelor menționate mai jos.

Mark Miller de la Havilland Support Ltd. A fost consultantul meu în privința avioanelor Hornet Moth, motivele pentru care se defectează și cum se repară. Rachel Lloyd de la Școala de Piloți Northampton și-a dat toată silința să mă învețe să pilotez un Tiger Moth. Peter Gould și Walt Kessler m-au ajutat în același domeniu, ca și piloții Ken Burrows și David Gilmour, vechi prieteni.

Ghidul meu în tot ceea ce a ținut de Danemarca a fost Erik Langkjaer. Pentru detaliile privind viața în Danemarca celui de-al Doilea Război Mondial le sunt recunoscător și următorilor: Claus Jessen, Bent Jorgensen, Kurt Hartogsen, Dorph Petersen și Soren Storgaard.

Pentru informațiile legate de viața într-un internat danez le mulțumesc lui Klaus Eusebius Jakobsen de la Helufsholme

Skole og Gods, Erik Jorgensen de la Birkerod Gymnasium și Helle Thune de la Bagsvaerd Kostkole og Gymnasium. Toți m-au primit cu plăcere în școlile lor și au răspuns cu răbdare la toate întrebările mele.

Sunt recunoscător pentru informațiile primite de la Hanne Harboe, care lucrează la Grădina Tivoli, Louise Lind de la Stockholm Postmuseum, Anita Kempe, Jan Garnert și K.V Tahvanainen de la Stockholm Telemuseum, Hans Schröder de la Flyvevabnets Bibliotek, Anders Lunde de la Dansk Boldspil-Union și Henrik Lundbak de la Muzeul Rezistenței Daneze din Copenhaga.

Jack Cunnigham mi-a spus multe lucruri despre Admiralty Cinema, iar Neil Cook de la HOK Internațional mi-a arătat mai multe fotografii. Candice Delong și Mike Condon m-au ajutat cu informații despre arme. Josephine Russell mi-a povestit ce înseamnă să fii elev la școala de balet. Titch Allen și Pete Gagan m-au ajutat cu detalii despre motocicletele vechi.

Le sunt recunoscător redactorilor și agenților mei literari: Amy Berower, Leslie Gelgman, Phyllis Grann, Neil Nyren, Imogen Täte și Al Zuckerman.

În sfârșit, le mulțumesc membrilor familiei mele pentru că au citit schițele și versiunile romanului: Barbara Follett, Emanuele Follett, Marie-Claire Follett, Richard Overy, Kim Turner și Jann Turner.